

ARTHUR RANSOME

FECSCKE-VÖLGY

FORDÍTOTTA BALOGHY MÁRIA

TARTALOM

A FECSCKE ÉS LEGÉNYSÉGE
A VADMACSKA-SZIGETEN
A PATKÓ-ÖBÖL ÉS A FRUSKA KALÓZAI
A MATRÓZ ÉS A HAJÓ SINAS FELFEDEZNEK
JOHN KAPITÁNY ZÁTONYRA FUT
HAJÓMENTÉS
FLINT KAPITÁNY, A HAJÓÁCS
RIO ÉS HOLLY HOWE
SWAINSONÉK FARMJA
MINDEN JÓRA FORDUL
A MATRÓZ ÁTVESZI A VEZÉNYLÉST
A FECSCKE-VÖLGY
TÁBORKÖLTÖZTETÉS
LETELEPÜLÉS A FECSCKE-VÖLGYBEN
ÉLET A FECSCKE-VÖLGYBEN
RAJTAÜTÉS
ELŐRE, MINDIG CSAK ELŐRE...
SZTEARINVARÁZSLAT
SEMMI HÍR
A SZÍVESEN LÁTOTT NYÍL
A PAPAGÁJ ÉS AZ Ő TOLLAI
MENETELÉS ELŐTT
SZÁRAZFÖLDÖN AZ AMAZON FOLYAMHOZ
BAGOLYHUHOGÁS FÉNYES NAPPAL
A FOLYÓN FELFELÉ
A FELEÚTI TÁBOR
A KANGCSENDZÖNGA CSÚCSÁN
KÖD A LÁPVIDÉKEN
A SEBESÜLT
A KURUZSLÓNÁL
ÉJSZAKA A WIGWAMBEN
KÖD A TAVON
AZ ELÁRVULT TÁBOR
MENTŐEXPEDÍCIÓ
A VITORLÁSVERSENY
ÚJRA A VADMACSKA-SZIGETEN

A FECSKE ÉS LEGÉNYSÉGE

- Vadmacska-sziget a láthatáron! - kiáltotta őrhelyén, az árboc előtti résbe préselődve Roger, a hajósinas, ez idő szerint őrszem, miközben elégedetten megállapította, hogy a vasmacska és hajókötelek között az idén sokkal nehezebben fér el, mint az elmúlt esztendőben, amikor még csak hét évet számlált.

- Ne mondd még ki a nevét - rosszallotta Titty, a matróz, aki a hajó közepében, a rakomány tetején trónolt, s le nem vette volna a szemét a papagájról, „aki” a maga külön kabinjában utazott. - Kiáítsd azt, hogy: „Föld! Föld!” s nyaldosd a nyelveddel szomjúságtól tikkadt ajkadat. Csak akkor jövünk rá, milyen országról van szó, amikor egy kicsit közelebb érünk. Hetek óta lehetünk vízen, és lehetjük, hogy szárazföld bukkanjon fel kémlelő szemünk előtt.

- De miért? - ellenkezett az őrszem. - Hiszen már régóta ismerjük a szigetet! Meg aztán úgyis szárazföld van előttünk és körülöttünk mindenütt. Egy perc, és feltűnik az Úszóház is. Ott is van, ni, a szokott helyén! De - és itt egy kicsit megcsuklott a hangja - Flint kapitány elfelejtette felvonni a lobogót.

A kicsiny, barna vitorlás *Fecske* öttagú legénységével, beleértve a hajó papagáját is, elhagyta már a Holly Howe-öblöt, s most ott hanykolódott a nyílt tavon. A fák mögül hangás rétek zöldje villant elő, messze távolban a rétek fölött kéken ködlöttek a hegyek. Épp egy esztendeje jártak itt... S most újra itt az augusztus. Tegnap érkeztek meg Walkerék délről. Amikor a vonat befutott a kis állomásra, John, Susan, Titty és Roger no meg a papagáj ott álltak az ablakban, abban a biztos reményben, hogy régi szövetségeseik, Nancy és Peggy Blackett már türelmetlenül várják őket a peronon. Talán velük lesz édesanyjuk is, esetleg Flint kapitány, a kiszolgált kalóz, aki az Úszóház-öbölben, Úszóházában lakott, s akit valójában Mr. Turnernek neveztek, és a magánéletben Nancy és Peggy nagybácsija volt. De sehol egy teremtet lélek. Délelőtt, mialatt anyu, a kicsi Bridget és dadus hozzáláttak, hogy kicsomagolják a ládákat, és berendezkedjenek Holly Howe-ban, a régi majorsági házban, ők négyen levonultak a csónakházba, és berakodtak a *Fecskébe*, hogy elkészüljenek a vadmacska-szigeti vitorlázáshoz, s hol megfigyelőt küldtek a szirttetőre, hadd kémleljen a tó északi partja felé, nem közeledik-e egy kicsiny vitorlás csónak az Amazon folyamon a Blackették háza tája felől, hol pedig a Holly Howe-öböl torkolatánál lesték a *Fruska* kis fehér vitorlájának felbukkanását, hogy végre felharsanjon Nancy kapitány vidám üvöltése: „Örök hűség a *Fecskének* és a *Fruskának!*” - és hogy megpillantsák Peggy matrózt, amint felvonja az árboc tetejére a Jolly Rogert, a kalózlobogót, S akkor *Fecske* és a *Fruska* együtt vitorlázik majd a Vadmacska-szigetre. Útközben egy percre betérnek az Úszóházba is, hogy a tengerészek üdvözöljék Flint kapitányt. Pontosan úgy lesz minden, mint tavaly nyáron. S most... se híre, se hamva szövetségeseiknek. Mire délután lett, már nem volt maradásuk. Anyu és Bridget bementek a szomszédos kisvárosba, hogy beszerezzék a tengerészek számára az élelmiszerkészletet, amit majd leszállítanak a szigetre a Holly Howe-majorhoz tartozó bennszülött evezős csónakon. Akárhogy is, a tábornak készen kell állnia, mire anyu a szigetre érkezik, hogy láthassa, minden rendben van az első éjszakára. Semmi értelme tovább lesni a *Fruskát!* Nancy és Peggy minden valószínűség szerint az Úszóházban vannak Flint kapitánynál. Még valószínűbb, hogy már a Vadmacska-szigeten várakoznak, hogy üdvözöljék vagy törbe csalják a *Fecske* legénységét. Nancy kapitánnyal sose tudhatja az ember! Így hát a négy Felfedező vitorlát bontott. A terv, amelyet egész éven át szőttek, végre kezd tetet öltetni. Semmi kétség, máris a megvalósulás állapotába jutott, mihelyt vízre szálltak a *Fecskén*, és nem kell többé otthon ágyban aludni éjszaka.

- Véleményem szerint a kalóz felvonhatta volna lobogóját érkezésünkre - jegyezte meg Roger, az őrszem.

- Talán nem gondolta, hogy máris vízre szálltunk - vélte Titty, a matróz, aki papagája kalitkáján pihentette látcsövét, s a távoli Úszóházat figyelte.

- Majd felvonja, mihelyt észreveszi érkezésünket - mondta Susan, a kormányos.

John, a korelnök a négy tengerész között, egy szót se szólt. Most, hogy a *Fecske* elhagyta a védett öblöt, s meg kellett birkóznia a déli széllel, minden figyelmét lefoglalta a vitorlázás. Merően előre szegezte tekintetét, élvezte az arcába vágódó szelet, a vitorla és a kormányrúd feszülését és a víz toccsanásait a *Fecske* orra alatt. Időnként egy pillantást vetett a kis lobogóra az árboc tetején. Sötétkék fecskemadár fehér alapon, pontosan kivágva és beszegve - Titty matróz műve. Biztatóan leng. A vitorla a lehető legjobban kihasználja a szelet. Nem kis gyakorlatot kíván, hogy az ember az arcát érő szélből megállapítsa, mit csinál a vitorla. És ebben a vakációban először kormányozta a hajót a kapitány. Néha-néha visszatekintett a *Fecske* sodrának bugyborékoló szalagjára.

Jelen pillanatban - úgy tűnt neki - nem lényeges, vont-e fel lobogót Flint kapitány Úszóházának árbocára. John kapitánynak elég volt, hogy ismét vízen lehetett és vitorlázhatott.

Susan kormányost a maga részéről szintén nem érdekelt különösebben, hogy ott-e a lobogó az öreg Úszóházon vagy sem. Nehéz napja volt a tegnapi, mert neki kellett gondoskodnia édesanyjáról, Bridgetről, dadusról meg az egész cókmókról a hosszú vasúti utazás alatt Dél-Angliától idáig. Ha vasúton utaztak, mindent rá bízta, tehát alaposan kimerült. De hát nem is maradt otthon semmi. Azoknak a nélkülözhetetlen használati tárgyakkal a száma, amelyek Susan emlékezőtehetsége nélkül otthon maradtak volna - igen tetemesre rúgott. Ma reggel pedig a beszerzendő készletek listáját kellett összeállítania, ellenőriznie, ráadásul még a rakomány helyét szorítania a *Fecskében*. Így hát Susan ez idő szerint elsősorban pihenéssel foglalkozott, és boldog volt, hogy egyelőre megtett mindent, ami tőle telt, élvezte, hogy már nem hallja az állomások hangzavarát, s még jobban élvezte, hogy nem kell többé az idegen hangokra figyelnie, amint az állomások nevét kiabálják, nehogy elmulasszák az átszállást.

Még Titty matrózt is kevésbé izgatta, hogy nem látnak lobogót az Úszóház kis, csonka árboc-rúdján, mint Rogert. Annyi sok egyéb kellett gondolnia Tittynek. Egyik percben úgy érezte, hogy még mindig tavaly van, és sohase hagyták el a szigetet, és sohase kellett visszautazniuk. Az egész hosszú, városban, leckék közepette eltöltött idő mintha igaz se volna. A másik percben meg éppen ez az idő tűnt neki valóságnak, és el se tudta hinni, hogy ő, akinek olyan kemény birkózása volt a francia igékkel, azonos volna azzal a Tittyvel, aki egy személyben matróz is, és aki most itt ül a *Fecskében*, a papagájkalitka, az elemózsiás tarisznyák és az élelmiszerkészletek társaságában, vissza-visszapillantva a Darien-szirtfokra, amelyről annak idején ő pillantotta meg elsőnek a Vadmacska-szigetet, és aki most végigtekint a tavon, le a szigetig, amelynek vázlatos tervrajzai, anélkül hogy tudta volna, hogy kerülnek oda - köztük a magas Világítótorony-fenyő -, betöltötték a francia igeragozási könyv két üres hátlapját. Az érzés, hogy két személy ő egy időben - két különböző idő kavargásában -, kissé elállította a lélegzetét.

De Roger, beékelve megszokott helyére, a hajó orrába, meg volt róla győződve, hogy az ő öreg cimborájuk, Flint kapitány okvetlenül felvonta volna lobogóját az Úszóház árbocának tetejére, ha közben mást nem gondol, és vízre nem bocsátja hajóját, hogy elébük hajózzék, és üdvözlje őket visszatérésük alkalmából. Alig várta, hogy megpillantsa az Úszóház leereszkedő nagy zászlóját, és válaszul a *Fecske* kis zászlójának a leereszkedését. Ezután füstfelleg

következik, majd egy üdvölvés a kis jachtagyúból az Úszóház elülső fedélzetén. És most itt az Úszóház, és... zászlónak híre-hamva.

- Biztosan délutáni álmát alussza - állapította meg Titty.

- Lehetetlen, hogy aludjék, ha Nancy és Peggy ott vannak nála - vélekedett Susan.

- Valószínűleg a szigeten vannak. Majd megtudjuk egy-két perc múlva - mondotta John. - A következő irányváltással bent vagyunk az Úszóház-öbölben. Fordulásra készen!

A kis *Fecske* befordult a szélbe, Titty és a kormányos lebuhtak, amikor a vitorlarúd elcsapott a fejük felett. A barna vitorla újra megtelt széllel, és a *Fecske* jobb oldalára feküdve, nyílegyenesen repült az Úszóház-öböl felé.

- Gőzös jobbról előttünk - jelentette az őrszem. - Igaz, hogy jó pár kilométernyire.

- Egy másik sokkal közelebb, a hátunk mögött Rio felől - mondotta John kapitány.

Hátratekintve láthatták az erdős szigeteket, a forgalmas kis kikötőt, amelyet annak idején Riónak kereszteltek el, a szigeteken túl pedig a tó tágas északi részének vize csillámlott fel. A gőzös a Rio-csatornából fordult ki Long Island és a szárazföld között.

- Halászcsonak jobbról - jelentette az őrszem, amikor megelőztek egy evezős csónakot, benne két bennszülöttel, akik közül az egyik az evezőknél ült, a másik horgászbotot tartott a kezében.

- Orsóval akar csukát fogni - állapította meg a kapitány.

- Cápát - helyesbített az őrszem.

A *Fecske* elsiklott a dél felé haladó gőzös orra előtt, és úgy keresztezte annak útját, hogy rengeteg hely volt még köztük. A gőzös felverte hullámok olyan alaposan megringatták őket, hogy úgy érezték, igazi tengeren járnak. A gőzös elsuhant, a kapitány a parancsnoki fedélzetről barátságosan integetett, a *Fecske* legénysége viszonzta az üdvözlést. Közeledtek a kis, védett öbölhöz, ahol a jó öreg Úszóház feküdt egy bójához kikötve.

- Egy lélek sincs a fedélzeten - jelentette az őrszem.

Tavaly, amikor először pillantották meg az Úszóházat, és Titty látnoki lélekkel megsejtette, hogy lakója nyugalomba vonult tengeri rabló, írás közben találták Flint kapitányt a hátsó fedélzeten, amint zöld papagája mellette gubbasztott a korláton. Idén bezzeg egy fia kalóz se volt látható. Ami pedig a papagájt illeti, az igazán nem lehetett az Úszóházon, tekintve, hogy egy másik hajóra tette át székhelyét. Titty beszélgetett vele.

- Ide nézz Polly! Ez itt a te régi hajód. Ez az a hely, ahol napjaidat töltötted, mielőtt hozzánk csatlakoztál.

- Kettő, kettő. Kétszer kettő, kettő, kettő - rikkantott a zöld papagáj.

- Mondd azt, hogy „szép Polly”. Sose törődj a „kétszer kettő”-vel. Vakáció van.

- Add csak ide a messzelátót, Titty! - szólt oda a kormányos.

- Nem látom az evezős csónakját - csodálkozott John kapitány. Nincs itt, hacsak föl nem vontatta a bal oldalra.

- Az Úszóházat lezárta - állapította meg Susan kormányos. - Minden redőnyt leeresztett.

John kapitány és Susan kormányos egymásra néztek. Ha nem is álmodoztak, mint Roger, lobogódíszről és üdvölvésekről, mégis... legalább olyan biztosra vették, hogy Flint kapitány

ott lesz az Úszóházban, mint ahogy a nagy dombok ott állnak a maguk helyén a tó partján, körös-körül.

A *Fecske* egyenest az Úszóház alá vitorlázott, majd megfordult, megkerülte a bóját, és kifelé tartott a nyílt tó felé. Mindegyikük alaposan szemügyre vette az Úszóházat, de az életnek semmi nyomát nem tudták felfedezni rajta.

- Betakarta az ágyúját - kiáltott a hajósinas méltatlankodva. Valóban, az egész elülső fedélzetet kátrányos ponyva védte az időjárás viszontagságai ellen.

- Az a benyomásom, hogy az idén még egyáltalán nem járt itt - dünnyögte John kapitány, mialatt a *Fecske* elhagyta az Úszóház-öböl sima vizét, hogy újból felvegye a küzdelmet a tó apró hullámaival.

- Én tudom, mit csinált - mondta Titty -, lecsukta az Úszóházat, és a szigeten van a többiekkel.

A „többiek” igazán fontosabbak voltak Flint kapitánynál, és tulajdonképpen mindez Nancy kapitányra vallott. Bizonyára ő sütötte ki, hogy az újbóli találkozás ne egy közönséges vasúti állomáson történjék, sőt még a nagybácsijuk Úszóházában sem, hanem a lakatlan szigeten, ahol tavaly először találkoztak.

- Kormorán-sziget jobbról - kurjantotta el magát boldogan az őrszem, miközben a *Fecske* a tó nyugati partja közelében egy kicsiny, szirtes, kavicsos sziget felé repült. Két kiszáradt fa, az egyik a kormoránok pihennek, a másik réges-régen kidőlt, csupasz gyökerei ég felé nyúlnak, s ráborulnak a helyre, ahol - valamikor réges-régen - Titty és Roger megtalálták Flint kapitány kincsesládáját.

- Ott, ni! A madarak - jelentette az őrszem, amikor a *Fecske* átszelte a tavat, és négy fekete, hosszú nyakú madár rebbent fel a kiszáradt fáról, és suhant tova a víz fölött.

A matróz szemével nem is annyira a Kormorán-szigetet kereste, mint inkább - nem messze attól - egy pontot a vízen. Igaz volna, hogy ő valaha ott horgonyzott egy csónakban, egyes-egyedül a vaksötét éjszakában?

Susan kormányos alig méltatta figyelemre a Kormorán-szigetet. Nemsokára vége a hajóútnak, sátrakat kell felütni, a főzésre kell gondolni. Messzelátóján keresztül a sűrű növényzettel borított nagyobb szigetet kémlelte a tó túlsó partján.

- Furcsa, nem látok füstöt.

- Holtbiztos, hogy ott vannak - mondotta Titty meggyőződéssel. - Megkaphatom most a látcsövet?

John kapitány hátrapillantott.

- Fordulásra készen! - vezényelte. A kis *Fecske* megfordult, s ebben a pillanatban előbukkant a Vadmacska-sziget. Azóta is szüntelenül erről álmodozott az egész társaság, amióta tavaly elvitorláztak onnan. Mindenesetre furcsa, hogy ha Nancy és Peggy Blackett ott várakoznak, nem kanyarog füstoszlop a fák között. Nancy Blackett a hatalmas máglyák híve volt.

- Nancy okvetlenül felvonta volna a lobogót - jegyezte meg John kapitány.

- Talán nem tudott felmászni a Világítótorony-fára - vélekedett Titty.

- Olyan nincs, hogy Nancy ne mászott volna fel rá mindenáron!

- Halló! - jelentkezett Roger, aki a sziget fölött, a túlsó parton, az öreg, fehér majorsági épületet kereste a szemével. - Ott van Dicksonék farmja! Ott áll Dicksonné! A libákat eteti. Látjátok azokat a fehér pacákat?

- Tyúkok is lehetnek - vélte Susan.
- Dicksonné tyúkjai mind barnák. Az is lehet, hogy csak kacsák.
- Hol akarsz partra szállni? - kérdezte Susan a kapitánytól. - Ezzel az iránnyal a sziget akármelyik végét elérhetjük.
- A régi kikötőhely közelebb van a táborhelyhez.
- Előbb vessünk egy pillantást a titkos kikötőbe - kérte Titty a kapitányt.

A titkos kikötő a sziget déli végében rejtőzött. Magas sziklák védték, a parton jelzések mutatták az utat a veszedelmes külső zátonyok között. A nyílt kikötőhely pedig a sziget keleti oldalán volt, ez az oldal esett legközelebb a szárazföldhöz. Kavicsos partú kis öblöcske, a táborozásra használt tisztás közvetlen közelében. Ha sok rakományt kellett partra szállítani, legalkalmasabb volt a csónakot a nyílt kikötőhelyre irányítani, s nem a titkos kikötőbe.

John a sziget déli része felé kormányozta a hajót, s ügyesen elkerülve a külső zátonyokat, elhaladt a kikötő bejárata előtt.

- A *Fruska* vitorlás nincs a kikötőben - jelentette az őrszem. Titokban mindenki azt remélte, hogy ott lesz. Hogy nincs füst, nincs zászló, ez természetesnek is található, ha Nancy kapitány bizonyosra veszi, hogy a Fecskék egyenesen a kikötőhelyhez vitorláznak. Biztosan elrejtette a *Fruskát* a kikötőben, és valahol a szigeten egy rejtekhelyről les rájuk. Mást nem is lehet várni tőle.

- Itt a fatönk a fehér kereszttel - szólt Titty. - Itt a jelzés, a kétfelé ágazó fa. Itt az én sziklám, ahonnan a bűvármadarat láttam. Jaj, hát nem nagyszerű, hogy megint itt vagyunk?

- Újrafestették a keresztet az „alacsony vízállás” jelzésen - fűzte hozzá John. - Nagyon is ráfért már.

- Egész biztos itt vannak - vágta rá Titty -, ki más törődött volna vele? Senki se tud róla.

Ebben a pillanatban haladtak el a kikötőből bejárata előtt, de a szürke sziklákon kívül semmi egyéb nem volt látható. Aki nem beavatott, még csak nem is sejtheti, hogy egy kikötésre rendkívül alkalmas kis öböl bújik meg mögötte. A Vadmacska-sziget kikötője kétségtelenül egyike a világ legnagyobb kikötőinek.

John kapitány beigazította a kormányt, behúzta a főárbocot, gondosan átfordította a vitorlarudat, újból beigazította a kormányt, lassan - nem elszéve - megint kiengedte a fővitorlát. A következő széllel a *Fecske* ráfutott a szárazföld és a sziget közti vizekre.

- Itt a kikötőhely - jelentette Roger. - De a *Fruska* sehol.

- Hadd fusson most már - mormogta magában John. A *Fecske* mind simább és simább vizet szelt. A végén oly lassan siklott, hogy a legénység alig érezte meg, amikor orrával nekiütődött a partnak. A hajósinas, kezében a hajókötéllel, kiugrott a szárazföldre.

- Kormányos úr, eressze le a vitorlát! - vezényelt a kapitány.

Susan a rakományon már előbb előrekúszott a hajó orrába. Meglazította a vitorlakötelet, és lassan kiengedte. A csiga leereszkedett, a matróz kikapcsolta, majd berakta a vitorlát és a vitorlarudat a csónak fenekébe.

A legénység soraiból másodiknak a papagáj szállott partra, kalitkájával, amit a hajósinas kezébe nyomtak. A papagájt a matróz követte. Azután a kormányos lépett ki, legutolsónak a kapitány. Alig várták, hogy partra húzzák a *Fecskét*, máris rohantak fel a régi táborhelyre, a fák közötti tisztásra. Roger, Titty és a papagáj értek oda elsőnek.

Egy lélek se várta őket. De - nicsak - ott balra, nem messze a tűzhelytől, akárcsak a múlt évben, egy jókora rőzsekupac állott készen a tűzrakáshoz. Tetején nagy boríték, zöldtollas nyíllal odatűzve.

- A Fruskák - üvöltött Roger diadalmasan. - Ez az ő nyilaik közül való.

- A te régi tollad, Polly - beszélt neki Titty, miközben földre tette a kalitkát.

A papagáj, megpillantván a nyílban az ő legsajátabb tulajdonát képező zöld tollat, csipdeste, pengette a kalitka rácsát a csőrével, és hosszú, dühös rikoltást hallatott. Susan kihúzta a nyilat.

A borítékon kék ceruzával ez állott: „A FECSKÉKNEK”.

- Bontsd fel - rendelkezett John kapitány.

A borítékban összehajtogatott árkuspapír, rajta vörös ceruzával, amint következik:

A Fruska kalózai a Fecskékhez. Isten hozott a Vadmacska-szigeten. Jövünk, mihelyt lehet. Bennszülött bajok! Flint kapitány is itt ragadt. Nem felejtkezett meg Titty a Zöld Tollakról? Ezek az utolsók. Örök hűség a Fecskéknek és a Fruskáknak!

*Nancy Blackett, a Tengerek Réme
a Fruska kapitánya
Peggy Blackett, kormányos*

Ui. Lesni fogjuk füstoszlopaitokat.

A két aláírás alatt ceruzával halálfej és két keresztbe fektetett lábszárcsont, fekete tintával erősen utánahúzva.

- Elhoztad nekik a zöld tollakat, Titty?

- Hogy az ördögbe ne! Ott vannak begöngyölve egy borítékban az alvózsákomban. Egy darabot se vesztettem el.

A VADMACSKA-SZIGETEN

- Ugyan mit érhetnek azon, hogy „bennszülött bajok?” - tünődött Titty matróz, amikor a levelet még egyszer gondosan átolvasta.

- Ez Nancyre vall - állapította meg Susan kormányos. - Azt hiszi, nem is multság, ha valami baj nincs, hát mindenesetre odabiggyesztette.

- Nem értem ezt a furcsa ügyet Flint kapitánnyal - töprengett John kapitány is.

- Meglátjátok, itt teremnek, mielőtt még elkészülnénk a táborral - aggodalmaskodott Susan. - Anyu és Bridget is itt lesznek uzsonnára. Jó lesz munkához látni.

- Leghelyesebb, ha először a tüzet rakjuk meg, ha egyszer azt lesik - mondta John.

- Olyan tüzet csapunk, mint Róma égése - lelkesült Titty. - Bár ebben az esetben inkább a füst számít. Ha felmennek a házuk mögötti dombra, okvetlenül meg kell látniuk.

Senki se értett úgy a tűzrakáshoz, mint Susan. Egy szempillantás alatt már nyaldosta is a láng a maroknyi száraz levelet, és lángra lobbantotta a száraz ágakból föléje épített kis gúlát. Egy perc, s a tűz már beleharapott a köréje rakott nagyobb ágakba is. Kellemes recsegés-ropogással égett a fa, és tiszta, kék füstgomoly szállt fel a száraz gallyakból a zöld lombokon át az ég felé. A Vadmacska-sziget egyszeriben lakottá vált.

- Most pedig lássunk hozzá a kipakoláshoz - intézkedett Susan, és kipislogta szeméből a csípős füstöt. - Hol az a fiú? - Már vette is elő a sípját, és belefújt. Rohanást jött vissza Roger a kilátóhelyről, amely az ő mindenkori legkedvesebb tartózkodási helye volt. - Felfedező útról szó sem lehet, amíg fel nem ütöttük a táborunkat.

- Lássunk hozzá, cimborák! - biztatott a matróz. - Így mondaná ezt Nancy kapitány.

- Hát akkor lássunk hozzá - mondta a kormányos.

- Minden ember a kirakodáshoz! - vezényelt John kapitány, és a legénység munkához látott. Kirakták a holmikat a csónakból, és felszállították a tisztásra, ahol táborozni szándékoztak.

Mihelyt a *Fecske* megszabadult terhétől, John kapitány levezett vele a sziget lábához, és úgy vitte be a kikötőbe, hogy a hajó faránál egy evezővel kormányozta a víz alatti és a vízszinten álló sziklák közt, miközben a tóparti két jelzést szemmel tartotta (a fatönköt a fehér kereszttel, meg a kétfelé ágazó fát), hogy azok pontosan egymás fölött legyenek. Aztán felgöngyöltette a vitorlát, a köteleket összezsavarta, majd kikötőkötéllal a hajó orra fölött a fehér keresztes fatönkhöz, vontatókötéllal a hajó fara fölött pedig az egyik sziklán egy tömzsi bokorhoz kötötte ki a *Fecskét* úgy, hogy a kis hajó olyan biztonságban feküdt a vízen, hogy minden hajóskapitány tetszését megnyerte volna. John végigvizsgálta minden porcikáját. Minden rendben. Visszaloholt a táborhelyre, végig a régi ösvényen. Azóta, hogy Titty a múlt évben megnyírta, már alaposan benőtték a lombok. A táborban a kövekből rakott tűzhelyen már vígan pattogott a tűz a Holly Howe-ból hozott jókora fekete teáskanna alatt. A négy új alvósátort odadozták arra a helyre, ahol majd felütik. A kormányos csak a kapitány segítségére várt, hogy együttes erővel két fa között felakasszák az élelmiszeres sátrat. Nem telt sok időbe, a sátor már a kötélen függött. A matróz és a hajósinas keményen nekiláttak, és a szegélyek mentén megtöltötték a sátor zsebeit apró kövekkel, hogy kifeszüljön. Azután kiterítették benne a régi fenéklapot, és két percbe se telt, a kormányos már be is rakodott mindent, amire pillanatnyilag nem volt szüksége. Az alvósátrak felállításához nem volt szükség a fákra, s bizony kemény munkába került, amíg a köves talajban a cölöpök beverésére alkalmas helyet

találtak. Mindenütt kövek voltak a mohás gyepek alatt közvetlenül, de a Felfedezők az útban álló követ kiemelték, aztán kivájták előre a lyukat, mielőtt megpróbálták a cölöpöket a földbe nyomni, s csakhamar állt mind a négy sátor. Mindegyik bejáratából oda lehetett látni a tűzhelyre. A merevítő köteleket feszesre húzták, a fenéklapot mindegyikben széttergették, a hálósákokat kigöngyölték, s egy-egy kicsiny lámpást erősítettek jó biztos helyre, messze a vászonfalaktól.

A magukkal hozott holmi nagy része a raktársátorba került. Roger nem akarta, hogy az új horgászbotját odacsapják egy halomba a többihez. Azt akarta, hogy mindig vele legyen, az ő saját sátrában.

- Jól elfér hosszában - mondta. - Akármikor kedvem kerekedhetik egy kis horgászásra.

Titty nem akart megválni az írószerszámokat tartalmazó doboztól. A hajóokmányokat tartalmazó szelencét John kapitány is a maga sátrában helyezte el. Vele volt zsebórája és a kis barométer, amit annak idején egy iskolai versenyen nyert. Felakasztotta egy kampóra, amit az egyik bambusz sátorrúdba vert, úgy, hogy még éjszaka is kedvére leakaszthatja és megnézheti, anélkül hogy fel kellene hozzá kelnie.

- Sokkal különb tábor, mint a tavalyi volt - állapította meg Titty, elégedetten végigjártatván szemét a hálósátrakon és a raktársátron, amely utóbbi valamikor az ő és Susan közös tanyája volt. - Még különb lesz, ha a Fruskák is felütik a maguk sátraikat a régi helyen. Tegyük valami nyirkos dolgot a tűzre, és csináljunk olyan füstöt, hogy még a vak is meglássa!

- Most már nem baj, akármilyen korán toppan is be valaki - jelentette ki a kormányos.

Titty és John marékszámra vetették a nedves, zöld füvet a tűzre. Akkora vastag, keserű, szürke füstoszlop csapott fel, hogy majd megfojtotta őket.

- Ott a fiú a kilátón? - kérdezte a kormányos.

Roger nagy sietve előkúszott a sátrából, ahol éppen főpróbát tartott éjszakai felszerelése használatából, és az elalvásban gyakorolta magát.

- Most már igazán elindulhatnánk a felfedező útra - vélekedett -, magammal vihetem a messzelátót?

- Ott van a kapitány sátrában.

- Már kihoztam - szólt a kapitány, és átnyújtotta a hajósinasnak, aki egy szempillantás alatt a kilátóhelyen termett, hogy elrejtőzzék vele a hangok között. Keresztüldugta rajtuk a látcsövet, úgyhogy őt nem lehetett látni, ő ellenben messzire ellátott a tavnak, egészen a Rión túli szigetekig.

A papagáj, „aki” egy ideig csendben volt, egyszerre csak nagy rikácsolást csapott:

- Polly papagáj! Polly papagáj!

Titty kinyitotta a kalitka ajtaját.

- Gyere Polly! Gyere ki, és örülj te is.

A papagáj tüstént kilépett kalitkájából. Tittyre, aki benyújtotta neki a kezét, hogy felkapaszkodjék rá, ügyet se vetett. Hideg szemét rászegezte a zöldtollas nyílra, amelyet Roger a földbe szúrt volt a farakás mellett. Alighogy kalitkája kinyílt, egyenesen feléje tartott. Titty rögtön észrevette a szándékát, gyorsan kihúzta a nyilat a földből, és eltávolította a papagáj látóköréből a farakás tetejére.

- Azt már nem! Meg akarod cibálni, hogy aztán ne lehessen semmire se használni? Nem vedlesz te annyit belőlük. Nincs felesleges tollunk a számodra. Susan, adhatok neki egy darabka kockacukrot?

De a papagájt nem lehetett cukorral megbékíteni. Saját zöld tollait kívánta a Fruskák nyiláról, és amikor nem kaphatta meg, visszament duzzogni a kalitkájába.

Hagyták, hadd felejtse el a bánatát. A nyilat a raktársátorban egy bádogdoboz mögé rejtették. John véleménye szerint a Fruskák okvetlenül kérni fogják, és Titty véleménye szerint Polly láthatólag nem szívesen veszi, hogy a tollait hasznosítsák, miután ő már hasznavehetetleneknek minősítette azokat. A kapitány, a kormányos és a matróz levonultak a kikötőhöz, hogy szemlét tartsanak a *Fecske* fölött védett kikötőjében. Nincs értelme Rogerra várni, hiszen Holly Howe-ból úgyszólván megjön a csónak, és magával hozza a világ legjobb bennszülöttjét és a hajóbébit. Aztán meg jöhet Flint kapitány is az ő nagy evezős csónakjában, és minden percben feltűnhet a láthatáron a Riói-szigetek felől a *Fruska* kis fehér vitorlája is. Tagadhatatlan, van értelme annak, hogy egyikük őrszem gyanánt működik, és nincs az a hatalom, ami Rogert elmozdíthatta volna őrhelyéről.

Az öbölben a part mentén több csónaknyomra bukkantak. Az egyik persze az volt, amerre John a *Fecskét* hozta szárazra. A többi, úgy vélték, csakis a *Fruskától* eredhetett.

- Itt húzhatták partra, amikor újrafestették az útbaigazító jelzést - mondta John.

- Amikor halomba rakták azt a sok tűzifát - jegyezte meg Susan.

- Nagyon jól festették be - állapította meg Titty, amint a fehér keresztet szemlélte a fatönkön, amely a mögötte kétfelé ágazó fával útmutatóul szolgált a tengerészeknek, hogy hajójukat a zátonyok között biztonságosan átvezethessék. - Ott vannak a szögek, amelyekre tavaly a viharlámpákat akasztottuk.

- Anyu megkért, hogy éjszaka ne vitorlássunk többé - mondta John -, és én megígértem neki. Így hát nincs szükségünk útjelző fényekre.

- Nem kell olyan kalandokba keveredni, amikhez éjszakai vitorlázás szükséges - mondotta Titty. - A Déli-sarkvidék nagy része és az egész Északi-sarkvidék a tó túlsó partján még felderítetlen.

- Nem kell erről tárgyalni, amíg a Fruskák meg nem jönnek - szólt John.

- És Flint kapitány - tette hozzá Titty.

Volt még bőven felkeresni való hely a szigeten: a szikla, ahol Titty a hasán lapított volt, és találkozott a bűvármadárral, amely hol feléje hajbókolt, hol a víz alatt repült; a másik szikla, amely mögé rejtőzött, amikor Nancy és Peggy kilopóztak a partra az éjszaka sötétjében, és ő egyedül tartózkodott a szigeten. John a sziklához csapódó hullámokat nézte, és eszébe jutott, hogyan tanította meg Nancy a jelzések használatára. Susan azt a helyet kereste a szemével a parton, ahol a szénégetőknél tett látogatás alkalmával tüzet rakott.

Az idén nem szállongott füst arrafelé a fák között. Igaz is, Mrs. Jackson, a Holly Howe-i majoros felesége mondta, hogy a szénégetők nem a tónak ezen a felén dolgoznak, hanem a lép mögött, a másik oldalon, a szomszédos völgyben.

Mindhárman - még Susan is, aki kormányosi minőségben felelősnek érezte magát a többiekért, mivelhogy John, ha kapitány is, mégiscsak fiú, és bizonyos dolgokban nem lehet rá számítani - lábujjhegyen ugrálva jártak, és ritkán szólaltak meg. Itt vannak a Vadmacska-

szigeten. Túl szép ez ahhoz, hogysem igaz legyen. Titty bemártotta kezét a kikötő hús vizébe, éppen csak hogy bebizonyítsa saját magának: itt van valóban.

Lassan ballagtak visszafelé. A nyugati part bokrain csörtettek keresztül, a lombok közt lenéztek a hanyatló nap fényében ragyogó tó tükrére. Bejárták az egész szigetet, s már éppen a fürdésre gondoltak, amikor felharsant az őrszem üvöltése a kilátóhelyről.

- Itt vannak!

Mind a hárman átvágtattak a táboron a nagy fa alá. Roger a hasán feküdt a sziklán, amely itt magasodott a tó fölé.

- Hol? hol? - kérdezte John, s szemével a *Fruska* kis fehér vitorláját kereste.

Volt ott evezős, meg motorcsónak, néhány nagy jacht, egy gőzhajó, de a kis fehér vitorlának semmi nyoma...

- Anyu és Bridget - jelentette az őrszem.

- Add csak ide, kérlek, a messzelátót! - kérte a kormányos. Szeméhez emelte, aztán továbbadta Tittynek, és már rohant is vissza a táborba.

Titty is kémlelt. Anyu evezett, és Bridget ott ült a csónak farában, a csomagok kellős közepén. Titty lerohant a táborba, hogy segítségére legyen Susannak. Susan már dologhoz látott. Nincs veszteni való idő, ha forrásba akarják hozni a teáskanna vizét, és mindent úgy ellátni, ahogy illik. John és Roger továbbra is ottmaradtak a kilátóhelyen, és lesték, mint növekedik a csónak minden evezőcsapással, mígnem szabad szemmel is látni lehetett, ki ül benne. Végül is hallótávolságra ért. Bridget integetett. Anyu hátranézett, amikor a kapitány és a hajósinas lekiáltottak hozzá. Már rohantak is keresztül a táboron, hogy elkísérjék a kormányost és a matrózt a kikötőhelyre. Mire leértek, anyu éppen kikötött.

- Tavaly összedörzsöltük az orrunkat - fogadta Titty anyust, amikor az partra lépett. - Nem felejtetted el, hogy bennszülött vagy?

- Nem látom be, miért ne ismételhethők meg. - És anyu összedörzsölte vele az orrát. Mire - természetesen - a hajóbébi is bennszülött lett, neki is mindenkivel össze kellett dörzsölnie az orrát.

- A tea kész - jelentette Susan -, de nem hoztunk magunkkal egy darab kenyeret sem.

- Semmi baj. Ez az én listámon áll, nem a tiéteken. Kenyér és mazsolás kalács.

- Egy kis tejet is ígértél.

- Ma estére futja abból, amit hoztam, a reggeli tejet Dicksonnétól kell beszereznetek. Üzenem neki Holly Howe-ból.

Mindenki segédkezett az élelmiszer-szállítmány kirakásában. Susan előrefutott a cipókkal és a tejeskannával. Bridget utána totyogott egy nagy csomó gyertyával, amit a lámpásokba szántak. Anyu segédkezett Johnnak, Tittynek és Rogernak a felszállításban.

- Elsőrangú tábor - jelentette ki anyu, amikor meglátta a négy kis sátrat meg a raktársátrat a fák közt. - Úgy látom, rövid idő alatt is nagy halom fát hordtatok össze.

- A Fruskák elvégezték helyettünk - mondotta Susan.

- Hogyan? Nancy és Peggy itt jártak? Találkoztatok velük? Gondoltam, hogy itt találjátok őket. Milyen kedves tőlük! És láttátok már barátotokat, Flint kapitányt is?

- Még nem láttuk sem őt, sem a Fruskákat. De itt jártak, és itt hagyták számunkra a farakást.

- No meg egy levelet, nyílvezzővel odaspékelve. Zöld tollal, tudod, a Pollyéből tavalyról - mondta Titty.

- Háború vagy béke?

- Ó, persze hogy béke.

- Kezdetben, mindenesetre - mondta John.

- De Flint kapitány nincs ott az Úszóházban - jelentette Roger. - És elment, és az ágyúját kátrányos ponyvával fedte be.

- Persze, persze. Ott ragadt a testvérénél Beckfootban. Egy pár sort kaptam Mrs. Blackett-től, alighogy elindultatok. Átlátogat hozzám holnap Holly Howe-ba a bátyjával és Turner kisasszonnyal együtt. Jackson néni Holly Howe-ban általános nagytakarításba kezdett, mihelyt meghallotta, hogy Turner kisasszony ellátogat hozzánk.

- Nem is tudtam, hogy létezik egy Turner kisasszony is - csodálkozott John.

- Turner kisasszony Nancy és Peggy dédnagynénije - mondotta anyu.

- Miért dédnagynénije?

- Mivelhogy nagynénje Mrs. Blackettnek és a ti Flint kapitányotoknak, és így szövetségeseiteknek dédnagynénije. De hová lett Bridget? Bridget!

Semmi válasz. Titty megrántotta anyu ruhaujját, és az egyik sátor felé mutatott. Semmi kétség, mocorog benne valami.

- El is felejtetem, hogy ő a hajó bábija - eszmélt rá anyu. - Kormányos úr, jó lenne megfűjni a sípot, és jelt adni a hajóbébinek, hogy uzsonnára jár az idő! - Susan kormányos belefűjt a sípjába és a hajóbébi göndör fejcskéje megjelent a kapitány sátrának ajtajában, miközben négykézláb mászott kifelé.

- Rövidesen Bridget számára is kell sátorról gondoskodnunk - mondotta anyu. - Jövőre ő is tengerre akar majd szállni.

- Nem készíthetnél egy sátrat Gibbernek, a hajómajomnak is? - kérdezte Roger.

- Nem hinném, hogy olyan nagyon vágyna rá.

Gibber és Bridget mindketten benne voltak ugyan a hajószereződésben, de különböző okoknál fogva mégsem tartoztak szorosan a legénységi állományba. Bridget még kicsike volt, csak hároméves. Igaz, hogy rohamosan növekedett, és már senki sem nevezte Vickynek, mivelhogy többé egyáltalában nem hasonlított az öreg Viktória királynőhöz. De a hajósélet fátalmáihoz egy elhagyott szigeten mégsem volt még elég nagy és erős. Jelenleg az volt a tisztsége, hogy anyuval Holly Howe-ban állomásozzék. Gibber a hajómajom volt. Flint kapitány ajándékozta Rogernak a tavalyi kalandos nyár után. Tevékeny és fáradhatatlan egyéniség volt, és anyu, mindent egybevetve, arra a véleményre jutott, hogy jelenléte kicsit sok volna a jóból egy idegen majorban. Roger jómaga, amikor megkérdezték, hogy valóban hajlandó volna-e megosztani a majommal a sátrát éjszakára, nem emelt ellene kifogást, hogy a majom ugyanakkor vehesse ki nyári szabadságát, amikor a Walker család többi tagja. Így hát felpakolták a majmot, hadd töltsön egy boldog hónapot az állatkertben, rokonai és honfitársai körében.

A vadmacska-szigeti táborozás első délutánján az uzsonna a vacsorába olvadt. Nem volt érdemes kétszer tevizet forralni, kétszer edényt elmosni, amikor az uzsonna így is, úgy is régen elkésett. Így, mihelyt kezdetét vette a teázás, Susan a maga részéről nagy rántottasütésbe, anyu nagy kenyér- és mazsoláskalács-szeletelésbe, Titty pedig alapos tűzpiszkálásba

kezdett, míg az inas teletömte a száját mazsolás kaláccsal, aminek ki kellett tartania addig, amíg a kapitány társaságában leér a tóhoz, hogy vízzel megtöltve felhozzon egy fazekat, amit abban a pillanatban, hogy a teáskanna lekerült róla, és a rántotta összeállt, fel lehetett tenni a tűzre. Az estebéd végén anyu segédkezett a mosogatásnál, ami ezáltal olyan gyors folyamattá változott, hogy hinni sem akartak a szemüknek.

Azután Bridgetnek meg kellett néznie a papagájt, amelyet beállítottak aludni a raktársátorba, hogy virradatkor fel ne ébressze a tábor hangos rikácsolásával. Majd mindkét látogatót körülvették a szigeten, és még a kikötőt is megmutatták, amit az elmúlt évben bennszülött szem nem láthatott. A kilátóhelyen megengedték Bridgetnek, hogy belenézzen a messzelátóba. A lefekvés ideje is eljött már, és így anyunak egyszeriben nagyon sürgős lett, hogy hazavigye a kis hajóbébit.

- Bridget ideje már lejárt. Tegnap éjjel a sok fedélközi beszélgetés miatt feleannyit sem aludt, mint kellett volna.

A többiek felkacagtak.

- Ez volt a vakáció első éjszakája - mondotta John -, az első, ami igazán annak számított.

- Jó, az éjjel ki kell pótolnia.

A négy Felfedező elkísérte a világ legjobb bennszülöttjét és a társaságában levő hajóbébit a kikötőbe.

- Úgy látom, jól megvagytok itt - jegyezte meg édesanyjuk búcsúzáskor.

- Meghiszem azt - felelte John.

- Emlékezzetek rá, mit mondott apu, hogy ne legyetek mulyák, és bele ne fulladjatok. Egyébként, ha valamire szükségetek van, adjatok le reggel, amikor a tejért mentek, egy cédulát Dicksonnénál.

- Postát mindenesetre küldünk - ígérte Titty.

- Lökd el, John! Jó éjszakát! Ne maradjatok fenn sokáig! Aludjátok jól ki magatokat. Lássam csak. Mi volt az első szó a bennszülöttek nyelvén. Brum? Ez volt, vagy durm? Durm, durm, durm!

- Sose törd magad a bennszülött nyelvvel - mondotta Titty -, hiszen egész évben bajlódunk veled, hogy megtanulj angolul.

- Ezt tettétek. Jó éjszakát. Aludjatok mélyen, mint az öreg fák, és ébredjete frissen, mint a fiatal csikók - ahogy az én jó öreg ausztráliai dadám mondogatta.

- Jó éjszakát! Jó éjszakát! Jó éjszakát, Bridgie.

A négy Felfedező még egyszer felrohant a kilátóhelyre, részben hogy integessenek anyu után, részben abban a reményben, hogy végre mégiscsak megpillantják a kis fehér vitorlát, ami ez esetben azt jelenti, hogy Nancy és Peggy útban vannak a sziget felé.

- Túl későre jár, már nem jönnek, meglátjátok - mondta Susan.

- Nancynél sohasem tudhatja az ember - vélekedett John.

- Nekik az semmi, sötétben jönni - fűzte hozzá Titty.

- Hát helyet azt hagytunk a sátruknak - fejezte be John.

Levonultak a táborba. Egy kis rakodás, egy kis arc- és kézmosás a kikötőhelyen, még egy utolsó felfedező út a titkos kikötőbe, hogy még egyszer megbizonyosodjanak, elég kényelembe helyezkedett-e éjszakára a *Fecske*, és Susan kormányos kezdte ágyba kergetni a legénységet. Úgy találta, nem is olyan nehéz rábeszélni a Felfedezőket, hogy bújjanak bele új hálósákjaikba, és hajtsák nyugovóra fáradt fejüket új sátraikban ezen az első éjszakán a Vadmacska-szigeten. Mivel egy teljes évi távollét után újra a Vadmacska-szigeten töltötték az estét, annyira izgatottak voltak, hogy nem tudtak rögtön elaludni. Egyik gondolat a másikat kergette a fejükben. Egyszer John volt az, akinek hirtelen eszébe jutott valami, másszor meg Tittynek, majd Rogernak, s egyszer-másszor még Susannak is volt valami közölnivalója, ami féltő volt, hogy elfelejtődik, ha elteszi holnapra. A kapitány kiadta a parancsot: „Lámpákat olts!” - és a kis lámpások egyszerre kialudtak mindegyik sátorban. De még sokáig sétált ide-oda a beszélgetés sától sátorig. Végre elakadt. Roger elaludt, talán Susan is. Titty halkán suttozta

- John.

- Mi az?

- Mit gondolsz, mit értett Nancy „benszülött bajokon”?

- Ne-e-m tudom. Aludj már! Különbem itt teremnek reggel, és nem találnak ébren bennünket.

A PATKÓ-ÖBÖL ÉS A FRUSKA KALÓZAI

Amilyen fáradtak voltak a Felfedezők este, olyan korán ébredtek reggel. A felkelő nap olyan fehér fényözönnel árasztotta el a sátrakat, hogy senki se tudott aludni. A sátorfalon olyan vakító fehér foltok táncoltak, hogy megnyugtatóbb volt a szemnek, ha a zöld lombokat nézte a sátrakon kívül.

Roger felébredt és fülelt. A levelek suttogtak a fák között, és apró kis vízfodrok csapódtak a sziklákhoz. Milyen elhagyatott érzés először ébredni fel a sátorban, hálótárs nélkül! Roger gyorsan kikúszott, és megbizonyosodott róla, hogy a többi sátor is a helyén van. Aztán bekukucsált a nyitott ajtóréseken, vajon a legénység többi része benn van-e még? John és Susan, úgy látszik, még aludtak, de Titty egyik könyökére támaszkodott, és kinézett a szabadba.

- Halló, Roger! - kiáltotta, amikor a hajósinas elállta a kijáratot, és bekukucsált.

- Halló, Titty!

- Igazán itt vagyunk?

- Persze hogy itt vagyunk.

- Sose hittem, hogy még egyszer itt leszünk. Menjünk fürödni.

- John és Susan alusznak.

- Halló! - szólalt meg John. - Megérkeztek a Fruskák az éjszaka?

- Csak én vagyok, és Roger.

- Aludjatok még - szólt rájuk Susan.

- Fürödni készülünk - mondta Roger. - John, hány óra van?

- Fél hét.

- Csak egy óra múlva mehetünk a tejért.

- Élesszem fel a tüzet, és vessek rá néhány hasábot, hogy csak úgy okádj a füstöt? - kérdezte Titty.

- Legénység, csend legyen! - szólt rájuk Susan újból.

- Már úgyse tudunk elaludni - sóhajtott a kapitány -, menjünk fürdeni.

Alig telt el néhány perc, s a papagáj vidáman rikácsolt a napfényben, és a négyszemélyes, hangos lubickolás a kikötőhely sekély vizében arra mutatott, hogy a hajóstársaság minden egyes tagja egyetértett abban, hogy a nap valóban elkezdődött.

- Dugd be a fejedet a vízbe, Roger - szólt rá a kormányos. - Dugd be rögtön! Aztán csinálhatsz, amit akarsz.

- Pfüh! - fűjt, sziszegett és köpködött Roger, amint felbukkant. - Egyenesen a tófenékre szálltam le. Jobb ez, mint az úszómedence. Gyere, Titty. Lássuk, melyikünk markol fel több gyöngyöt egyetlen bukással.

Fürdés után újra fel kellett éleszteni a tüzet, és vizet forralni. A teaforrázás nem volt olyan égetően sürgős, így a hajósinas és a matróz lementek a vízpartra, és marokszámra hordták fel a

nyirkos leveleket, hogy a tűzre vessék. Vastag füstoszlop tekergett a lombok között, és szállott észak felé.

- Lehetetlen, hogy meg ne lássák, ha csakugyan lesik.
- Valószínűleg még ágyban, párnák között heverésznek.
- Milyen jó, hogy mi már talpon vagyunk! - lelkesült Roger.
- Nem kellene tejért menni?
- Mind elmegyünk - felelte Susan.
- Mi lesz az anyunak küldendő postával? - kérdezte John.

Titty bebújt a sátrába az írószeres dobozáért. A doboz kitűnően bevált íróasztal céljára is, Titty volt a levélíró, de mindenki hozzájárult javaslatával a tartalmához. A levél így szólt:

Drága ~~Anyucim~~ Anyucink!

Jó reggelt, mindenki nagyon jól aludt. Mindenki nagyon jól érzi magát. Reméljük, te is jól érzed magad. Üdvözlétünket küldjük a hajóbébinek, dadusnak és Jackson néninek. Épp most fürödtünk. Fruskák egyelőre sehol. Déli szél. Gyenge. Az ég felhőtlen. Most indulunk a tejért.

Szeretettel: John, Susan, Titty, Roger

Ui. Szeretettel Polly

A borítékot így címezte: „Mrs. Walker, Holly Howe”, és a bal felső sarokban egész apró betűkkel: „Bennszülött posta”.

Mialatt a többiek alakanyarították a nevüket, és Titty a boríték címzésével volt elfoglalva, John lement a kikötőbe, hogy felhozza a *Fecskét*. Evezve sem tartott volna sokáig, de ezzel a kedvező széllel oktalanság lett volna nem átvitorlázni a Cáva-öblön Dicksonék farmjának kikötőhelyéig.

- Ezek libák - állapította meg Roger, amikor felkapaszkodtak a meredek parton.
- Hát - mondta Dicksonné asszony, aki eléjük jött az ajtóból. - Ezek bizony libák, de azért ne féljenek tőlük.
- Nem is félünk - mondta Roger -, vagyis (amikor a vén gúnár a nyakát nyújtogatta felé és rásziszegett) nem nagyon.
- Hess! - szólt a libákra Dicksonné asszony. - Ha rászól, hogy hess, és úgy csinál, mintha jól el akarná látni a bajukat, akkor nem fogják bántani, még ha nem is takarodnak el rögtön. Örülök a szerencsének, hogy újra itt láthatom magukat. Bizony, az idén nem fogják annyit látni Ruth kisasszonyt meg Peggy kisasszonyt. Sem az ő Jim bácsijukat.

(Ruth volt Nancy bennszülött neve, de a Nancy inkább illett hozzá.)

- Majd eljönnek - mondta Titty.
- Azért gondolom, mert hát most az öreg Turner kisasszony Beckfootban időzik. Szigorú hölgy az a Miss Turner, mindig is az volt. Mindig ellene volt a vízi kalandozásoknak. Gyerünk, Susan kisasszony. Hol a tejeskannájuk? Akárcsak tavaly, most megint szívesen látom magukat, hogy eljárnak tejért reggelenként hozzám.

Már hozta is a színig töltött tejeskannát.

- Jaj nekem! - szólt még, amikor éppen indulóban voltak -, ejnye no, hol is van a karamell, amit készítettem?

A Felfedezők megköszönték a cukorkát, levonultak a hajójukhoz, és visszavitorláztak a szigetre.

A reggeli s a mosogatás után valamennyien felsétáltak a kilátóhelyre, hogy szemmel tartassák a Fruskák érkezését. A kora reggeli gőzös már elhaladt a sziget mellett. Motorosok rohangásztak fel-alá a tavon. Evezős csónakok vonultak végig a part mentén, miközben a bennük ülő horgászok a csendes vizeken ki-kivetették horgukat. Néhány nagyobb jacht is előjött, hogy vitorláit levegőztesse. A tó egész élete ott nyüzsgött a napfényben, csak a *Fruska* kalózainak nem volt semmi nyoma. Hiába várta őket a táborban a zöldtollas nyíl.

- Igazán furcsa, hogy így elmaradnak - mondta John.

- Kíváncsi vagyok, mit értett azon Dickson néni... - szólt Titty.

- Talán nem is jönnek előbb, csak holnap - találgatta Susan.

- Ne várjuk őket tovább, kezdjük meg felfedező utunkat - sürgetett Roger.

- Hol? - kérdezte John.

- Ahol tavaly abbahagytuk - mondta Titty mohón. - Menjünk a Patkó-öbölbe. Pompás hely. Tavaly nem jutott rá időnk, hogy becsületesen megnézzük. Hatoljunk fel a patak mentén a forrásig, és rajzoljuk bele a térképünkbe.

- A Patkó-öböl jó kikötő - állapította meg John -, és ellátni onnan a szigetre. Hogy állunk az élelmezéssel, kormányos úr?

- Ebédidőre jár.

- Ebédeljünk az öbölben - javasolta Titty.

- Semmi akadály - mondta John -, együnk húskonzervet, azaz pemmicant, úgyse ettünk tavaly óta.

Félóra múlva a vadmacska-szigeti táborhely teljesen kiürült. Csak a papagájt hagyták hátra kalitkájában őrségnek, egy halom kockacukor társaságában, hadd szórakozzék el vele. A tüzet eloltották. A kormányos nem szívesen hagyta égve, ha a papagájon kívül senki sem néz utána. Egy hátizsák tömve kenyérral, almával, teával és cukorral, no meg csokoládéval, egy bögre dzsem, Dicksonné karamellás zacskója, egy konzervdoboz marhahús (pemmican), sajt, egy üveg tej, egy kanál és kellő számú bögre került a *Fecskébe*, azután a rakodóhelyről kihajóztak a nyílt vízre.

A kapitány felvonta a vitorlát, a kormányos a kormányhoz ült, a matróz a rakományra ügyelt, hogy félre ne csússzék, ki ne lötytenjen, vagy el ne törjön, a hajósinas elfoglalta őrhelyét az árboc előtt.

Először széllal futottak, hogy bekukkantsanak az Úszóház-öbölbe, úgy gondolván, hogy Flint kapitány talán visszatért az Úszóházba, és vele vannak unokahúgai is. Az Úszóház azonban elhagyatottabb volt, mint valaha, kátrányos ponyvájával az első fedélzeten és fehér függönyeivel a kabinablakokon. Aztán lefelé tartottak a tavon, a Vadmacska-sziget mellett, el a Patkó-öbölbe.

A Patkó-öböl a nevét alakjának köszönhette. Kis patkó alakú öblöcske volt a tó nyugati partján. Két hegyfok zárta körül. Délnyugatra feküdt a Vadmacska-sziget déli partjától. Az

erdő egész a vízpartig leért, de lejjebb, dél felé zöld mezők terültek el. Távolabb, az öböl mögött erdő kapaszkodott meredeken felfelé a hangával és páfránnyal borított nyeregig. Három-négy irányváltoztatással a *Fecske* az öböl bejáratához ért, úgyhogy a kormányos egyenesen bevitörházhatott a hegyfokok közé.

- Zátony balról - jelentette Roger, az őrszem, abban a pillanatban, hogy befordultak.

- És még hozzá milyen veszélyes - hüledezett John kapitány. - Nem emlékszem, hogy tavaly láttam volna.

- Semmi baj, ilyen szél mellett - mondta a kormányos -, de sötétben nem szeretnék ráfutni.

- A vihar utáni napon, amikor itt jártunk, a vízállás igen magas volt. Ma természetesen sokkal alacsonyabb.

Elnézték a hullámokat, amint a víz fölé meredező hegyes sziklát csapdosták az öblöcske déli hegyfokával szemben.

A következő pillanatban már nem voltak nyílt vízen. A *Fecske* lekonyult árbocszalaggal, ernyedt vitorlával siklott a védett öböl csendes vizén, sűrű, zöld fák alatt a fehér part felé.

- Ne kormányozz a patak torkolatához - mondotta John kapitány. - Ott egy kis torlasz van, ami a patak hordalékából képződött. Nancy mutatta nekem tavaly. Legjobb hely a kikötésre ezen az oldalon van. Ez az. Jobb nem is lehetne. Készen állsz a kikötőkötéssel, Roger?

- Igen, igen, uram! - felelte a hajósinas, és amint a hajó parthoz ütődött, kiugrott.

A vitorlát leeresztették, és a *Fecske* farából kihajolva megtöltötték vízzel a teásüstöt, aztán partra szálltak. Susan felkutatta a régi tűzhelyet, amit tavaly a patak partján épített, azon a helyen, ahol az a tóba torkollott. Mialatt Susan az új tűzhely felépítésével foglalkozott, John, Titty és Roger összehordták a legjobb rőzseágakat a „magas vízállás” jelző környékéről, az öbölből. Bőven akadt gyújtósna való száraz levél, és a föléjük kerülő kis gúlának való száraz gallyacsákák. Senki se járt az idén az öbölben, tehát egész halom tüzelőnek való fa hevert ott készen, csak fel kellett szedni. Az üstöt már megtöltötték, a tűz javában égett, amikor a tó felől vidám üvöltés riasztotta fel a Felfedezőket.

- Hurrá! Hurrá! Fecskék! Hurrá!

Egy keskeny, lakkozott csónak, szakasztott a *Fecske*, csak fehér vitorlával az ő barna vitorláik helyett, fordult be a hegyfokok közt. Az árboc tetején fekete lobogó fehér halálfejjel és keresztbe rakott lábszárcsontokkal. Két vörös jambósapkás leányzóból állott a legénység. Az egyik kormányzott, a másik integetett, és a csónak elejébe mászott, hogy készenlétben legyen a süllyeszthető tőke felemeléséhez.

- Ők azok! - üvöltötte Titty. - Hurrá! Most aztán igazán hozzáfoghatunk...

- Szervusztok, Kalózok! - üvöltött Roger is. - Halló, Nancy, halló, Peggy!

- Halló, szívecskéim - üvöltött vissza a lány, aki kormányzott. - Fel a tőkével, Peggy! Rendben! Állj készen a vitorlakötelekkel! Leereszteni!

A fehér vitorla lehullott, és a kis hajó, oldalán a világosan olvasható névvel: *Fruska*, besiklott az öböl sekély vizébe, és szorosán a *Fecske* mellett landolt. A *Fecske* egész legénysége ott hagyta a tüzet, és rohant lóhalálában segíteni. Partra vonták a hajót, Nancy és Peggy Blackett kiugrott a szárazra. Óriási kézrázás következett.

- Láttátok a füstoszlopainkat? - kérdezte Titty.

- Jim bácsi látta múlt éjszaka, amikor felment a hegyoldalba, hogy egyet-kettőt szippantson a pipájából - mondta Nancy. - Maria néni nem szereti a dohányfüstöt a lakásban.
- Nem tudunk hamarabb szabadulni, csak ma reggel. Aztán láttuk, hogy a *Fecske* barna vitorlája befordul az öbölbe.
- Jó ideig vártunk rátok. Úgy gondoltuk, nem lesz baj, ha idejövünk. Innen megláthatjuk, ha a sziget felől közeledtek.
- Könnyen egerutat nyerhettünk volna, és tudotok nélkül behajózhattunk volna a szigetre.
- Ha nem üvöltünk, sose veszitek észre, hogy befordultunk az öbölbe.
- A tűzzel voltunk elfoglalva - mondotta Susan kormányos.
- De hol van a sátrak? - kérdezte John. - Meghagytuk számára a régi helyet. Négy sátrunk van az idén, és a régiekből az egyik raktársátor.
- Az új sátrak csuda szépek - jegyezte meg Roger. - Nekem is van új sátram.
- A mindenit! - bosszankodott Nancy kapitány. - Még mindig nem értitek a helyzetet? Beleírtuk az üzenetbe, amit a farakáson hagytunk a számotokra. Világosan megmondtuk benne, hogy „benszülött bajok” vannak. Isteni csoda, hogy ma egyáltalán itt lehetünk. Estére vissza kell mennünk, s legjobb gúnyánkban kell megjelennünk a vacsorán. Nem értitek? Egyáltalán nem táborozhatunk! Mi van a tollakkal, matróz? Hol a papagáj?
- Nem sokat hullatott, de azért összeszedtem vagy nyolc hasznavehető példányt. Pollyt hátrahagytuk, és megbíztuk a sziget őrizetével.
- Csak nem komoly benszülött bajokról beszélsz? - hűlt el most már Susan.
- Olyan rosszul áll az ügyünk, hogy rosszabbul nem is állhat. Nekünk csak fel kell építenünk egy jó tervet, hogy máris léket kapjon. Semmi táborozás. Semmi kincsvadászat. Semmi kalózkodás, csak kivételesen, néhanapján, az étkezések közti időben. S a legjobb gúnya minden este, s néha teljes fél napokon át. Benszülött bajok. Rosszabb már nem is lehetne!
- Hol van Flint kapitány?
- Nem jöhet, csak holnap.
- Nem olvastátok, hogy ő is ottragadt? Ma ő a soros a szolgálatban, ezért tudunk meglógni.
- Ma Holly Howe-ban vannak teán - mondotta Susan. - Anyutól hallottuk tegnap este.
- Nem volt az Úszóházban - tette hozzá Roger. - Letakarta kátrányos ponyvával az ágyúját.
- Nem szabad neki ott tanyázni - magyarázta Peggy. - Otthon kell aludnia.
- Hát nem jöttök a Vadmacska-szigetre?
- Nem bizony, amíg ő el nem utazik.
- Ki az az ő?
- A dédnagynéni természetesen. Csak egy nappal előttek érkezett.
- De hát nem kell, hogy magatokkal hozzátok - jegyezte meg Titty.
- Ha kitehetnök egy lakatlan szigetre, bizony kiraknánk azonnal - erősködött Nancy. - Odakötnénk a horgonyhoz, lesüllyesztenénk negyvenölnyi mélységbe az óceán fenekére. Hadd egyék a cápák. Kikötnénk egy sziklára a szárazföldi rákok étkéül. Felakasztanánk egy

fára varjúk vagy keselyűk prédájául. Úgy bizony... Nincs olyasmi, amit meg ne tennénk vele! Nincsen valami jó ötletetek?

- Nancy minden este, ahogy ágyba bújunk, valami új változatot talál ki, hogy éjjel végig-álmodja. Múlt éjjel szárazföldi rákok voltak. Tegnapelőtt éjjel fehér hangyák.

- Tudod - toldotta Nancy -, hogy felfalják őt, mint ahogy a róka felfalta a spártai ifjút. Miért nem tudott a megbeszélte időben, iskolaév alatt jönni, amikor nem okozott volna annyi galibát.

- Minden rendbe jön, ha odajöttök a szigetre táborozni.

- Hát értsétek meg végre, hogy nem mehetünk.

- Ott kell lennünk a szeme előtt - mondta Peggy - reggeltől napestig, egész idő alatt.

- A mi nagynénéink nem ilyenek - állapította meg Roger.

- A mieink sem mind - mondta Nancy. - Az egyik annyira rendes, hogy még kalóz is lehetne. De a Déd egészen másfajta.

- Semmi nem használ ellene. A lehető legbenszülöttesebbeknek kell mutatkoznunk, amíg el nem utazik. Ha ugyan valaha is rászánja magát. De nemcsak rólunk van szó. Mi csak kereket oldanánk valahogy, de anyut és Jim bácsit ott tartja túsznak. Ők még jobban félnek tőle, mint mi. Tudjátok - ő nevelte fel őket.

- Egyáltalán nem jöttök a szigetre? - szontyolodott el Roger.

- Azokhoz az átkozott étkezésekhez mindig haza kell rohannunk.

- Mindjárt felforr a víz - mondta Susan, akinek eszébe jutott az ebéd. - Borzalmas ügy. Minden tervünk kútba esik. De az ebédet azért mégis meg kell enni. Serlegeitek veletek vannak? - kiáltott hátra, miközben visszaroht a tűzhöz.

- De mennyire - szölt Peggy. - Élelmiszeradagjaink bent vannak a csónakban. Egy torta és a serlegek a hátizsákban vannak. Az a másik ott egy húspástétom. A tegnapi benszülött est-ebédre volt szánva, de a dédnagynéni azt mondta, hogy túl sós, mire a szakács néni azt mondta ma reggel, jobb, ha magunkkal visszük, és ha a dédnagynéni újra látni kívánja, ki kell bírnia nélküle. Így hát elemeltük. Egy cseppet sem sós, elhíhetitek. Belemártottuk ujjunkat a szaft-jába, és megkóstoltuk, miközben erre vitorláztunk. - Visszamászott a *Fruskába*, a hátizsákot kiadta, majd óvatosan kiszállt a partra, kezében a pástétommal.

- Sajnálom, hogy grogot nem hozhattunk magunkkal. A szakácsnének nem volt ideje készíteni, annyira lefoglalja a dédnagynéni.

- Van tejünk bőven a teához - mondotta Susan.

A négy Fecske és a két Fruska egyszeriben ott ültek Susan tűzhelye körül, teát szürcsölve, és kifejtve a dédnagynéni lesújtó véleményével ellenkező nézetüket a húspástétomot illetően. Amikor a pástétommal végeztek, John felszentelte új zsebkésének konzervnyitóját. Aztán használatba vette magát a zsebkést is, hogy felvágja hat darabra a pemmicant. Ennek elfogyasztásához se kellett sok idő. De itt volt még a mazsolás kenyér lekvárral, tészta gyanánt, aztán a sütemény, aztán az alma és a csokoládé, hogy legyen mivel megtölteni a szegény üres gyomrokat.

- Hagyjuk meg a csokoládét tartaléknak, ha felfedező expedíció leszünk - javasolta Titty. Ha minden tervük vízbe fulladt is, a mai napon mégiscsak nekiindulhatnak, hogy felkutassák a patakot, amely a Patkó-öbölbe torkollik. Ebben nem akadályozhatja meg őket semmiféle nagynéni.

- Hová mentek felfedezni?

- Felhatolunk a forrásig.

- Csak az országútig fogtok eljutni - mondta Peggy.

Rövidesen kitűnt, hogy ha Nancyn és Peggyn múltna a dolog, a mai napon nem kerülne sor a felfedező útra. Amit ők tenni kívántak, az nem volt egyéb, mint beszélgetni a dédnagynéniről, az iskoláról és minden egyébről, ami karácsony óta történt. Mindketten belefáradtak abba, hogy egyikük beszél, és a másik hallgatja. Csak rá kellett nézni Johnra és Susanra, hogy meglássa az ember, pillanatnyilag ők is nagyon meg vannak elégedve, hogy ott ülhetnek a tűznél az öbölben, és hallgathatnak, amíg Nancynek és Peggynek kedve tartja beszélgetni.

A matróz és a hajósinas hosszú ideig figyelemmel hallgatták az előadást, sőt időnként kérdéseket is tettek fel. De végül is Rogernak új foglalkozása akadt. Két kavicsot dobált fel a levegőbe egyszerre, hogy aztán együtt elkapja. Végül az egyik kavics belepottyant a bögréjébe, és össze is törte volna, ha nem lett volna teamaradék az alján. Már nem figyelt a beszélgetésre. A matróz pedig azon járatta az eszét, hogy mennyi fehér hely maradt a térképen. Felállott, és fejével magához intette a hajósinast.

- Hová mentek? - kérdezte Susan.

- Felfedező útra.

- Ne térjetelek el messzire a folyótól, és ne maradjatok el soká. Mit is mondtál, Peggy?

A matróz és a hajósinas csörtetve vették útjukat a bozóton keresztül, s eltűntek a lombok zöld kárpíja mögött.

A MATRÓZ ÉS A HAJÓSINAS FELFEDEZNEK

Miután a matróz és a hajósinas keresztülsörtetett a bozóton, egy ideig még hallották a többiek beszélgetését. Nancyét és Peggyét igen erősen és tisztán, John és Susan szavát már fátyolosabban. Aztán csak Nancy és Peggy hangja hallatszott. Később már csak Nancy hangja harsogta túl a folyó morajlását s a Felfedezők lábdobogását. Végül Nancy hangját is csak hébe-hóba hallották. Ámbár gyengén és távolról hangzott, mégis fel lehetett ismerni jókedvű nevetését. Aztán már nem hallatszott egyéb, mint a víz csobogása, amint hathüvelyknyi sellőkön bukácsol keresztül a kavicsos mederben. A patak túl széles volt ahhoz, hogy egyszerűen keresztülugorjanak rajta. Egyes helyeken azonban, ha szerencsés az ember, körül köre szökdelve, száraz lábbal átjuthatott. A fák közvetlenül a vízparton nőttek, és egyes helyeken a víz utat mosott magának gyökereik alatt. Itt-ott tavacsok tükre csillámlott. A víz beléjük áramlott, aztán sima, csendes tükörré vált egészen a szélükig, mielőtt ismét apró vízesésként zuhogott volna alá.

- Nini, egy hal! - kiáltott fel Roger.

- Hol?

- Most nincs sehol. De volt. Nézd csak, nézd! Egy másik!

De a hal eltávozott, mielőtt a matróz odanézhethet volna, ahová a hajósinas mutatott.

- Nem kellene megijedniük - mondta a matróz. - Hiszen nem vagyunk mi kanalas gémek. Maradj csendben, ha még egyet látsz, ne bökj felé az ujjaddal.

A fiú szemével végigfutott a víz tükrén. Hirtelen megmerevedett, mint a kutya a tarlón, amikor foglyot szimatol. Titty melléje kúszott.

- Ott, ott ni - suttogta Roger izgatottan. - Ott, annál a mohos kőnél. Nézd csak, kidugja az orrát.

A szétterjedő karikákat a vízen elmosta az ár, de Tittynek elég volt, hogy tudja, merre nézzen. A tiszta vízben pettyes halacsokt pillantott meg, amely állandóan egy helyben tempózott, mintha fel volna akasztva a folyóban. Mikor Titty is éppen szemügyre vette, hirtelen felvetette magát, s megint megtörte a víz sima tükkrét.

- Cseppet sem olyan, mint az a sügér, amelyet a tóban fogtunk - szólt Roger.

- Valószínűleg pisztráng - mondta Titty.

- Kár, hogy nincsenek velünk horgászbotjaink - sajnálkozott Roger. - Tucatjával foghatnánk belőlük, és hazaszállíthatnánk a tábor élelmezésére.

- Most nem horgászhatunk. Most Felfedezők vagyunk, akiket az expedíció hátramaradt része előreküldött a dzsungelbe. Semmi egyéb nem szabad gondolnunk. Mialatt itt halra figyelünk, felharsanhat egy üvöltés.

- Vérfagyasztó üvöltés?

- Hát persze hogy vérfagyasztó. Bumerángok és nyilak raja süvölthet el a fejünk felett. S ha mindjárt nem is ölnek meg a vadak, összekötözhetnek s elhurcolhatnak, és amikor a többiek keresésünkre indulnak, ők is beleesnek ugyanabba a csapdába.

- Micsoda zaj ez? - horkant fel a hajósinas.

Egy autó dudájának hangja volt. Mindketten tudták, honnan ered, de túlságosan jó hang volt ez ahhoz, hogy ki ne használják.

- A vadak kürtjele. Valószínűleg műút vezet az erdőn keresztül. Közel járhatunk a dzsungel széléhez.

Újabb kürtzó harsant más hangnemben, és egy motorbicikli vad berregése.

- Kürtzó és dobpergés. A vademberek felállították előőrseiket az úton, és jeleket adnak le egymásnak. Nehéz lesz mélyebbre hatolnunk a rengetegben. Peggy előre megmondta.

- Hát akkor menjünk legalább olyan messzire, ameddig lehet.

Az erdőnek ezen a részén csupa fiatal fa sorakozott egymás mellett. Volt ott mogyoróbokor, tölgyfa, nyírfa, néhol kőrisfa, máshol egy vastag, tövises fagyal, aztán egy-egy magányos fenyő integetett magasan a többiek koronája fölött. Köztük indák ága-boga. Olyan pompás dzsungel volt ez, hogy különbet kívánni sem lehetett. Ezen a dzsungelen keresztül rohant a kis patak egyenesen bele a tóba.

A matróz és a hajósina továbbnyomult a rengetegben. Balról, a fák között megláttak valamit, ami tisztáshoz hasonlított. Átgázoltak a vízen, áttörték magukat a bozóton egész a tisztásig. Egy kocsútra bukkantak, amely a fák közül az erdő szélét szegélyező kőfal nyílásába vezetett. Valamikor talán rácsos kapu volt ez, de most már rácsnak semmi nyoma. A fal mögött tovább futott az út. Az út másik oldalán újabb fal mohával fedett, omladozó kövekből. A fal mögött újra erdő, de más jellegű: vörösfenyő, lucfenyő és néhány ezüstfenyő meredezett az égre. A matróz pillantotta meg elsőnek az utat. Tüstént hasra vágódott a kocsút mellett. A fiú várt egy-két pillanatig, aztán hasra vágódott melléje.

- Sose tudhatja az ember, barátságos érzelműek-e vagy sem.

- Senkit sem ismerünk a tó innenső oldalán, csak a Fruskákat - mondta a hajósina.

- Ez az, s mivel tudjuk, hol vannak, tehát aki erre jön, az csak másvalaki lehet.

Egy autó surrant keresztül a kőfal nyílásán. A fákon át egy pillanatra felvillant valami fénylő, amin napsugár tükrözött. Aztán az a valami már benn is volt a nyílásban, aztán egészen eltűnt. Majd három bennszülött biciklizett át a hajdani kapun, éppen ellenkező irányba, mint az a valami. Újabb zaj már hasznavehetőbb dolgot ígért. Lovak patái dobogtak a köves úton.

- Ügetve vagy lépésben?

- Valószínűleg lépésben.

A lovakra jó darabig kellett várakozniuk, amíg látótávolságnyira kerültek. De amikor odaértek, nyilvánvaló lett, hogy megérte a várakozást. Három hatalmas, rozsdabarna ló lépegetett egymás nyomában. Nagy fatörzset húztak, ami két pár hatalmas, vörös fakerékre volt láncolva, egy valóságos faóriást, háromszor-négyszer vagy ötször akkorát, mint a nagy Világítótorony-fa a Vadmacska-szigeten. Egy ember vezette az első lovat, egy másik pedig magasan a levegőben, a fa keskenyebb végén ült, jóízűen pipázva. Háttal volt a Felfedezőknak, különben könnyen megláthatta volna őket abból a magasságból.

- Ugyan hova szállíthatják? - töprengett Roger.

- Biztosan csónakot faragnak belőle.

A vörösfenyőerdő az út másik oldalán járhatóbbnak ígérkezett, mint a sűrű dzsungel, amiben eddig törtettek.

- Nem kúszhatnánk kicsit közelebb az úthoz? Aztán, amikor a bennszülöttek nem néznek ide, gyorsan átrohanunk.

- Lehetetlen, minden pillanatban jár erre valaki. - Míg Titty beszélt, megint arra száguldott egy nagyban túlkölő autó.

- Ide figyelj - mondta Roger pár pillanatnyi hallgatás után. A bennszülöttek nem láthatnak bennünket, ha nem az úton, hanem az út alatt megyünk át a túlsó oldalra.

- Persze hogy nem láthatnak - felelte Titty.

- Kell hogy valahol egy híd legyen, ahol a patak átszeli az utat.

- Pompás ötlet.

- Gondoltam, talán jó ötlet lesz.

- Máris menjünk vissza a patakhoz - vágta rá Titty.

Füleltek. Csakugyan, nem is olyan messziről hangzik a zúgás. Felugrottak, bevetették magukat a bokrok közé, megtalálták a patakot, s rohantak tovább a part mentén. Egy alacsony, repkénnyel befutott, boltíves kőhídhöz értek. Az átvezetett rajta, de oly sűrűn nőtte be a repkény, hogy a Felfedezők bizonyosak voltak benne, hogy ha leereszkednek a híd boltíve alá, senki se látja meg őket. Ha csak véletlenül épp abban a pillanatban nem néz le rájuk egy arra haladó bennszülött a híd tetejéről. Ha átnéztek a kőhíd íve alatt, láthatták a vörösfenyőerdő élénkzöld és barna színfoltjait és a napfény csillogását a vízen a túlsó oldalon.

A matróz leült.

- Vesd le a cipődöt, hajósinas!

- Igen, igen, uram - felelte a fiú.

- Kösd össze a cipőfüzőket, hogy a nyakadba akaszthasd.

Beszéd közben már vetette is le a magáét. Könnyebb volt őket kifűzni, ha nem volt bennük láb, mint amikor mindenféle ügyetlen helyzetbe kellett a lábukat csavarni. Kioldotta a pertliket, és a végüket csokorba kötötte.

- Ne kösd olyan szorosan - oktatta Titty, amikor észrevette, hogy a fiú mit csinál. - Ha átjutotunk, újra szükséged lesz rájuk. Rajta! Pontosan oda tedd a lábadat, ahova én az enyémet.

Belépett a vízbe. Bokáig ért az első lépésnél, majdnem a térdéig a másodiknál. De aztán mélyebb már nem is lett, sőt a híd alatt egy helyen egész sekély volt.

- Ide cuppogj bele. Kár, hogy nem hosszabb a lábad. Ne vizezd be a nadrágodat. Csavard fel, amilyen magasra csak tudod. Itt maradj, ezen az oldalon.

- Igen, igen, uram!

- Csak arra vigyázz, hogy el ne vágódj.

A híd alacsony íve éppen a fejük felett boltosodott, belekapaszkodtak hát a szélébe és úgy egyensúlyozták magukat. Az alacsony, tiszta vízben óvatosan áttapicskoltak a mohától síkos köveken a híd alatt.

Nagy teherautó dübörgött el a fejük felett, és megrezegtette a hidat. A fiú ijedt szemekkel meredt a matrózra. De ez egyike volt azoknak a veszedelmeknek, amik elmúlnak, mielőtt az ember még igazában tudomást vehetne róluk. A matróz már tapogatódzott is biztosabb kövek után a vízben, hogy megtalálja a legjobb utat a parthoz.

- Semmi baj. Maradj a fal közelében. A nagy köre ne lépj! Vigyázz, mozog. Nézd, ez itt egy jó kő!

Nem történt baleset, mindkét Felfedező baj nélkül mászott ki a partra. Leültek a fal tövébe, ahol senki se láthatta meg őket a partról. Megtörölték lábukat a zsebkendőjükbe, felhúzták a cipőket. Még egy pillanatig várakoztak, amíg mindenki elhaladt az úton, aztán nekivágtak az erdőnek, a vörösfenyők közé.

Kúsztak fölfelé a meredek vörösfenyőerdőn keresztül, amerre a csörgedező patak jött velük szemben. Másztak fölfelé, közel a patakhoz, mígnem egyszerre csak elfogytak a fák, a matróz és a hajósinas pedig ott állott az erdő szélén, a szabad ég alatt. Végiglegették tekintetüket a zöldben és bíborban pompázó lápon, amely smaragdos zöldjét a hullámzó páfrányoktól, bíbor színét pedig a térdig érő hangától kapta. A lápon túl felkéklettek a messzi dombok, a nap fénnel szórta be rajtuk a sziklákat és vízmosásokat. Innen jóval nagyobbak látszottak, mint mikor a Vadmacska-szigetről vagy Holly Howe-ból nézték őket.

- Az egyik magaslat legyen a Kangcsendzönga - javasolta Titty.

- Melyik?

- A legnagyobb.

A patak szökellve kanyargott feléjük a lápon át, hogy a lábuknál zuhanjon az erdőbe. Az esős hónapok alatt megnövekedett erejével elsodorta a földet a nagy kerek kövek körül, és mély medret vájt magának úgy, hogy ha látták is, merre vezet, vizét csak akkor pillanthatták meg, ha közvetlenül a partján álltak.

- Tovább folytatjuk a felfedezést? - érdeklődött a fiú.

- Nem tévedhetünk el, ha a patak mellett maradunk.

Újra nekiindult egy birkacsapáson, ami a hanga között, szorosán a patak fölött vezetett. A fiú megevett egy darab tartalék csokoládét, aztán a matróz után baktatott. Időnként olyan magas fűben haladtak, hogy alig láthatták egymást. Helyenként a birkacsapás a patak partjához vezetett, halványszürke kövek körül kanyargott, majd visszafordult, és bokrosan összenőtt hangacsomók közt cikázott. De itt volt a patak, hogy vezérelje őket útjukban, és most egy újabb hang csalogatta őket: lezuhanó víz csobogása. Ugyanez a csobbanó hang kísérte végig őket, mikor a vörösfenyőerdőn át kapaszkodtak, de most sokkal zajosabb volt, és egész más a nyílt lápvidéken hallani, mint a fák alatt.

- Nézd csak! - intett hirtelen a matróz. - Itt van ni.

Továbbsiettek, és a vízesés lábához értek. Fölöttük a víz hangos morajjal zuhant alá szikláról sziklára. Elzárult előttük az út, hacsak meg nem másszák a sziklákat, vagy ki nem kerülnek a hosszú, zegzugos vízmosásból, amelyet a patak mosott magának a lápon.

A matróz habozott. Most az egyszer a hajósinas volt az, aki folytatni akarta az utat. S mielőtt a matróz határozhatott volna, a fiú már mászott is. A matróz utána. Együtt értek a vízesés melletti száraz sziklák tetejére.

- Nem volt nehéz - állapította meg a fiú. - Hát ez mi? - Egyikük sem számított arra a látványra, ami a tetőre érve eléjük tárult. Kicsiny völgy húzódott végig a hangás részen. Felülről egy másik vízesés, mintegy száz yardnyira pedig sziklával és hangával borított lejtők határolták olyan meredeken, hogy a Felfedezők felpillantva nem láttak az égnél egyebet. Mintha a kék hegyek nem is volnának a világon. Mintha a völgy a levegőben csüngene,

annyira nem lehetett belőle kilátni, kivéve, ha megfordultak, és a vízesés tetejéről visszazétek a lápvidékre, az erdőre és a dombokra a tó túlsó partján.

- Haramiáknak pompás rejtkehely - állapította meg a fiú.

- Pontosan olyan hely, amilyen Peter Ducknak megfelel - állapította meg a matróz.

- A legrejtettebb völgy, ami csak van a világon.

Peter Duck apránként jutott el odáig, hogy a matróz állandó társává lett, időnként a hajós-inassal közösen; a többiek nem vették őt komolyan, bár nem kacagták ki. A legfontosabb szereplője volt annak a történetnek, amelyet a karácsonyi szünet estéin agyaltak ki a dereglye kabinjában Nancyval meg Peggyvel meg Flint kapitánnyal. Peter Duck, vagyis Kacsza Péter, aki elmondta, hogy kiskacsza kora óta örökké tengeren volt, nem más, mint az a vén tengeri medve, aki velük utazott a Karibi-szigetekre a történetben. És ugyancsak a történet folyamán visszatért Lowestoftba, miután zsebeit rablott kincsekkel tömte meg. Tittynek nagy része volt Peter Duck életre keltésében, és most mindig szerepeltette, valahányszor együtt voltak Rogerrel, de leginkább olyankor, amikor egyedül volt. Minden megeshetett Peter Duckkal, és mindenből baj nélkül került ki. Titty számára a babák semmit sem jelentettek. Peter Duck százszor használhatóbb volt, mint bármilyen baba. Mindig maga szedte rendbe magát, sose veszett el. Fűrészpör nem pereghetett ki belőle. Aztán elég, ha csak gondol rá, már itt is van, készen bármilyen kalandra, amelynek során segédkezet nyújthat.

- Itt elrejtőzhet mindenki elől, aki zavarná. Nem hiszem, hogy valaha volt ennél jobb helye. Nézzük meg fentről, milyen is tulajdonképpen.

Roger talpra ugrott, és egyik száraz kőről a másikra szökellve, átkelt a patakon.

- Te menj azon az oldalon - kiabált neki Titty -, én pedig ezen az oldalon megyek! Így megtudjuk, csakugyan olyan rejtett-e.

Felkúsztak a völgyet szegélyező két szemközti falon, vissza-visszapislantgatva egymásra. Csak néhány yard, és már nyoma sincs a völgynek, Titty az egyik oldalon, a hangák között, Roger a másik oldalon, a hangák között, ha nem tudják, sose jöttek volna rá, hogy völgy húzódik közöttük.

- Tökéletes! - kiáltott fel Titty elragadtatva.

- Nekem is az a véleményem! - kiáltott vissza Roger.

Lemásztak, és lent összetalálkozva, a felső vízesésig követték a patakot. Útközben kis pocsolyákban apró pisztrángokat fedeztek fel. A nagy vízben, a vízesés alatt épp egy nagyobb pisztráng vetette fel magát a levegőbe egy légy után, hogy aztán ismét visszacuppanjon ezüst csillogással.

- Peter Duck halászhat itt - mondta Titty. - Mindig nagyon szeretett halászni. Emlékszel, hogy a sóner farán a cápáknak mindig horgot lógatott?

- Mi is halászunk majd - mondta Roger, - Mi lesz az uzsonnákkal?

Ez rettenetes Rogernál. Akármelyik percben rájöhet az éhség.

- Edd meg a csokoládémat. Nekem úgyse kell.

- Komolyan mondd? - kérdezte Roger.

- Hát persze - felelte Titty.

- Várjunk, hátha még egyszer felugrik a hal. Közben megeszem a csokoládét.

Titty átadta neki a csokoládéját, és visszapillantott a völgyre, a V alakú nyíláson keresztül a tó másik oldalán elnyúló dombok felé és mögöttük megint dombokra, melyek oly messze voltak, hogy felhőknek vélhetted volna őket, ha nem oly tiszta kék az ég. A völgynek ebből a felső végéből nem lehetett látni a lápot, sem az erdőt, amelyen keresztüljöttek. Nézte a völgyet, a völgy meredek falait. Jobboldalt valóságos sziklaszakadék tátongott, hasadékaiban hanga piroslott. A bal oldali fal szelídebben lejtett, fű meg páfrány borította.

- Milyen kár, hogy nincs itt a térkép, hogy belerajzolhatnánk a patakot meg az újonnan felfedezett völgyet. - Ebben a pillanatban egy kövön pompás pillangót vett észre, amint a napon sütkezett, mozdulatlanul kiterítve barna, kék, narancs és fekete színekben pompázó szárnyait.

- Nézd, milyen gyönyörű - kiáltott fel. A lepke felröppent a kőről, elszállt a völgy irányában, közel a földhöz.

- Egy pillanat, megint leereszkedik, és újból kiterjeszti szárnyait. - És valóban, a lepke már le is ereszkedett egy hangabokorra, amely a meredek, szürke sziklafal repedéseiben virított.

Titty lábujjhegyen követte, de mire a közvetlen közelébe ért, egyszeriben megfedkezett róla. A pillangó ellibeggett, de Titty ügyet se vetett rá.

- Roger! Roger! Egy barlang.

Roger a vízesés zúgása ellenére is meghallotta. A szavakat nem értette ugyan, de valami olyan ujjongó és sürgető árnyalat volt a Titty hangjában, ami elég volt ahhoz, hogy elfelejtse vele a pisztrángot. Ugyan mire akadhatott? Odarohant, és Tittyt ott találta egy sötét lyukra meredve, mely a szürke sziklafalban a hangacsomó alatt tátongott. Felfelé keskenyedő hasadék volt, de ahhoz elég tágas, hogy egy ember lehajtott fejjel bejáratnak használhassa. Előrenyúló szikla védte, és sűrű bokor árnyékolta minden oldalról. Egyszerű repedésnek nézhette az ember, sőt mi több, nem is kellett, hogy észrevegye. A két Felfedező egymás mellé lapult, és belebámult a sötétségbe.

- Róka? - találgatta Roger. - Vagy inkább medve? Medve számára is elég nagy.

- Csak itt lenne a zseblámpám - sóhajtott Titty -, véletlenül még egy skatulya gyufa sincs nálam.

Köveket dobáltak a mélyébe, semmi se bújtt elő, bár nagyon remélték, hogy majd csak előbújik valami. Titty félretolta a hangabokrot, és teljes karhosszával belenyúlt a sötétbe.

- Belül kiszélesedik. Magasabb is, mint gondoltuk. Azt hiszem, fel is állhatunk benne. Menjünk be? Igaz, hogy nincs sok értelme lámpás nélkül. Vagy mégis?

- Menjünk vissza előbb a zseblámpánkért.

- Induljunk és hívjuk ide a kapitányt meg a kormányost. Itt hagyjuk Peter Duckot, hogy vigyázzon rá, amíg visszajövünk. Ez az ő barlangja. Elképzelem, hogy mindig is tudott róla. Rajta, indulás!

Lerohantak a völgybe, lekúsztak a sziklákön, versenyfutást rendeztek a csapáson a hanga és a páfrány között. Azon a ponton, ahol a patak a lápot elhagyta, hogy fejest ugorják a meredek erdőbe, Titty hirtelen megállt.

- A Fruskák is ott vannak.

Roger ránézett. Nagyon ki volt fulladva.

- Ők úgyszólván mindent felfedeztek előttünk, ami csak felfedezhető volt. De talán ezt az egyet még nem ismerik. Majd mesélünk nekik a völgyről, de a barlang hadd maradjon a mi titkunk, meg Peter Ducké!

- Majd csak Johnnak és Susannak meséljük el.

- Idehívjuk őket, hogy nézzék meg a völgyet, a barlangot pedig meglepetésnek tartogatjuk. Egy barlang túl jó dolog ahhoz, hogysem kárba vesszen. Márpedig kárba vész, ha túl sokan tudnak róla.

Rohantak le a fák között, újra lehúzták a cipőjüket, keresztülgázoltak a híd alatt. Megint felhúzták a cipőt, de nem sok időt fordítottak a szárítkozásra, s egészen kifulladásra érkeztek meg a Patkó-öböl partjára.

Mint ahogy az már felfedezőikkel rendszerint történni szokott, míg odajártak, otthon mindenféle zűrzavar támadt. A társaság már megeázott, expedíciók szerveződtek a felkutatásukra, és a Fruskák rettenetesen siettek, hogy hazainduljanak, és a kormányos tudni akarta, miért voltak el olyan soká. A tea, amit a matróz és a hajósina számára félretettek, majdnem egészen kihűlt. Gyorsan felpakolták őket a *Fecskébe*. A teát igrák meg az úton, mert ha azonnal nem indulnak, a Fruskák, akik már így is alaposan elkéstek, nem nézhetik meg a sátrakat.

Mialatt a *Fecskét* és a *Fruskát* vízre tolták, a matróz és a hajósina már kezdték is kiönteni magukból a mesélnivalóikat. Mind a ketten egyszerre beszéltek. A hajósina volt az, aki hamarabb megadta magát. Hiszen Titty jobban értett a szóhoz. És Titty mesélt is a hangás rétről az erdő felett, a vízesésről meg a kis völgyről a vízesés fölött, ami olyan pompás kis rejtett hely volt, hogy akár örökre elrejtőzhetik benne, aki akar.

- Kalóz becsületszóra? - szölt át Nancy, aki már padlizott is a *Fruskában* az öböl bejárata felé.

- Kalóz becsületszó vagy Peter Duck história?

- Peter Duck természetesen benne van az ügyben - felelte Titty -, de szintiszta igazság.

A két kis hajó elindult. Nancy és Peggy visszatartották a *Fruskát*, amíg a *Fecske* kifut az öbölből, aztán egymás mellett vitorláztak a Vadmacska-sziget felé, csak olyan távol, hogy még kényelmesen átbeszélgethessenek egymáshoz.

- Ez a Kopja-szikla - mutatott Nancy egy szirtre, szemben a déli földnyelvvel. - Ha nem ilyen alacsony a vízállás, nem is láthatod.

- Már észrevettük befelé jövet - mondotta John kapitány.

- Borzasztóan hegyes - mondta Peggy is. - Jim bácsi látott egy halászt, amint ráfutott a csónakjával, és elsüllyedt.

Titty a *Fecskében* még mindig a rejtett völgnél tartott.

- Senki se akadhat rá, ha nem tudja, hol van.

- Igaza lehet - szölt át Nancy a *Fruskáról*. - Még sose másztam meg a hangást arról az oldalról. Biztos vagy benne, matróz? Csakugyan olyan rejtett?

- Nem is tudnád, hogy ott van, ha nem sétálnál egyenesen bele - erősködött Roger is.

- Egészen nekünk való hely, ha a dédnagynéni nem enged vitorlázni - jegyezte meg Peggy.

- Én is gondoltam erre - mondotta Nancy kapitány.

- Felfordítom miattad a bögrémet - sziszegte Roger a foga közt, amikor Titty gyengén megbökte az ujjával.

- Nem tudnak róla - súgta Titty.

- Mit szólnátok hozzá, ha holnap odamennénk - szólt át újra Nancy a vízen.

- Mondjatok igent, mondjatok igent - kiabáltak Roger és Titty egyszerre.

- Miért is ne mehetnénk? - mondotta John kapitány.

John és Nancy a régi kikötőhelyen kötöttek ki.

- Csak egy pillanatra... - szólt Nancy. - Mert máris elkéstünk.

- Mindig elkésünk - fűzte hozzá Peggy. - Csakhogy a dédnagynéni sokkal rémesebbé teszi az elkésést.

A kikötőhelyről felrohantak a táborba, és körülnéztek. Susan megköszönte nekik a farakást. Titty bemászott a sátrába, és kihozta a borítékot a nyolc zöld tollal, amit félretett számukra. John kihozta a raktársátorból a nyilat, amit elrejtettek a dobozok mögött. A két Fruska üdvözölte a papagájt, de a papagáj meglátta a zöld tollakat, és így nem volt hajlandó semmit se mondani, csak rikácsolt feléjük, bár Titty megpróbálta, hogy fitogtattassa vele a tudományát. A Fruskák szomorúan néztek a helyre, ahol az ő sátruk állni szokott. Dicsérték a Fecskék új sátraikat, aztán lerohantak a kikötőhelyhez, be a *Fruskába*, és már tolták is el a parttól.

- Mi a terv holnapra? - kérdezte Susan az utolsó pillanatban.

- Megtekintjük Titty völgyét - kiáltott vissza Nancy. - Még nagy hasznát vehetjük. Anyu a dédnagynénivel ebédre hivatalos, és így uzsonna előtt nem kell otthon lennünk. Reggel egyenesen a Patkó-öbölbe vitorlázunk. Előbb ott leszünk, mint ti, fogadjunk! Isten veletek, Fecskék!

A négy Fecske felszaladt a kilátóhelyre. Néztek az egyre kisebbedő fehér vitorla után, a Darien-hegyfok irányába.

- Szörnyű, hogy nem táborozhatnak velünk a szigeten - sóhajtott John. - Hiszen ők még előbb ismerték, mint mi.

Mikor a Fruskák olyan messze jártak, hogy már a kiabálást sem hallhatták meg, nemhogy a sugdosást, a matróz és a hajósinas nem bírták tovább magukban tartani a titkot, illetve azért mégis megtartották, de nagyon közel voltak hozzá, hogy elárulják.

- Még valami mást is felfedeztünk.

- Még annál is jobbat, mint amiről már meséltünk nektek.

- Mi légyen az? - érdeklődött Susan. - Biztosan egy hernyó.

- Hát annyi igaz, hogy egy lepke segített hozzá.

- Bizony, a lepke nélkül sose akadtunk volna rá.

- De hát mi az? - érdeklődött John.

- Valami, amire Peter Duck mindig vágyott.

JOHN KAPITÁNY ZÁTONYRA FUT

John kapitány már kora reggel készen állott, hogy hajóját ellökje a parttól, és vitorlát bontson, csak éppen legénységére várakozott. De a legénység a reggeli után a tábor szedte rendbe, mert a kormányos sose engedte, hogy az edény két étkezés között mosatlan maradjon.

- A kormányos azt szeretné, hogy a tábornak olyan legyen a képe, mintha soha senki egy kétszersültet sem evett volna benne - dörmögte magában John kapitány kissé bosszúsan, ámbar tudta, hogy a kormányosnak igaza van. De megvolt az oka a sietségre.

Már jóval előbb meglátta a *Fruskát*, amint az gyorsan lefelé fut a tavon, a túlsó part mentében. A Felfedezők a Vadmacska-szigeten olyan jóízűen aludtak ma reggel, hogy semmi remény Nancy és Peggy Blackett megelőzésére a Patkó-öbölben. Nancy tegnap kijelentette, hogy a *Fruska* lesz ott elsőnek, és íme, ott is lesz. De nem ez volt minden. John kapitány azt is látta, hogy jó szelet kaptak. A látcső megmutatta, milyen pazar hullámmás van a tó túlsó felén. A kikötő fölötti szikláról jól szemügyre vehette, mint fut el a *Fruska* a Kormorán-sziget mellett, hogyan tartja a nyílegyenes irányt, előre, mindig előre, amíg el nem éri a Patkó-öbölbe vezető szűk bejáratot. Azt is látta a messzelátón keresztül, hogyan váltanak Nancy és Peggy vitorlát, és tűnnek el nagy fürgén a szeme előtt a kis öbölben. Kémlelés közben pontosan kitervezte, hogyan fog ő odajutni. Északkeleti szél fűjt, úgyhogy a Vadmacska-szigettől belefűjt egyenesen a Patkó-öbölbe. John kapitány kitervelte, hogy a széllel egyenesen beleszalad az öbölbe, bal oldalra csapott vitorlával. Így befordulhat az öbölbe anélkül, hogy vitorlát kelljen váltania a háborgó vízen. A terv tisztán és világosan állott előtte, és most az volt a kívánsága, bárcsak máris úton lennének, mielőtt még a szél megfordul. Úgy rémlett neki, hogy a szél erősödött és nem akarta, hogy kurtított vitorlával kelljen hajóznia, holott a *Fruska* teljes vitorlával hajózott. Szeretett volna már vízen lenni, de hát éppen ma van mindenki elfoglalva hiábavaló dolgokkal. Már a reggelinél kezdődött. Titty egyszerre csak a zseblámpákkal kezdett bajlódni, mintha egyáltalán szükség volna zseblámpára ilyen verőfényes nyári napon. Igazán számárság volt, hogy ráhagyta, s engedte, hogy az övét is berakja a többi cókák közé.

- Végre! Csakhogy már jönnek!

Elsőnek Roger érkezett a teáskannával. Aztán jött Titty egy kosár tojással és rántottasütővel. Majd Susan kormányos két pukkadásig tömött hátizsákkal, az egyikben törülközők és fürdőholmi, a másikban elemózsia a felfedező útra.

- Ez elég is lesz. A *Fruskáknak* otthon kell lenniük teára. - Gondolatban végigment a dolgokon, amiket berakott. - Piskóta, kenyér, mazsolás kalács, kanalak, kés, dzsem, vaj...

- A tojástartókat elfelejtetted - kiáltotta Roger -, mert az nekünk nincs.

- Tyű, micsoda bosszúság! - A kormányos ledobta a hátizsákot a földre, sarkon fordult, és rohant vissza a táborba. - A sőt elfelejtettem!

Ebben igazán semmi sem volt a kapitány bosszantására, de őt azért mégis bosszantotta a dolog. Hiszen sürgősen vitorlát akart bontani. Már eddig is sokáig várakozott, és talán épp ez a kis balszerencse, hogy a kormányos megfeledkezett a sóról, és ezzel újabb két percig késleltette a hajó indulását, volt az oka, hogy a kapitány ez alkalommal kevésbé volt elővigyázatos, mint máskor.

Végre valahára! Csakhogy már mindennel berakodtak! A legénység a fedélzeten. A *Fecske* farral előre, eltolva a parttól. S akkor felfedezték, hogy a nagy sietségben a kormányos elfelejtette a zseblámpáját.

- Úgyse lesz rá szükségünk - vigasztalta magát. - Most már igazán senki sem megy vissza! Fogd a kormányt, míg én kipadlizok vele.

- Semmi baj - vigasztalta Titty a kormányost -, hármunk lámpája itt van.

- Jó erős a szél - állapította meg a kormányos, amikor elhagyták a sziklazátonyokat.

- Ezért sűrgettem annyira az indulást. Most aztán láss hozzá, hogy a fővitorla szabadon álljon a keresztúdon. Most vonom fel a vitorlát. Készen vagy?

- Igen, igen, uram!

John berakta a hajóba az evezőket, és felvonta a barna vitorlát. A rúd szabadon kicsapott, a vitorla lebegett, mint egy nagy zászló. John a hajó farához szaladt a kormány mellé. Mindig csak olyan keveset vont be a vitorlából, hogy a vitorla azonnal szelet fogott, és a *Fecske* mozgásba jött. Beállította a kormányt, és hagyta, hogy a szél vigye egyenesen a Patkó-öböl felé. A kis zászló is kifeszült az árboc tetején. A víz habzott az orránál, a hajó sebessége növekedett.

- Menjek előre őrszemnek? - kérdezte Roger.

- Nem - rendelte vissza John, aki kezdte érezni a szél erejét. - A hajó farát kell megterhelni, te meg Titty azonnal gyertek hátra. - A szelet hátulról kapták, minden yarddal erősödött, alighogy a sziget és a keleti part dombjainak védettségéből kikerültek. Susan a hajó oldalán, a hajósinas és a matróz a hajó farában, ez volt minden, amit John kapitány annak érdekében tehetett, hogy a *Fecske* egyensúlyát biztosítsa, ahogy a szél a vitorlát feszítette, mintha kizárólag azon igyekeznék, hogy kiemelje a vízből a kormánylapátot, amitől a kormányzás egyáltalában nem lett könnyebb.

- Olyan gyorsan repül, mint egy motoros - állapította meg Roger elégedetten.

- Nem lett volna jobb mégis kurtítani a vitorlát? - kérdezte a kormányos.

- A Fruskák sem tették - mondta a kapitány összeszorított fogakkal, és egyik kezével a fővitorlába kapaszkodva, a másikkal teljes erejéből a kormányrudat feszítve, mindent megtett, hogy a *Fecske* ki ne forduljon az irányból.

- Mit mesélsz, Titty? - kérdezte Susan.

- Elmondtam Rogernek azt a versikét az öreg emberről, aki zátonyra szándékozott futni, amit apa olvasott nekünk Fallmouthban.

- Na, a miénknek a vitorlája nem mállik szét - jegyezte meg John -, az árboca is csuda erős.

Ám ez elhamarkodott kijelentés volt.

Ha a szél erőssége nem változik, nem is lett volna semmi baj. Azonban egyik szélroham a másikat követte lökészerűen, olyan gyors egymásutánban, hogy megfordította a hajót, mielőtt még John a kormányt beállíthatta volna. Minél gyakrabban történt ez, annál reménytelenebbé vált, hogy John keresztül tudja vinni tervét, és be tud vitorlázni az öbölbe anélkül, hogy kétszer irányt ne váltson, először átcsapva a vitorlát a jobb oldalra, aztán megint visszafordítva a balra. Minden egyes lökés, amely túl erős volt, vagy túl hirtelen jött John számára, északi irányba tolta el a *Fecskét* eredeti irányából, és ez azt jelentette, hogy most már nem egyenesen hátba kapták a szelet, hanem oldalról. Az árboczászlócska nem lobogott egyenesen

előre a hajó orra fölött, és nem duzzadt fel a vitorlával egyetemben, ami azt jelentette volna, hogy minden rendben van. A vitorla balra fordult, a kis zászló az árbocon jobbfelé csapkodott, és így félő volt, hogy a szél átcsapja a vitorlát. Az ilyen akaratlan irányváltást szerette volna John elkerülni. El volt tökéelve, hogy irányváltás nélkül fog befutni az öbölbe.

- Lehetetlen, hogy ne sikerüljön - mondotta fennhangon, mert már kezdett nem bízni a dologban.

- Emlékezz a sziklára, amit tegnap láttunk - figyelmeztette Susan.

- A Kopja-szikla - emlékezett Titty.

- Sokkal valószínűbb, hogy erről az oldalról megyünk neki a sziklának, ha épp akkor kapunk egy ilyen nyomást, amikor befutunk - mondta John. - Bizony kurtítani kellett volna a vitorlát. Vadabbul fúj, mint az előbb. De hát rémes nehéz munka volna szélbe állítani, és itt vonni be a vitorlát. Egyébként közel vagyunk már, biztos, hogy befut.

- Ott vannak a Fruskák - jelentette Roger.

Egyik szemét állandóan az árboc tetején lobogó zászlócskán tartva, a másikkal meg arra vigyázva, nehogy a vitorlába belekapaszkodják egy szélroham, John végül meglátta Nancyt és Peggyt, amint az öböl bejáratában egy szikla tetejéről integettek. Ez eldöntötte a dolgot. Most már nem adhatja fel a tervét.

- Egy perc múlva túl leszek rajta, védett helyen, a két hegyfok között. - Újabb húsz yard. Az árboc remegett. Újabb tíz yard. - Sikerül vagy nem sikerül? Sikerül. Biztos, hogy sikerül.

- Nézd a hullámokat, hogy megtörnek a Kopja-sziklán - szólt Roger.

Ebben a pillanatban, közvetlenül az öböl bejárata előtt, néhány yardnyira a védett helytől, a szél egy utolsó, őrzöngő rohammal megragadta a vitorlát, és átcsapta.

- Le a fejekkel! - ordította John, de erre már nem volt szükség. Titty és Roger lekuporodtak a csónak fenekére, a kormányos szintén idejében lebukott, John ugyanezt tette. A vitorlarúd nagy erővel csapott át, de egy fejet se zúzott be. John teljes erejéből húzta a kormányt, hogy irányba tartsa a *Fecskét*. A *Fecske* versenyt repült a széllel. A szél megkapta a vitorlát, a másik oldalra vágta, nem a kormányrúd ellen, hanem vele együtt dolgozva. A *Fecske* megfordult a tengelye körül, és éles reccsenéssel a Kopja-sziklához vágódott. A szikla rögtön megállította. Az árboc, valamivel az ülés magassága fölött derékba tört, a csónak orrán keresztül kizuhant, és magával rántotta a vitorlát is.

Éles visítás. De ez Peggy Blackett hangja a szikláról, az öböl bejáratában. A *Fecskéről* egy hang se.

Az egész egy másodperc műve volt. Mindenki előre lódult, amikor a csónak nekiütődött a sziklának. Mindenki abba kapaszkodott, ami a keze ügyébe esett: az ülésbe, a csónak oldalába, a kormányrúdba. Roger szólalt meg elsőnek, amikor a *Fecske* a szikláról visszacsúszott.

- Ömlik be a víz.

Nem annyira felkiáltás volt ez, mint inkább a tények puszta megállapítása. A *Fecske* csúnya léket kapott az orrán, a merülési vonal alatt. A víz betódult. Gyorsan telt a hajó. A víz már majdnem az ülésig ért. Százszor meg százszor elképzelték maguknak a hajótörést, most aztán itt volt istenigazában.

- Ki veled, Roger! Ússz ki a partra! - rendelkezett John kapitány. - Indulj már, és vigyázz, nehogy beleakadj a kötelekbe. Itt, ezen az oldalon szállj ki. Hopp!

Roger előbb a kormányosra nézett, azután vissza Johnra, csakugyan komolyan gondolja-e a dolgot. Azután a part felé pillantott. Csak néhány yard az egész. Peggy ott áll a szirten a víz szélén. Nancy eltűnt.

- Indulj! - unszolta erélyesen John kapitány. - Ne vesztegesd az időt, egy perc múlva elmerül.

Roger átgörgette magát a csónak oldalán. Egy pillanatig ott csüngött a csónak peremébe kapaszkodva. - Milyen jó is volt, hogy folytattam télen az úszóleckéket - és tovalubickolt a száraz föld és a biztonság felé.

- No most te, Titty. Te is Susan. Gyorsan, gyorsan!

Susan és Titty, egyik a másik után, kiugrott a csónakból. Titty kiúszott a partra. Tempózás közben valamit a víz fölött tartott. Susan egy pillanatig vizet taposott, Johnra várt.

- Gyere, John!

De John a víz alatt, a hajó orrában tapogatódzott.

- Nézz magad elé! - kiáltotta. - Siess, el az útból!

Fölegyenesedett a csónakban. Kezében tartotta a *Fecske* kis horgonyát, és teljes erejéből elhajította a part irányába. A hajítás lendületében elvesztette az egyensúlyt, és megcsúszott. A csónak megbillent és a víz csak úgy tódult be az oldalán. John előrebukfencezett, és süllyedő *Fecske* oldaláról elrúgta magát az egyik lábával. Egy perccel sem korábban a szükségesnél.

Nancy, mihelyt észbe kapott, a *Fruskához* szaladt, felragadott egy tekeres kötelet, és loholt vissza a déli hegyfokig, szemben azzal a sziklával, amire a *Fecske* ráfutott. Azt remélte, hogy a kötelet olyan messzire be tudja hajítani a vízbe, hogy John kapitány elkaphassa, és együttes erővel partra vontathassák a *Fecskét*, mielőtt elsüllyedne. De szél ellene volt, a kötél nem érte el a *Fecskét*. Mégis, legalább Roger közelébe esett, aki belecsimpaszkodott, és Nancy és Peggy kézről kézre kivonszolván őt, így a legszabályszerűbb életmentésben részesült. Susan és Titty közvetlenül mögötte tempóztak a part felé. Végül megérkezett John kapitány is.

A *Fecskéből* már semmi egyéb nem volt látható, mint egy pár, a víz színén úszó evező és egy hátizsák, ami ott hánykolódott a habokon a Kopja-szikla és a földnyelv között.

- Elmerült! Elmerült! - suttogta Titty, aki ott állott csöpögve sziklákön, és meredten bámult a vízre, amelyen valamikor a *Fecske* lebegett.

- Úsznunk kellett az életünkért! - lelkenedett Roger.

- Szörnyű látvány volt! Szörnyű látvány volt! - sópánkodott Peggy. Nancy kapitány John kapitányra pillantott. Első alkalom, amikor nem volt mit mondani.

- Kimentettem a messzelátót - szólalt meg végül Titty.

- Jó öreg Titty - mondta John kapitány.

John kapitány megismerte mindama keserűséget, amit egy kapitány érez, amikor hajója elsüllyed. Most már minden késő, de tudhatta volna előre, hogy a szél ennyire felerősödik! Igen, világos, hogy a vitorlát be kellett volna vonnia. Ha bevett volna a vitorlából, nem lett volna olyan nagy baj abból, hogy a vitorla átcsapódik. Különben is nem vitorlásverseny volt itt. Egész nyugodtan levitorlázhatott volna egy darabon, aztán jobbra fordul a vitorlával, majd vigyázva megfordul a szélben, hogy a Patkó-öböl bejáratát bal oldalra csapott vitorlával érje el... Ő volt az oka mindennek. És most a *Fecske* elsüllyedt, a szünidő harmadik napján! Mit is mondott apu a mulyaságról? Belefulladás, ha mulyák. John is ezen a véleményen volt. Egy sereg fekete, komor gondolat kavargott az agyában, mint mikor a kormoránok elülnek estére.

A *Fecske* Jacksonék tulajdona volt Holly Howe-ban. Mit fognak mondani? Könnyű Peggynek és Rogernek hajótörésről csipogni. Ő azért jól tudja, mit gondol Titty magában, amikor itt áll csöpögve a víztől, és szemével a hullámokra mered, amelyek megtörnek azon a gyűlöletes sziklán. Titty és jómagá számára a *Fecske* élőlénynek számított. És most, hogy elsüllyedt, hogy élhetnek még a Vadmacska-szigeten? Jöhet még valaha valami jó ezután? Mit szól anyu? Elsősorban is - bizony igen könnyen - vízbe fúlhattak volna. Anyu nagyon jó és megértő, de vajon ezek után nem fog-e ő is véget vetni a felfedezéseknek? Legalábbis erre a nyárra. A helyzet egyre komorabbnak tűnt, minél tovább forgatta magában a történeteket. Mintha a kis hajó rakományával maga a nyár süllyedt volna el a tó fenekére.

- Halló, mi történt Susannal? - kérdezte hirtelen Peggy, szemével a másik kormányost keresve. Ebben a pillanatban felharsant a sípjel az öböl mélyéről, élesen, de félig se olyan tisztán, mint máskor.

HAJÓMENTÉS

Susan kormányos mindig tudta, mi az adott pillanatban a teendő. Még ha vége volna is a világnak, akkor sem szabad senkinek vizes ruhában mászkálnia, ha van mód a segítségre. Első, hogy tüzet rakjanak, mégpedig azonnal. Mialatt a többieknek még mindig azon járt az eszük, hogy mi történt voltaképpen, Susan már oda is szaladt a tegnapi tűzhelyhez a parton, ahol a patak beletorkollott az öbölbe. Száraz gallyakból és nádtörmelékből felépítette föléje a kis gúlát, mintha piknikről lenne szó, és nem hajótörésről. Ha azon nem is tudott segíteni, hogy csurgott belőle a víz, amerre fordult, de a gallyakat lehetőleg szárazon tartotta. Azután kotorászott a zsebében a gyufaskatulya után, amelyet a kormányosi sípjával együtt mindig ott hordott. A gyufák szétáztak. A sípnek nem ártott a nedvesség, ámbar sok víz került bele, de a nedves gyufával még kísérletezni sem érdemes. Susan inkább a sípjába fűjt.

- Eriggy és nézd meg, mit akar a kormányos - szólt John kapitány. Roger elrohant.

A többiek még mindig ugyanazon a helyen állottak, és lesték, nem vet-e fel valamit a víz a hajóroncsból. A két evezőt már kihalászták, és Peggy az egyik evező segítségével még kihalásztta az elsüllyedt hajó rakományának egy másik darabját is, a törülközőkkel és úszóruhákkal megtömött hátizsákot. Az teleszívta magát vízzel, mint a szivacs, és éppen süllyedőben volt. Peggy az egyik evezővel a part felé piszkálta, és mire kartávolságnyira került, felkapta, és indult vele Roger után.

- John kapitány - szólalt meg végül Nancy Blackett -, miért dobtad ki a horgonyt közvetlenül a hajó elsüllyedése előtt?

- Hátha ki tudom emelni. Ha el tudjuk kapni, talán kivontathatjuk a sekély vízbe.

- Gyufát kér! - hallatszott Roger sipítása.

Nancy a zsebébe nyúlt.

- Van nálam - hallatszott most már Peggy kiáltása is.

Mihelyt Susan meggyújtotta a tüzet és az első lángok felcsaptak a gallyak között, a kormányos átvette Peggytól a kihalásztott hátizsákot, és kitergegette a parton a nedves fürdőholmit és a törülközőket. Még szerencse!

- Le a ruhákkal, Roger! Bújj a fürdőruhádba. Akkor aztán lehetsz olyan vizes, amilyen csak akarsz. Közben megszáritom a ruháidat. Mindnyájan átöltözünk. Mit csinálnak a többiek?

- Ott állnak a szirten.

Susan kétszer-háromszor erősen belefűjt a sípjába.

- Bennünket is hív - mondotta Titty.

- Megyünk - kiáltotta Nancy, John és Titty egyszerre. Már rohantak is a tűzhöz.

Roger kitekergőzött a vizes ruhákból.

- Nem árt, ha ti is átöltöztök - mondotta Susan. - Én a magam részéről mindenestre átöltözöm, lemegyek, és utánaézek a hajónak.

- Neked pedig muszáj, akármit is csinálsz azután - szólt Susan a matrózra. - Utána láss neki, és szedj még egy kis rőzsét!

- Ez a helyes eljárás, kormányos úr - mondotta Nancy Blackett helyeslőleg. - Foglalkoztatni kell a legénységet. Akkor nem jut idő a zendülésre.

Végül a Fruskák is átöltöztek - csupa bajtársiasságból. Aztán ide-oda rohangásztak, mint a vademberek, szedték a rőzsét, és akkora máglyát raktak, hogy akár áldozatot is bemutatthattak volna. Susan fogta a kötelet, ami Roger megmentésekor szerepelt, és ruhaszáritó kötélként használta fel. Kifacsartak átázott ruháikból annyi vizet, amennyi csak kijött belőlük. A ruha egy részét felakasztották a kötélre, a többit pedig kitergették a tűz mellé a kövekre. Ekkor Susan kijelentette, hogy a tűz már elég nagy, John és Nancy kapitányok tehát újra kimentek a szirtre, amelynél a *Fecske* elsüllyedt.

- Mi is veletek mehetünk? - kérdezte Roger.

- Ha fázni kezdtek - mondotta Susan -, ugorjatok a vízbe, és ússzatok egy sort, hogy kimelegedjete.

Titty és Roger, a két kormányost hátrahagyva a tűznél, a két kapitány után sietett. Éppen jókor értek a hegyfokhoz. Még láthatták, hogy John alábukik, aztán újra feljön a víz színére, és a Kopja-szikla felé úszik. Hirtelen megfordul, és egy loccsanás nélkül újra a víz alá merül. A szél megfordult, délnek fúj, nem olyan erősen, mint az előbb. Mintha csak érezné, hogy a *Fecske* elsüllyesztése után megérdemel egy kis pihenőt. De még mindig jó kis hullámverés volt a vízen, s a reggeli nap a parti figyelők szemébe tűzött, úgyhogy nem láthatták, mit csinál John.

A kapitány hosszú ideig volt a víz alatt. Végre a Kopja-szikla közvetlen közelében újra felbukkant. Egyik kezével a sziklába kapaszkodva pihent. A másikkal magasba emelte Susan kormányos teáskannáját.

- Hurrá! - kiáltott Nancy lelkesen.

- Susan - lelkenedett Titty -, felhozta a teáskannádat!

John elrúgta magát a sziklától, egyik kezével tempózott, a másikkal az üstöt húzta magával - a víz alatt, hogy ne legyen olyan nehéz -, és partra úszott.

- Láttad a tojásokat? - kérdezte Susan. Ő és Peggy, mihelyt meghallották Nancy kiáltását, lélekszakadva rohantak le a partra.

- Vagy talán a rántottasütő tepsit - kérdezte Titty. - Nálam volt a rántottasütő meg a tojásos kosár.

- A rántottasütő, az ott van - felelte John -, de a tojásokat nem láttam. Biztosan elúsztak a kosárban, és aztán elsüllyedtek. Fél perc múlva újra leszállok a fenékre. Nem is olyan mély, mint gondoltam.

Ismét kiúszott, és lebukott a mélybe. Most a rántottasütővel jött fel, kihajította a partra.

A következő leszállásnál a másik hátizsákot hozta fel, benne a napi elemózsiával. Két kezével a víz fölött tartotta, és lábaival tempózva rugdalta ki magát a partra.

Susan aggodalmas arccal nyitotta ki a hátizsákot.

- A pemmicannak semmi baja - szólt megkönnyebbülten, amikor kihúzta belőle a konzervdobozt -, és a kanalak meg a zsebkés meg a dzsem meg a vaj... De a cipó meg a mazsolás kalács egészen szétázott. És a cukor mindenbe beleolvadt.

- Nekünk van kenyérünk - mondta Nancy -, de az uzsonnát illetőleg rátok számítottunk.

- És mi van a tejjel? - érdeklődött Susan.

- Az üveg sértetlen, de a tej olyan a vízben, mint a fehér felhő.
- Tejet kaphatunk Swainsonék majorjából - mondotta Peggy. - Máskor is szoktunk onnan hozni. Nincs messze innen.
- Nagyon megsérült a *Fecske*? - kérdezte Titty. Valahányszor John felbukkant, mindig meg akarta kérdezni tőle.
- Sehogy se tudom kivenni, olyan kavarodás van az orra körül. Ott van a törött árboc meg a vitorla. Hogy mekkora a sérülés, csak akkor lehet majd megállapítani, ha kiemeltük. Léket kapott, az kétségtelen.
- Hát ki tudjuk emelni? - Nancy, Peggy, Titty, Susan és Roger, mind az öten egyszerre kérdezték. Valóban, ha az ember a víz fodros tükrére nézett, ami alól kimeredezett a Kopjaszikla gonosz, rosszindulatú hegye, nehéz volt elhinni, hogy a *Fecske* nem örök időkre tűnt el a szemük előtt.
- Még nem tudom - mondotta John bizonytalanul.
- Gyakran szoktak elsüllyedt csónakokat kiemelni - mondotta Peggy
- Majd csak rendbe jön minden - vigasztalta Nancy kapitány. - Flint kapitány idejön ma, és szempillantás alatt kirántja a mélységből.

Ez döntött. Éppen elég csúnya história, hogy a hajó elpusztult, de hogy ráadásul Flint kapitány idei első látogatása alkalmával ott találja a *Fecskét* a víz fenekén, ez már teljességgel elviselhetetlen volt. John kimászott a vízből, és leült a sziklára, hogy kipihenje magát, és átgondolja, mi a legközelebbi teendő.

- Azért a tüzet ne hagyjuk elaludni - figyelmeztetett Susan. - Gyertek csak ti ketten, szükségem van rózsére. Ne lődörögjetez itt. Lássuk csak, mit tudunk ezzel a mazsolás kaláccsal csinálni.
- Azt hiszem, újra ehető lesz, ha a tűznél megszáritjuk, és azután szeletenként kisütjük - jegyezte meg Peggy.

A két kormányos, a matróz és a hajósinas visszamentek a tűzhöz. Mikor magukra maradtak, Nancy kapitány ránézett John kapitányra.

- Van valami elgondolásod?
- Van, de lehet, hogy nem kivihető.

A *Fecske* elsüllyedésének pillanatában, közel a parthoz, s mégis elérhetetlen távolságban tőle, merült fel John agyában a terv. Valahol, valamilyen könyvben, valaki valamikor valami hasonlót vitt véghez. Ez a terv, ámbár olyan homályos, hogy alig volt tervnek nevezhető, volt az, ami utolsó percben arra készítette John kapitányt, hogy minden erejével a partra dobja a *Fecske* horgonyát. Gyakran kívánta, bár nehezebb vasmacskája volna. Ma örült, hogy olyan könnyű. De végül is mit ért el? Édeskeveset. Igaz, sikerült leszállnia a *Fecské*hez a tó fenekére. A víz nem volt olyan mély, amilyennek hitte. Egy percig sem kételkedett benne, hogy Flint kapitány egy-két erős bennszülött segítségével ki tudja emelni a hajóját. De ő ennél többet akart. Azt akarta, hogy ő, John kapitány, ő maga emelje ki minden segítség nélkül, és hála ennek a vasmacskának, ami ott feküdt valahol a hajóroncs és a part között, talán sikerülni is fog. Ami a horgony kötelét illeti, az a *Fecske* orrában egy karikához volt erősítve. De éppen ezen a helyen nem tudta megközelíteni a *Fecskét*, hacsak nem akart belegabalyodni a vitorlákba és a kötelekbe. Ha most kellene odaerősítenie a kötelet, már eleve feladhatná az egész tervet. De hát oda volt már kötözve. Ha sikerülne megkaparintani a horgonyt, és partra

húzni a kötelet... Szinte örült, hogy a többiek visszatértek a tűzhöz. És azt kívánta, bár Nancy kapitány is visszament volna a többiekkel. Igaz, hogy szükség lesz segítő kézre, ha a terv egyáltalán kivihető.

Újra a vízbe vetette magát, és szemével gondosan felmérve a távolságot közte és a Kopjaszíkla meg a part között, még egyszer leszállt az elsüllyedt hajóhoz. A roncs sötéten és titokzatosan pihent a mélyben. Csak amikor egészen közel hajolt hozzá, ismert rá valójában. Az üstöt, a rántottasütőt, és az elemózsiai zsákot nem volt nehéz kiemelnie. Tudta, a hajó melyik részén kell keresnie. Ott voltak beraktározva a középső ülésnél. Belekapaszkodott a hajó peremébe, és tapogatózva megtalálta, amit keresett. Most azonban más a helyzet. Jobb nem túl közel menni ehhez a kötél- és vitorlagomolyaghoz. Csakhogy a kötélre a hajó orrában, végén a vasmacskával, mégis szüksége volt. Leszállt a hajóroncs farához. Lábával tempózva és kezével a fenéken levő kövekhez kapaszkodva megpróbálta félkörben körülúszni a hajót. Valahol ebben a félkörben rá kell akadnia a horgonykötélre. Persze keményebb munka, mint felkapni a csészealjkat az iskolai uszoda fenekéről... Tizenöt, tizenhat, tizenhét... húsznál fel kell jönni a víz színére - tizenhatsz, tizenkilenc, húsz... huszonegy... itt!... itt van a kötél! Már repült is felfelé, és egy másodperccel később ott fújtatott, prüszkolt a víz színén.

Újra levegőt szívott a tüdejébe, és még egyszer lemerült. Itt van a hajóroncs. Többé nem kell félkört úsznia. A kötél is itt lehet valahol a fele úton. Nincs messze tőle. Most... Most... Itt... Itt van ni! Hosszú, szürke, vékony kígyó tekergőzött a barna árnyékok között. Megragadta, és ujjai közt csúsztatva, kiemelte a fenékről. A horgonyt már messziről észrevette. Elengedte a kötelet, megfogta a horgony egyik szigonyhegyét, lábát a fenékre támasztotta, aztán két-három yardnyira vontatta így maga után a horgonyt, amíg a kötél ki nem feszült, és ő már nem tudta visszatartani a lélegzetét.

- Megtaláltam! - kiáltott prüszkölve, ahogy felért. - Egy jó darabon kijjebb húztam.

De Nancynak se híre, se hamva. John egy pillanatig azt hitte, hogy talán túl soká volt a víz alatt, és Nancy elszaladt a többiekhez jelteni, hogy ő bennakadt a fenéken. De mielőtt még hangos és reményt keltő kiáltással jelezhetne volna, hogy nincs semmi baja, megpillantotta Nancyt, amint a sziklákon át feléje rohant. Kezében a *Fruska* horgonykötele.

- Megtaláltad a vasmacskát? - kiáltott már messziről.

- Meg!

- Nem kellene ezt a kötelet hozzáerősíteni, hogy a partról húzzuk fel? Szörnyű munka víz alatt tolni.

- Bizony az. - Nancy vérbeli tengerész volt, az már igaz. Ez neki, John kapitánynak is eszébe juthatott volna. Kijött a partra, kiszuszogta magát, aztán visszaúszott, kezében Nancy kötelének a végével. - Ereszd meg jó lazára - szólt még hátra, aztán a kötél végét a szájába vette, és két kézzel tempózva, újból lemerült. Most már minden nehézség nélkül megtalálta a horgonyt, hozzáerősítette Nancy kötelét, újból felbukott, és partra úszott.

Nancy már vontatta is a *Fruska* kötelével. A kötél kiegyenesedett, megfeszült, aztán rándult egyet.

- Már jön is.

A kötél elernyed, aztán megint kifeszült, Nancy bevett belőle. John a hegyfokról fejest ugrott a vízbe. A *Fecske* vasmacskája lassan kiemelkedett a vízből. John megragadta, és már mászott is vele kifelé.

- Jól van, Nancy, ezt jól csináltad. Ha nem gondolsz erre, örökkévalóságba telt volna kihúzni.

- De a te legénységed is kifogástalanul dolgozott. Ha a horgonykötelek nincsenek szabályszerűen felgöngyölítve, úgy összegubancolódnak, hogy sose tudtad volna kihajítani a horgonyt.

Az a tény, hogy a parton lehetett, kezében a *Fecske* horgonyával, megfeszíthette a kötelet, és érezhette a *Fecske* súlyát a kötél másik végén, egymagában elég volt ahhoz, hogy John kapitány egyszeriben reményteljesebb színben lássa a történeteket.

- Most már akár ki is vontathatnánk - javasolta Nancy.

- Borzasztóan köves a vízfenék. Előbb megpróbálom kiemelni a hajóból a nehezéket.

- Mennyi van benne?

- Hat ólomtömb. Öt kicsi és egy nagy.

- Bár segíthetnék neked. De lehetetlen. Egyszerűen képtelen vagyok víz alatt maradni.

- Nem baj, egy cseppet sem vagyok fáradt. Magammal viszem a köteleket, és hozzáerősítem az egyik nehezékhez. Te pedig, ha kétszeri rántással jelt adsz, húzni kezded.

John kapitány a *Fecske* horgonyát odaerősítette egy sziklához, kioldotta Nancy kötelét, és azt maga mögött húzva, beúszott a mélybe. Lebukott, egyik kezével megragadta a *Fecske* ülését, lábát nekítámasztotta, s közben magában számolva, a kötél végét gyorsan beleillesztette az egyik ólomtömb kampójába. Kiemelte a tömböt a hajó orrán keresztül, kettőt rántott a kötélén, aztán gyorsan felmerült.

- Mit is mondtál, hány darab van összesen?

- Még öt - lihegte John. - De a többi már könnyebben fog menni. Most már tudom, mi a módja.

- Köss össze kettőt, a víz alatt kevesebbet nyomnak.

Csakhogy éppen az összekötözés okozott gondot. Az a kevés külön munka, amit a kötélnek az ólomtömbök nem egy, hanem két merev kampóján való átfűzése jelentett, túl hosszú időt kívánt. Fel kellett szállni a felszínre, levegőt szippantani, mielőtt még a kötelet megerősíthette volna. John tehát feladta ezt a megoldást, és megelégedett egyszerre egy ólomtömb kiemelésével. Még ötször bukott le. Ötször érzett Nancy két mohó rántást a kötélén, és ötször húzta ki a nehezéket a partra, mihelyt John feje feltűnt a víz színén.

- Na most! - lihegte John, miután az utolsó tömböt is megerősítette, és a partra úszott. - Nincs sok értelme az árboccal és a vitorlával bajlódni. Ha a vitorla elszakad, meg kell varrunk. Próbáljuk meg most, megmozdul-e a hajó. Igaz, hogy az orra nem errefelé fordul. No most próbáljuk meg, nagyon óvatosan.

Megragadták a *Fecske* horgonyát, és először óvatosan és vigyázva, aztán egyre erősebben húzni-vontatni kezdték. Lent a mélyben megmozdult valami, és a kötélén rezgésüzeneteket küldött ujjaihoz. Újból nekifeszültek, és úgy vélték, hallják is, amint a *Fecske* megmozdul a víz fenekén.

- Hagyjuk most abba - javasolta John. - Leszállok, megnézem. Egy loccsanás, és lent volt. Egy-két pillanat múlva újra felbukkant. - Az orra jó darabot fordult - jelentette. - Minden rendben van. - Megint rántottak rajta egyet. A kötél engedett, és érezni lehetett, hogyan emelkedik a *Fecske* a kövek fölött. Nehezékek nélkül alig nyomott többet a víznél.

- Megjelent - lehelte John, mintha valami csodát látna.

- Itt nem tudunk vele mit kezdeni - vélte Nancy. - A sziklák túl meredeken emelkednek ki a vízből. Meg kell fordítanunk, és bent az öbölben kell a partra húznunk. Hé, Peggy! Még

néhány kéz kell a kötél vontatásához. Mi ketten beszállunk a vízbe, és vigyázunk rá, hogy ne menjen neki semminek.

Peggy odarohant.

- Megfogod a horgonyt, és körülkúszol a partfokon. Vigyázz, ne húzd túl erősen!

- Kiemelték! - süvítette Peggy.

- Kiemelték! - visszhangozta Roger sipítva, és leejtette a rözsecsomót, amit éppen cipelt. Száguldott a part felé, Titty utána. Susan még egyszer körülnézett, hogy a tűz mellett nincsenek-e veszélyben a ruhák, aztán ő is követte őket.

- Egy pillanat! - kiáltott oda John kapitány, aki nyakig vízben a *Fecske* orrát tapogatta körül. - Elvágom a vitorlakötelet és az árbocot, a vitorlát lekapcsolom. Van kés valakinél?

Mindenki fürdőruhában feszített, hát nem volt senkinél.

- Hozd le a hajókést, Peggy! - intézkedett Nancy kapitány. - Szedd a tuskóidat. Addig én tartom a horgonyt. Ott van a ruháinkkal együtt a *Fruskában*.

- Már nem kell! - kiáltotta John, aki a vízben tapogatózott. - Kiakasztottam a felső rudat. Most már fel fog emelkedni. Beakadt. Ó, a csuda vigye el, egészen elfelejtettem, hogy a vitorlarúd is meg van erősítve. - Küszködött az ázott kötelekkel. A végén örült, hogy Peggy mégis elhozta a kést. Egy vágás, egy-két rántás, és a szigony, a vitorla, meg a vitorlarúd különvált a hajóroncsától. A törött árboc, amennyire csak a felhúzókötel tartott (sem a *Fruskán*, sem a *Fecskén* nem volt csarnak), csonkán úszott a vízen, mint egy kipányvázott gerenda. Nancy is vízbe ereszkedett, hogy segítsen. Susan és Titty lecsúsztak a sziklán, hogy csatlakozzanak hozzájuk, amint kifelé törekedtek a vízből a nehéz, még mindig az árbocfához erősített, megfeketedett vitorlával. Egyesült erővel felhúzták.

- Nagyon összerongyolódott? - kérdezte John, aki most a törött árboc kiszabadításával volt elfoglalva.

- Egy nagy repedés van rajta - állapította meg Susan kormányos -, meg egy kicsi. De ez mind nem számít, egy se olyan, amit ne tudnánk megjavítani.

- Terítsétek ki a sziklára száradni.

Most a törött árboc és a felhúzókötel volt soron. Az árbocsonk annyira beleragadt, hogy még mindig víz alatt volt. De a sziklán állók láthatták, hogy John és Nancy a víz alatt rajta tartották a kezüket. Mostanáig a nyolc-kilenc lábnyi víz legalábbis negyvenöles mélységnek tűnt előttük, és a *Fecskét* elveszítettnek hitték. A szívekben azonban újra reménység ébredt, a hangjuk is vidámabban csengett.

- Rajta! Ketten a kötelekhez! Segítsetek a kormányosomnak - vezényelt Nancy kapitány, aki egyszerűen képtelen volt nem parancsokat osztogatni. - Susan és én lefogjuk, nehogy odaütdjék az oldala, ha John kapitány figyel a zátonyokat az orra alatt.

- Kész? - kérdezte Peggy.

- Nyugodtan! Csak nyugodtan! Nem túl gyorsan! - kiáltotta John.

- Raj-ta! - vezényelte Nancy.

- Jön! Jön!

- Ne olyan gyorsan! - kiáltotta John. - Csak lassan! A fenék borzasztó köves... - Hangja bugyborékolásba fulladt, mert a mély víz szélén állott, beszéd közben megcsúszott, s a feje is elmerült.

A partfokot megkerülve, már könnyebb talajra leltek. Az öbölben már simán ereszkedő fenéken vontattak.

- Nancy, mi a véleményed a kiemelésről?

- Csend legyen ott a vontatókötélen! Rajta, kapitány úr! Készen van, kormányos úr?

Nancy, Susan és John együttes erővel megemelték a *Fecske* üres törzsét. A vízben nagyon könnyűnek tűnt. Kivitték a sekély vízbe. - Húzzátok! Rajta! Rajta! Már emelkedik is.

A *Fecske* orra eltűnt a vízből, és valamennyi az oldalából is, de a farát még mindig víz fedte.

- Csak lassan, nyugodtan - csendesítette őket John kapitány. - Nem jó túl gyorsan kihúzni. Hadd folyjon ki belőle a víz. Most!

- Ó, te szegény drágám - sóhajtott Titty. Ahogy a *Fecske* orra eltűnt a vízből, Titty meglátta a szörnyű léket rajta, amiből a víz most épp olyan gyorsan folyt kifelé, mint annak idején befelé. Most megpihentek, aztán ismét nekifeszültek. Már félig kinn is volt a vízből A fenékdeszkák elcsúsztak ugyan a helyükről, de bennragadtak az ülés alatt, így nem tudta őket az ár elsodorni. John most kiszedte valamennyit. A merítőedény még mindig ott volt a fenékén. Roger beugrott, hogy kimerje a vizet a farából. Susan megtalálta a tejesüveget, és kiöntötte belőle a szürke folyadékot; ennyi maradt meg a sűrű friss tejből, amit indulás előtt beletöltött. A teáskanna tetejét is megtalálta. Azután együttes erővel az oldalára fordították a *Fecskét*, hogy a még megrekedt vizet is kidöntsék belőle. Majd egészen felfordították, hogy meglátassák, milyen javításra van szükség.

Ez a vizsgálat nagyon fontos volt. Soha még kalózkodó valamely csendes-óceáni sziget aranyhomokján nem vizsgálták nagyobb aggodalommal hajójuk fenekét, mint most a Felfedező, hogy megállapítsák, milyen kárt szenvedett a *Fecske*. A festést sok helyen karcolás érte, de amennyire meg tudták ítélni, az orrában tátongó léken kívül, ahol két palánkot tört be a Kopjaszikla, nagyobb baj nem történt.

- Nna - sóhajtott megkönnyebbülten Nancy -, kiemelted, és ez a fő.

- Ez csak a kezdet - mondta John kapitány.

Ebben a percben, amikor a hajótörést szenvedett *Fecske* fenékkal felfelé éppen a parton feküdt, és a tengerészek a törött palánkjait tapogatták, éles kurjantás harsant fel az öböl bejáratánál. Mindnyájan hátrafordultak. Egy evezős csónak siklott be a hegyfokok között. Magas férfi ült benne egymagában; evezőit a térde alá támasztotta, széles karimájú kalapját levette, és egy hatalmas, vörös-zöld kockás zsebkendővel megtörölte izzadt homlokát.

- Halló, Jim bácsi! - kiáltott vissza Peggy.

- Végre! Flint kapitány! - süvöltött Titty.

- Hurrá! - sipított Roger is.

- Most már ne bánkódj! - nézett Johnra Nancy. - Más a helyzet, mintha még mindig a tenger fenékén pihenne.

FLINT KAPITÁNY, A HAJÓÁCS

- Halló! - kiáltott Flint kapitány. - Mi történt? Elvesztettetek egy árbocot? - Ő csak a sziklára kiterített vitorlát látta, és mellette a törött árbocot.

- Ó, sokkal rosszabb annál - dicsekedett Roger vidáman. - Partra kellett úsznunk.

A Fecskék nem ilyenek képzelték az első találkozást Flint kapitánnyal. Nem látták őt a karácsonyi szünet óta, azóta, hogy kiagyalták történetüket a dereglye kabinjában. Azt remélték, hogy Úszóházának fedélzetén fogják viszontlátni, az árbocon ott leng majd az elefántos lobogó, ő meg mindenre elszántan várja, hogy elsüthesse ágyúját, harcoljon az életéért, ők pedig halálba keressék oly módon, hogy palánkon sétáljon be a tengerbe, amelyben nyüzsögnek a cápák, méghozzá a legnagyobb fajtából valók. De Flint kapitány nem volt az Úszóházban, hogy üdvölvésekkel fogadja a tengerészeket, amikor elvitorláznak mellette, útban a Vadmacska-sziget felé. Roger már jó előre megtárgyalta az üdvölvés kérdését Tittyvel, s arra a véleményre jutott, hogy ha megtenné, az nem volna puskapor-pocsékolás. Flint kapitány azonban nem is lakott az Úszóházban, hanem egy időre közönséges szárazföldi halandóvá süllyedt. És aztán itt voltak ezek a furcsa bennszülött bajok valami nagynéni körül. Tegnap napját nem is töltötte Nancyvel és Peggyvel. Most végre megérkezett, hogy aztán hajótörött állapotban találja őket. A jövő fekete, mint a tinta. Talán csak egyedül Roger volt kivétel, aki mindig úgy vette a dolgokat, ahogy jöttek, és meg volt elégedve velük, csak aztán jöjjenek is azok a dolgok.

Flint kapitány nem fecsérelte azzal az időt, hogy sorra köszöngessen nekik. Mihelyt látta, hogy valami komoly dolog történt, parthoz evezett, kiszállt, felhúzta csónakját a szárazra, és máris ott termett a megsérült hajónál.

- Elvesztettetek egy árbocot? Léket is kapott? Ami azt illeti, az ilyesmi előfordul.

Nancy Blackett mindig mondta, az ő Jim bácsijának legékesebb tulajdonsága, hogy ha valaki orra bukott, sosem kérdi tőle azt, hogy *miért* tette.

Gondosan megvizsgálta a léket a *Fecske* palánkján, de csak annyit kérdett, hogy érzi magát a papagáj.

- Nagyon jól - felelte Titty -, most a tábort őrzi a szigeten, még nem tudja, mi történt a *Fecskével*.

- És Peter Duck apót hol hagytátok?

Titty ránézett, és egy pillanatig enyhén bosszankodott. De hát végeredményben itt mindenki mindent tudott Peter Duckról.

- Tudja, hogy ő csak a képzeletünkben él! - mondta.

- Tudom - felelte Flint kapitány, miközben lehajolt, és kezével kitapogatta a léket, nem történt-e bajuk a bordáknak is. - Tudom. De vitt-e véghez valami érdemlegesebb dolgot azóta, hogy minket hazakormányozott a Karibi-szigetektől, mikor az a ciklon víztölcsér éppen idejében jött meg, és szippantotta fel a kalózhajót?

- Azóta nem - felelte Titty. - Csak otthon üldögél a hajójában, és halászgat.

Flint kapitány felállt és kijelentette:

- Csónaképítő mester dolga. Odaevezek és megkérem, küldjenek ki mentőexpedíciót.

- Nem foltozhatnánk meg ideiglenesen? - kérdezte John. - Magam szerettem volna Rióig vinni, hogy megtudjam, mibe kerül a javítás, mielőtt anyunak szólnék a dolgról. Ezért emeltük ki.

- Kiemeltétek? - képedt el Flint kapitány. - Hát hol volt?

- A Kopja-sziklára futottam vele. Ott a helyszínen el is süllyedt.

- Mindnyájunknak úszni kellett az életünkért! - dicsekedett Roger.

- Onnan emeltétek ki?

- Onnan bizony.

- Magatok? Hm, hát ezt jól csináltátok. Hogy bírtátok el a nehezéket és a horgonyt?

- A horgonyt még volt időm kidobni, mielőtt elsüllyedt. Ez sokat segített, hogy kihúzhassuk.

- És a nehezék?

- John külön-külön minden darabért lebukott, és egyenként húztuk fel a tömböket - mondta Nancy.

- Jó munkát végeztetek - szólt Flint kapitány elismerően. - Sose izgasson téged, John, a csónakjavítás. Különbem sem fog sokba kerülni, és én éppen most kaptam egy friss töltés zsebpénzt a kiadómtól. Hisz tudjátok, sosem kerülhetett volna a könyvem kiadásra, ha ti meg nem mentitek a számomra. Nektek legalább annyi jogotok van a szerzői tiszteletdíjhoz, mint nekem. Csak nem fogjátok az édesanyátokat terhelni vele?

Susan és John egymásra néztek. Roger alig figyelt. Ő egy sokat ígérő dobozt vett szemügyre Flint kapitány evezős csónakjában. Titty volt az, aki megszólalt:

- Csak nem? Igazán?

- Természetesen. Kincskeresésre indultatok, megtaláltátok a könyvemet. A könyvem kiadói tiszteletdíjja változott. Ez értékben mindjárt a spanyol arany után következik. Olyan, mint hogyha aranyat találtatok volna a Kormorán-szigeten. A pénz miatt ne fájjon a fejetek.

- Anyunak mindenesetre be kell számolnom a történeletről. Meg kell tudnunk, mi a további teendők. Valószínűleg vissza kell majd térnünk Holly Howe-ba - mondta John.

- Vége a tengerészéletnek - fűzte hozzá Titty lemondóan.

- De hiszen csak most kezdtünk bele - csodálkozott Roger, mert Titty hangjából mintha valami olyan csendült volna ki, hogy a baj csakugyan komoly.

- Tennünk kell valamit - kiáltott fel Nancy kétségbeesetten. - Tulajdonképpen kölcsönadhatnánk a *Fruskát*.

- Nem, nem, nem! - John, Susan, Titty hallani se akart róla. Roger nem bánta volna, bár nem valami sokat tartott az őrszem megfigyelőhelyéről a *Fruskában*. Nem volt elegendő férőhely az árboc előtt.

Flint kapitány egyikük arcáról a másikéra pillantott. Aztán megint a *Fecske* törött palánkjainak vizsgálatába merült.

- Itt egyetlen okos dolgot lehet tenni - szólalt meg végül. - Hajótörést szenvedtetek. Miért ne lennétek hát hajótöröttek? Maradjatok ott, ahol vagytok, s igyekezzetek a körülményekhez képest a legjobban kihasználni a helyzetet, amíg a hajótokat kijavítják, és újra vízre lehet bocsátani.

- Anyu sose fogja megengedni. Neki a tónak ez az oldala nem alkalmas.
- Miért? - kérdezte Peggy. - Nekünk meg épp ez az oldal az alkalmasabb.
- Tulajdonképpen nincs is messzebb, mint a sziget - állapította meg Flint kapitány. - Ide süssetek! Valahol csak kell, hogy aludjatok? Üssétek fel itt a táborotokat. De az aztán kifogástalan tábor legyen! Nancy és Peggy majd segítenek áthozni a holmit. A kapitány meg én megnézzük, mit lehet a *Fecskével* csinálni. Ha lemegyünk Rióba, és magunkkal hozzuk Mrs. Walkert, fogadni mernék, megengedi, hogy itt maradjatok, ha mindent igazán jól elrendeztetek. Ez hát rendben volna. Mozgás, kalózok! És most, kapitány bajtárs, mivel tömjük be itt ezt a léket? Nem volna kívánatos, hogy útban Rio felé újra és méghozzá mély vízben süllyedjen el a hajó.
- Sir Patrick Spens balladájában selyemmel és posztóval tömték be - mondta Titty. - De hát a tenger éppúgy beözönlött.
- Nekünk ennél okosabbat kell kitalálnunk. Egy darab kátrányos ponyvára lenne szükségünk.
- Leszabhatnánk egy darabot a régi fenéklapból - javasolta John kapitány -, van egy fölösleges a raktársátorban.
- Polly őrzi. A szigeten.
- Hé, Titty, velem jössz a szigetre? - kiáltotta Nancy kapitány, aki már szerelte is fel a *Fruskát*.
- Mi is jövünk - intett Flint kapitány. - Majd mi elviszünk, matróz.

Két percbe se telt, Flint kapitány az evezős csónakjában Johnnal és Tittyvel erősen húzott a *Fruska* után, amelyben Nancy vitorlázott Susan és Roger társaságában. Peggy egyedül maradt vissza a Patkó-öbölben, hogy a tüzet őrizze, és meg-megforgassa a ruhákat a köveken, ha már az egyik oldaluk eléggé megszáradt. Susannak Peggyre kellett bíznia a tüzet. Neki ott a helye a szigeten, amikor a tábort felszedik; egyedül ő tudta mindennek a helyét.

A tábor felszedése a Vadmacska-szigeten még sokkal szomorúbb esemény lett volna, ha nem kell annyira sietniük. Flint kapitány és John, mihelyt előkerültek a fölösleges fenéklapok meg a bádogdoboz, amelyben a horgászó és más szerszámok voltak (kalapács és egy doboz mindenféle szeg), már nem is akarták megvárni az egyéb apró rakományt. Nancy kapitány, mint a rabszolgahajcsár, hajszolta a legénységet.

- Gyorsan, gyorsan - sürgetett. - Lássatok neki, mentsetek meg mindent, mielőtt a hajó elsüllyedne.
- De hiszen ez nem is hajó! - csodálkozott Roger. - Hiszen ez sziget!
- Szerencsétek, hogy ilyen szilárdan van megépítve, már rég szétmehetett volna - folytatta Nancy a hajótörést.
- Azonkívül jöhet egy dagályhullám, és egyszeriben mindent elmoshat - tódította Titty is, és sietve összezsavarta a hálósákját.
- Egyszeri rakománynak éppen elég - állapította meg Nancy, aki a berakodásnál felügyelt. - Nem akarunk elsüllyedni. Matróz, vigyázz, a vitorlarúd nem tud átfordulni a papagáj kalitkája fölött. Még le találja sodorni. Dugd be a kalitkát a sátrak és a hálósákok közé. Hé, Roger! Gyere! Még egyszer fogunk fordulni. Másszatok be!

Ezalatt Flint kapitány és John kapitány már ki is kötöttek az evezős csónakkal, és keményen nekiláttak a munkának. Nagy foltot vágtak ki a fenéklap vízhatlan ponyvájából. (Hajótörések

alkalmával - mondotta Flint kapitány - az ember nem sokat gondolkozik, szétszabdajlon-e egy kátrányos ponyvát.) A két kapitány odaillesztette a lékre. Flint kapitány bőszen kopácsolt.

- Halljátok a hajóácsot? - kérdezte Titty, amint a *Fruska* bevitörázott az öbölbe.

Flint kapitány a ponyvát szorosán ráfeszítette a palánkokra, és egy sor kicsiny, lapos fejű szeget vert be körül a folt szélén, igen csinosan. John a lapos fejű szögek közül kiszedegette a legkisebbeket az ócska dohányszelencéből, amit a Holly Howe-i farmertől kapott. Flint kapitány pedig a szájába vett kettőt-hármat, hogy egy-egy szög beverése között ne teljék el olyan sok idő.

- Utoljára akkor végeztem ilyen munkát - motyogta, mivel nem tudott rendesen beszélni a szögek miatt -, amikor csúnyán nekiszaladtam egy hajó evezős csónakjával a jávai partnak. Igaz, hogy az jobb folt volt (bumm). Felolvastottunk egy kis gumit, hogy alaposan ráragasszuk (bumm). Nem eresztett az egy cseppet sem (bumm). Nem volt szabad neki (bumm). Nem volnék most itt, ha eresztett volna (bumm). Kérek még egypár szöget, kapitány, ez már az utolsó.

A *Fruska* rakományát kiszállították a partra, és visszavitörláztak a maradékért. Ezúttal Susan maradt az öbölben, és Peggy tért vissza hajójára, hogy átvitörlázzék a többiekkel a szigetre. Peggy hajlamos volt arra, hogy megfedekezzen a tűzről, mialatt a *Fecske* foltozását figyelte. Susan, a kormányos úgy vélekedett, hogy a mai nap lezajlott lebukások és úszások után nem ártana, ha a kapitány és a legénység többi része valamelyes komolyabb táplálékot venne magához. Kinyitott egy doboz pemmicant, és pemmican szendvicseket készített, jó vastagokat. Felszelte az egyik kenyeret, amit a szigetről hozott magával. Semmi értelme a *Fecskében* elsüllyedt kenyér felhasználására gondolni. Roger és Peggy ugyan még váltig reménykedtek, hogy legalább a püspökkenyérrel lehet valamit csinálni.

Mire a *Fruska* a második rakománnyal is visszatért, és Nancy kapitány kijelentette, hogy a szigeten nem maradt semmi, Susan kormányos is elkészült a szendvicsekkel. Flint kapitány is elkészült a foltozással, és közös erővel nekiláttak a *Fecske* visszafordításának. Vissza is fordították, a helyükre tették a fenékdesházakat, aztán vízre bocsátották. A víz elég mohón hatolt be a folt alatt, de Flint kapitány már a nehezekeket kérte, hogy elhelyezze a hajó farában. John, Peggy, Nancy és Susan odaszaladtak a sziklához, ahová Nancy egy csomóba rakta volt az ólomtömböket, miután felhúzza őket a tóból. Egyenként szállították és rakták be a *Fecske* farába. Minden egyes ólomtömb, amit elhelyeztek benne, jobban és jobban kiemelte a vízből az orrát, míg végre az egész folt kint volt a vízből, és a szivárgás majdnem egészen megszűnt. Aztán beemelték Rogert, hogy merjen ki belőle, amennyit csak tud. Majd lehorgonyozták a faránál, és végül is Flint kapitány kijelentette, hogy jó lesz most egy kis pihenőt tartani, és valami harapnivaló után nézni. Majd ha haraptak valamit, megnézik, mennyi a beszivárgás.

- Nem csináltam teát - mondotta Susan.

- Teát? - szörnyülködött Flint kapitány. - Ki gondol itt teára? Ejnye no, majd elfelejtettem. Az a láda ott - és a felé a doboz felé bökött, ami olyan sokat ígérőnek mutatkozott Roger szemében, amikor megpillantotta az evezős csónakban - tele van gyömbérsörös üvegekkel. Magammal hoztam, gondoltam, talán jól jön. A szakácsnő azt mondta, hogy kénytelen volt a kalózkodat a napi adag grogjuk nélkül elengedni.

Bárki veti most pillantását a Patkó-öbölre, s meglátja partján a felhalmozott holmikat, menten megérti, hogy itt hajótörés történt. Bádogskatulyákba gyömösölt élelmiszerek, lazán, tessék-lássék összecsavart sátrak, pokrócok, papagájkalitka, hálósákok, horgászbotok, Susan hatalmas máglyatüze, no meg a hajótöröttek ruhái száradás céljából kitergetve a sziklákon. Igazában csak a *Fruskák* ruhája volt száraz. De azért azok is ott heverték egy csomóban a parton,

ahová kidobálták hajójukból, amikor mentőcsónaknak kellett azt felhasználni. Annyi azonban bizonyos, nehéz lett volna megállapítani, ki szenvedett itt hajótörést, ki nem. A Fecskék is, a Fruskák is berohantak a vízbe, hogy evés előtt még egyszer, utoljára megmárthassák magukat. Flint kapitány ott ült köztük flannelnadrágjában, fehér panamaingben, ingujja könyökig felgyűrve. A gyömbérsört üvegből itta, és nagyokat harapott egy hatalmas szendvicsből. Magányos, hajótörött tengerésznek látszott egy csomó színes, törpe vadember között.

A tűz körül folyó beszélgetésből Flint kapitány apránként megtudta az egész szerencsétlenség lefolyását. Hogyan húzták ki a partra Rogert a dühöngő hullámverésből. Mint figyelték Nancy meg Peggy a *Fecskét*, amint repülve száguld a szélben a sziget felől. Hogyan történt az evezők és az úszókészletek kimentése. Hogyan hozta biztonságba Titty a messzelátót, és miként dobta ki John a horgonyt a part felé, utolsónak hagyván el a hajót, mielőtt az elmerült volna a hullámsírban. Aztán a víz alá bukásokra, az üst, a rántottasütő és az ólomtömbök kimentésére került a sor. Hogyan húzták be a *Fecskét* az öbölbe, és fordították fel azon a helyen, ahol most pihen. A történet részletei nagy összevisszaságban, kusza töredékekben jutottak el Flint kapitány füléhez, de ő a fejében összerakta azokat, és a végén elég pontos képet kapott a történekről.

- Egyet mondhatok - szólalt meg végül. - A legokosabb kormányosotok van, akivel csak életemben találkoztam. Olyan kormányos bőven akad, aki üvöltözik, és elpüföli a kölyköket, de ezer közül alig akad egy is, akinek van annyi sütnivalója, hogy rögtön tüzet rak, kifeszít egy vontatókötelet ruhaszáritó kötélnak, és gondoskodik száraz váltásról az egész legénység számára. Milyen állapotban van a kapitány ruhája, kormányos úr?

- Már nem olyan vizes, mint volt, de még gőzölög egy keveset, ha tűzhöz tartom.

- Well, ne pörköld meg, de ha lehet, siettesd a száradásukat. Néhány perc múlva útra kelünk, szüksége lesz olyan öltözékre, amivel kimehet a partra. Rajta, kapitány, nézzük meg, mennyi víz gyűlt össze a hajóban!

John kigázolt a hajóhoz, és úgy találta, hogy éppen elég víz van a csónakban ahhoz képest, hogy a foltozott rész kiáll a vízből.

- Ez nem kerülhető el. Még sokkal több volna benne, ha erősen megterhelnénk. Ha vitorla alatt akarod behozni Rióba, megteheted. A szél kedvező most, hogy dél felé fordult. Húzd ki az orrát a partra, meglátjuk, lehet-e pótárbochról szó.

John felhúzta a *Fecske* orrát a partra, azalatt Nancy és Peggy elrohantak a hegyfokra az árbocért és a vitorláért, ami még meglehetősen vizes volt, ha nem is csorgott annyira, mint azelőtt. Flint kapitány lenyeste a szilánkokat, felállította a törött árbocot a helyére. John megkurtította a vitorlát, aztán levitte a hajóhoz. Felvonták, de úgy találták, hogy még mindig túl nagy. A törött árboc annyira rövid lett, hogy még mikor a vitorlát oly magasra vonták is fel, amennyire csak bírták, az alsó kereszttrúd mégis a hajópalánkra feküdt.

- Majd ezen is segítünk - mondotta Flint kapitány. Megforgatta néhányszor az alsó kereszt-rudat úgy, hogy a vitorlát is rácsavarta. A végén nem maradt több a vitorlából, mint egy kicsiny, háromszögletű darab, amelyet már felhúzhattak a megmaradt árboc csúcsáig.

- Elég lesz hozzá, hogy bejuss Rióba - mondta Flint kapitány. - Olyan pompás kis vitorlád van, akár egy hurrikánt is kibír. De mi a véleményed a felöltözésről?

Susan kormányos alaposan megszáritotta a kapitány ruháit. Az gyorsan kimászott a fürdőruhából, belebújt az ingébe és a nadrágjába. Vette a szandálját, és rátette a csónak középső ülésére, hadd száradjon a napon.

- No és a zászló? - szólalt meg Titty, aki gondjaiba vette a hajólobogót, amikor a törött árbocot és a vitorlát partra húzták.

- De mennyire, hogy felvonjuk.

A vitorlát megint leengedték, hogy a zászlózsínort a főárbocra erősített gyűrűcskén áthúzzák. Amint a főárbocot ismét felállították, Titty maga húzta fel a lobogót - kék fecske fehér mezőben. Most már minden készen állott az indulásra.

- Ugorj be, öreg fickó - szólott oda Flint kapitány. - Szükség van a hajó farában a te testsúlyodra is, hogy az orra eléggé kiálljon. Nem, nem. A horgonyt is tartsd ott. Minden súlyra szükség van. - A *Fecskét* letolták a vízre.

- Hé, Nancy, te még mindig déltengeri szigetlakó vagy? Vontasd ki a hegycsúcsig, hadd lássuk, rendben van-e minden.

Flint kapitány odament a csónakjához.

Nancy a part mentén gázolt, húzta a *Fecskét*, amíg ki nem ért vele a hegyfokig, ahol a kis sötétbarna vitorlatöredék és az árbocsonk már nem voltak védve a szélről.

- Minden rendben - állapította meg John kapitány -, már futni próbál. Engedd el, kérlek.

Sapkáját feltette, kiengedte a kereszttrudat, és a *Fecske*, hátsó felére ülve, orrát magasan a víz fölött tartva, a szélben csapkodó vitorlatöredékével kisiklott a Patkó-öbölbe. Egyetlen dolog volt rajta olyan, amilyennek lennie kell, s az Titty fecskés zászlaja volt, amely oly büszkén lobogott a pótárbc csúcsán, mintha soha az életben tófenéken nem járt volna.

- Ég veled, Nancy, aztán segíts nekik táborot ütni - kiáltott oda Flint kapitány, amint csónakján a hegyfokok közül kivezett.

- Mi is megyünk! - kiáltott vissza Nancy, és lesietett az öbölbe. A többiek már útra készen tartották a *Fruskát*. Titty, Susan és Roger benne ültek. Peggy vízre tolt a vitorlást. Kapitánya az utolsó pillanatban mászott be. Mindaddig, amíg az öböl torkában voltak, vadul dolgoztak az evezőkkel, aztán Nancy felhúzta a vitorlát, és a *Fruska* sebessége egyre növekedett, amint a tavon felfelé futott, hogy társait beérje. Hamarosan felzárkózott melléjük. A *Fecske*, pótárbcával, felálló orrával inkább egy bójához, mint hajóhoz hasonlított.

- Nincs itt semmi hiba - szólalt meg Flint kapitány. - Örülünk, hogy ti is velünk vagytok. Hanem az a tábor olyan legyen, mint egy patika, mire Mrs. Walkert meghozzuk.

A *Fruska*, az evezős csónak és a pompás, sebesült *Fecske* még egy darabig ide-oda cirkált. „Jó szerencsét” - kiáltották a *Fruskáról*, akik rajta voltak, amikor az szélbe fordult, és haladt lassan visszafelé a tavon, a Patkó-öböl irányába. John kapitány egyenesen Rio felé kormányzott, Flint kapitány pedig kényelmes távot tartva, hogy átbeszélgethessenek egymáshoz, követte John kapitányt.

RIO ÉS HOLLY HOWE

- Egész boldognak látszanak - mondta Flint kapitány, szemmel tartva a *Fruskát*, amint az utat vágott magának a hullámok között a Patkó-öböl felé.

- De nem azok.

- Tudom, hogy nem. De az igazi boldog állapot után sorban a legjobb dolog: legalább annak látszani.

John kapitány tudta, hogy ő még csak nem is látszik boldognak, annyi pedig bizonyos, hogy nem érzi magát annak.

- Különben sem az ő hibájuk volt - szólalt meg végül. - Csakis egyedül az én hibám.

Flint kapitány egy erős evezőcsapással a kis rokkant *Fecske* mellé került.

- Hányszor futottál már zátonyra? - kérdezte nyugodtan.

- Eddig még soha. Legalábbis nem ilyen erősen.

- Szerencséd volt. Előbb-utóbb mindenkivel megesik.

- Nem esett volna meg, ha kurtítottam volna a vitorlát - mondotta John, és szemével kitartóan a Riói-öböl bejáratát figyelte. - Ha megteszem, nem gondoltam volna meg kétszer is az irányváltást. Amilyen szél volt már induláskor, kurtítani kellett volna. Tudhattam volna, hogy nincs értelme kitartani, ha a vitorla át akar csapni. Tudhattam volna, hogy át fog fordulni, akár akarom, akár nem. Még idejében át kellett volna fordulnom. Nekem...

- De hát egyetlen embered se veszett oda, és majdnem az egész rakományt megmentetted. Kiemelted hajódat a mélyből, és most vitorlával futsz be a kikötőbe. Sokkal rosszabbul is kiüthetett volna a dolog! Sose búsulj annyira. Ami egyszer megtörtént, az megtörtént. Ha nem jól csináltál valamit, legközelebb csináld jobban. Izgulástól még senki sem lett jó tengerész.

- Nem búsulok, csak éppen hogy utálok magamat, amiért ilyen mulya voltam.

- Eh, mit! Fogadni mernék, hogy voltál már ilyen mulya életedben nemegyszer, amikor mi sem történt. Mindnyájan mulyák vagyunk időnként, csak nem mindig derül ki.

John visszaemlékezett arra, hogy tavaly nyáron hogyan zúgott a víz annál a sziklánál, mikor sötétben elvitorlázott mellette a *Fecskével*, éppen mielőtt az egyik sziget szél alatti oldalán menedéket talált volna. Nagy baj is történhetett volna. S éppen olyan mulya volt akkor is, mint ma reggel, csak hát akkor semmi se történt, ma pedig szegény *Fecske* léket kapott, és a tó fenekére süllyedt.

John egy ideig hallgatott. Rosszabbul is kiüthetett volna ez a mai dolog! Hiszen a *Fecske* már nincs a tó fenekén. Mi történt volna, ha egy gözhajó üti el őket, és a mély vízbe merül el a csónak? Mi lett volna, ha Titty és Roger is elsüllyednek vele együtt?

- Csak tudnám, mit gondol majd anyu a dologról? - mondta. - Nem volnék meglepve, ha örülne, hogy pár napra mindnyájan ki vagytok vetve a szárazra, mint a potykák, még ha a tó túlsó partján is.

Ez körülbelül megegyezett azzal, amitől John félt. Anyu mulyáknak tartja őket, és nem ért egyet apuval, aki úgy gondolkodik, jobb, ha belefulladás, ha mulyák. Mi lesz, ha eltiltja őket a vitorlázástól a vakáció hátralevő részére? Jobbra nézett. A Darien-csúcs merőlegesen esett

tőlük, a Holly Howe-öböl magasságában haladtak. Túl messze voltak tőle, hogy megállapíthassa, anya vajon kinn ül-e a ház előtt.

John azt kívánta, bár volnának még távolabb Holly Howe-tól. Nem szívesen gondolt arra, hogy anyu meglátja a mindig takaros kis *Fecskét*, amint a hajótörés után besántikál Rióba. Nagyon örült, amikor elhagyták a hegyfokot az öböl másik oldalán.

Holly Howe most már el van takarva, és a *Fecske* meg kísérője Long Island és a szárazföld között halad a kis város, Rio felé. A Riói-öböl innenső oldalán voltak a csónaképítő műhelyek, ahol evezős csónakokat, a *Fecské*hez hasonló kis vitorlás hajókat és komoly versenyjachtokat készítettek, azonfelül motorcsónakokat is olyanok számára, akik nem tudnak vitorlával bánni. Csónakházak és kis dokkok sorakoztak egymás mellett. A csónakszínek a víztől épültek néhány yardnyira, tőlük sínek vezettek a tóba, és kis kerek kocsik szállították le és fel a csónakokat. Egyik ilyen hajószállító kocsin versenyjacht állt, árboca magasra szökkent a csónakszín teteje fölé, vitorláit csinosan védőhuzatba göngyölve, minden réz és lakkozás ragyogott rajta a napfényben; készen arra, hogy vízre ereszkedjék, és eleven lényé válják, mint minden vízen járó hajó.

A csónakházak és színek elfogták a szelet. Flint kapitány a *Fecske* előtt evezett, és be-bekukkantott a kis kikötőtutajok közé. Kereste, hol a legalkalmasabb hely egy sebesült hajó kikötéséhez. Megtalálta, amit keresett. Odakiáltott a közeledő *Fecské*nek:

- Ide hozd be, kapitány!

John kioldotta a vitorlakötelet a középső ülésről, amelyhez erősítette, és előresietett, hogy a vitorlával együtt berakhassa a csónakba. Testsúlya lenyomta a *Fecske* orrát, úgyhogy a foltozott rész is víz alá került; azonnal megindult a szivárgás. Tekintélyes mennyiségű víz hatolt be egyébként is a hajóba az út folyamán, Visszabotorkált a hátuljába, ahol a víz már jóval a nehezek fölé ért.

- Szerencse, hogy a szandálomat az ülésre tettem száradni. Csuumvizes volna, ha a lábamon hagyom.

John egy evezővel becsákyázta a csónakot két famóló közt egy nagy, zöld csónakszínbe. Az evezős csónak mellette kötött ki; Flint kapitány kilépett a partra.

- Eddig hát megvolnánk. Egy perc, és itt vagyok.

Otthagya John kapitányt, hogy vigyázzon a két csónakra, maga pedig elindult a két csónakház között vezető keskeny pallón.

John e pillanatban inkább érezte magát hajósinasnak, mint egy vitorlás csónak kapitányának. Rendbe szedte a *Fecskét*, leeresztette a hajólobogót, gondosan felcsavarta, és az evezős csónak orrába fektette. Mikor védeneciért már megtett mindent, ami tőle tellett, elkezdte szemét, orrát és fülét használni. Mindegyik számára jutott itt valami kellemesség. Legelsőbb is valahonnan kátrányos kötelek szaga terjengett, egyike a legszívvidítőbb szagoknak. Aztán füle számára itt volt a kopácsolás: két gyors kalapácsütés egymás után, majd a biztonság kedvéért egy erősebb harmadik. A zöldre mázolt hajószínből egy férfi s egy nála alig idősebb fiú kis hajócska palánkjaiba verték bele a rézszegeket. Nem a kalapácsé volt az egyetlen hang. Gyalu süvített egyenesen, amint hosszú, göndör forgácsokat hasított egy készülő evezőlapátról. A szín belsejében fűrész nyekergett, palánkokat szabdalva szorgalmasan. A szomszédos részlegben, ahová John, ha egy-két lépést tett, kényelmesen belátott, nagy, fából ácsolt építmény volt, amelyből gőz szivárgott fel. Nem volt nagyon mély vagy nagyon széles, de a csónakszínnek több mint a felét elfoglalta. Ebben az építményben - John tudta - a deszkákat gőzöléssel hajlították megfelelő méretre a készülő hajókhoz.

A hosszú várakozás is rövidnek tetszett volna ilyen helyen, de sajnos, Flint kapitány csak néhány percig volt oda. Már jött is vissza a csónakkészítő mester társaságában. A mester tömzsi, pirosposzsgás, mosolygó szemű emberke volt, akinek az volt első szava Johnhoz, hogy pompás napunk van, ami John véleménye szerint, tekintetbe véve a történeteket, egyáltalán nem felelt meg a valóságnak. Megvizsgálta kívülről a *Fecske* foltozott részét, megtapogatta a palánkot a folt körül és a bordákat belülről, kiemelte a törött árbocot, mintha szerinte a hajótörés volna a hajók számára a legtermészetesebb állapot. Úgy tapogatta végig a *Fecskét*, mint akinek sejtelve sincs arról, hogy ez a legfontosabb hajó az egész környéken, hogy legkevesebb hat embernek a szünideje függ attól, hogy azonnal rendbe tudják-e hozni.

- Hát kérem, Turner úr, pillanatnyilag rengeteg a dolgunk, nem szívesen vonok el embereket más munkától.

Mire Flint kapitány karon fogta, és elsétált vele, végig a keskeny közön, ahol John már nem láthatta őket. Amikor néhány perccel később visszatértek, a csónakmester huncutul mosolygott. A dolgok talán nem is állnak olyan reménytelenül, mint ahogy John gondolta.

- Jó, hogy kiemelték a fenékről nélkülünk - fordult most a csónakmester Johnhoz. - Ezzel egy-két napot megtakarítottak nekünk a sok munkánk mellett. Ki kell szednünk ezeket a palánkokat, és frisseket raknunk a helyükbe. Annyit megígérhetek, hogy azonnal nekilátunk.

- Egészen rendbe jön? - kérdezte John mohón.

- Különb lesz, mint újkorában. Különb biz'a! Mi, Robert? - Ezt egy másik hajóépítő mesternek mondta, aki a színből lépett elő ingujjban, s nadrágyáról a fűrészpont ütögette le. Ez a másik mester kezét fogott Flint kapitánnyal, bólintott John felé, végigtapogatta a betört deszkázatot, belekukucskált a hajóba, éppen úgy, ahogyan az első is csinálta.

- Jó kis ütést kapott - jegyezte meg végül.

- Azt kapott - mondta rá az első. - De mi úgy rendbe hozzuk, hogy jobb lesz, mint újkorában. Mi?

- Már miért ne? - válaszolt a másik.

- Hát akkor rendben volnánk - mondta Flint kapitány. - És ne felejtsek el, számítunk rá, hogy olyan gyorsan elvégzik a munkát, amilyen gyorsan csak tudják.

- Úgy is van - erősítette a hajóépítő főnök. - Nem vesztegetjük az időt.

Flint kapitány beszállt az evezős csónakjába, John követte.

- Négy evezővel fogunk evezni - mondotta Flint kapitány, és mialatt előszedték az evezőket, még hozzátette: - Hm! Minden csónakkészítő ugyanazt mondja. De azt hiszem, most az egyszer az öreg James komolyan is gondolja. Megmagyaráztam neki, hogy a *Fecske* nélkül minden nap egy elveszett nap. Azt hiszem, ez hatott. Na jó, most pedig indulás Holly Howe-ba.

John úgy érezte, hogy Holly Howe még rosszabb, mint Rio. El sem merte képzelni magában, mit mond majd anyu, ha meghallja, hogy mind a négyüknek be kellett ugraniuk a vízbe, és partra kellett úszniuk a süllyedő hajóról, még ha csak néhány yardot is. De Flint kapitány nekifeküdt az evezőknek, és olyan erős tempót diktált, hogy lehetetlen volt Johnnak nem egyszerre evezni vele. Nem jutott ideje izgulni azon, ami még előtte állt.

- Lassan a jobbal, ballal húzz! - vezényelt Flint kapitány, amikor erős kanyarral megkerülve a hegyfokot, befordultak az öbölbe, a Holly Howe-i csónakház felé, ahol alig két napja a *Fecske* és legénysége olyan büszkén bontott vitorlát.

Flint kapitány lassított, és John egy gyors pillantást vethetett hátra. A réten túl, a régi majerosház előtt egy alak ült, előtte kicsiny égszínkék foltocska. Biztosan anyu az, és a kis kék folt a fűben játszó Bridget.

- Maradj itt, én felmegyek, és beszélek az édesanyáddal. Ha te meséled el neki, rögtön ajtóstul, illetőleg *Fecskét*ül rohansz a házba, még azt találhatja hinni, hogy a legénység fele odaveszett. Jobb, ha én mondom el neki. Így előbb azt tudja meg, hogy nem volt olyan szerencséje, hogy egy-két csemetéjétől örökre megszabaduljon.

Kiugrott a tutajra, már benn is volt a kapuban, már haladt is felfelé a réten, időt se engedve Johnnak a válaszra.

John elgondolkozott. Vajon csakugyan azzal kezdte volna, hogy a *Fecskével* hajótörést szenvedett? Hát persze hogy azzal kezdte volna! Mi fontosabb közölnivalója lenne? Hogy a csudába kezdheti Flint kapitány másképp? Flint kapitány integet a kalapjával, és kopasz fejét megtörli hatalmas piros-zöld kockás zsebkendőjével. Most kezét ráz előbb anyuval, aztán a kis Bridgettel. Letelepednek a fűbe. Békés, nyugodt kép, mintha szó se lenne hajótörésről. De... most... anyu hirtelen felugrik a székről.

- Most... most megmondta - tört fel egy sóhaj Johnból.

Anyu ismét leül, de már nem olyan nyugodt, előrehajlik, mintha kérdéseket tenne fel. Hátraveti a fejét. Megneveltette - lélegzett fel John. A következő esemény: Bridget betotyog a házba, Mr. Jackson, a gazda, kijön a csürből, és Flint kapitány odamegy hozzá. Kezet ráznak, beszélgetnek. Most elmondja neki, mi történt a *Fecskével*. Bridget kiszalad megint, nagy, kék napellenzős kalap a fején, egy másikat a kezében lóbáz. Aztán kijön dadus is, és megáll a kerti kapuban. Bridget odaadja a kalapot anyunak. Anyu felteszi a fejére.

Bridgie köti csokorra a szalagot. Mindig ő szokta - mondja John magában. Aztán dadus integet a kapuból, és Bridget visszaint. Anyu és Flint kapitány megindulnak a réten, és Bridget ott táncol közöttük.

Anyu nevet, ehhez nem fér kétség. Majdnem úgy nevet, mintha semmi sem történt volna. Talán még minden rendbe jöhet.

- Szervusz, Bridgie! - üdvözlí John, amikor a kicsi felágaskodik hozzá, hogy megölelje. De szemével anyut és Flint kapitányt figyeli, akik most fordulnak be a csónakháznál.

- Igazán a legkevesebb, amit értük tehetek - hallatszott Flint kapitány szava. - Ők mentették meg a könyvem, hogy megmenthessem a *Fecskéjüket*. Ők maguk is már sokat tettek a megmentése érdekében. Nem kerül sok munkába a helyrehozatala. De alaposan elrontaná a szünidejüket, ha várniuk kellene, míg elkészül. Hiszen már így is elég baj érte őket. Annyi mindent kiterveztünk, amire nem kerülhet sor, amíg a nagynéném itt van nálunk.

- Milyen messze van innen a Patkó-öböl?

- Nem messzebb, mint a sziget.

- De a tó másik oldalán.

- Ott van a közelben Swainsonék majorsága. A kis Mary Swainson naponta bevez a városba a tejjel. Én is örömmel viszek rakományt és postát a számukra. Sőt utast is - tette hozzá.

- Nem szeretném, ha alkalmatlanságot okoznának valakinek.

- Nem is értenek az ilyesmihez, asszonyom.

John anyura nézett, anyu Johnra. Megcsókolták egymást. Anyu megint ránézett, s mintha szemében egy kis halvány mosoly villant volna.

- Nna. Szóval mindnyájan afféle Robinson Crusoe-k lettetek. Elég hamar sikerült, ami azt illeti.

- Nem saját jószántunkból lettünk hajótöröttek. Az én hibám volt. Azt gondoltam, be tudok jutni az öbölbe irányváltás nélkül, és akkor jött egy váratlan szélroham. A többi pillanatok műve volt.

- Szóról szóra ezt gondoltam én is - mondta anyu -, amikor felfordítottam az unokatestvérem hajóját Sidney Harbourban. Ha egynéhány yarddal hamarabb lassítok, nem történik semmi baj. De mintha aznap a szél ellenem esküdött volna. Akárhogy mesterkedtem, a szél mindenáron felfordított. - John arca felderült.

- Veled is megesett? Vajon - tette hozzá reménykedve - apuval is megesett már legalább egyszer? Nemigen hinném.

- Egy cseppet se volnék meglepve, ha igen.

- Előbb-utóbb mindenkivel megesik - vetette közbe Flint kapitány. - Hacsak nem marad meg a targonca mellett.

- Az a fontos - jegyezte meg anyu -, hogy senki se fulladjon bele. Biztos vagy benne, hogy senki se veszett oda a legénység soraiból?

- De anyu! - mondta John szemrehányóan.

- Megszámoltam minden főt a bandából, asszonyom - szolt Flint kapitány. - Hatan voltak kereken, négyen az ön csemetéi, ketten az én kalóz húgocskáim.

- Úgy van. Remélem, nem téved. És ha igazán nem fáradtság önnök, hogy vissza is szállítson, Bridget és én nyugodtabban lennénk, ha magunk is utánaszámolhatnánk.

- Én már tovább is tudok számolni hatnál - csacsogta Bridget.

- Meghiszem azt - nevetett anyu, miközben beszállt az evezős csónakba, és kitárta a karját. - Most számolj háromig, és aztán ugorj. Elkaplak. Egy... kettő... há-rom...

Egy perc múlva John és Flint kapitány újra az evezőknél ültek. Nem eveztek olyan tempóban, mint az imént. Már nem volt olyan sürgős a dolog, ellenkezőleg, időt akartak engedni a többieknek, hogy mire odaérnek, minden a legnagyobb rendben legyen. Azonkívül utasaik is voltak: a világ legjobb bennszülöttje és a hajóbébi ültek a csónakban, és senki se tud kényelmesen beszélgetni, ha túl erősen húz az evezőkkel.

SWAINSONÉK FARMJA

Nehéz volt elképzelni, hogy az a hatalmas tömeg limlom ott a Patkó-öböl partján valaha is eltűnik az öt sátorban, s még helyet is hagy a négy Felfedező számára.

- Sose lesz itt rend, ha nem fogunk hozzá azonnal - mondta Susan. - Megy ez, mint a karika-csapás, ha Peggy és én is nekiduráljuk magunkat - vélekedett Nancy.

- Szerencse, hogy legalább ennyit meg tudunk menteni a hajóroncsból - állapította meg Roger.

- Ez semmi - mondta Titty -, Robinson sok-sok tutajra való rakományt mentett meg. Még fiókos szekrényeket is hozott partra. No meg tele puska- és kardok.

- De ő el is vesztett egyet-mást - vágta rá Roger -, mi pedig megmentettük minden javunkat.

Susan kormányos körülnézett, hogy eldöntse, hol volna a legalkalmasabb hely a sátrak felállítására. A választék nem volt valami nagy. A sűrű dzsungel fái lenyúltak egészen az öböl keskeny partjáig, alig hagytak szabad helyet a sátrak számára, kivéve egy széles, kavicsos sávot, ott, ahol a patak elhagyta a fákat, hogy beömljön a tóba.

- Pompás hely, ha lesben állunk - mondta Nancy kapitány -, de táborozáshoz... Ma nem fog esni, de ha esik, a patak iszapos, rohanó árja az egész száraz területet vízzel borítja. Sajnos, nincs más hely, ahol mind a négy alvósátrat fel lehetne ütni. Egész más lenne, ha a dzsungelben szétszórva, a fák között állíthatnánk fel a sáttáborokat.

- Arról szó se lehet - jelentette ki Susan -, a legénység miatt. Lehetetlenség. A matróz és a hajósok nem alhatnak egészen egyedül.

- Különösen a szárazföldön - volt vele egy véleményen Titty is. - Mindenféle csúszómászó... hüllő... A sziget, az más. Ne is maradjunk itt. Menjünk tovább. Menjünk tovább, a mi kis völgyünkbe, Roger és az én kis völgyembe, amit meg akartunk nektek mutatni, ha a hajótörés vissza nem tart bennünket.

- Induljunk azonnal - javasolta Roger.

- Bolondság - intette le a vállalkozást Susan. - Sürgősen táborot kell ütnünk, hogy anyu lássa, mennyire rendbe jött minden. Mindjárt itt lesznek. Nincs veszteni való időnk. Ha anyu megengedi, hogy maradjunk, majd találunk holnap alkalmasabb helyet. De mire idejön, olyan rendben legyen minden, mintha már ősidők óta itt tanyáznánk. Most lássunk neki!

Ezzel a vita le is zárult. Reménytelen helyzet az a halom banyu meg a bádogdoboz, tetején a papagájkalkitkával, benne a folyton rikácsoló és saját magát szépnek nevező zöld papagájjal. Susan azzal fenyegetődött, hogy ráhúzza a takarót a kalkitkára, ha Polly nem marad csendben, de aztán hagyta, hogy Titty inkább betömje a száját egy kockacukorral.

Semmi kétség, a Fruskák értettek a sátorveréshez. Egy szempillantás alatt felakasztották a raktársátrat két fa közé. Aztán, amíg Susan és Peggy berakodtak a raktárkészlettel, Nancy segített Tittynek a kis alvósátrakat felütni. Roger hol itt, hol ott nyújtott segítő kezét, adogatta sorjában a cölöpöket, amikor Nancynak vagy Tittynek volt rá szüksége, vagy ide-oda rohángzott a part és a sátrak között a keksz- és dobozokkal meg egyéb fontos kellékekkel Susan számára. A Patkó-öböl egyre kevésbé hasonlított már egy hajótörés színhelyéhez, és egyre inkább felvette a Felfedező Táborának a képét. Rövid idő alatt olyan lett, mint egy tábor, csak rendetlen táborból kellett utolsó simításokkal rendes táborrá varázsolni. Ebben aztán

senki sem versenyezhetett Susannal. De ha Susan rendezkedett, nem szerette, ha túl sokan lábatlankodnak körülötte. Az emberek közt is rendet kellett teremteni, és a legrosszabb oldala az emberek közti rendteremtésnek, hogy nem maradnak nyugton. Mihelyt egyik helyről eltakarította őket, a másik helyen ismét beléjük ütközött. Így Susan hálát adott Istennek, hogy még nem volt tejük, és így legalább az egyik Fruskának a legénységgel kellett tartania, hogy megmutassa nekik a majorsághoz vezető utat.

Rogert ki kellett takarítani az egyik sátorból, ahová egy kis úszás után csuromvizesen visszavonult. Erre újra bebújt a vízbe, és még egy darabot úszott. Úgy érezte, hogy a hajótörés után kicsit túl gyorsan történt a kimentése. Most kétszer-háromszor egymás után végigcsinálta élete megmentését úgy, hogy átúszta az öblöt, és Peggy, aki már szintén kezdte elveszteni érdeklődését a rendcsinálás iránt, partra húzta. Aztán Roger kipróbálta, milyen érzés lehet az, ha az ember az egyetlen élőlény, aki a hajóroncsból megmenekült. Addig úszott, míg lába partot nem ért. Aztán tovább gázolt a sekély vízben, kivonszolta magát odáig, ahová a megtörő hullámok már nem jutottak el (ez nem volt nehéz, mert ilyeneknek itt nyoma sem volt), aztán halálos kimerültséggel lerogyott a parton. Itt feküdt erőtlenül, amíg meg nem hallotta, hogy Susan valami majorságról beszél, és Peggy erősködik, hogy ő majd megmutatja Tittynek az utat. Erre Roger talpra ugrott, és rohant, hogy ő is velük tartson.

Susan gondosan megtapogatja a száradó ruhákat, leszedte a ruhaszárító kötélről, és kijelentette, hogy már elég szárazak ahhoz, hogy újra felvehessék.

- Jó, hogy a trópusokat választottátok ki a hajótöréshez. A kövek annyira áttüzesedtek a naptól, hogy alig lehet őket megérinteni, a holmi rajtuk azonnal megszárad. Képzeljétek el, mi lett volna, ha az Északi-sarkvidéken kell partra úsznotok, ahol nincs nap, nincs fa a tűzrakáshoz, nincs egyéb, csak hó, fôka és jegesmedve. Na, ott lett volna csak igazi fogvacogás. Sose száradtatok volna meg.

- Azzal nem törődtek volna a medvék - mondotta Roger. - Jobban ízlettünk volna nekik vizesen.

Susan kormányos kezükbe nyomta a tejeskannát, és ily módon Nancy kapitány és a hajó papagája kivételével egy időre megszabadult a hajótöröttektől. Most már valamelyest enyhült a helyzet. Különbö meg is kérheti Nancy kapitányt, hogy vegye a messzelátót, kapaszkodják fel az egyik hegytetőre, és nézzen körül: Flint kapitány evezős csónakja nincs-e már a láthatáron. A papagáj pedig a kalitkájában tartózkodik, nála legalább számítani lehetett rá, hogy ott marad, ahová rakják. Míg a kannában felforr a víz, Susan utánanézhethet, hogy minden holmi a megfelelő sátorba kerüljön, hogy minden hálósák ki legyen terítve a sátorban, amelybe tartozik, hogy a sátor ajtaja rendesen ki legyen kötve, és egyáltalán, hogy minden rendben legyen, ahogy az illik.

Peggy kormányos pedig ezalatt mutatta az utat a matrónak és a hajósinasnak. Egy darabig fel a patak menten, aztán egy kidőlt fa mellett balra térni, itt ni, erre, ezen a kis gyepes úton, keresztül az erdőn. Az utat Titty és Roger már ismerték felfedező útjukról. Elérték az országutat, és keresztülmentek rajta. (Tejet hozni a szomszédos majorból nagyon bennszülöttes elfoglaltság volt, nem olyan, mint a felfedezés.) Most beléptek a nyílásba, ott a kôfalban az út túlsó oldalán. A szekérút ugyanazt tette. Felfelé haladt, és elhagyta az erdôt egy öreg, fehérre meszelt parasztháznál, ahol egy kút és egy kôvályú mellett nagy csomó kacsá hangos hápogással üdvözölte a vályúból kiömlő vizet. Valaki rekedtes, reszkető hangon régi vadászalt énekelt.

- Ez öreg Swainson - magyarázta Peggy Blackett. - Öreg Swainson kilencvenesztendős.

- Mi az a másik zaj? - kérdezte Roger.

- Valaki vajat köpül - magyarázta Peggy.

Bement a hús, fehér tornácra, és kopogott a nyitott ajtón. Az ének azonnal elhallgatott.

- Szabad, tessék csak belépni - válaszolt két hang egyszerre.

Peggy, Titty és Roger beléptek. Tűz ropogott az alacsony mestergerendás konyhában, bár kint melegen tűzött a nap. A tűzhely mindegyik oldalán egy-egy öreg ült. Magas hátú székekben, előredülve, botjára támaszkodva egy öregapó, aki nem csinált semmit, csak énekelt, és rozoga, billegő hintaszékben egy öreganyó, rongypokrócon dolgozva, ami beborította térdeit és a padló egy részét. Mellette egy alacsony almáskosár, tele tarkabarka ronggyal, amiből majd egyszer pokróc lesz.

- Ni csak - mondotta Swainson anyó, felpillantva szemüvege fölött -, hiszen ez Mrs. Blackett egyik leánykája. És kik a többiek? Azt hittem, csak ketten vannak. Bizony, bizony megnőttek. Mintha csak ma volna, mikor az anyukájának az édesanyja lépett be az ajtón. Akkora volt, mint most magácska, én meg már akkor is férjes asszony voltam.

- Hatvan éve... Van az már hatvanöt is - dünnyögte Swainson apó. - Idestova hetven is lesz, hogy felhoztam ide a biglandi templomból és először ült bele ebbe a hintaszékbe.

- De kik a többiek, kedveském? - kérdezte Swainson anyó. - Nem nézem őket Blacketteknek, de Turnereknek sem.

- Barátaink - mutatta be őket Peggy -, és hajótörést szenvedtek.

- Hajótörést? - álmélkodott Swainson apó. - Erről egy nóta jut az eszembe...

- No de Neddy, tartsd meg a nótádat egypár percre, és hadd, hogy halljam... Mit is mondott, kedvesem?

- Hajótörést szenvedtek - ismételte Peggy -, és szeretnénk egy kis tejet vinni, ha kaphatnánk. Elhoztuk a kannákat.

- Volt tejünk bőven - magyarázta Roger -, de elsüllyedt a hajóval együtt, és kifolyt a vízbe, akár egy fehér felhő.

Titty egy szót se szólt, csak a szeme járt körül az alacsony mestergerendás mennyezetű konyhán. A sarokban ingaóra, tetején hold, számlapja körül virágfüzér. Aztán görbe vadászkürt a fekete kandalló lapján, felette a falon ócska flinta egy szegen, meg egy roppant hosszú postakocsikürt, majdnem embermagasságú. Az alacsony ablakokon fehér csipkefüggöny, az ablakmélyedésekben cserepekben fukszia és pettyezett kagylók. Minden egyes kagyló alatt horgolt terítő, a virágcserepek alatt csészealj, a csészealj alatt horgolt terítők. Titty visszapillantott a kandalló lapjára, vajon a görbe vadászkürtnek is megvan-e a horgolt terítője? Csakhogy túl magasan volt, nem láthatta. Közvetlenül mellette néhány ónbögre, kínaezüst gyertyatartók meg egy réz teáskanna. Olyan Susannak való - gondolta Titty.

Mihelyt Swainson anyó megértette, hogy tejért jöttek, sokkal erősebb hangon, mint azt bárki is várhatta volna tőle, kiabálni kezdett: - Mary, Mar-i-i, Mar-i-i...

A köpülés zaja abbamaradt, facipők kopogása a kőpadlón, lábak topogása a tejeskamrába vezető folyosón. Magas, fiatal nő jelent meg az ajtóban, félig feltört ingujjakkal, orcái kipirulva a köpüléstől.

- Hát hogy s mint, Peggy kisasszonyka?

- Köszönöm, nagyon jól. Ezek a barátaink. Ez Titty, ez meg Roger. Mind a ketten hajótörést szenvedtek.

- Egy és ugyanazon a hajón - magyarázta Roger. - Úszva mentettük az életünket.

- Mondja, kedveském - kérdezte Swainson anyó Tittytől -, mit gondol a legfiatalabb unokám-ról?

Mary Swainson nevetett.

- Ezt mindenkitől megkérdi.

- Azt gondolom, hogy nagyon szép.

- Ezt mutatja, hogy jó ízlése van - dühöngte Swainson apó. - Erről jut eszembe, van egy ritka jó nóta...

- Hagyd most azt a nótát. Maradt még a reggeli tejből, Mary? Még jó időbe beletelik, míg a tehének hazajönnek a legelőről.

- Jöjjenek velem - hívta őket magával Mary. - Nagyapa a világ kincséért se hagyná el a nótázást, ha idegenek vannak körülötte.

- Nekem tetszett a nótája - mondta Roger.

Az öregember a térdét paskolta, és kacagott, hogy csak úgy potyogtak a könnyei, és végigcsurogtak piros orcáján.

- Te meg én aztán jól megférnénk együtt - mondta és kacagott, újra csak kacagott.

De Mary kivonszolta mindnyájukat a konyhából, végig a tornácon, be a tejeskamrába.

- Nem köpülne valamelyikük, míg én kiöblítem a kannát? Nem jó abbahagyni a köpülést, amikor a vaj már kezd összeállni. Ha bennmaradunk, és engednénk, hogy nagypapa rákezdjen a nótázásra, sötét éjszakára tudnának csak elszabadulni, közben a tej is megsavanyodna.

Felváltva köpültek, mialatt Mary Swainson kimosta a kannát, és megtöltötte egy nagy cserépköcsögből.

- Jöjjenek el máskor is, kedveskéim - invitálta őket Swainson anyó, amikor Mary gyorsan keresztülvezette őket a konyhán az ajtó felé.

- Nagyon szívesen - bólintott Titty.

- Mi majd elnótáztatunk kettesben - kacsintott az apó Rogerra, és fél szemét úgy összehúzta, hogy az egészen eltűnt bozontos, fehér szemöldöke alatt.

- Én elbúcsúzom maguktól, mert a vajam még tönkremegy - kiáltotta Mary, és visszaszaladt a házba, miután Peggy, Tittyt és Rogert a tornácon biztonságba helyezte.

- Jó lett volna, ha több nótát dalol - sajnálkozott Roger távozás közben. Ám alig voltak néhány lépésnyire, mikor meghallották a vékony, reszketős, öreg hangot, amint nótára gyűjtött.

- Mindig ilyen, amióta csak ismerem - mondotta Peggy -, és Swainson anyó mindig rongypokrócot készít. Már biztosan több százat készített.

- Láttátok a rézkannát? - kérdezte Titty.

- Szerettem volna hallani, hogyan fúj bele abba a kürtbe, abba a hosszúba - mondta Roger. - Vihetem a tejet? Reggel nem vihettem.

- Tulajdonképpen - szólalt meg Titty, miután egy darabig szó nélkül lépdelt - nem is a majorból hoztuk a tejet. Partra vetődtünk, az elhagyott parton nem voltak házak. Vadkecskéket kellett fognunk, és megfejnünk őket. Ezt kellett tennünk.

- Úgy van - helyeselt Roger. - És nem döftek? Ketten lefogtuk a kecskét, míg a harmadik megfejte.

Ez elég magyarázat volt a tejszerzés módozatát illetően. Aztán az út magyarázata következett. Itt haladt az erdő között, a tó partja mentén a széles út autókkal, motorbiciklikkel megmészárosok szekereivel. Bajos úgy egy ilyen szabályszerű út egy frissen felfedezett vidéken. Kolumbus semmi ilyen zavaró körülményt nem talált, amikor felfedezte Amerikát.

- Mit kezdjünk az úttal? - kérdezte Titty, miután áthaladtak rajta, hogy a túloldalon a patak felé igyekezzenek.

- Hogy értsem ezt? - kérdezte Peggy.

- Hát hogy olyan hangos és benszülöttes. És méghozzá nem is a jobbfajta benszülöttes jellegével.

- Egyszerűen nem veszünk róla tudomást - jelentette ki Peggy -, legalábbis nem, ha a Patkó-öbölbe érünk. Itt az ország széle. Nem is törődünk vele. Épp elég messze van a tótól.

- Tegnap - mondotta Titty - az aztékok útja volt. Trombitajeleket adtak le egymásnak. Az őrség, úgy gondolom.

- Pompás ötlet - lelkesült Peggy. - Azt hiszem, ez még Nancynek se jutott volna eszébe. De mégis kereszteseknek kellett, amikor felmásztatok a legelőkhöz. Biztosan lestétek az alkalmat, hogy átrohanjatok, amikor véletlenül senki se néz oda.

- Nem biza, egészen másképp cselekedtünk - kezdett bele Roger a magyarázatba arról, hogyan találták meg az átkelési lehetőséget a híd alatt és nem azon keresztül, amikor egyszerre csak felharsant Nancy hangja tisztán és élesen, bár meglehetősen messziről.

- Vitorla! Vitorla a láthatáron!

Mindhárman vad galoppba kezdtek, de Roger hirtelen megállt, mivel a tej vígan lotykolt ki a kannából. A többiek is megálltak. Peggy elvette tőle az edényt.

- Rohanj, majd én viszem a tejet. Nem ömlik ki, ha úgy szaladsz, hogy nem rázod. - És csakugyan, ámbár majdnem úgy száguldott ő is, mint a többiek, s a bokrokon kellett keresztülörnie magát, mégis alig loccsant ki valami a tejből.

A tejeskannát lerakta a raktársátor bejáratához. Titty és Roger a fák közül nyílegyenest és versenyezve rohantak le a parton, ahol a papagáj, kalitkájába gubbasztva, egymagában vigyázott a tűzre. Az északi hegyfok legszélén, a sziklák közé ékelt evezőlapát végére csavarva nagy törülköző lobogott. Alatta álltak Nancy és Susan, és egymás kezéből kapkodták a messzelátót. A többiek csatlakoztak hozzájuk.

- Nem éppen vitorla - állapította meg Roger.

Valóban, csupán evezős csónak volt az, ami közeledett, és szabad szemmel is jól ki lehetett venni, hogy Flint kapitány és John eveznek, és hogy anyu meg Bridget ülnek hátul.

- Kaptatok tejet? - kérdezte Susan, amikor a többiek is kievickéltek a sziklák között. - Rendben van minden a fogadásukhoz. De hajszál híja...

MINDEN JÓRA FORDUL

Még Susan, Titty és Roger is, akik pedig jól ismerték anyut, a szívük legmélyén tartottak tőle, hogy azért jön, mert tudomásukra akarja hozni: vissza kell térniük Holly Howe-ba. Nancy és Peggy titokban szintén meg voltak győződve erről, és csodálkoztak is eléggé, hogy a hajótörött Felfedezők ennek ellenére is olyan türelmetlenül várták az érkezését. De hát a Felfedezőknek nagyon sok mesélnivalójuk volt a világ legjobb bennszülöttje számára, és aztán volt egy olyan kis reménykedő érzésük is, hogy talán, ha anyu meglátja a tábor, amit itt olyan tökéletesen felütöttek, alig tudja majd elképzelni, hogy valami rossz is történt időközben. Még mielőtt az evezős csónak partot ért, még mielőtt hangtávolságnyra került, már biztosra vették, hogy talán nem fog a legrosszabb bekövetkezni, és felfedezéseiknek nem szakad egyszeriben vége.

- Minden rendben van, Susan! - kiáltott fel boldogan Titty abban a percben, hogy meglátta az evezős csónakot. - Minden rendben van! Bridgie is velük van. Minden a legnagyobb rendben van, meglásd!

Peggy csak bámult rá, de Nancy és Susan azonnal tudták, hogy Titty mire gondol. Nagyon valószínűtlen, hogy anyu magával hozta volna Bridgetet, ha a nap azzal végződik, hogy a Felfedezőknek nagy szomorúan össze kell pakolniuk a motyójukat, és vissza kell térniük a bennszülött életbe. Egyedül Roger buksiját nem zavarták efféle gondok és gondolatok. Alig várta, hogy elmesélje anyunak az ő partraúzását. Roger sose törte a fejét a jövőn, de a többieknek sokat jelentett a hajóbébi érkezése.

A csónak befordult a hegyfokok között. A Felfedezők és szövetségeseik lóhalálban lemásztak a sziklákról. A találkozás az öböl partján sokkal örömteljesebben ütött ki, mint ahogy az tulajdonképpen a helyzethez illett. Zajosnak például nagyon zajos volt, mert mindenki egyszerre beszélt, noha az első percben senki se vetette fel a kérdést, ami pedig mindenkinek ott motoszkált az agyában. Anyu megszámolta a hajótörötteket, megtapogatta a ruhájukat, és pontosan, elejétől végig tudni akarta, hogyan is történt a dolog. A hajótöröttek mindent elmeséltek, és egyúttal hallani akarták Johntól és Flint kapitánytól, mi volt a vélemény Rióban a szegény kis *Fecskéről*. De senki sem érintette a kérdést, vajon továbbra is Felfedezők maradhatnak-e. Anyu egy szót sem ejtett arról, hogy haza kell menniük. John sokkal boldogabbnak látszott, mint induláskor. Bridget, úgy látszik, semmit sem tud arról, hogy valami rosszra fordult volna. Flint kapitány pedig bókkolt Susannak, dicsérvén, hogy milyen elsőrendű tábor varázsolt elő a semmiből.

Persze a parton egyébről sem esett szó, mint a hajótörésről, de ha valaki végighallgatja a beszélgetést, igazán nem sejtheti, hogy alig néhány órával előbb a Patkó-öböl teljesen elhagyatott hely volt. Senki, aki ezt a vidám jelenetet figyeli, nem gondolt volna arra, hogy csak az imént, a reggeli órákban hajó futott itt zátonyra a békés öböl bejáratánál, sem pedig arra, hogy ezt a tábor itt a parton, amilyen rendes és takaros, eszeveszett gyorsasággal csak most délután ütötték össze a tengerészek, azután, hogy néhány órával előbb kénytelenek voltak úszva menteni életüket.

Négy hálósátor, kettő-kettő a patak két oldalán, bejáratukkal a víz felé fordulva, úgyhogy iváshoz és mosakodáshoz a friss víz itt folyt el kényelmesen az ajtók előtt. Mögöttük, félig elrejtve a fák között, a régi sátor, amelyet most raktár céljaira használtak. A nagy tüzet engedték egy kissé lelohadni, és a parton, a takaros kis kő tűzhelyen, ahol ezen a reggelen olyan hatalmas lángok csaptak fel az égre, hogy a vadak akár egy disznót is megsüthettek

volna mellette, csendesen és elégedetten pöfögött a teáskanna. Már nem a hajótöröttek vizes ruhái függnek a kötélén, hanem egy csomó fürdőruha és törülköző. Az tagadhatatlan, hogy a nagy törülköző ott a hegyfokon, az evezőre kötve, elég világosan jelezte, hogy itt bajba jutott tengerészek tanyáznak. Most, hogy a világ legjobb bennszülöttje megérkezett közéjük, leszédtek, nehogy még másokat is behívogasson segítségnyújtás céljából! Persze, aki ismeri őket, annak azonnal feltűnik, hogy a *Fruska* és Flint kapitány evezős csónakja mellett a *Fecskének* ezúttal se híre, se hamva, noha az egész társaság, a kapitánytól egészen a papagájig, a parton tartózkodik.

- Mi van a *Fecskével*? - kérdezte Titty, ahogy alkalma nyílt John kapitánnyal egy nyugodt szót váltani.

De Flint kapitány meghallotta a kérdést, és ő válaszolt:

- Egy hetet, de lehet, hogy tíz napot is igénybe vesz, amíg ismét vízre lehet bocsátani. Egy bordát ki kell venni, és legalább két palánkot kicserélni. Aztán újra át kell festeni, addig nem ereszhetik vízre. Márpedig a frissen gőzölt, átnedvesedett deszkákra nem festhetnek.

- De akkor aztán egészen rendbe jön?

- Mintha vadonatúj volna.

- Nohát akkor egy cseppet sem bánom, hogy hajótöröttek vagyunk.

- Gondoltam, hogy te nem fogod bánni - mondotta Flint kapitány. - Ugyan ki is bánná?

John, Titty és Flint kapitány egymásra néztek, és Titty most már bizonyosan tudta, igaza volt, amikor kitalálta, hogy továbbra is itt maradhatnak.

És valóban, a világ legjobb bennszülöttje, miután körülnézett a takaros kis táborban, sokkal jobban érezte magát. Mielőtt még partra lépett volna, már koponyáknént sorra megszámlolta a hajótörötteket. Megtapogatta a ruháikat, és saját szemével győződött meg róla, hogy senki se hiányzik a *Fecskék* soraiból. Azt már tudta, hogy Johnnak kutya baja, hiszen ott ült előtte a csónakban, segített Flint kapitánynak az evezésben. S noha értesült tőlük, hogy a többieknek is kutya bajuk, ez nem elégítette ki. Tudta, hogy hajójuk elsüllyedt, és partra kellett úszniuk, és ámbár a világ legjobb és legokosabb bennszülöttje volt, mégis nagyon örült, hogy most itt lehet közöttük, és személyesen is meggyőződhet róla (például csókok és orrdörgölés útján), hogy a hajóstársaság egyetlen tagja sem annyira mulya, hogy belefulladásjon.

- Jó, hogy a hajóbébi nem volt a fedélzeten, amikor elsüllyedtetek - mondotta végül.

Titty matróz a hajóbébitel játszott. Tüstént felkapta a fejét.

- Én úgy tudom, hogy ott volt velünk a fedélzeten. Nem volna igazságos, ha nem lett volna velünk. Igaz-e Bridgie, velünk voltál? És amikor a hajó elsüllyedt, őt egy tutajra ültették, a tutajt pedig egy Golf-szerű áramlat elsodorta, és sose láttuk volna többé viszont, ha te véletlenül nem haladsz arra a csónakkal, és nem találod meg a hajóbébit egyes-egyedül egy tutaj tetején.

- Valahogy így lehetett - egyezett bele a világ legjobb bennszülöttje. - A tutajt sodorta az ár, és szegény hajóbébinak nem volt már egyéb enivalója, csak egy darab fánkja, még azt is megosztotta egy sirállal, amelyik ráült a tutajára, és nagyon éhesnek látszott.

- Örülök, hogy megtaláltad, és felvetted a csónakodba - mondta a matróz elégedetten.

A hajótöröttek közül főképp Roger volt az, aki mindenáron ki akarta vinni anyut a hegyfokhoz, hogy közről is megzemlélhessen a Kopja-sziklát, amelynél a *Fecske* elsüllyedt, s amely most olyan ártatlanul meredt ki a vízből. John kapitány és Flint kapitány egy szóval se

hívták fel rá a figyelmét, amikor elhajóztak mellette. De a világ legjobb bennszülöttje ezt is látni akarta a saját szemével. Roger mutatta neki az utat a földnyelv sziklái között, és a többiek valamennyien vele tartottak, kivéve Susant, akinek megvolt az oka, hogy örüljön, ha egy-két percig magára marad, és Bridget, aki mindenáron vele akart tartani, hogy segítsen.

- Pontosan hol süllyedt el a *Fecske*? - kérdezte anyu.

- Közvetlenül a szikla közelében - felelte Roger. - Hát nem szerencse, hogy tavaly nyáron megtanultam úszni?

- Bizony, az - felelte anyu.

- Mert hogyha meg nem tanultam volna, nem bírok odáig evickélni, hogy a kötelet elkapjam és kihúzzanak - magyarázta Roger.

Kérdzősködés közben tudta meg anyu, hogyan jutottak szárazra, aztán a teáskannát, a rántottasütőt és a nehezekeket, no meg a *Fecskét* magát hogyan hozták fel a mélyből. Rogerből csak úgy ömlött a szó minden kérdésre. Titty is felelt néhányra. John alig szólt. A legtöbbet talán Nancy és Peggy Blackett-től tudta meg.

- Egész egyedül hoztátok fel a víz alól?

- Nancy és Peggy derekasan segített - felelte John.

- Azt mindjárt gondoltam. Mindannyian pompás munkát végeztek. Most már nem is akarok többet rágondolni. A dolog sokkal, de sokkal rosszabbul is kiüthetett volna.

- Igen, ha a legénység nem olyan, amilyen, asszonyom - szólt közbe Flint kapitány, aki eddig csak figyelt, és egy szót se szólt. - Ha a legénység nem ilyen, a dolog bizony sokkal, de sokkal rosszabbul is kiüthetett volna. De amint kiveszem, a legénység soraiban semmiféle pánik nem támadt, hacsak a szemlélők közt a parton nem.

- Én csak egyszer sikítottam - mondotta Peggy felháborodva. - Más is sikított volna.

- Látja, asszonyom, nem volt pánik még a parton se. Ha jól meggondoljuk, olyan hajótörés volt, amilyenre még büszkék is lehetnek.

- Na jó, mégis jobb szeretném, ha nem ismétlődnek meg.

- Nem is fog - erősítette John.

Most felhangzott a kormányos vidám sípjele és Bridget hangocskája a táborból, jeléül annak, hogy a tea elkészült.

Susan már akkor majdnem mindennel készen volt, amikor Nancy megpillantotta az evezős csónakot a láthatáron. Most már a teát is leforrázta, és mialatt a többiek a hegyfokon a hajótörésről folytattak eszmecsérét, összehajtogatta a régi fenéklapot (azt, amelyikből kivágtak egy foltot a *Fecske* sebére), felterítette abrosznak, úgyhogy amikor a sípjelre és Bridget hívogató hangocskájára visszatért a társaság, olyan pompás lakomát találtak ott, amit érdemes volt megcsodálni. A kekszes dobozok tetején magasan tornyosodó halomban pirított mazsolás kalács (Peggy kiszárította, határozottan jó íze volt), szendvicsek, dzsem és vaj. A szigeten már kialakult az a célszerű eljárás, hogy minden egyes Felfedező számára levágnak egy-egy szeletet, és az utolsó percben kenik csak rá a vaját, hogy lehetőség szerint elkerüljék azokat a baleseteket, amelyek könnyen érnek minden olyasmit, aminek az egyik oldala meg van vajazva, és nem kebelezik be azonnal. Ma mégis készen álltak már a vékony vajas szeletek és a kis szendvicsek, csinos piramisokká tornyozva, s egy olyan nyugodt, rendezett világot hirdelve, ahol soha semmi baj nem történhet.

- Már előbb is mondtam, s újra megismétlem - mondotta Flint kapitány, amikor meglátta Susan művét -, nem ismerek még egy expedíciót, amelyiknek ilyen kormányosa volna.

Minden úgy alakult, ahogy megjósolta. Senki sem izgulhat hajótörésen, amely már rég lezajlott, és ha a hajótörött tengerészek ilyen uzsonnához ültetik. Mégis, maga Roger is meggondolta, hogy megkérdezze, maradhatnak-e. De amikor a lakoma véget ért, anyu - miután megdicsérte Susan és Bridget pompás uzsonnáját - tudatta velük, hogy mi a határozat a mindnyájukat érdeklő kérdésben.

- És most - mondotta -, ha csakugyan nem akartok visszajönni Holly Howe-ba a szünidei feladatokkal való időtöltés céljából, azt hiszem, beszélnem kellene azzal a Mary Swainsonnal.

- Szünidei feladatok bárhol készülhetnek - mondotta John.

- Ha a szünidei feladat szobában készül - vélekedett Titty -, akkor az tulajdonképpen nem is vakációs feladat, hanem éppen úgy lehetne iskolai feladat is.

Flint kapitány a vállára kapta Bridgetet, és a világ legjobb bennszülöttjének megmutatta az utat a patak mentén, át a szekérútra és a fák között ki az országútra, ahol megpillantották Mary Swainsont saját személyében, amint egy nagy, aranybarna igáslovon ülő fiatalemberrel beszélgetett.

- A favágó az - mondotta Titty -, aki a három lovat vezette, és a nagy fatörzset szállította, amikor Roger meg én felfedező úton jártunk.

A favágó épp akkor fordult meg hatalmas lovával, s nagy patkócsattogás közben ellovagolt, integetve Marynek, aki visszaintegetett neki.

- Ti maradjatok itt - mondotta anyu -, Mr. Turner meg én átmegyünk, hogy beszéljünk Maryvel.

- Én is megyek - ajánlkozott a kis Bridget.

- Hát az igaz, hogy kisebb munka téged a vállamon vinni, mint letenni a földre - jegyezte meg Flint kapitány.

A négy Felfedező és két szövetségesük az erdőben várakoztak, míg anyu és Flint kapitány Bridgettel a vállán, átmentek az úton, hogy beszéljenek Mary Swainsonnal. Egy-két percig beszélgettek az út mentén, aztán elindultak vele a szekérúton, ami az erdőn keresztül a Swainson-majorhoz vezetett. Már jó ideje odavoltak, amikor Nancynek és Peggynek eszébe jutott, hogy a terv, amit a hajótörés felfordított, a rejtett völgy megtekintése volt, és kezdték Tittyt meg Rogert faggatni, mondanának el róla mindent. Titty és Roger, ahogy tudtak, válaszolgattak a kérdésekre, de nagyon vigyáztak, hogy Peter Duck barlangjáról egy szót se ejtsenek.

- Mihelyt megint elszabadulunk, első utunk oda fog vezetni - lelkesedett Nancy.

Amikor a társaság a megbeszélésről visszaérkezett, akárki láthatta, hogy anyu nagyon meg van elégedve azzal, amit tapasztalt. Flint kapitány egy kosár tojást cipelt, Bridget egy almát majszolt.

- Nagyon csinos, kedves, okos lány - mondotta anyu. - Tetszett nekem a major meg az öreg is.

- Énekelt nektek?

- Igen, amíg Swainson anyó meg Mary abba nem hagyatták vele.

- Pompás, nótaszerető öregember az öreg Neddy - mondta Flint kapitány.

- Szóval rendben van a dolog? - érdeklődött John. - Maradhatunk itt, ahol vagyunk?

- Igen, azt hiszem maradhattok. Csak kérlek, ne felejtsetek el, mit mondott apu.

- Hurrá! - sipított Roger.

Mikor visszaértek az öbölbe, Flint kapitány még annyit mondott: - Egy dolog még hátra van. Alkalmas helyet kell találniuk a sátoztábor számára. Ahol most áll, az első eső elmossa.

- Bizony, erre én is gondolhattam volna - bólintott anyu.

- Hiszen bőven van itt ennél jobb hely a part mentén - vélte Flint kapitány. - Főleg szárazabb.

- Csakhogy egyik sincs úgy elrejtve - tiltakozott Peggy.

- Keresünk arra való helyet - ígérte Nancy.

- Felköltözünk a mi kis völgyünkbe - javasolta Titty. - A sziget után az a legpompásabb hely az egész világon.

- Milyen völgy az? - kérdezte anyu.

Titty és Roger megmagyarázták, amennyire tőlük tellett.

- Én is ismerem - mondotta Flint kapitány -, de van már húsz éve, hogy nem jártam arra. Csakugyan pompás hely táborozásra, ha az, amire én gondolok. Van ott egy...

- Jaj, ne! - kiáltotta Roger ijedten.

- Ne mondd meg, ne mondd meg!... Titok! Ha az...

Titty éppen idejében hallgattatta el. Flint kapitány meglepetve nézett le rá.

- Hát ez mi?

- Sűgd meg... - kérlelte Titty. - Ó, akkor nincs semmi baj. Valami más az, ami titok.

- Szóval folytathatom? Amit mondani akartam, hogy van ott fölötté egy nagyszerű pisztrángos tó, majd megtanítlak titeket, hogyan kell pisztrángot fogni.

- Láttunk egy csomót a patakban.

- Milyen messze van az Swainsonéktól? - érdeklődött anyu.

- Nincs sokkal messzebb, mint ahol most vagyunk - felelte Flint kapitány.

- Mi még nem voltunk fenn - szólt közbe John -, éppen ma készültünk odamenni. De nézetem szerint sokkal jobb lenne, ha közelebb maradnánk a tóhoz.

Titty reményei, amelyek egy pillanatig emelkedőben voltak, most újra zuhanni kezdtek, ha nem is nagyon mélyre. Végeredményben az a legfontosabb, hogy a felfedező útnak nem szakadt vége.

- Én a magam részéről nem bánom, akárhol táboroztok is - zárta le anyu a vitát -, amíg Mary Swainsonhoz közel vagytok. Ő hoz majd rólatok híreket, ha reggelenként behozza a tejet a faluba.

- És te és Bridgie meglátogattok minket - mondta Susan.

- És Flint kapitány is - tette hozzá Titty.

- Kíváncsi vagyok, tudtok-e olyan jó hajótöröttek lenni, mint amilyen jól értettetek a hadviseléshez az elmúlt esztendőben - nevetett Flint kapitány.

- A hajótörés komoly baj - mondta John szomorúan.

- Akárcsak a dédnagynéni - kesergett Nancy. - Ha ő nem volna itt, jönnénk mi is hajótörötteknek. - Majdnem rosszallólag nézett a *Fruskára*, amely ott kényelmeskedett az evezős csónak mellett. - Ti annyi mindent csinálhattok. Felfedezhetitek az Amazon folyam forrásait. Felfedezhetek minket. Az égvilágon mindent megtehettek. De mi semmi rendes dologba nem foghatunk, amíg a dédnagynéni el nem távozott körünkből.

- Azt a kutyafáját! - sopánkodott Flint kapitány. - Jó, hogy mondjátok. Mindnyájunknak otthon kellett volna lenni uzsonnára, és most még a vacsoráról is lekésünk, ha nem sietünk. Így ha Mrs. Walker nem veszi rossz néven...

- Megmondhatjátok neki, hogy hajótörés történt - szólt közbe Roger.

- Nem sok értelme van Maria néninek hajótörésről beszélni - legyintett Flint kapitány.

- Bridgetnek és nekem is haza kell már mennünk. Itt az ideje, hogy Bridget ágyba bújjék.

Általános behajózás következett. John és Susan vízre tolták az evezős csónakot, miután anyu és Bridget meg Flint kapitány beszálltak. Titty és Roger a *Fruskát* segítették. Aztán a négy Felfedező kiszaladt az északi hegyfokhoz, hogy integessen a távozók után. Furcsa, rossz érzés volt, hogy itt maradtak a szárazföldön, és még ha akarnának, se szállhatnának vízre, amikor nincs hajójuk.

- Ne maradjatok fenn soká ma este - szólt még vissza anyu. - Hajótörés után legjobb korán lefeküdni.

A hajótörött Felfedezők követték szemükkel a *Fruska* kis fehér vitorláját, míg a Riói-szigetek közt el nem tűnt, meg az evezős csónakot a Darien-csúcs alatt. Aztán az is eltűnt. Hirtelen nagy fáradtság lepte meg őket. Senki se bánta, amikor Susan kijelentette, hogy legjobb lesz mielőbb túl lenni a vacsorán is. Tejet és kenyeret vacsoráztak. Amikor elkészültek vele, nem sok mondanivalójuk akadt egymás számára, még akkor sem, amikor felfedezték, hogy egy szikrát se tudnak kicsiholni a zseblámpákból, amelyek a hátizsák zsebében lévén, szintén elsüllyedtek a hajóval. A lefekvéshez a gyertyás lámpás is megtette. Nem sokáig beszélgettek a sátrakban, csak amíg belerázták magukat hálósákjaikba, s noha az ajtajuk előtt elsiető patak csobogása nem hasonlított a szigeten megtörő hullámok morajához, mégis, amikor két perccel később John kapitány kiadta a parancsot, hogy „lámpákat olts!”, már senki se volt ébren, hogy meghallja.

A MATRÓZ ÁTVESZI A VEZÉNYLÉST

A tó túlsó partján, keleten felkelő nap egyenesen a sátrakra sütött.

A napfény és a tábor közepén csobogva siető patak már kora hajnalban felkeltette John kapitányt. Olyan szomorú gondolatokra ébredt, hogy megfordult hálózsjákjában, és mindent elkövetett, hogy újra elaludják. Tegnap este azt hitte, hogy a hajótöröttség állapotának mélypontján már túl van. De most már tudta, hogy még csak a kezdetén tart.

Ostoba hiba volt túl soká kintartani, és nem átfordulni, míg végül is a szél csapta át a vitorlát helyette. Igaz, a hajótörés után ott volt a víz alá bukás, a mentési munka, a *Fecske* partra vontatása. Aztán jött a hajó megfoltozása, a veszélyes út Rióba, a beszivárgó vízzel. Egész idő alatt cselekedni kellett, mégpedig azonnal. Egész idő alatt mindig volt valami hajóval kapcsolatos tennivaló. Tegnap este azonban egy pillanatra olyan furcsa érzés volt, hogy az evezős csónak és a *Fruska* tovatűnnek a vízen, és ő nem követheti őket. De még akkor is volt sok mindenféle, amire gondolni kellett. Ma reggel aztán szembe találta magát a nyers valósággal.

Arra a gondolatra ébredt, hogy a *Fecskét* átviszi Dicksonék kikötőjéhez, a Cáva-öbölbe, hogy elhozza a reggeli tejet. Aztán hirtelen eszébe jutott, hogy... a *Fecske* nincs. Hogy egyáltalán nincs csónakjuk. Hogy a víz most mit sem jelent a számukra, hogy foglyok a szárazföldön. A tengerrel nem tudnak mit kezdeni, legfeljebb fürödni benne. A tengeren való közlekedésnek jó időre vége.

Amikor látta, hogy már úgyse tud aludni, hogy álomba ölje ezeket a szomorú igazságokat, kikecmergett a hálózsjákjából. Egy perccel később már a vízben volt. Kiúszott az öböl bejáratához, aztán a hegyfokok között ki a mély vízbe.

Nyugodt, szélcsendes reggel volt, egy fodor se látszott a tó sima tükrén. Csak éppen ott, ahol a Kopja-szikla lefelé a víz színe alatt, mutatkozott időnként egy kis zajlás, mint mikor egy pisztráng lassú uszonycsapásokkal felevez a felszínre, és csendesesen bekap egy legyet, anélkül hogy a víz tükrét megtörné az orrával. John továbbbúszott, éppen csak megpihent a sziklán, mint egy víztől csepegő, rózsaszínű foka a reggeli napsütésben. Ott pihent, sütkérezett, és nézett a messzeségbe, a Vadmacska-sziget felé. Emlékezett. Milyen kellemes érzés volt valamikor, hogy ők szigetlakók, akiket minden oldalról víz zár körül. Hogy egy kis hajó pihen kényelmesen a kikötőben, amelyen elvitorlázhatnak, ha kedvük támad.

Visszanézett az öböl felé. Kicsiny, kék füstoszlop szállt fel a fák előtt a parton.

- Susan! - kiáltotta. - Halló!

Ugyanakkor egy sivitás. Ez biztosan Roger, aki a hideg vizet próbálja ki lábujjaival. A víz ott, ahol a patak belefutott az öböl vizébe, még augusztusban is jéghideg volt. Aztán egymás után két hangos csobbanás, ez biztosan azt jelenti, hogy a matróz és a hajósinas belevetette magát a habokba.

John nagy elhatározással megfordult, fókaszzerű mozdulattal a víz alá bukott, anélkül hogy fröcskölt volna, ismét felbukott, még egy utolsó pillantást vetett a Vadmacska-sziget felé, és aztán beúszott a földnyelvek között.

A fehér sátrak felé úszott, ott, az öböl végében, ahol a patak belefutott a tóba. Szörnyű nagy pacskolás fogadta, Roger a hátán feküdt, és két kezét kinyújtva, lábával rugdosta a vizet. Titty fél karját kinyújtva, hogy azzal vágja a vizet, körbe-körbe forgolódott. Örvényt játszott.

- Titty - szólt hozzá John, mihelyt olyan közel jutott, hogy a nagy pacskolás ellenére is meghallhatták a szavát.

Az örvény megnyugodott.

- Ide figyelj, Titty, mit gondolsz, milyen messze lehet a ti völgyetek a majortól, ahonnan a tejet kell hoznunk?

- Nem lehet nagyon messze.

- Messzebb, mint innen?

- Semmi esetre se sokkal, talán még ennyire sem. Biztosan találunk ösvényt az erdőben az országút másik oldalán. Menjünk! - Az „örvény” a nap hátralevő részére Felfedezővé változott vissza.

- Ki megy a tejért? - kiáltott oda Susan a tűz mellől.

- Ez egyszer valamennyien elmegyünk - mondotta John. - De nem hozzuk ide vissza. Miért ne reggelizhetnénk feljebb valahol? Először elmegyünk a tejért, és aztán megnézzük Tittyék völgyét.

- Hurrá! - sipított Roger lelkesülten.

- Gondolom, talán mégis jobb lenne a táborot messzebbre vinnünk a parttól. Először is az áradás miatt. A másik ok: a mocsárláz. Sohase lehet tudni a dzsungel és a tenger között...

- Lehetnek erre alligátorok is - jegyezte meg Titty, miközben fröcskölve kiszállt a vízből. - Vagy vízilovak. Nem volna kellemes, ha egy víziló szépen keresztülbotorkálna új sátraikon.

- Szörnyű dolog a tó szélén táborozni, amikor nincs csónakunk - sóhajtott John kapitány.

- Rendben van - egyezett bele Susan -, de fürdés után ennetek kell valamit. Főzök egypár kemény tojást, hogy magunkkal vigyük. Kár volna a tüzet nem kihasználni, ha már meggyújtottam.

- Nem volna rossz egy kis csokoládé - javasolta Roger. - Később megreggelizhetünk rendesen.

- Gondolod, hogy nyugodtan itthagyhajjuk a sátrakat? - kérdezte Susan Johntól.

- Soha senki se jár erre a Fruskákon kívül, és ők ma nem jöhetnek. A dédnagynénivel kell lenniük.

Ezt hát eldöntötték. Mialatt a tojás főtt, az elemózsiát elosztották a négy hátizsák között. Volt mazsolás kalács, pemmican, vaj, dzsem, négy alma, két doboz szardínia. John betette az iránytűt, Titty a messzelátót, és magához vette a kölcsönkért kosarat, Roger az üres tejeskannát és Susan a teáskannát. Abban természetesen megegyeztek, hogy felváltva fogják cipelni.

- Matróz, vedd át a vezényletet! - kiáltotta John kapitány, mikor megették azt a szelet csokoládét meg óriási karaj fehér kenyeret, amelyet Susan adott mindegyiküknek, mint fürdési adagot.

- Igen, igen, uram - felelt Titty a matrózfelelettel, miközben éppen ellátta a papagájt egész napra való eledellel, vízzel és kiutalt neki napidíjul három kockacukrot. - Gyere, Roger!

A matróz volt az expedíció vezetője. De amikor túljutottak azon a helyen, ahol letértek a szekérútra, hogy anyunak megmutassák az utat Swainsonék felé, John mégis kénytelen volt közbeszólni:

- Nem kellene itt letérnünk?

A matróz hirtelen megállt.

- Ezen az úton is el lehet jutni - mondta -, ha át akartok vágni az országúton. Meg is felel a célnak, ha tejért megyünk. De Roger és én találtunk egy jobb utat is. Úgy tudunk átmenni az út másik oldalára, hogy az út mentén leselkedő vademberek se vegyenek észre.

- Nézd, Titty - jegyezte meg Susan. - Ez afféle Peter Duck-mese.

- Egyáltalán nem mese - méltatlankodott Roger. - Persze, Peter Duck véleménye is az volt, hogy nagyon ügyes átkelés.

- Sokkal messzebb van, mint a rendes útkereszteződés? - kérdezte John.

- Közelebb. Itt van egész közel.

A matróz a kis patak egy kanyarodója körül vezette őket, és aztán ott volt előttük a híd alacsony íve, amit sűrűn befutott a borostyán, és eltakartak a fák.

- Itt fogunk keresztülmenni. Még ha az út egyik végétől a másikig felderítő osztagok állnának is sorba, akkor sem tudhatnák, hogyan kerültük meg őket.

- Igazán kitűnő módja az átkelésnek - ismerte el John is.

- Roger és én lehúztuk a cipőnket, de majdnem átjutottunk volna száraz lábbal is.

- Jobb nem megpróbálni - intett a kormányos. - Semmi célja átáztatni a cipőnket, hogy aztán megint száríthatassuk.

- A következő szakasz szörnyű szúrós volna mezítláb - mondotta Roger, akinek eszébe jutott a fenyőtűszőnyeg az erdőben az út másik oldalán.

Levették cipőiket, és mélyen lehajolva átgázoltak a híd alatt.

- Ha sokkal több víz volna benne, nem tudnánk átkelni - hűmmögött a kormányos.

- Egy fatörzsbe kapaszkodva úsznánk, hogy csak az orrunk játsszék ki a vízből - mondotta Titty -, ha ellenség figyelné a folyót.

- Persze csak árral lefelé - jegyezte meg John. - Ha menekülnénk hajóink felé.

- De nekünk nincsenek hajóink - emlékeztetett Roger.

Komor hallgatás, mindenkinek eszébe jutott a hajótörés.

De ismét megfélekedtek róla, amikor a híd alól kijutottak a vörösfenyőerdőbe, és kigázoltak a partra, hogy lábukat megszáriítsák, cipőjüket felhúzzák. Aztán úgy határoztak, hogy elég lesz, ha ketten mennek a tejért. Susan és a hajósinas a kosárral meg a tejeskannával elindultak a fal mentén, hogy elérjék a Swainsonéhoz vezető ösvényt. Ha majd a tejet megkapták, feljebb a pataknál csatlakoznak a csapat másik feléhez. Eközben a matróz és John kapitány tovább követték a patakot a meredeken emelkedő, zöld fenyőerdőben, egyre feljebb, egyik kis vízesést a másik után hagyva el, míg az útról már nem is lehetett őket látni. Vörösfenyőerdőben nincs bozót, semmi sincs a világoszöld fák alatt, csak a rozsdavörös szőnyeg, amit a tavaly lehullott tük borítottak a talajra. Ilyenfajta erdőben sokkal nehezebb elrejtőzni, mint bármely más vadonban. A vörösfenyőerdő szélénél megálltak, noha John folytatni akarta az utat, Titty azonban úgy gondolta, itt az ideje, hogy megállapodjanak.

- Ha még egy kicsit továbbmegyünk - sürgette John kapitány -, kijutunk a fák közül.

- Az már az új birodalom - mondta a matróz. - És úgy kell, hogy egyszerre jussunk ki mind a négyen.

- Rendben van - bólintott John kapitány -, te vagy a parancsnok. Te fedezted fel.

- És Roger. Visszafordultunk volna, ha Roger nem kezd felfelé mászni a vízesésnél. Ámbár mégis a patak vezetett rá. Meg kellett néznünk, hogy a zúgás honnan ered. Mindjárt meghalljátok, amint a lápon leszünk.

A kapitány is, a matróz is leheveredett a vörösfenyő szőnyegre, és a világoszöld fák fölött magasan kéklő égre nézett. Egy mókus surrant az ágak között, s amikor megpillantotta őket, makogva szólt le a magasból, mintha inkább haragudna rájuk, semmint félne tőlük. Meg sem moccantak, ahogy meghallották, csak a szemükkel követték, amíg lehetett.

- Igyekezzen is innen - mondta a matróz. - Bele kell fűjnom a kormányos sípjába, és attól megriadna. Már biztosan megkapták a tejet, és el is indulhattak, ha ugyan az öregapó ott nem fogta őket egy kis danászásra. Sípolnom kell, hogy jelezzem, merre haladjanak.

- Adj nekik még egy-két percet. Nem tévedhetnek el a patak miatt.

- Most már mindegy - mondta Titty.

- Igazán mindegy, merről érik el. - Miközben beszélt, zörgette az avart, és a mókus elmenekült: fel a fenyőfák tetejére, végigfutott egy ágon, az ág meghajolt a súlya alatt, majd pedig, mikor a mókus egy másik faágra ugrott át, felcsapott mögötte, mintha kergetné, hogy siessen.

Felült, és belefűjt a kormányos sípjába. Bagoly huhogott a közelben.

- Itt vannak - állította Titty. - Magasabban, mint mi - és újból belefűjt a sípba.

A bagoly válaszolt. John talpra ugrott, a matróz szintén. - Még előbb találnak odaérni az erdő széléhez.

Alig másztak vagy húszyardnyit a patak partján, amikor meghallották a kormányos és a hajósinas hangját. Aztán megpillantották őket a fák között.

- Itt egy ösvény vezet - hangzott a kormányos szava.

- Mifelénk? - kérdezte a matróz.

- Végig felfelé vezet.

- Le van taposva? - kérdezte John kapitány.

- A vörösfenyők között, úgy látszik, sokan használják, de itt mintha senki se járna.

- Talán a birkák. Kövesd. Mindenképpen össze kell találkoznunk.

John és Titty tehát folytatta útját a patak mentén. Néhány yarddal távolabb Susan és Roger is utat tört magának az ágak alatt, amelyek sátorként nőttek be az ösvényt.

Ugyanabban az időben értek ki a fák közül, egymás közvetlen közelében. Jobbra és balra, amerre elláttak, dombos, mocsaras lápvidék terült el. A patak egyenesen eléjük sietett, vígan dudorászva útjában a hanga között.

- Ne veszítsétek szem elől az ösvényt! - szólt John. - Melyik irányba vezet?

A kormányos megállt, és a földet vizsgálta.

- Inkább nyúlcsapásnak látszik, de azt világosan ki lehet venni, merre halad. Éppen előtted ér le a patakhoz.

- Egy pillanat - mondta John. Lecsúszott a fák között arra a helyre, ahol a kormányos és a fiú állott. Aztán továbblépett, mélyen lehajolva.

- Emberek használják - kiáltotta -, itt egy cipősaroknak a nyoma.

- Ugyan, dehogyan... - ijedt meg a matróz.

- De bizony. Bevezet a patakhoz. Ott vannak a kövek az átkeléshez. A másik oldalon felfelé vezet az erdő szélén.

- Akikor nincs semmi baj. A fő, hogy nem megy tovább a patak mentén a mi völgyünkbe - nyugodott meg a matróz.

- Milyen messze lehet még innen a völgyetek? - kérdezte a kormányos.

- Ha most elővonnél egy fánkot - mondta Roger -, és lassan majszolnád, körülbelül éppen végeznél velem, mire odaérsz.

- Roger reggelizni szeretne - jelentette ki Titty.

- Mindnyájan szeretnénk - mondta Susan. - Meg is fogunk reggelizni, mégpedig itt helyben. Nem kell messzire mennünk tűzifáért.

Ezt még maga a matróz is, aki pedig olyan égetően sürgősnek találta, hogy eljussanak a völgybe, pompás ötletnek minősítette. Különben is olyan az egész, mintha az expedíció egész éjszaka úton lett volna, és új napra virradva, most pihenőt tartana. Ez ellen igazán nem lehetett ellenvetés. Minél távolabbinak tűnik a völgy, annál jobb. A Felfedezők ledobták zsákjaikat a földre, és nekiláttak a reggelikészítésnek.

- Egy jó oldala van a patak melletti táborozásnak - jegyezte meg a kormányos -, ivó- és teavízre nincs gondunk. Tűzrakásra is alkalmas hely.

Kis öblöcskére bukkant a patak medrében, szürke kavicsok szegélyezték. Száraz időben a patak nem nedvesítette be őket. Susan az ott heverő nagyobb kövekből gyűrűt épített, a három legnagyobbat úgy helyezte el, hogy a teáskannát kiegyensúlyozhassa rajtuk, alul pedig elég helye legyen a tűzrakásra. Tavalyi gáz is talált, szárazat, mint a tapló, hogy azzal lobbantsa fel a tüzet. Mire elkészült, a Felfedezők már hordták is a száraz rőzsét az erdő széléről.

- Talán még soha élő ember fia nem rakott itt tüzet - ábrándozott Titty. - Akár a Vadmacskaszigeten.

John kapitánynak ez megint eszébe juttatta a *Fecskét* és mindazt, amit el akart felejteni. De csak rövid időre. Mire a reggeli elkészült, már egészen lefoglalta gondolatait az új kaland, a felfedező út a matróz völgye felé.

- Ha a völgyedet titokban akarjuk tartani, legjobb, ha lehetőleg semmi nyomot se hagyunk magunk után. Jobb lesz, ha mindjárt szedjük is a sátorfánkat, mielőtt még a bennszülöttek erre vennék útjukat.

Bármilyen nagyszerű is volt a tűzhely, mégis újra szétszedték, és a nagy köveket, a megszenesedett paraszt belevetették a patak habjaiba, hogy lemossa a tóba. A kemény tojások héját elásták. A bennszülöttek, hacsak nem nyomoznak egyenesen utánuk, nem is sejtetik, hogy Felfedezők tapostak ezen az úton, táboroztak és reggeliztek itt, mielőtt mélyebbre hatoltak volna az ismeretlen földrészbe.

Továsiettek a birkacsapáson. Titty matróz ment elől, nyomában lépdelt John kapitány. Először Roger ment elől, de aztán minden pocsolyánál megállt, hogy megvizsgálja, nincs-e benne pisztráng, úgyhogy rövidesen elsőből utolsó lett volna, ha a kormányos be nem várja, hogy

nógassa, és egyben azt is szemmel tartsa, nem ejtenek-e el valamit, amit kár volna veszni hagyni.

Előttük morajlott a vízesés, s amint közelebb értek, egyre hangosabban zúgott. Most már eléggé közel érve látták is a lezuhogó víz fehér tajtékját.

Minél közelebb ért a matróz a völgyéhez, annál jobban sietett, és annál kevésbé érezte magát biztosnak abban, hogy az valóban olyan-e, mint ahogyan a képzeletében él. Nagyon gyakran előfordult vele, hogy dolgok, amelyek az ő szemében nagyszerűnek tündek, unalmassá, hétköznapivá szürkültek, ha valakit odavitt, hogy megmutassa neki. Attól tartott, hogy a völgyel is így jár majd. Ez még nagyobb sietésre készítette, egyrészt, mert meg akart róla mielőbb bizonyosodni, másrészt pedig, ha csalódás várja, szeretett volna minél előbb túlesni rajta.

Egészen kifulladt, mire a vízesés lábához ért, de azért csak felkapaszkodott a sziklákon. Másodszor pillantotta meg a kis völgyet. Ott volt csakugyan, szakasztott olyan, ahogy visszaemlékezett rá, a végében a másik vízeséssel, a meredek, sziklás, hangás és páfrányos partokkal, amelyek minden oldalról elzárták. Lenn a sima, lapos völgyfenék, oly védetten a magas, meredek falak közt, hogy belülről, hacsak az alsó vízesés fölött vissza nem nézett az ember, nem láthatott mást, mint az eget, kívülről pedig az ember nem láthatta egyáltalában, hogy ott völgy van, hacsak le nem nézett a pereméről. Visszafordult, hogy integessen Johnnak, aki nem sokkal mögötte kaptatott, noha neki nem volt oka a sietésre.

- Még ne, ne nézz oda! Nézz a földre, amíg egészen föl nem értél. Erre, most, most nézd!...

John felkapaszkodott a szikla tetejére, megállt a matróz oldalán, és végigpillantott a völgyön.

- Igen, egészen jó kis hely - mondta.

Nem sokat mondott, de ahogyan mondta, abból Titty megérezte, hogy rendben van az ügy, és hogyha más nem is, legalább a kapitány körülbelül ugyanazt gondolja az ő völgyéről, mint ő maga.

A FECSKE-VÖLGY

- Siess, Roger! - unszolta Susan kormányos. - Elmaradsz.

- Itt biztonságban volnék, nem úgy, mint a dzsungelben, ahol vademberek leselkedhetnek a fák mögül. Halló, hol van Titty és John?

- Már a vízesés tetején járnak. Ha őket nem látjuk, sok más ember is lehet itt, akiket nem látunk. Gyere gyorsan, érzük utol az expedíciót.

A hajósinas nekilódult. Azért maradt vissza, mert egy nagy piros-fekete, bársonyos rókalepkéhernyőt talált. De most komolyabb dologról van szó, arról, hogy a Felfedezők derékcsapatához csatlakozzék. Susannak igaza volt, nem maradhat el társaitól. Különben is, John kapitány és a matróz már a vízesés fölötti titkos völgyhöz értek, amely éppúgy az ő felfedezése, akár a Tittyé. Néhány perc múlva Susan és Roger felért a vízesés tetejére, és megindult a sziklákon felfelé. Lentről senki se láthatta őket. Csak a tajtékzó víz harsogott. Ha valaki a vízesés lábánál felfelé nézett, nem is gyaníthatta, hogy a feje fölött néhány lépésnyire egy völgy fekszik, ahol akár száz felfedező is táborot üthet nagy titokban.

- Hahó! Várjatok meg! - sipított Roger, amint kifulladásra felért a völgy peremére.

Titty és John visszanéztek. Már majdnem a felső vízesésnél jártak.

- Siessetek! - kiáltotta Titty.

Most azonban Susannak esett neheze a sietés. Egy pillantás elég volt neki arra, hogy megállapítsa, milyen pompás hely táborozás céljaira a völgy. Amint elnézte annak meredek, szelet felfogó oldalait s a patak mentén húzódó tisztást, rögtön azon járt az esze, hol üthetné fel a sátrakat, hol volna helye a tűznek, hol lehetne a mosogatás műveletét legjobban lefolytatni.

- Itt lesz a tűz helye - mondta, amikor már fele úton tartottak a völgyben. - Jobb medencét pedig találni se lehetne a mosogatásra, mint a pataknak ez az öblöcskéje.

- Pisztráng van benne, Titty és én láttuk. Talán nem fogja bántani a mosogatás, talán még tetszik is neki - mondta Roger.

- Az attól függ, hogy mi marad a tányérokön.

- Mi nem eszünk mustárt.

- Gyertek már - szólt hátra a matróz.

- Gyere - sürgette Roger Susant -, alig várja, hogy megmutathassa neked a titkot.

- Megyünk már, megyünk - mondotta Susan, de a maga részéről nem nagyon hitt a titokban, és nem is sietett. - Van hely mind a négy sátor számára ezen az oldalán a pataknak, sőt a raktársátor számára is. A raktársátrat talán át is tehetjük a másik oldalra - mondta félig önmagának, félig Rogernek.

- Gyere már - sürgette Roger.

Végül a kormányos és a hajósinas csatlakozott a matrózhoz és a kapitányhoz.

- Hajósinas - kérdezte a matróz -, elárultál valamit a dologról a kormányosnak?

- Nem, dehogy - bizonykodott Roger. - Kivéve azt, hogy éppen meg akarjuk mutatni.

- Láttad? - kérdezte Titty Susantól.

- Mit?

- John se vette észre, pedig mindketten közel jártatok hozzá.

- Közel? Mihez? - kérdezte már John is.

- Peter Duck barlangjához.

- Egy igazi barlanghoz? - kérdezte John.

- Ezért kellett elhoznunk a zseblámpákat, és ezért jó, hogy Susané nem ázott el.

Titty és Roger visszamentek ahhoz a helyhez, ahol Susan kijelentette, hogy ott szeretné felütni a sátrakat.

- Itt ni - mutatta Titty.

John és Susan körülnéztek, de semmit se találtak, ami arra vallott volna, hogy ott egy barlang van.

Titty odament a meredek, szürke kőfalhoz, melynek repedéseiben hanga virított. Ott a hanga alatt egy nyílást mutatott nekik, amit, hacsak egész közelről nem vizsgálják, könnyen szikla-repedésnek lehetett volna nézni.

- Ha egy lepke le nem ereszkedik a fűre, soha emberi szem fel nem fedezi a barlangot - mesélte Titty.

- Voltatok a belsejében is? - kérdezte John.

- Nem - felelte Titty.

- Még nem - mondotta Roger.

John kibújt a hátizsákja szíjából, és ledobta a földre. Susan is kibújt az övéből, és kutatni kezdett benne a zseblámpája után. Milyen jó, hogy a hajótörés napján a nagy sietségben az övét a sátorban felejtette. Odaadta Johnnak.

John lehajolt, és a lámpával maga előtt világítva, eltűnt a nyílásban.

- Én is mehetek? - kérdezte Roger.

- Várj egy kicsit - intette Susan. - Ide figyelj, John, nézd meg a tetejét. Nincs veszély?

- Tömör, magas szikla. Épp csak hogy elérem. Egyenesen állhatok. Pfúj, borzasztóan poros! - Az évek során leülepedett a por a barlangban, és most, hogy John megmozdult, felhőként szállt fel a lába körül.

- Van benne hely több ember számára is? - kérdezte Susan.

- Böven - hallatszott John hangja odabentről, mintha egy visszhangzó alagút mélyéről kiabált volna fel hozzájuk. - Vigyázzatok a fejetekre, míg be nem értek!

A többiek is bemásztak, és kezükkel a sötétben tapogatózva, egyenként felegyenesedtek. Figyelték, amint a kis lámpa fénye hol itt, hol ott tűnt fel, árnyékot vetve a durva falakra és a mennyezetre.

- Nem túlságosan tágas - mondotta John.

- De Peter Ducknak elég tágas - jegyezte meg Titty.

- Miért Peter Duck? - kérdezte Susan.

- Hát először is nincsen sátrunk az ő részére, másrészt éppen ilyen barlangjának kell lennie, hogy vademberek vagy kalózkodók támadása elől el tudjon benne rejtőzni.

- Pompás hely a készleteink számára - dicsérte Susan. - Hűvösebb már nem is lehetne. Jobb éléskamrát el se tudok képzelni.

Roger köhögni kezdett.

- Ki veled, gyorsan! - parancsolta Susan. - Nem neked való ez a hely, amíg ki nem takarítottuk a port.

Roger kibotorkált a napsütésbe, meglóbálta karját, és pislogott. Egy pillanatra denevér volt, amikor fényes délben kizavarják odújából. De még mielőtt a többiek tudomásul vehették volna az ő denevér mivoltát, már ismét visszavedlett Felfedezővé és hajósinná.

Titty és Susan követték, és John is közvetlen a nyomukban volt. Mindegyiküknek karcolta a torkát a por.

- Szállásra nem alkalmas - mondotta John -, de bőven van hely benne valamennyi sátor és minden egyéb cókák számára.

- Peter Duckot tesszük meg örnek - mondta Titty. - Sátrainkban lakhatunk, és ha ellenség közeledését észleljük, mindent elrejtethetünk a barlangban, hogy soha senki se tudja meg, hol van az erődünk. Pompás hely.

- Kár, hogy nincsenek ellenségeink - sajnálkozott Roger.

- Még akadhatnak bőven - biztatta Titty.

- A szárazföldön sose tudhatja az ember - vélte John. - A Fruskák biztosan az idén is akarnak valamiféle háborút.

- Emlékezzetek vissza, hogyan támadtak ránk a múlt évben - sopánkodott Titty -, amikor azt mondták, hogy a sziget az övék és nem a mienk. Azt nem állíthatják, hogy ez az ő völgyük. A barlangról meg senki sem tud. Itt még tűznek sincs nyoma, ami azt mutatná, hogy járt valaki előttünk. Egyedül mi fedeztük fel a magunk számára.

- Kellett, hogy valaki kiássa a barlangot - mondotta John.

- Itt lehetett már örök idők óta - vélekedett Titty. - Mindenesetre Peter Duck barlangja.

- De Peter Duck csak mese - ellenkezett Susan. - Nem lehet a valóságban az ő barlangja.

- Jó, de hát ő hozzánk tartozik. És ha az ő barlangjává avatjuk, az helyes. Kié másé lenne?

John ráhagyta. Peter Duck egyike volt azoknak a dolgoknak, amelyekben okosabb volt Tittyvel nem ellenkezni. Különben is, még John számára is majdnem valóságos lénynek számított. Egészen élővé vált a karácsonyi szünet alatt kiagyalt történetükben. Igazán nem volt rá ok, hogy ne legyen neki barlangja.

- Mellesleg - mondta John -, ha Peter Duck barlangjának nevezzük, amikor bennszülöttek vagy ellenségeink előtt akarunk róla beszélni, egyszerűen annyit kell mondanunk: „Menj Peter Duckhoz”, „Hozd el Peter Ducktól”, vagy „Peter Ducknál felejtettem”, vagy „Találkozunk Peter Ducknál”. Soha senki sem sejtí, hogy egy barlang az, amire gondolunk. De hogyan nevezzük el a völgyet?

- Van egy nevem arra is, ha megfelel - mondotta Titty. - Nevezzük el Fecske-völgynek. Egyes helyek királyokról, hercegekről és más efféle egyénekről kapják a nevüket. Sokkal viccesebb, ha egy hely egy hajóról kapja a nevét. Nevezzük el a völgyet a *Fecskéről*.

Ez ellen senkinek se lehetett ellenvetése. És ha már egy ilyen pompás völgy akadt a táborozáshoz, egy ilyen rejtett barlangjuk, amire titokban gondolhatnak, akkor már John se búsult annyira, ha kis hajóját hallotta emlegetni. Különben is hamarosan kijavítják, s a közbeeső időre itt volt mindez...

- Mindenki beleegyezik?

Mindenki beleegyezett.

- Rendben van - mondta John kapitány -, legyen a neve Fecske-völgy.

- Örök időkre - sóhajtott Titty ünnepélyesen.

- Holnap felköltöztetjük a tábort - jelentette ki John.

- Csak egy baj van a Fecske-völgyben - mondotta Susan (és Titty nagyon örült, amikor hallotta, hogy ezen a néven nevezi). - Víz van bőven, de tüzelőfa, az nincs. A tűzrevalót mind az erdőből, a rét alól kell felcipelnünk.

- Valahányszor tejért megyünk, hozunk magunkkal annyit, amennyit elbírnunk - mondotta John.

- Mi most hajótöröttek vagyunk - bólintott Titty. - Kell, hogy legyenek nehézségeink, különben nem is volna igaz az egész.

- Ez az! Minél hamarabb kezditek a nehezebbjével, és nekiláttok a fahordásnak, annál hamarabb fog égni a tűz, hogy ebédet főzzek.

- Most mindjárt menjünk? - kérdezte Roger.

- Előbb hadd fedezgessünk fel még egy kicsit - mondotta John. - Nézzünk körül, hol találunk alkalmas pontot kilátóhely számára. Hol állítsuk fel az őrszemeket, akik az egész vidéket beláthatják, és jelt adnak nekünk, ha bennszülöttek ereszkednek le a kopár hegyoldalra, vagy kúsznak fel az erdő felől.

- Rendben van - mondotta Susan. - Én azalatt pompás kis tűzhelyet építek.

- És amint a tűzhely kész, megyünk fáért az erdőbe. Most pedig fel a kutatóútra!

John nagyon jól tudta, hogy a kormányos szereti a tűzhelyet a maga módján építeni, és ebben nemigen fogad el segítséget.

- Gyertek ti ketten! A hátizsákot itt hagyhatjátok, de a távcsövet hozzátok.

A matróz és a hajósina a Peter Duck-barlang előtt hagyták zsákjaikat, és követték a kapitányt.

Kibukkantak a nyílt, lápos mezőre, amelynek fűvét a fekete pofájú hegyijuh rövidre rágta, és a forró nyári nap barnára égette. Amott feljebb kanyarogva vágott magának utat a patak a rétek között. Mögöttük északra és nyugatra nagy dombok emelkedtek.

- Az ott ni, hegyén a csúccsal, a Kangcsendzönga - mutatta Titty. - Most nincs rajta hó, de télen biztosan vastag hóréteg borítja.

- Az az a domb, amely az Amazon folyam völgye fölött emelkedik - mondotta John. - Láttam a térképen. A neve...

- Legyen Kangcsendzönga - kérlelte Titty. - Felkutatjuk az Amazon forrását, és egyidejűleg megmászhatjuk a Kangcsendzöngát is. Igazi felfedező út.

- Kangcsendzönga különben is nagyszerű név - ismerte el John. - Viszünk kötelet a megmászásához. Kár, hogy nincsenek rajta gleccserek, akkor jégcsákányokra is szükség volna.

- Hé, hé! Ott van Rio! - kiáltotta Roger.

Annyira lekötötte figyelmüket a hangás rét és a messzeségbe vesző kék, lila dombvidék, hogy a lábuk alatt elnyúló tóra vissza se néztek. Most Roger szavára megfordultak. Messze a mélyben egy ezüstös, kék vízszalag tekergőzött, rajta sötétzöld szigetek, gőzösök és jachtok fehér vitorlái, sötét pacnik, a bennszülöttek evezős csónakjai és Rio városának szürke háztetői, szétszórva az öblök körül. Onnan, ahol álltak, a Vadmacska-sziget nem volt látható. Az erdő, amelyen keresztül felmásztak ide, eltakarta a szemük elől.

- Hol a messzelátó? - kérdezte John. Titty odaadta neki.

- Innen látni Holly Howe-t. Mindjárt gondoltam, hogy innen odalátunk.

- Hadd lássam én is - kérte Roger.

Felváltva néztek.

Annyi bizonyos, hogy messze, túl a tó másik partján, nem messze Riótól, jól látszott a Darien sötét, fenyő borította csúcsa. Alatta zöld mező ereszkedett a parányi öbölbe, a mező legmagasabb pontján pedig a fehérre meszelt falú, szürke tetejű tanya fészkel a szilvafák között.

- Az a kis fehér, mozgó pont biztosan dadus köténye - mondotta Titty - vagy talán Bridgie.

- Pompás - örvendezett John kapitány -, még jeleket is adhatunk le anyunak, ha akarunk valamit, vagy ő adhat le jelzéseket nekünk. És ott a szikla pompás kémlelőhely lehetne, igaz, hogy kissé messze esik a völgytől.

Mintegy százyardnyira tőlük nagy, négyszögű, lapos tetejű szikla emelkedett ki a fű közül. De aznap már nem jutott idő a megtekintésére.

- Nicsak, valami mozog a patak mentén.

Rogernél volt a messzelátó.

- Mit csinál ott lenn a kormányos? - kérdezte hirtelen.

- Hol?

- Ott ni. Épp most megy be az erdőbe.

- A csudába is - bosszankodott John kapitány. - Már el is készült a tűzhellyel, és most rőzsét megy gyűjteni! Biztosan azt hiszi, hogy megfélekedtünk róla. Gyertek! Utol kell érnünk! Gyertek, kövessük a birkacsapást a hanga között. Nézzetek a lábatok alá!

- Miért? - érdeklődött Roger.

- Viperák.

- Szabadon?

- Hát persze hogy szabadon! - mondotta Titty. - És nagyon mérgesek.

- Nem veszedelmesek?

- Nem, ha nem lépsz rájuk - oktatta John. - Kitérnek az utadból, ha alkalmat adsz nekik rá. De ha ott fekszik a napon összegombolyodva, és te beleütöd a patáidat, az biz nem nagyon tetszik neki. De most gyertek, mutassuk meg a kormányosnak, hogy mennyi rőzsét tudunk összeszedni, még mielőtt ő felhozná a maga köteget.

- Igen, igen, uram! - felelt Titty.

- Igen, igen, uram! - mondotta utána Roger is. - Ki megy elől?

John már meg is felelt a kérdésre. Teljes iramban rohant a keskeny birkacsapáson, amely lefelé kanyargott az erdő felé, és úgy tűnt, hogy a patak mellett ér véget, a vízesés alatt valamivel, a Fecske-völgy alsó végén. Rohanás közben időnként átugrott egy-egy hangabokrot. Titty utána, Roger Titty után, de már nem olyan gyors iramban. A kígyókkal rendben van a dolog, ha szivaroskatulyában tartózkodnak öreg szénégetők magántulajdonaként, de semmi értelme vigyázatlannak lenni, hogy mindjárt a felfedező út elején megmarassa magát velük az ember. Roger, bár nem vesztegetett időt, mégis vigyázott, hogy ne lépjen kígyóra.

A tölgyerdőben és a mogyorósban bőven akadtak ágacskák, letöredezett és elszáradt fák, szárazak, akár a tapló. A vörösfenyőerdőben is ezrével feküdtek a száraz gallyak. A kormányos egészen a vörösfenyőerdő tetejéig hatolt előre. A többiek inkább a rét szélén szedték a rőzsét. John és Roger zsebében zsineg is akadt. Pompás kötegeket gyártottak, amelyeket kényelmesen cipelhettek a hátukon. Titty is összegyűjtött egy nagy csomót, és éppen azon törte a fejét, hogyan fogja hazaszállítani, amikor meglátta a kormányost, aki tántorogva, hatalmas terhe alatt meggörnyedve jött kifelé az erdőből.

- Kérsz zsineget? - lihegte Susan. - Van itt a zsebemben, csak nincs szabad kezem.

Titty kihúzta a zsineget a kormányos zsebéből, és összekötötte a maga terhét. Most már könnyű volt szállítani, anélkül hogy elhullajtana belőle.

- Mindnyájan itt vagytok? - kérdezte Susan.

- Igen - felelte Titty. - A többiek éppen most indultak vissza.

Két nagy rőzseköteg, a kapitányé és a hajósinasé, haladt felfelé a patak mentén. Utánuk siettek. Egy szót sem váltottak egymással. A szikla megmászása után, ismét a Fecske-völgybe jutva, alaposan kimelegedtek, de volt is fájuk elegendő két-három teavízforralásra, így nem kellett valamelyiküknek megint az erdőbe mennie.

A kormányos - mint rendesen - ma is elsőrangú tűzhelyet épített. A száraz ágak könnyen lángra kaptak, s alig telt bele néhány perc, a Felfedezők nekiláthattak első étkezésüknek a Fecske-völgyben. Már későre járt az idő. A mosogatás legnagyobb részét a patak végezte el helyettük (a piszkos bögréket, kanalakat, a közös villát és kést leeresztették egy kis örvénybe a sziklák közé), a fel nem használt fát pedig elraktározták Peter Duck barlangjában.

- Így legalább biztosan száraz marad - mondotta Susan olyan előrelátásról téve bizonyosságot, amilyent valakitől, aki a felfedező expedíció kormányosa és szakácsa is egy személyben, el is lehetett várni.

- Ostromgyűrűbe kerülhetünk a Fecske-völgyben, és nem juthatunk ki erődünkől fáért - mondotta Titty, aki a maga részéről inkább haramia módjára gondolkozott.

John kapitány már az indulásra gondolt. Alig várta, hogy az erdőbe érjenek. Erős ágakat akart gyűjteni, hogy rájuk akasztva szállíthassák fel málhájukat az új táborhelyre.

A mogyorósban találtak olyan ágakat, amelyenekre szükségük volt. John és Susan lenyesték, és mindenki segített, hogy lekerekítsék a végüket. Mielőtt a Felfedezők elhagyták Anglia déli tájait, a kovács mind a négy zsebkést megélesítette. Itt volt hát az alkalom a kések kipróbálására. Mihelyt a két rúd elkészült, ráakasztották hátizsákjaikat egy kis előgyakorlat céljából. John és Susan vitték az egyik rudat, Titty és Roger a másikat, a hátizsákok pedig vígan himbálództak a rudak közepén. Egy kis bajuk azért akadt szállítás közben, mivel a hátizsákok állandóan előrecsúsztak a rúdon, ha a két szállító nem volt egy és ugyanazon a szinten. Már

csaknem a vörösfenyőerdő alján tartottak, amikor John, aki elől haladt Susannal, hirtelen a földre vetette magát.

- Bukjatok le! - kiáltotta izgatottan. - Bukjatok le, ha kedves az életek.

- Szerencse, hogy a zsákjaink majdnem üresek - sóhajtott megkönnyebbülten Susan, földre támasztva a rúd innenső végét.

- Pszt! Pszt! - pissegett John.

Mind a négy Felfedező hasra vágódott, és némán lapult a földön. Az úton, alattuk, lovak patkóinak dobogása hallatszott.

- Ügetve vagy lépésben? - súgta Roger. Nehéz volt megállapítani.

- Lépésben - vágta rá Titty, de tévedett.

Egy fekete ló ünnepélyes ügetéssel nyitott hintót húzott. Két felnőtt és két leányka ült a kocsiban.

- Az egyik Mrs. Blackett - súgta Susan.

- A másik biztosan a dédnagynéni - súgta vissza Titty. - De... nem... nem. Ez képtelenség. Hiszen ezek a Fruskák!

Fesztes tartású, idősebb hölgy, kis fekete napernyőt emelve a feje fölé, ült mereven Mrs. Blackett mellett. Előttük a keskeny hátsó ülésen, a kocsis mögött, szemben a felnőttekkel, két ifjú hölgy feszengett fodros ruhában, nyári kalappal. Összekulcsolt kezükön kesztyű. Szörnyű látvány! Ahogy a kocsi eltűnt, a Felfedezők megbotránkozott tekintettel meredtek egymásra.

- Hát ez még a hajótörésnél is szörnyűbb! - szólalt meg végül Titty.

- Nem hiszem, hogy Nancy kapitány lett volna - mondta Roger.

De hát semmi kétség sem fért hozzá.

TÁBORKÖLTÖZTETÉS

Visszatérve a Patkó-öbölbe, egyre csak a Fecske-völgy járt a fejükben, az ő titkos völgyük és Peter Duck barlangja, ami még titkosabb volt. Alig várták a hajnalt, hogy korán útra kelhessenek. Reggel még a fürdéssel is siettek, és Titty futólépésben tette meg majd az egész utat Swainsonék házáig és vissza a reggeli tejért. Siettek a reggelizéssel is. A sietségük még tartott, amikor felszedték és összerakták a sátrakat. De amikor arra került sor, hogy elhagyják az öblöt, és felkapaszkodjanak a réten, mindenkinek furcsa érzés szorította a torkát. Van abban valami rettenetes, amikor a tengerészek hátat fordítanak a tengernek. John kapitány tegnap még alig várta, hogy elkerüljön arról a helyről, ahol minden a hajótörésre emlékeztette, ma mégis ugyanazt érezte, amit a többiek: a szárazföld belsejébe való masírozással valahogy még jobban elszakadnak a Vadmacska-szigethez fűződő emlékeiktől. Jobban, mint amikor a *Fecske* elsüllyedt. Még Titty és Roger, a Fecske-völgy felfedezői sem siettették az indulást ezen a reggelen. Mindenki örült, amikor Roger egy evezős csónakot fedezett fel a tavon, amint az lefelé haladt a Darien-hegyfok felől. Titty a messzelátón keresztül megállapította, hogy nem más ül benne, mint Flint kapitány. Flint kapitány Darien-hegyfoknál való feltűnése jó ürügy volt még egy utolsó haladékra, anélkül hogy egymásnak el kellett volna árulniuk titkos érzéseiket. Mindenki tudta, hogy Flint kapitány nem evezne a Patkó-öbölbe, ha nem volna valami mondanivalója a számukra.

Az öbölnek csaknem olyan képe volt megint, mint a hajótörés napján. A sátrak felszedve, összecsavarva, a hátzásokok megtömve. A kicsiny sátorrudak szétszedve, csomóba kötve. Mindegyik Felfedező egy-egy hátzásot vitt, azonkívül a rúd egyik végét, amire egy fenéklapba vagy egy pokrócba kötözött csomag volt akasztva. Susan és John, akiknek a vastagabb rudat kellett vinniük, próbálgatták, hogy ketten együtt mennyi terhet bírnak el. Titty és Roger terhe sokkal kisebb volt. Noha mindenki erején felül volt megrakodva, mégis bőven heverték be nem csomagolt tárgyak a földön. Világos, hogy még egyszer kell fordulniuk. Ez a látvány fogadta Flint kapitányt, amikor bevezett az öbölbe. De mielőtt befutott, a Felfedezők már tudták, hogy hoz magával még egy csomó terhet a vinnivalókhöz.

- Rettentő sok minden van a csónakjában - mondotta John kapitány, mert most rajta volt a sor a messzelátóval. - Két zsákot is hoz a kisebb csomagokon kívül.

- Hát remélem, hoz kenyeret - jegyezte meg a kormányos. - Megettük majdnem az egészet.

- Csak még több terhet jelent - mondta John, és azt kívánta, bár volna egy-két tevéje az expedíciónak.

- Bizony olykor cipekednünk kell - mondta a kormányos. - Mi mind rengeteget eszünk.

- Vajon mire való az a rúd a csónakban? - találgatta Roger.

- Halló - kiáltott fel John kapitány -, nézzétek, a *Fecske* régi árbocát is magával hozza.

A régi árboc megpillantása minden érzékenykedés mellett is kedvezőbb színben mutatta előttük a völgybeli táborozást. Flint kapitány azonnal magyarázkodni kezdett.

- Segíts nekem azzal a norvégiai árbocrúddal, bajtárs - szólt oda John kapitánynak, amikor a csónakjával a partra futott. - Gondoltam, szívesen lendítenétek a dolgon azzal, hogy magatok faragjátok meg az új árbocot. Pompás rudat találtam, a durváját már lefaragták, a dolgokat most az, hogy a régi árbochoz igazítsátok.

John megragadta a nagy, csupasz rúd egyik végét, amelyen meglátszottak a fejsze nyomai. Flint kapitány kiemelte a partra, utána a *Fecske* régi árbocát is, két darabban. Nehéz volt elképzelni, hogy ezt a nyers fát olyan ragyogóvá és simává lehet tenni, mint amilyen a régi árboc volt.

- Sajnos, csak bicskánk van - mondotta John.

- Már többször előfordult a tengerészet történetében, hogy hajótörött matrózok késsel faragtak maguknak újabb árbocot - mondotta Flint kapitány. - De nektek erre nem lesz szükségetek. Hoztam egy körgyalut és egy marokkörzöt. Ha készen vagytok, lesz lenolaj is.

Az a pusztán tény, hogy árbocot kell faragniuk, s hogy a rúdja ott fekszik előttük faragatlanul, egyszeriben sokkal valószínűbbé tette előttük, hogy a *Fecske* előbb-utóbb mégiscsak visszakérül hozzájuk, és hogy a hajótörött tengerészek egyszer ismét a szigeten tanyázhathatnak, vagy hajókázhatnak kedvükre.

- Naponta lejövünk majd ide, hogy az árbocon dolgozzunk - mondta John kapitány.

- Hát nem a víz mellett akartok táborot ütni? - kérdezte Flint kapitány, végigjártatva tekintetét a parton szanaszét heverő málhákon.

- Nem - felelte Titty és Roger egyszerre. - Felmegyünk a rétre, a mi kis völgyünkbe.

- Tudod, abba a völgybe, amiről már beszéltünk neked - folytatta Titty. - Tudod, amikor azt mondtad, hogy ott van egy pisztrángos...

- Apropos - mondta Flint kapitány -, ha az az a völgy, amire gondolok, akkor már tudom, miért szakítottatok félbe, amikor édesanyátoknak a pisztrángos tavacsikáról beszéltem. Nem értettem mi a baj, de most már tudom. Nincs ott egy barlang, mindjárt balra, amint fölfelé mentek?

Titty arca megnyúlt. Hát már mindent a világon felfedeztek előttük?

- Az Peter Duck barlangja. - mondta.

- Harminc évvel ezelőtt Ben Gunn barlangjának neveztem. Pompás hely a táborozásra.

- Nancy és Peggy tudnak róla?

- Ők sose jártak fenn a hangás rétnek ezen az oldalán. Legalábbis tudomásom szerint.

- Ne szólj nekik róla - kérlelte Titty.

- Rendben van - ígérte Flint kapitány. - De nem lesz túl nehéz odáig felvinni a rudat?

- Majd lejövünk, és idelelni dolgozunk - mondta John. - Mindnyájan dolgozunk majd rajta - lelkesült Roger.

- Úgy látom, éppen indulni készültetek. A rakomány többi része - pillantott vissza Flint kapitány a csónakjára - a matrózok élelmezésére van szánva. Édesanyátok azt mondta, adjam át a kormányosnak. Mit gondoltok, nem volna okosabb, ha elszegődtetnétek málhahordónak?

- Köszönjük szépen - mondotta a kormányos.

- Felfedezők általában visznek magukkal bennszülött málhahordókat - mondta Roger. - Minden felfedező expedíció így tesz.

- De ő nem igazi bennszülött. A múltévi hadviselés után nem tekinthető teljesen annak - szólt közbe Titty.

- Azért talán megengeditek, hogy felmásszak veletek, és segítsék a rakomány felszállításában?

- Nagyon megköszönjük.

Flint kapitány zömök volt, a háta széles. A Felfedezők alaposan felmálházták. Leszedett egy nagy horgonykötelet a csónakjáról, s a régi fenéklapba belerakva a nagyobb csomagokat, a kötél segítségével hatalmas batyut csinált. Nagyobb pemmicanes dobozok, kekszes dobozok, kenyér, két zsák borsó, krumpli tette ki a tartalmát. Mindezt most hozta Holly Howe-ból.

- Vajon fel tudja-e majd emelni? - kételkedett Susan.

- Ha még egy gyufaskatulyát ráraktok, biztos, hogy nem.

Összekötötték a batyut, úgy ahogy volt. Aztán Flint kapitány lehajolt, nekivetette a vállát, és az egész bálát a hátára emelte. Ide-oda tántorgott a súlya alatt, de azért nem roskadt össze, és Roger azt mondta, hogy az a fontos.

- Halló, mit csináltok? - harsant fel egy jókedvű hang a víz felől. - Mivel készül Jim bácsi megszökni?

A *Fruska* már bent volt az öbölben. Mindenki odafordult. A Fecskék nehezen tudták elképzelni, hogy Nancy Blackett kapitány és Peggy Blackett kormányos, akik most fejük búbján piros, kötött kalózsapkával, barna ingben, kék nadrágban a süllyeszthető tőke felhúzásával foglalatoskodnak, a vitorlát leeresztik, azonosak azzal a két ifjú hölgygel, akiket alig egy napja láttak fodros ruhában egymás mellett feszengetni a dédnagynéni kocsjában.

- Hogyan sikerült megszöknötök? - kérdezte Flint kapitány, és hatalmas terhével a hátán lassan megfordult.

- Amikor a dédnagynéni meghallotta, hogy te megléptél, úgy határozott, hogy lelátogat a tó végébe. Azt mondta, meg akarja mondani a lelkésznek, hogy azelőtt a régi világban hogyan volt minden. Hallotta, hogy az új lelkész egy s mást másképp csinál. Anyunak persze vele kellett tartania. Ebédig biztos, hogy nem kerülnek haza. - Így Peggy.

- Jó déli szél fúj - mondta Nancy. - Oda-vissza kihasználhatjuk. Megragadtuk az alkalmat, szerencsét próbáltunk.

- Ebédre sajnos vissza kell mennünk - sóhajtott Peggy.

- Megint ez a nyavalyás kikocsizás - kesergett Nancy kapitány. - De most ne törődjünk vele. Mit csináltok itt?

- Költöztetjük a tábor - felelte John. - A völgybe, amit Roger és én felfedeztünk.

- A völgybe, ahol... - de Roger szerencsére még idejében meglátta Titty arcát.

- Well - mondotta Nancy -, mit fukarkodtok Jim bácsi erejével? Még a zsebeibe is bőven férnek csomagok. Elsőrangú, nagy zsebei vannak, igazi óriás zsebek.

- Kapitány - szólt Jim bácsi Johnhoz -, ne hevertesse parlagon ezeket a kalózokat, hanem cipeltesse velük a rájuk jutó részt! Van idejük bőven, és hazavitorlázás közben kifújhatják majd magukat.

- Gyere, Peggy - mondta Nancy kapitány. - Add ide az egyik evezőt. Majd megmutatjuk mi ezeknek, hogyan kell szakszerűen szállítani.

A két kalóz kiemelte a *Fruska* egyik evezőjét, ráakasztottak egy batyut, ami abba a fenéklapba volt belekötve, amiből Flint és John kapitányok a *Fecske* foltját kivágták. A parton még szanaszét hevert néhány apró holmi, de ahogy Nancy megállapította, Flint kapitánynak csakugyan óriási zsebei voltak.

- Mi történjék a papagájjal? - kérdezte Susan. Mindenki annyira megszokta már, hogy Pollyt a legénység tagjai sorába számítsa, hogy a kalitkájáról egészen megfeledkeztek. Még Titty sem gondolt rá, hogy bajosan tudná egyedül felvinni a völgybe, különösen, ha benne tartózkodik a madár is.

- Polly meg én régi pajtások vagyunk - mondotta Flint kapitány -, hagyjátok, hadd vigyem fel én.

- Ha te viszed a kalitkát - mondta Titty -, Polly ráülhetne a rudunkra, és Roger meg én közösen szállíthatnánk.

- Szép Polly - rikácsolt a zöld papagáj, miközben rátelepedett Titty kezére, onnan átlépett a rúdra, és ott egyensúlyozott, amíg Titty és Roger felemelték a rudat a vállukra. Így aztán az expedíció el is indult, de nem addig, amíg Titty alkalmat nem talált arra, hogy figyelmeztesse Johnt és Susant, hogy egy szót se áruljanak el Peter Duck barlangjáról. Legalább egyelőre nem. Nem lehessen tudni, mégiscsak kalózkodok...

John kapitány és Susan kormányos ment elől. Susan kormányos a tejeskannát felakasztotta a rúdra, hogy odakaphasson, ha esetleg kilottyán belőle a tej. Aztán Flint kapitány görnyedezett: egyik kezében a papagáj kalitkáját vitte, a másikkal a nagy batyut fogta a vállán. Aztán következtek a Fruskák az egyik evezőre akasztott batyujukkal, utolsónak lépdelt Titty és Roger, köztük a rúdon gubbasztott a papagáj, a batyu meg lelógott a rúdról.

Flint kapitány egy pillantással szemügyre vette a hidat. Kijelentette, hogy alatta nincsen számára hely, nem is beszélve a baturól. Ő bizony a kőfal résén fogja keresztezni az utat. Ha a vadak mégis meglátnák, kőszívű bandának kellene lenniük, ha nem esik meg rajta a szívük. John viszont kifejtette, hogy ha valaki meglátná őket, ahogy átvágnak az úton, egyszerűen bennszülötteknek nézheti őket, akik egy farmra szállítanak rakományt. Így John és Susan a rúdjukról lelógó összes cókómmal együtt átszelték az utat, mintha csak bennszülött ügyben járnának, és semmi közük se volna hajótörött matrózokhoz vagy felfedezőkhöz. Még maguk a Fruskák is, akik pedig előbb a híd alatt akartak átkelni, az utolsó percben meggondolták magukat. Különben sem volt sok hely a híd alatt, s nemigen lehetett lehajolni anélkül, hogy a vízbe ne érjen a málhájuk. Bár nem volt valami bennszülöttes külsejük, mégis nyomon követték Flint kapitányt és Susant, és ők is az úton mentek át. De Tittyt és Rogert semmi sem akadályozhatta meg abban, hogy átbújjanak. A batyujuk kisebb volt, mint a többieké, de azért Titty okosabbnak találta, ha a papagájt előbb külön átszállítja, és leteszi a másik oldalon, hogy azalatt vigyázzon a cipőjére. Aztán visszajött Rogerért és a málháért.

- Már másodszor ért vízbe - mondta Roger, mikor fele úton voltak. - Emeld magasabbra a rudat, nézd így.

- Úgy tartom. Lehorzsolta a bőrt a csuklómról.

A híd túlsó oldalán a papagáj hangos rikácsolással üdvözölte őket. Megálltak, felhúzták a cipőjüket, kimosták a hajósinas sebét, és bekötözték. Szerencsére az inasnak volt egy zsebkendője, amely helyenként tökéletesen tisztának volt nevezhető. Vad galoppban törtettek előre, a batyu viharosan hintázott, és a zöld papagáj csapkodó szárnyakkal egyensúlyozta magát a rúdon.

- Kapaszkodj jó erősen, Polly! Fontos, hogy mielőbb felérjünk. - Az erdő szélén utolérték a többieket, ott, ahol előző nap reggeliztek. Rövid pihenő következett, fejenként egy-egy csokoládé adaggal kitöltve. Még a papagáj is kapott egy darabkát. A kormányos a csokoládét előrelátóan hátizsákja külső zsebébe tette, hogy menetelés közben könnyen hozzáférhető legyen. Aztán valamennyien segítettek a nagy batyut Flint kapitány hátra zökkenteni,

vállukra vették a rudakat, s az expedíció folytatta útját a lápvidéken felfelé. Ez alkalommal Titty, Roger és a papagáj lettek az elsők, és Nancy és Peggy az utána következők, Susan és John haladtak leghátul, mert a kormányos tartott tőle, hogy Flint kapitány teletömött zsebeiből útközben kipotyoghat egy és más.

- Ez az út nem arra való, hogy az én koromban az ember rajta járjon - nyögte Flint kapitány, miután egy darabig a sziklakövek és hangacsomók körül fel- és lekanyargott.

- Nagyon jó birkacsapás - védelmezte John kapitány. - Böven van hely, csak jól meg kell nézni, hová teszi az ember a lábát. - Már ez neki a Fecske-völgy útja volt, és nem akarta, hogy becsméreljék, éppúgy, mint ahogyan hallani sem akart róla, hogy a *Fecskénél* is van jobb vitorlás.

Flint kapitány egy darabig nem szólt, csak törtetett, amennyire lehetett, egyre tovább.

- Hogy van az, hogy mi sose jártunk erre azelőtt - csodálkozott Peggy. - Nincs is nagyon messze. Nézd ott van a...

Kimondta a domb nevét, amelyiknek a csúcsa ide látszott. De a matróz gyorsan közbevágott és kijavította:

- Az a Kangcsendzönga, ha a legmagasabbról beszélsz.

Nancy hirtelen megállt, egy rándítással Peggyt is megállította az evező másik oldalán.

- Kangcsendzönga? Nem rossz. Miért ne? A mindenit! Miért ne mászhatnánk meg?

- Meg is másszuk! - mondta Titty. - Jártatok már a tetején?

- Évekkel ezelőtt egyszer felvittek bennünket, de az nem volt az igazi.

- Az egészen más lapra tartozik - mondta Nancy.

- Nahát akkor másszuk meg együtt - javasolta Titty -, hegyászó kötelek segítségével.

- Igen, ha a dédnagynéni nem volna itt - sóhajtozott Nancy keservesen.

- Láttunk benneteket tegnap - mondta Roger - a kocsiban.

- Csak nem?! - mordult fel Nancy.

Tovább bukdácsoltak, és egy ideig senki se szólt egy szót sem. Nehéz is beszélni, amikor részben rudakra, részben evezőkre szerelt málhát cipel az ember ilyen keskeny és kanyargós úton. Flint kapitánynak nem volt egy felesleges lélegzete sem.

A kis vízesés zúgása mind erősebben és erősebben hangzott. Végül is Titty és Roger, akik az expedíciót vezették, megálltak közvetlenül alatta.

- Itt kell felmászni? - kérdezte Nancy. - Ezzel a sok cókókkal?

- Én nem bírok - szuszogott Flint kapitány. - Lehetetlen ilyen bálával. Jobb lesz, ha megkerüljük, és a másik oldalon ereszkedünk le a völgybe.

- Sokkal érdekesebb egyenesen felkapaszkodni - mondta Nancy. - A málhát fentről felhúzzhatjuk. A mi kötélünk elég lesz hozzá, ha kioldjuk ezt a batyut.

- Egyébként - magyarázta a matróz - abban a pillanatban, amint kilépünk a patakágyból, máris nyílt lápra kerülünk, és kilométerekről megláthatnak minket.

Így tehát a málhát mind lerakták a vízesés lábánál, és leoldották a *Fruska* hosszú kikötőkötélét, amivel Nancy és Peggy a batyujukat az evezőre akasztották. John az egyik végét magával vitte, miközben felkapaszkodott a vízesés tetejére. A Felfedezőket követték a kalózok is,

mihelyt látták, hogy a kötélen csakugyan elég hosszú. Flint kapitány lent maradt, hogy a batyukat egymás után felkösse a kötéltre. Mikor a Fecskék látták, hogy Nancy és Peggy milyen jó véleménnyel vannak a Fecske-völgyről, ugyancsak örültek, hogy elköltöztek a Patkó-öbölből. Ahogy Nancy a vízesés felső részéhez ért, és végigtekintett a völgyön, rögtön megértette, milyen pompás helyről is van itt szó.

- A legjobb búvóhely, amit valaha láttam! A mindenit, ha arra gondolok, hogy ez mindig itt volt, és mi ennyi éven át nem is tudtunk róla.

- Ti még nem is tudjátok, hogy milyen titkos hely ez - mondta Titty, és büszkeségében, hogy Nancy nagyra tartotta az ő völgyét, igen közel járt ahhoz, hogy a kelleténél többet mondjon.

De akkor felhangzott letről a kiáltás:

- Húzzátok! Hórukk!

Nancy rögtön nekilátott a munkának.

- Feküdjete a kötélnak - kiáltotta. - Mit szólnátok egy nótához?

El is kezdte azonnal:

*Baj van a részeg tengerésszel,
Baj van a részeg tengerésszel,
Baj van a részeg tengerésszel,
Minden szombat este.*

A többiek folytatták:

*Bele vele gyorsan a tengervízbe,
Bele vele gyorsan a tengervízbe,
Bele vele gyorsan a tengervízbe,
Minden szombat este.*

Flint kapitány hatalmas bálája dübörögve emelkedett föl a völgy széléig. Nem számított a teher súlya, amikor két kapitány, két kormányos, egy matróz és egy hajósinas volt ott, és mind húzták a kötelet, és a papagáj egy sziklán, mellettük, bátorító rikoltásokat hallatott. Amikor a batyukat mind felhúzták, Flint kapitány maga is belekapaszkodott a kötélen végébe, és felkúszott a sziklán, miközben a kapitányok, a kormányosok és a legénység együtt lihegte és dörmögte „Baj van a részeg tengerésszel”.

A Fruskák és Flint kapitány együttes erővel segédkeztek a cókókót átszállítani a vízesés tetejéről oda, ahová Susan a sátrakat szánta, a kis öböl közelébe, amely oly pompásan megfelelt a tűzhely és a mosogatás céljaira. A matróz állandóan a nyomukban járt; minden percben attól rettegett, hogy megpillantják a barlang nyílásába tömött hangacsomót. Roger állandóan pisztrángokat mutogatott a többieknek a patak által alkotott kis pocsolyákban. Mindent elkövettek, hogy a Fruskák figyelmét eltereljék a szürke kőfalról, aljában a sötét árnyékkal, melyet oly sűrűn benőtt a hanga, mintha csak egy sziklarepedés volna, és nem barlang tátongó nyílása. Legszörnyűbb az volt, hogy a töredezett, száraz gallyak, melyeket tegnap elpotyogtattak, mint egy ösvény, a tűzheletől nyílegyenest a barlanghoz vezettek. - Milyen mulyák is voltunk, hogy erre nem gondoltunk - dűnnyögött magában Titty. Világos, mindig el kell majd tüntetniük a nyomokat maguk után. Elég, ha valaki megpillantja őket, máris eljut a szikláig, aztán Peter Duck barlangja nem titok többé. De hát a Fruskák nem vettek észre semmit. Ámbár talán észreveszik, ha nem sietnek annyira. Flint kapitány azonban ismételen figyelmeztette őket, ne feledkezzenek meg az ebédidőről, így hát csak egy gyors pillantással tartottak terepszemlélt, mielőtt visszarahantak volna a *Fruskához*.

- Gondoljatok csak vissza a tegnapelőtti cirkuszra - emlékeztette őket Flint kapitány. - S ma még hajótöréssel sem takarózhattok.

- Az a hajótörés sem sokat segített. Sietünk, sietünk, ne félj, nem rántunk be téged újra!

- Csak nem azért volt cirkusz, amiért velünk maradtatok a Patkó-öbölben segíteni?

- De mennyire! Nem ismered a dédnagynénit! Milyen a völgy kívülről nézve?

- Egyáltalán nem lehet észrevenni - mondotta Titty boldogan, hogy a Fruskákat jó messzire elviheti a barlangtól. - Gyertek, nézzétek meg!

Fölmásztak a völgy meredek északi oldalán, és szétnéztek a lápon.

- Tíz lépésről nem is sejteni, hogy itt egy völgy van - mondta John.

- Mi az a nagy szikla ott? - kérdezte Nancy, északra mutatva.

- Órtorony - magyarázta John. - Legalábbis azt a célt fogja szolgálni.

- Hm. Jó messziről észre lehet venni.

- Éppen azért felel meg a céljának - fűzte hozzá Titty.

- Jó hasznát vesszük, ha a rétek felől jövünk, és meg akarjuk találni a völgyet - mondotta Nancy. - Jövünk is. Ez az, amit tenni fogunk. Váratlanul rajtatok ütünk. Mindjárt első nap, hogy el tudunk szabadulni. Holnap, sajnos, nem jöhetünk.

- Felkészülve fogadunk majd - mondta John.

- Egyáltalán nem fogtok elszabadulni - figyelmeztette őket Flint kapitány -, ha most nem rohantok haza.

- Gyere velünk - mondta Peggy -, különben te is elkésel. Mi ugyan nem. Ezzel a széllel.

- Én nem. Az én szolgálatom csak uzsonnakor kezdődik. De az égre kérlek, ti aztán siessetek. Szeretnék igazán minden bajt elkerülni legalább egy-két napig.

- Ő éppen úgy fél a déditől, mint mi - magyarázta Peggy Susannak.

- Sőt, még jobban - mondta Nancy -, és anyu is, szegényke.

- Jim bácsi még városi ruhát is ölt - mondotta Peggy.

- Brrr! - borzadott Nancy. - Na és mi, az ünneplő ruhánkkal? Gyere már! Épp csak hogy átöltözhetünk. Elfelejtettem, hogy sortban szöktünk meg.

Lerohantak a völgybe, felkapták az evezőket, felcsavarták a kötelet, és tovaszárguldottak. Néhány perccel később a Fecskék és Flint kapitány már eltűnni látták piros sapkájukat a fák között.

- Nem vették észre a barlangot - mondta Roger megkönnyebbülve.

- Nem.

- Na, csak várjatok, míg rajtunk ütnek.

- Ne számítsatok arra - mondta Flint kapitány -, borzasztó nehéz elszabadulniuk.

- Véleményem szerint a dédnagynéni rettenetes intézmény - mondta Titty.

Flint kapitány erre nem mondott se igent, se nemet, csak annyit, hogy Holly Howe felé veszi az útját, és hajlandó volna postát vinni magával. A málna még mindig ott hevert a tűzhely körül s a sátrak is a földön, de azért Tittynek sikerült az írószereket kiásnia. Levélbe kezdett, a

Fecske-völgyből keltezve, mindenkivel aláíratta. Megírta benne, hogy a tábort felköltöztették a hegyre, hogy nem kell többé tartaniuk lázadóktól és árvizektől, és hogy reméli, anyu és a hajóbébi mielőbb ellátogatnak hozzájuk uzsonnára.

- De hogy fognak idetalálni? - aggódott Susan.

- Én úgylis lent dolgozom majd az árbocon - mondotta John kapitány -, majd én felkalauzolom őket az öbölből.

Ezt még hozzáírták, aztán összehajtogatták a levelet, betették egy borítékba, és megcímezték anyunak Holly Howe-ba. Roger a felső bal sarokba odaírta: „Kalóz Posta.”

Mialatt a posta készült, Flint kapitány nyugodtan szívta a pipáját.

- Apropos! - mondotta, amikor elkészültek, mintha csak épp akkor jutna eszébe valami. - Szeretnék bekukkantani a barlangotokba. Most, hogy a két kalóz eltávozott, remélem, nincs akadálya?

Susan kölcsönadta neki a zseblámpáját, és Flint kapitány begyömöszölte magát a nyíláson. A Felfedezők tömegesen nyomultak utána.

- Kisebb, mint amilyennek hittem - mondotta, amikor már bent volt, és megint kiegyenesedett. Jobbra, a bejárat felé fordult, s ott megtalálta Ben Gunn nevét nagy szétterpeszkedő betűkkel, késsel belevésve a sziklába.

- Peter Duck nevét is be fogjuk vésni - mondotta Titty.

- Ben Gunn nagyon örül a szerencsének.

- Te vésted be?

- Idestova harminc esztendeje.

Pár perc múlva már ő is indult lefelé. Azt mondta, szívesen maradna még, de ha a hatalmas balyu cipelése után nem mozog egy kicsit, tagjai meggémberednek. Különben is, reggel visszatér az öbölbe, hogy megmutassa Johnnak a körgyalu és a marokkörző használatát. A Fecskék elkísérték a vízesés széléig, kegyesen közölték vele, hogy málhahordó minőségében nagyon hasznossá tette magát, és elbúcsúztak tőle. Miután minden baj nélkül lemászott a patak mentén, megfordult, hogy integessen a Felfedezőknek, akik még esetleg utánanéznék a vízesésről. De már egy se volt ott. Nagyon elfoglalta őket a sátorverés.

LETELEPÜLÉS A FECSKE-VÖLGYBEN

Azt se tudták, hol áll a fejük a sok tennivalótól. A hajótörést szenvedett matrózok titokban örültek, hogy magukra maradhattak. Belsőszültek és kalózok látogatása (még Flint kapitányé és a Fruskáké is) rendben van, ha szükség van rájuk. Például igen hasznavehetők málhacipe-lésnél, vagy ha néha tele hírekkel érkeznek, és természetesen nagyszerűek, ha valami kaland-ról van szó. De amikor új helyen, új táborát ütnek, és százféle dologban kell dönteni - mégiscsak legjobb egymás között. Volt egynéhány perc ezen a napon, amikor majdnem elhatározottak, hogy amíg a *Fecske* újjászülette be nem fut az öbölbe, addig a kapitánya és legénysége megszűnnek hajótörött tengerészek lenni. Vad törzs lesznek, barlanglakók, akik éjszaka a tűz körül táncolnak, totemeket állítanak fel hosszú rudakra, és hangakoszorúkkal övezve áldozatot mutatnak be előttük. De Johnnak eszébe jutott az árbo, amit meg kell csinálnia, és Susan kijelentette, hogy a barlang tulajdonképpen nem alkalmas otlakásra, és Roger se látta be, mire való az új sátor, ha nem aludhat benne, Titty meg úgy értesült, hogy vadak sohasem készítenek térképet, és így végül is úgy határoztak, hogy továbbra is Felfede-zők és tengerészek maradnak, még ha hajótöröttek is. De azért a határozatot heves viták előzték meg. Amikor pedig befejezték, örültek, hogy kütagok nem voltak jelen a tanács-kozásnál. Ők maguk azonnal el tudták felejteni, hogy volt idő, amikor megunták tengerészi mivoltukat, de ha mások is jelen vannak, nehezebb folytatni mindent, mintha soha nem merült volna fel kétség további mibenlétükről.

Titty mindnyájuk közös érzésének adott kifejezést, amikor kijelentette

- Amíg Felfedezők maradunk, a világon minden történhet velünk. Gondoljatok csak vissza az elmúlt évre. De ha vadak volnánk, semmi értelme például még a Kangcsendzönga megmászá-sának se. Csak éppen ülhetnénk a táborház körül, nyers húst csámcsogva.

- Különben is - mondotta Susan -, itt vannak a vakációs feladataink. Felfedezőknél az természetes, hogy könyveket olvasnak.

Tittynek eszébe jutott, hogy egy jó oldala mégis volna a vademberállapotnak. Nem kellene francia igéket magolni. De ezt nem mondta ki. A francia igéket így is, úgy is be kell vágni.

- Nekem algebraleckém van, és tengerésznek azt tudnia kell.

- Hajótörést szenvedtünk - mondotta Titty -, és most, hogy a dagályhullámok és az óriásrákok útjából kikerülünk...

- Alligátorok is... - toldotta Roger.

- Felköltöztünk ide, a vidék legkiemelkedőbb pontjára. Ez volt az egyetlen ésszerű dolog, amit tehattunk. Mindnyájan váltólázba eshattunk volna odalent.

- Jó - mondotta Susan. - Ezt tehát elhatároztuk. Lássunk neki a sátorverésnek.

- Nagyon jó dolog, hogy apától ezeket a sátrakat kaptuk - állapította meg John. - Nem tudtunk volna mit kezdeni olyanokkal, amelyeket fára kell erősítenünk.

- Fa nincs - mondta Roger.

- Mi lesz a raktársátorral?

- A barlangot fogjuk használni helyette - mondta Susan.

- És Peter Duck lesz a raktárnok - jelentette ki Titty.

Jókora lapos terület volt a kis völgy déli oldalán a patak és a barlang között, közepén a négy alvósátor éppen elért. A Felfedezők mind a négy sátrat nyílással a patak felé állították fel. Az erős déli szélről a mögöttük emelkedő meredek oldal jól védett, látni pedig nem lehetett őket, hacsak a lápos felől valaki egészen odáig nem jött, hogy benézzen. A sátrak és a völgy falai között volt a kormányos tűzhelye, egyike a legsikerültebbeknek eddigi mesterművei közül, és közvetlen a tűzhely alatt volt a kis örvény, amely mintha csak mosogatás céljaira született volna.

- Messze a legjobb táborunk az életben - nézett körül Susan kormányos az utolsó sátor elkészülte után.

- Persze ha nem számítjuk a Vadmacska-szigetet - mondta Titty.

- Minthogy ez nem sziget - felelte Susan -, hát nem is lehet olyan jó. Az összes többi táboraink közül ez a legjobb. Hanem sok tennivaló van még vele.

- A patak felső kiszélesedését gáttal elállítom - mondotta John -, fürdőmedencét csinállok.

- Menjünk is mindjárt - javasolta Roger.

- Először a barlangban kell nagytakarítást rendeznünk - vélte Susan. - Elsősorban a rakományt kell félretennünk láb alól! És addig nem lehet, amíg a port ki nem seperjük.

- Peter Duck nem bánja - mondta Titty.

- Sőt ellenkezőleg - erősítette Susan. - Neki is kell a tavaszi nagytakarítás, csakúgy, mint másnak.

- Valaki menjen, és vágjon néhány csomó hangát. Menjetek ti ketten, míg én elkészítem az ebédet.

- De mi lesz, ha viperákra akadunk? - kérdezte Roger.

- Ne félj, Roger - mondta Titty. - Én is megyek. Jó, hogy nem gondoltunk a viperákra múltkor, mert sohasem fedeztük volna fel a Fecske-völgyet.

- Ne szedd fel a földről, és ne lépj rájuk. Ennyi az egész - mondta a kormányos.

- Ha Roger csak félannyi zajt csap, mint szokott - mondta a kapitány -, nem lesz baj a viperákkal.

A matróz és a hajósinas felmászta a völgy északi lejtőjén, hangos beszélgetés és erős lábtopogtatás közt, hogy alkalmat adjanak a viperáknak az eltűnésre, és nekiláttak a hanga vágásának a kormányos seprűje számára. Itt is, ott is kaszáltak, s egyre közelebb jutottak a lapos tetejű sziklához, amelyről John azt mondta, hogy jó őrtorony lesz. Miért ne lehetnének ők az elsők, akik megmásszák az Őrtorony-sziklát?

Míg a kormányos a Peter Duck barlangjában felraktározott fából hordott magának a tűzrakáshoz, addig a kapitány egy kis építménnyel volt elfoglalva. Nagy, lapos kövekből - a legnagyobbakat kívülre rakva, és a kisebbekkel kitöltve a közepét - egy négyszögletes oszlopot épített.

- A papagájnak - magyarázta. - El akarok vele készülni, mielőtt Titty visszatér.

Az egyik rudat, amire a batyukat akasztották, felébe vágta. Az egyik felét félretette a kormányos seprűje számára. A másikat keresztbe beépítette az oszlop tetejébe úgy, hogy mindkét oldalon kiállt, mint a madárijesztő két karja. Susan segítségével felemelt egy nagy, lapos mészköztáblát, és az oszlop tetejére tette. Erre helyezte a papagáj kalitkáját, és aztán kinyitotta az ajtaját. Beledugta a kezét, a papagáj belekapaszkodott az egyik ujjába. Egy szempillantás

alatt kiemelte. A madár jól megkapaszkodott a rúd egyik ágában. Vidáman csapkodott a szárnyával.

- Szép Polly - mondta a papagáj.

- Egészen jól fest a dolog - mondta a kapitány elégedetten. - Vajon vissza tud-e menni a kalitkájába?

- Próbáld meg egy kockacukorral - mondta Susan.

John egy kockacukrot mutatott a papagájnak, és betette a kalitkába. A papagáj oldalozva végigkapaszkodott a rúdon, amíg a csőrével el nem érte a kalitkát. Aztán megragadta annak egyik rácsát, lábaival kapkodva, amíg talajt nem ért. Majd körülsétált a kalitka ajtajáig, és belépett.

- Sokkal több munkájába kerül újra visszamenni a rúdra.

De nem, a papagáj nemhiába volt hajópapagáj. Pompásan tudott kúszni, és hamarosan megtalálta a módját, hogy csőrével és egyik lábával a kalitkába kapaszkodjék, míg a másikkal eléri a rudat.

A hangavágás kemény munka, különösen ha a matrónak és a hajósinasnak közben még felfedezniük is kell. Mire leereszkedtek a völgy meredek oldalán a tele öl hangával, a papagáj már ismét ott ült a rúdon, a tűz vígan pattogott, a teavíz már majdnem forrt, és a kormányos meg a kapitány ültek, és borsót fejtettek.

- Nna! - mondta a kormányos vidáman. - Jó sokáig oda voltatok.

- Fent voltunk az Örtorony-sziklán. Hohó. Micsoda pompás helye van Pollynak. Mikor csináltátok? Az előbb még nem volt itt.

- Míg ti hangát vágatok.

- A sziklán is fent voltunk. Száz mérföldnyire ellátni róla.

- Észak, dél, kelet és nyugati irányban - szaporította Roger a szót.

- És van egy kis üreg a szikla tetején, úgyhogy ha fekszel rajta, senki se láthat, legfeljebb teleszkóppal a hegytetőről.

- Gyertek, nézzétek meg! - kérte Roger.

- Első az ebéd - mondta a kormányos. - Gyere ide, matróz és te is, fiú, fejtsetek borsót, hogy a kapitány hozzáláthasson a seprűkötözéshez. Aztán mind elmehettek a sziklához, míg az éléskamrát kiséprem.

- A Peter Duckét - szólt Titty.

A matróz és az inas hozzáfogtak a fennmaradt borsó kifejtéséhez. Titty adott egy csomó hüvelyt a papagájnak is. Az gyönyörűen értett a borsófejtéshez. Darabokra tépte a hüvelyt, és eldobta, de a borsószemeket leejtette, és még Susan is úgy vélekedett, hogy azok elég tiszták ahhoz, hogy hozzátegyék a többihez. Mihelyt a borsóval elkészültek, Susan nekilátott az ebédfőzésnek. Pompás ebéd ígérkezik: melegített pemmican és zöldborsó bőven vajjal, utána a szokásos mazsolás kenyér dzsemmel, csokoládé és alma. Eközben John fogta a rúd másik felét, amit meghagyott, amikor a papagáj állványát elkészítette, és egy hatalmas csomó hangát kötött a végére, vastag zsineggel körös-körül csavarva a hanga fekete, fás szárát. Úgy eldolgozta, hogy nem lehetett látni, hol kezdődik a madzag. Igazán jó munkát végzett. Amikor a kormányos meglátta a seprűt, alig várta, hogy használatba vegye, mint ahogy a többiek arra vártak, hogy felmehessenek az Örtorony-sziklához. De ekkorra elkészült az ebéd, és egy

szakács sem szereti, ha a kész ebéddel várnia kell. A seprűt az étkezés végéig nekitámasztották a sziklának, és a piszkos edényt berakták a kis örvénybe, hogy a tiszta patakvíz elmosogassa. Egy pillanatig a matróz és a hajósinas arra gondoltak, jó volna itt maradniuk és segíteniük a barlang kitakarításában. De a kormányos még csakis végig se engedte gondolni az ötletüket.

- Nagyon piszkos - mondotta -, és meg se tudnánk fordulni benne, ha mindnyájan betódulunk. Hagyjátok, majd én kiséprek, és aztán járhattok ki-be, amennyit jólesik.

- Gyertek - intett a kapitány. - Egy tábor megfelelő őrtorony nélkül nem ér semmit. Ne felejtsetek el, mit mondtak a Fruskák a rajtaütésről. Meglátjátok, be is váltják a szavukat. Csakhogy őket éri majd meglepetés!

- A sziklánál jobb helyet nem is találhatnánk - mondta Titty.

A szikla valóban olyan volt, mint amilyenek Titty és Roger ígérték, sőt még annál is jobb, mert éppen azon az oldalon volt a fel- s lejárás, amely Fecske-völgy felé esett.

- Megfelel - jelentette ki John kapitány, miután Tittyt és Rogert a tetején hagyva, maga jó messzire futott a réten. Izgatottan intett a kezével, mikor induljanak. Már lent voltak, és kúsztak eléje a hanga között, ő pedig csak figyelte a sziklát, és még mindig azt hitte, hogy meg se mozdultak.

- Jól van, őrszemek. Jobb már nem is lehet. Valakinek itt mindennap őrt kell állnia, és le kell kúsznia a Fecske-völgybe, hogy jelt adjon, ha az ellenség feltűnik.

Ujjongva tértek vissza a Fecske-völgybe. A kormányost a sátraknál találták, Peter Duck barlangjának a bejárata fölött, amint a völgy oldalát figyelte.

- Mi a baj? - kérdezte John, amint lerohant a meredek lejtőn, és a patakot egy ugrással maga mögött hagyta.

- Nézd! - mondta a kormányos.

- Mi az?

- Nézd! - A kormányos egy rúd lekerekített végére mutatott, amely kiállt a hangacsomó közül, oldalt a barlang bejáratától. - Ez a seprű nyele. Bentről nyomtam keresztül. Bevittem magammal egy gyertyalámpást, és mialatt sepertem, felborítottam. És aztán láttam, hogy a tetőn egy kis fény szüremlik be, megvizsgáltam a seprűnyéllel, és az szépen keresztülhatolt rajta. Azért nem olyan tűrhetetlen a levegő a barlangban. Csak a por zavar. Azt hiszem, valamikor emberek laktak benne.

- Ezt jól csináltad, Susan - mondta John. - Hát akkor támadás esetén nyugodtan elbújhatunk mindnyájan a barlangban. Egy kicsit aggódtam emiatt. Felmegyek, és megtisztítom a nyílást.

- Ez azt is jelenti, hogy a papagáj nyugodtan alhat ott éjszakánként. Nem állíthatjuk fel a raktársátrat, Titty sátrában pedig nincs számára hely. Nem hagyhatjuk megfulladni.

- Valószínűleg Peter Duck lökte fel a lámpást, hogy te megpillantsd a lyukat - mondta Titty. - Tudta, hogy akkor a papagáj vele lakik majd.

- Hát meglehet, hogy így volt - hagyta rá Susan, aki nagyon boldog volt, hogy a kamrának rendes szellőzése van, és tőle ugyan azt csinálhatta Peter Duck benne, amit akart. John felmászott a völgy sziklás oldalára, benyomta a seprűnyelet, hogy az leesett a barlangba. Levágott egy keveset a hangából, ez éppen elég volt ahhoz, hogy friss levegő tóduljon be a nyíláson anélkül, hogy észrevegyék.

Aztán mindenki bement a barlangba. Susan valóságos csodát művelt. Pornak nyoma se volt már. Mielőtt a sepréshez fogott, a patakból hozott vízzel felloccsolta a belsejét.

- Máskor felhasználom a leforrázott tealeveleket - mondotta. - Ma eldobtam, mielőtt gondoltam volna rá.

A kekszes bádogdobozok és a poggyász többi, szanaszét heverő darabja már csinosan össze volt rakva. A bádogdobozok ülőhely gyanánt is szolgálhattak, amit Titty és Roger azonnal ki is próbált. Az egyik falban mély bevágás volt. Kitűnően alkalmas polcnak, ha nem is egészen vízszintes, ahhoz elég egyenes, hogy odaállíthassák a lámpát. Legfeljebb sötétben kiszivárog egy kis fény a bejáratnál. A tetőnyílás csak nagyon kevés világosságot engedett be még azután is, hogy John lenyesett a hangacsomóból.

- Nos - mondta a kormányos, amikor már mindenki kicsodálkozta magát -, elhasználtuk egész fakészletünket a mai ebédfőzéshez. A tábor készen áll. Minden kézre szükség van a tüzelőgyűjtéshez. És aztán, mi a véleményetek egy adag szünidei leckéről?

- Még fürdőhelyet kell készítenünk - jelezte John.

- Medencét kell építenünk - tette hozzá Roger.

- Különben nem fürödhetünk holnap - fejezte be Titty.

- Jó, azt hiszem, szükségünk lesz egy rendes fürdőmedencére - egyezett bele a kormányos is. - De legelőbb is jó halom fát kell összegyűjtenünk.

Uzsonna idejére a barlangban olyan farakás állott, amely bátran felvehette a versenyt azzal, amit a Fruskák hordtak össze számukra a Vadmacska-szigeten. Vacsoraidőre a Felfedezők - tetőtől talpig lucskosan - kipihenték fáradalmaikat, és lesték, hogyan csapkodja a víz a gát széleit. A nagy kövekből épített gát réseit kisebb kövekkel töltötték ki, amiket a fenékről kapartak össze. Erre lapos tőzegdarabokat fektettek, és aztán még egy réteg követ, hogy szorosan összetartsa.

A gát a víz színét körülbelül egy lábnyival emelte. A völgy felső vízesésének a hangja is megváltozott, amint lezuhogott a kis tóba, amely, ha úszásra nem is volt alkalmas, a szokásos fürdőnél sokkal jobbnak bizonyult. A Felfedezők aznap este azzal a megelégedett érzéssel rázták bele magukat alvózsákjukba, hogy jól végzett napi munka van mögöttük. Megkezdődött az élet a Fecske-völgyben.

ÉLET A FECSKE-VÖLGYBEN

A Felfedezők reggel sokáig aludtak. Ébredés után rohantak a völgy felső részéhez, nem mosta-e el az ár a gátat. De nem ám! Egy kő se mozdult el a helyéről. Mindenki megmártotta magát az új fürdőmedencében. Visszajövet Susan éppen arra figyelmeztette a legénységet, hogy hosszú az út Swainsonékig, és valakinek el kell mennie a tejért, amikor megszólalt mellettük egy vidám hang:

- No nézd csak, maguk aztán jó kényelmesen berendezkedtek itt. Jó éjszakájuk volt?

Mary Swainson állt ott a barlang fölött, a lejtő tetején, és onnan nézett le rájuk. Tejeskanna volt az egyik kezében, nagy bevásárlókosár a másikkban.

- Rizsfelfűjt Holly Howe-ból. Mrs. Walker idejön teára holnap, és hoz magával egy pudingot, úgyhogy ezt még ma el kell fogyasztaniuk.

- Ne próbáljon ott lejönni - mondotta John. - Nagyon síkos.

De Mary Swainson, úgy látszik, nagyon jól ismerte a völgyet. Lejött egy birkacsapáson, amely a fürdőmedence közelében ért véget. - De jó vízduzzasztót csináltak itt. Bizony, jól mondták, síkos az a szikla. Nem egy nadrágot elszakítottak ott a bátyáim, amikor lecsúszkáltak rajta.

Roger ebből a szempontból még nem gondolt a völgyre. Azonnal ki is próbálta, először feleútról, aztán egész főntről. Pompás csúszda volt.

- Ott a másik oldalon még jobb van - mondta Mary. - Nem olyan meredek - tette hozzá -, és nem rongálja annyira a ruhát.

- A bőrt - mondta Roger, máris érezve a kárt, amit a Peter Duck barlangját rejtő meredek szikláról való két-három lecsúszás előidézett. - Ha velem jön, én majd megvarrom. Nem első alkalommal teszem, ha jól meggondolom. És megtalálták a barlanghoz vezető utat is! Mindjárt gondoltam, amikor Turner úr bekukkantott, és mondta, hogy hol vannak.

- Jöjjön, nézze meg! - hívta Susan. Senki se bánta, hogy Mary Swainson is ismerte, még Titty se. John felvilágosította, hogy az most egy titkos hely, és Mary megígérte, hogy senkinek sem fog szólni róla.

Mary Swainsont, bár a majorban lakott, a réten túl, és reggeltől estig el volt foglalva, a Felfedezők első perctől kezdve inkább szövetségesnek, mint bennszülöttnek tekintették. Maryben mindig bízhatott az ember. Ezen az első reggelen Mary megivott velük egy csésze teát, és reggeli után Roger, Susan és Titty visszakísérték, miközben John lement a tóhoz, hogy Flint kapitánnyal találkozzék, s hogy belefogjon az árbocfaragásba. Roger másnap megint megjelent a majorban. Újabb nadrágjavítás céljából. Azontúl Mary naponta átlag kétszer varrta meg a nadrágot, egészen addig, amíg Roger végül is megunt a „nadrágcsiszoló”-t, ami Titty szerint a legjobb név volt a csúszda számára.

Alighogy John elhagyta az erdön át vezető szekérutat, és a fák között a Patkó-öböl felé igyekezett, meghallotta egy kézifűrész hangját. Flint kapitány előbb volt ott, mint ő, és már keményen dolgozott az árboc alsó végén; szakasztott olyannak szánta, mint az eltört árboc vége, mert bele kellett illeszkednie a hajógerinc talapzatába. Ezzel hamarosan el is készült. John hátizsákjában magával vitte a körgyalut, és most Flint kapitány megmutatta neki, hogyan kell azzal bánni. Ez a gyalu hajlított volt, gömbölyű felületeket ugyanúgy lehetett gyalulni vele, mint közönséges gyaluval a deszkát. A marokkőzöt is lehozta. Ez két nyitható és zárható harapófogó részből állott, egy kis sróf szabályozta, hogy éppen úgy maradjon, ahogy az

ember akarta, félig vagy egészen nyitva, vagy csukva. Flint kapitány megmutatta Johnnak, hogyan lehet mindkét árbocon lemérni ugyanazt a vastagságot, és hogyan kell rögzíteni a marokkörzöt, hogy mind a két hajlított vége érintse a fát, amikor a régi árboc vastagságát lemérik. Aztán munkához látott, hogy körös-körül legyalulja az új árbocot, amíg az pontosan beleillett a marokkörző két vége közé.

- Egy dolgot sose felejts el! Sose gyalulj le túl sokat. Ha keveset gyalultál, még mindig vehetsz le belőle, de ha túl sokat veszel le, soha többé nem ragaszthatod vissza.

A két kapitány keményen dolgozott az árbocon ebédidőig, amikor a többiek is lejöttek, és elmesélték, hogy karban énekeltek Swainson apóval, Swainson anyó új rongyszőnyegébe bevarrtak egy foltot, látták a disznókat, a borjúkat meg egy csikót és a legnagyobb anyamacskát, ami valaha is eléjük került. Mindenütt nyomában van Marynek, de Mary nem engedi majd a Fecske-völgy közelébe. Különben is fél a papagájoktól, úgyhogy az se volna baj, ha eljönne. A kormányos meghívta Flint kapitányt ebédre, aki boldogan elfogadta a meghívást, és hozott is magával öt adag disznóhúspástétomot és öt gyümölcstortácskát, remélve, hogy azok is elfognak majd. A csomagot, amelyben ezek a finom dolgok voltak, egy bokor alól szedte elő. Előszedett egy horgászbotot, halászókosarat és egy hálót is.

- Úgy gondoltam, ebéd után felmehetünk a Pisztrángos-tóhoz. Megmutatnám nektek, hogyan kell léggel horgászni. A tóban csak léggel lehet boldogulni - mondta Flint kapitány -, de ha van egy-két jó kukacod, könnyen foghatsz a patakban is pisztrángot.

- Horgászbotunk van - mondta Roger.

- Hát láss hozzá, és keress kukacot!

A Fecske-völgyben lezajló első közös ebéd közben kérdezte meg végre Roger Flint kapitánytól azt, aminek a megkérdezését - nem lehet tudni, milyen okból - mind ez ideig halogatta, ámbar az első naptól kezdve folyton ott motoszkált az agyában.

- Flint kapitány... - kezdte.

- Tessék?

- Miért takartad le az ágyúdat kátrányos ponyvával?

- Hogy az idegeneket és a port távol tartsam tőle.

- Ami az idegenek távol tartását illeti, úgy gondolom, az ágyú erre alkalmasabb, mint a ponyva.

- No, nem vettem észre, hogy olyan nagyon távol tartott volna titeket, amikor tavaly elfoglaltatok az Úszóházat, és engem arra kényszerítenetek, hogy a tengerbe ugorjak. Igaz-e? Még ma is fel-felriadok álmomban, ha eszembe jutnak a cápák.

- Szerettük volna, ha elsütöd az idén is a hajóágyút.

- De én jelenleg nem lakom az Úszóházban.

- Miért nem?

Flint kapitány egy pillanatig egy szót se szólt. Mindenki hallgatott. Végül is így felelt:

- Ide figyelj, Roger, mihelyt lehet, ott leszek megint egy hordó puskaporral. Jöhetsz és elsütheted te magad.

- Menjünk, és süssük el azonnal!

- De értsd meg, hogy nem teheti - mondta Titty. - A dédnagynéni miatt. Nancy kapitány megmondta.

- Nem marad itt örökre - szólt végül is Flint kapitány.

A Pisztrángos-tó egy jó mérfölddel a Fecske-völgyön túl feküdt, a rét tetején. Kicsiny tavacska a sziklák és a hanga közti kis mélyedésben. Amikor a Fecskék megpillantották, sajnálkoztak, miért nem ennek a partján állították fel táborukat. De Titty azt mondta, hogy itt nincs barlang, és Susan kijelentette, hogy elég gondot okoz a tűzifa szállítása a Fecske-völgybe is, hát még milyen nehéz volna ide, a Pisztrángos-tóhoz összehordani. Két mérfölddel nehezebb.

- Fel és le egy-egy mérfölddel több - magyarázta Roger.

- És különben is, a Swainson-majortól is messzebbre fekszik egy mérfölddel. Minden időnk azzal telne, hogy fel- és lerohannánk a tűzifáért meg a tejért.

John és Flint kapitány egész másról beszéltek: a pisztrángfogás művészetéről.

- Egész más dolog ez, mint a sügérfogás a nagy tóban. Először is: semmi szükség parafára, sem apró halakra, sem kukacokra csaléteknek. - Flint kapitány kinyitott egy bádogskatulyát, kivett belőle három legyet, és odaadta Rogernek. - Ezek mesterséges csalétek.

- Miből vannak? - kérdezte John.

- Tollból és selyemből. Apró légy valamennyi - magyarázta Flint kapitány. - Nagyokkal semmi haszna halászni erre felé. Ez itt erdei szalonka tolla és narancssárga selyem. Ez meg sötét szalonka és bíborszín, ez fekete pók, barna selyem és egy fekete, ragyogó toll a fácánkakas nyakáról. Ilyen forró napon hegyi patakban ez a legmegfelelőbb csalétek. Legkönnyebb is felkötni a zsinegre.

- Magad készítetted?

- Hát persze hogy magam.

- Kaphatunk mi is egyet - kérte Titty. - Rogerrel vele van a horgászbotja.

- Nem ér semmit, matróz. Sügérbottal nem lehet kivetni a legyet. Elíjeszted a pisztrángot, ha rádobod a nagy, piros parafabóját. De ha van elég kukacotok, a patakban próbát tehetek.

- Csak egyetlenegyet találtam - szólt Roger -, de az aztán pompás példány.

- Nahát, akkor próbáld ki a patakban - mondta Flint kapitány, aki már maga is alig várta, hogy horgászhaszon, amíg a szél a tó tükrét fodrozza. - Gyere, John! Állj félre az útból, kormányos úr, és tartsd kellő távolságban a többieket is. Nem szeretném, ha Felfedező akadna a horgunkra pisztráng helyett.

Lassú léptekkel felsétált a tó déli partján, tehát azon az oldalon, ahonnan a szél fúj. Előreháttra suhogtatta a botját, mindig több zsineget engedve ki. Aztán hagyta, hogy a légy lehulljon a víz külső, fodros felületére. Aztán lassan, nagyon lassan emelni kezdte a bot hegyét s vele a legyet is. Lassan, fokozatosan emelte ki a zsineget a vízből, és hátradobta maga mögé, a levegőbe. Egy pillanatig várt, amíg a zsineg megállapodott, azután előreapta a bot végét, hagyta, hogy a legyek könnyedén, mint a pehely, újra visszahulljanak a vízre. Mikor a legyek harmadszorra vagy negyedszerre pottyantak a vízre, az erdei szalonka tollából és narancsszínű selyemből készült légy mellett hirtelen egy loccsanás, a bot meggörbül, s egy szempillantás múlva kis kövér pisztráng mögött húzódik össze a háló, amelyet John készenlétben tartott a víz alatt.

Roger és Titty oda akartak rohanni. De Susan kormányos tudta, hogy a pisztrángthalászat igen komoly mesterség, s hogy egy felfedező csapat rohangászása nem nagyon segíti elő a halak felbukkanását. Még idejében megakadályozta őket szándékukban, így csak messziről figyelhették a műveletet.

Aztán Flint kapitány odaadta a botot Johnnak. Most ő próbálta a zsineget maga mögött magasan a levegőben kiegyenesíteni s aztán előrecsapni, hogy kicsavarodjék, majd megint kiegyenesedjék, ezúttal elől és jócskán a víz fölött, hogy a legyek úgy hulljanak le, mint a hópelyhek.

- Most!... Fel!... Állj! Most megint előre! - vezényelt Flint kapitány. - Célozz két lányira a víz fölé. Ne vidd túlságosan hátra a botot. Ne erőlködj annyira, arra semmi szükség. A bot hegye végezze el a munkát. Idenézz, hadd fogjam a kezéd. Most! Rajta! No, nem volt valami sikerült dobás, mert két kéz a boton, ha két különböző emberhez tartozik, nem ér többet egynél.

Mégis... végre valahára kirepültek a legyek, nem ragadtak egy csomóba egy-két yardnyira a parttól. Egy loccsanás. John hirtelen felrántja a botot, a legyek hátrarepülnek a feje mögé, és megakadnak a hangában. Flint kapitány hátralépett, és kiszabadította őket.

- Ez egy pisztráng lett volna, ugye? - kérdezte John izgatottan.

- Persze hogy az. Próbáld meg még egyszer, ugyanazon a helyen. Csak nyugodtan. Ne kapkodj, amikor a zsineg mögötted van. No, most ott a pisztráng. Megvan! Ezt jól csináltad! - És most Flint kapitány tartotta a hálót, amíg John élete első pisztrángja eltűnt benne.

Ez több volt, mint amennyit Roger kibírt.

- Gyerünk mi is halászni! - sipította, és kinyitotta a cigarettadobozt, amelyikben egyetlen szál kukaca rejtőzött. - A tó tele van halakkal. Nézd csak, milyen tempóban szedik ki belőle. Már kettő!

- Nekünk nincsenek selyemlegyeink.

- De micsoda kukacunk van! - büszkélkedett Roger. - A legpompásabb kukac, amit valaha is fogtam.

- Flint kapitány azt mondta, jobb, ha a patakban próbáljuk ki.

- A patak nem elég nagy.

Otthagyták Susant, és visszamentek ahhoz a parthoz, ahol a patak elhagyja a tavat. Susan lassú lépésben követte a léggel horgászokat.

- Itt fogunk halászni - állapotott meg Roger. - Pompás hely az úszónak.

Tittyvel együtt lemásztak a lejtőn egy kis öböl szélére, ahol a szikla meredeken szakadt bele a tóba. Egyesült erővel összeállították Roger horgászbóját. Egyesült erővel, de nem minden nehézség nélkül erősítették rá Roger sügérhorgára az óriás kukacot. A parafát jó magasra felhúzták a zsinegen, hogy a kukac mélyen belesüllyedjen a vízbe. Aztán Roger a szikla tetejéről kivetette a parafát és a kukacot a vízbe. Az orsóról zsineget engedtek utána. A piros parafa, melyet a szél vagy a víz sodra hajtott el a parttól, megállt, amikor a zsineg már nem engedett tovább. Roger tartotta a botot, Titty mellette állt, és a vizet leste. Letelepédtek a földre. Aztán Roger átadta a botot Tittynek. Kevéssel rá Titty visszaadta Rogernek. Aztán a bot végét beleékelték egy sziklarepedésbe, a botot megtámasztották egy hangabokron. Ez már igen! Még figyelték egy darabig, majd egész másról kezdtek el beszélgetni. Végül arra a közös megállapodásra jutottak, hogy fog az menni nélkülük is, és elmentek egy kicsit cserkészni a

sziklák közt. Olyan pontra értek, ahonnan jól lehetett rálátni a Pisztrángos-tóra. Ott vannak: John és Flint kapitány meg Susan. Fröcsköl a víz... John kapitány éppen most fogott egy halat. Bekerül Flint kapitány hálójába... Most John átadja a botot Susannak, ő maga pedig átveszi a hálót Flint kapitánytól. Susan tanulja a zsinegvetést. Végre... most Susan is fogott egy halat...

- Talán bennünket is engedett volna halászni, ha ott maradunk.

Visszafordították tekintetüket az ő kis öblükre.

- Nem látom a parafát - hüledezett Titty.

- Ott van!... Mozog!... Titty!... Titty... Valami rettenetesen rángatja...

Őrült rohanás vissza a bothoz, amely dühösen le és fel rángatózik.

A többiek egy teli kosár kövér kis pisztrángot fogtak, egy tucatnyit, valamennyi úgy negyedfont súlyú, és valamennyi egyforma nagyságú.

- Nemigen akad itt nagyobb. Ezek az aprók nagyon kedvesek. Esténként fel-felbukkan a vízben egy-egy óriás példány is, de azokból soha senki nem fogott egyet se. A félfontos egész szép példánynak számít, de a negyedfontos is megteszi már - magyarázta Flint kapitány.

- Mi történt Rogerrel? - kiáltott fel Susan rémülten.

Titty élesen és kétségbeesetten sikoltozott:

- Segítség! Segítség!

- Nincs semmi bajuk - mondotta John csillapítólag. - Hiszen ott vannak mind a ketten. De mi a csudát csinálhattak?

- Egy halat fogtak - kiáltott fel Flint kapitány elképedve. - Fogd csak, John, a botot. Add ide a hálót.

Egy szempillantás alatt átugrotta a hangabokrokat és a sziklákat, rohant, amilyen gyorsan csak bírt, egészen elfelejtkezve kövérségéről és arról, hogy hány év telt el azóta, mióta először horgászott életében.

- El ne engedjétek! - kiáltotta feléjük.

- Ó!... Ó!... - sopánkodott Susan. - Roger beleesett. Nem kellett volna elengednem őket...

Őrült fröcskölés valahol a tó lábánál. Most Titty tartotta a botot. Roger belegázolt a sekély vízbe, s mászott ki a partra, jobban fröcskölvé, mint valaha, s nagy pisztrángot tartva a karja közt. Közben megcsúszott, a pisztráng visszaesett a vízbe. De Roger szerencséjére éppen rápotyogott. Mire Flint kapitány odaért a hálóval, Roger, Titty és a pisztráng már biztonságban voltak kint a parton, mintegy tízyardnyira a víztől.

- Megvan ez két font is - állapította meg Flint kapitány. - Egy nagypapát fogtatok. Lepipáltatok mindannyiunkat, legyestül, mindenestül!

Titty és Roger pisztráng nagypapája túl nagy volt ahhoz, semhogy belefért volna a kosárba. Flint kapitány hálójába került, s együtt cipelték.

- Milyen kár, hogy anyu nem ma délután jön át teára - sopánkodott Titty.

- Bizony, ezt látnia kellene - vélekedett Flint kapitány is.

Végül is úgy határoztak, hogy Flint kapitány magával viszi Holly Howe-ba. Röviddel uzsonna után útra is kelt.

- Nem akarok elkészni. A két kalóz tegnap húsz percet késett az ebédről. Elállt a szelük. Nem az ő hibájuk volt. De az édesanyjuk még nem hallotta végét a szemrehányásoknak, amikor ma reggel megszöktem.

- Megszöktél? - álmétkodott Titty.

- No igen, elsiettem. Sietnem kellett, ha bele akartunk fogni az új árboc faragásába.

- Jönnek holnap a Fruskák? - kérdezte Susan.

- Ne áruld el, ha rajtaütést terveznek - mondotta John kapitány.

- Mindabból, amit hallottam, nemigen hinném, hogy holnap idejöhetnek. De megteszek majd mindent, ami tőlem telik a holnapután érdekében.

- Talán jó is, ha holnap nem jönnek. Sok munkám van az árboccal.

- A Fruskák nem tartják ezt olyan jónak.

- Véleményem szerint borzasztó, hogy nem jöhetnek - sóhajtott Titty.

- Én is azt gondolom - bólintott Flint kapitány. - Sajnos, ezen nem lehet változtatni.

Az óriás pisztrángot páfrány közé csomagolták, és hozzácsomagoltak egy cédulát is, amire Titty ráírta: „Anyunak szeretettel: Titty és Roger.” És Roger ráírta: „Mi magunk fogtuk.” - Nem volt egészen könnyű megválni a haltól, utoljára látni gömbölyű, foltos oldalát. De elvégre is anyué lesz vacsorára, és Flint kapitány se várhat már tovább. Roger még egy utolsó pillantást vetett rá, aztán összefogta körülötte a páfrányleveleket. Flint kapitány zsineggel körülkötötte, úgyhogy takaros pisztrángcsomag lett belőle.

Flint kapitány otthagya a pisztrángfogó botot, egy-két fogásra való műlegyet és a kosarát. Az összes kellékeket Susanra és Johnra bízta, akik gondosan elrejtették Peter Duck barlangjában.

- Ne töltsétek az időt azzal, hogy a tóban halászgattok, csak ha a maihoz hasonló déli szél fúj - mondta már útközben. - A patakban sokkal többet foghattok.

Aznap este egy kis szomorúság töltötte el szívüket, amikor bennszülött bajokra gondoltak, ami a Fruskákat sújtja. De nehéz volt halra és bajra egyszerre gondolni, s Susannak több segítőtje kínálkozott, mint szükséges, a kis pisztrángok megtisztításához. Minden halat külön-külön megcsodáltak, bár most utólag igazán nehéz lett volna megállapítani, melyik volt John élete első pisztrángja és melyik Susané.

- Bár egynéhány közülük a mi fogásunk volna - sajnálkozott Roger, de John kijelentette, hogy egy telhetetlen kis ragadozó, aki elfelejti, hogy Tittyvel együtt olyan nagy pisztrángot fogott, amely majd annyit nyomott, mint valamennyi kis hal együttvéve.

A következő két napon Roger alig tudott másra gondolni, mint a pisztrángokra. Az estének a vacsora és a lefekvés között fennmaradó idejét részben a nadrágcsiszolón való csúszkálással, részben pedig a parton heverő laza kövek forgatásával töltötte. Kukacot keresett, de főleg hangyákat talált.

Másnap reggel, miután Susannal elment tejért meg hogy nadrágjait összevarrják, újra felkapaszkodott a Pisztrángos-tóhoz, abban a reményben, hogy egy újabb pisztráng nagypapát foghat. De ez alkalommal eredmény nélkül járt. Mikor pedig meglátta, hogy Titty, aki pedig kisebb tavakban portyázott, és kisebb kukacokat használt, négy kis pisztrángot fogott azzal az eljárással, amit John mutatott neki, mielőtt levonult a parthoz, hogy az árbocon tovább

faragjon, ebéd után ő is hozzáfogott, hogy parafa nélkül, a kisebb tócsákban horgásszon. Mire pedig John, egy kemény ács munkával eltöltött nap után visszatért a táborba, magával hozván anyut és a hajóbébit az uzsonnához, akkorra Roger egymagában két halat fogott, amit sebtében meg is tisztítottak és megsütöttek, hogy anyu megkóstolhassa a vajjas kenyérhez.

A tegnapi hatalmas pisztráng még akkor este az asztalra került. Anyu, dadus, de még Jackson úr és felesége is ettek belőle, sőt a kis Bridgetnek még reggelire is maradt valami. Anyu azt mondta, hogy ez volt a legnagyobb pisztráng, amit életében Angliában látott. Igaz, Ausztráliában és Új-Zélandban látott már nagyobbakat is. A hajóbébinek nagyon tetszett a papagáj saját külön kakasülője. Anyunak viszont a fürdőmedence tetszett. Előbb még bejárták az egész völgyet, végül megmutatták neki a völgy titkát is. Félrehúzták a hangabokrot a bejárat elől, kezébe nyomták Susan zseblámpáját, és biztatták, hogy bújjon be, és tekintse meg Peter Duck barlangját. A szavak, melyeket a barlangról ejtett, mindannyiukat nagyon boldoggá tették.

- Akármelyik Felfedező büszke lehet, ha ilyen barlangra bukkan. - Ez Tittyt és Rogert tette boldoggá. - Nagyon szép és jól rendben tartott éléskamra. - Ezzel viszont Susannak okozott örömet. - Semmi egyéb nem hiányzik belőle, mint egy kőasztal. (John azonnal elhatározta, hogy előteremt egyet.) - És micsoda pompás búvóhely! - Ez aztán mindannyiuknak tetszett. - De aludni nem szabad benne!

Susan megnyugtatta, hogy senki más nem fog benne aludni, csak a papagáj.

- És Peter Duck - tette hozzá Titty.

- Rendben van. Ez meg micsoda? Ben Gunn?

Susan lámpájával rávilágított a falra. Éppen arra a részére, ahova Flint kapitány beveste három évtizeddel ezelőtt a „Ben Gunn” nevet. Egy másik név is volt alatta, a kettőt kapcsolójel kötötte össze.

- Tudod, Ben Gunn Flint kapitányhoz tartozik, Peter Duck a mienk - mondta Titty. Mindenki felnézett:

BEN GUNN	}	TÁRSAK
PETER DUCK		

A betűk nem voltak mind egyforma nagyok. Bizony, itt-ott táncoltak is. De nehéz lett volna jobban kifaragni egy szál gyertya fényénél, pusztá zsebkéssel.

- Mikor csináltad? - fordult Susan csodálkozva Tittyhez.

- Amikor te és Roger elmentetek a tejért, és John felment az Őrtorony-sziklához.

- Hát az mi? - álmélkodott anyu, mire oda is felvezették. Megmutatták neki a Kangcsendzöngát, közölvén vele, hogy egy napon a Fruskákkal együtt meg fogják mászni a hegycsúcsot.

- Szegénykék - mondta anyu -, abból ítélve, amit róluk hallok, az idén nincs valami jó vakációjuk.

- Szörnyű - mondotta John. - Láttuk őket a díshintóban, amint kikocsiztak a dédnagynénivel.

- Kesztyű is volt a kezükön - tette hozzá Titty mély felháborodással.

- Milyen tulajdonképpen a dédnagynéni? - érdeklődött Susan.

- Nálad volt teán, másnap, hogy mi elvitorláztunk a Vadmacska-szigetre, hogy összebarátkozzatok? - kérdezte Titty.

- Nem mondhatnám, hogy barátkozni jött - mondta anyu. - Inkább olyan kíváncsiság látogatás-féle volt. Azért kívánta, hogy Mrs. Blackett elhozza hozzám, hogy megtudja, mifajta emberek vagyunk.

- És nem barátkozott össze veled, amikor látta, hogy milyen édes és gyönyörű vagy?

Anyu nevetett.

- Talán nem is ez volt a véleménye rólam.

Többet nem is mondott a dédnagynéniről, és a hátralevő időben az Őrtorony-sziklán, teázás közben a Fecske-völgyben, s útban le az öbölhöz, ahová a Felfedezők lekísérték, nehogy valami baja essék a dzsungelben, halászatokról beszélt, meg barlangokról, meg táborozásról Ausztráliában, ahol sokkal veszedelmesebb kígyók tanyáznak, mint ezek a kis hegyi viperák.

Amikor az erdőn keresztül visszafelé baktattak a táborba, Titty azt mondta Johnnak:

- Anyu sem szereti.

- Nem. Biztosan tudom, hogy nem. De talán a Fruskák mégiscsak el tudnak szabadulni a közeléből holnap. És támadást intézhetnek a Fecske-völgy ellen.

Másnap abban a biztos hiszemben, hogy rajtaütés készül ellenük, John egész délelőttjét várakozással töltötte, részben a Fecske-völgyben, részben az Őrtorony-sziklán. Tittyt és Rogert küldték el a tejért, de a lelkükre kötötték, hogy egy perccel se maradjanak el tovább a kelletnél, nehogy a támadás az ő távollétükben essék meg. Később Susan kijelentette, hogy fogytán van a tűzifa, mire három Felfedező nekilátott a rőzszesedésnek, a negyedik pedig ott kémlelt az Őrtorony-sziklán, hogy a kellő pillanatban jeleket adhasson le. A rőzszesedők viszont nem hagyták el az erdő szélét, és percenként figyelték, hogy az őrszem nem jelez-e a sziklán.

Az egész délelőtt és délután várakozással telt. John kapitány végül is lement az öbölbe, abban a biztos meggyőződésben, hogy a Fruskák már nem tartják érdemesnek ilyen későn átjönni. Hát látta, hogy Flint kapitány egész délelőtt ott volt az öbölben, és az árbocon dolgozott. Most John kapitány vette át a munkát, és keményen dolgozott ő is egész délután. John kapitány ott találta az árbocon szegezve Flint kapitány céduláját, melyben közölte vele, hogy másnap nem jöhet. John úgy vélte, hogy a vakációs feladatok ügyében is illik egyszer lépéseket tenni. Mikor este felért a Fecske-völgybe, pedzette is Susannak, aki egyetértett vele abban, hogy miután egy hét eltelt már a vakációból anélkül, hogy belekezdték volna a leckébe, legfőbb ideje, hogy nekilássanak.

- Nem hinném, hogy a Fruskák csakugyan támadásra készülnének. Legalábbis nem a közeljövőben.

- Holt biztos, hogy nem tudnak elszabadulni - vélekedett Susan is.

- De még Flint kapitány se - mondta John.

Mégis, a Fecske-völgybe való átköltözés utáni negyedik napon, amikor senki se számított rá, bekövetkezett a rajtaütés.

RAJTAÜTÉS

Titty azon a reggelen felvitte magával a messzelátót és a francia nyelvtant az Őrtorony-szikla tetejére, hogy keresztülrágja magát a szünidei anyagon. Időnként messzelátójával végigseperte a látóhatárt, de mivel semmi sem mozdult, csak a birkák a legelőn, letette, és újra a könyvbe merült. *J'ai, tu as, il a* - már meglehetősen jól ment, de még mindig összekavarta az *avais, aviez* és *avaient* alakokat, és végképp elvesztette a reménységét, amikor az *eus, eut, eûmes* és *eurentre* került a sor. Roger, akinek nem volt szünidei feladata, és szerette volna, ha Titty horgászni megy vele, nagy vigyázva viperákat keresett. Rövidesen megunt, felmászott az Őrtorony tetejére, és levette magát Titty mellé. Felvette a messzelátót. Egy gőzöst figyelt, míg el nem tűnt, aztán a hangás mező túlsó szélét nézte, ahol az Amazon folyó völgye felé lejtett.

- Né, csak! - kiáltott fel.

- Maradj csendben. Nincs ott semmi. *J'eus, tu eus, il eut...*

- De van.

- *Nous eûmes, vous... vous... vous...* A csuda vigyen el, Roger, most ellapoztam.

- Egy vörös sapka, mint egy piros pók... mászik nagy sebesen fölfelé. - Titty elvette a messzelátót, és egy pillanattal később a francia igék erre a napra feledésbe merültek.

- Az Nancy vagy Peggy! Igen! Ott egy másik sapka is! Két piros sapka! Messze vannak egymástól! Azt hiszem, kúsznak a páfrányok közt. Milyen szamarak, hogy nem veszik le a piros sapkát!... Gyere, Roger. Ne állj fel! Kússz hátrafelé a széléig, és aztán ereszkedj le. Én megyek előre. Biztos figyelnek. Ne tudják, hogy észrevettük őket. Szerencse, hogy nekünk nincs piros sapkánk.

- Hadd nézzem meg még egyszer.

Titty odaadta a messzelátót, a francia nyelvtant a foga közé fogta, hogy mindkét keze felszabaduljon, s lecsúszott a szikla széléről a tábor felé eső részen, ahol a lábát megvethette.

- Gyere, Roger! Add le a messzelátót. Vigyázz!

Roger, aki eddig hason feküdt a sziklán, most megfordult. A lába megjelent a szikla peremén. Addig ficáncolt, amíg a térdei is felbukkantak. Félig már a levegőben lógott, és lábával támasztékot keresett a sziklafalon. Titty nem bánta, hogy esetleg rúgást kap, megfogta az egyik lábát, és alkalmas helyzetbe hozta. Egy másodperc múlva Roger már baj nélkül lejutott a földre.

- Legyen köztünk és köztük a szikla, mint választófal. Siess. El kell csípnünk Johnt, mielőtt felmegy a tóhoz algebrát magolni.

A hanga között bukdácsolva már másztak is lefelé, négykézláb csúszva a Fecske-völgybe... Aztán talpra ugrottak, és rohantak a sátrakhoz. John, orra előtt a nyitott algebrakönyvvel, éppen azzal foglalatосkodott, hogy három műleget erősítsen a horogra. A bot már fel volt szerelve, s ott állt, nekitámasztva Peter Duck barlangjának. Susan előtt viszont füzet és ceruza feküdt, földrajzot tanult, de fél szemmel a fazekat figyelte. John azt javasolta, utaljon ki mindenkinek egy-egy porció kemény tojást. Sajnos, a víz a fazékban nagyon lassan akart felforrni.

- Gyorsan! Gyorsan! - kiáltott Titty már messziről. - Jönnék! A réten át.

- Láttuk őket! - sipította Roger. - Mindkettőjüket! Én vettem észre a piros sapkájukat. Bujkálva jöttek, hogy ne vegyük őket észre.

- Milyen távolságra lehetnek? - John felcsavarta a zsineget a kezére, s visszatette a kosárba, a többi halászszerszám közé.

- Még elég messze vannak. A hangás szélén.

- Vajon futja-e még az időből? Buta dolog volna, ha se kint, se bent nem volnánk, amikor rajtunk ütnek.

- Még jó messze vannak tőlünk. Egész biztos, hogy elkészülünk addig.

- Jó, ti ketten fogjatok neki a sátrak lebontásának, a kormányos meg én azalatt felderítő útra megyünk.

- Gyere, Roger, versenyezzünk. Mielőtt belekezdenél, vezényelj: „Sátrakat bonts!” s akkor mind a ketten együtt startolunk.

John és Susan felkapaszkodtak a Fecske-völgy meredek lejtőjén, s eltűntek szem elől. Roger meg Titty pedig rávetették magukat a sátrakra, megoldották a köteleket, felszedték a sátor-szögeket, szétszedték a kis bambusznád rudakat, és összehajtogatták a krémszínű sátorlapokat. Összecsavarták a hálósákot, aztán keresztbe hajtva a fenéklapot, belerakták majd összesodorták, együvé csomagolva a sátorlapokat, a hálósákot, a bambuszrudakat. Minden köteg sátorcöveket beletettek a maga vászonzacskójába, s mindegyik zacskót belegyömöszölték annak a csomagnak a közepébe, ahova tartozott.

Titty lett volna elsőnek készen, de sajnos kifelejtett egy cöveket, és így újra elő kellett halásznia a kis zacskót, hogy beletehesse. Kifulladásig letelepedett ki-ki a maga batyuja tetejére, s ott szuszogtak, amíg John és Susan rohanva vissza nem érkeztek a táborba.

- Még elkészülhetünk - lihegte John, miközben a horgászbotot szedte szét. - Ámbár nincs veszteni való időnk. Kormányos úr, mind a két sátrat vállalom, ha te nekimegy a konyhai részlegnek. De mi legyen a papagájjal, matróz?

- Meg se fog muikkanni. A biztonság kedvéért mégis letakarom a kalitkáját. Ugye Polly, nem veszed rossz néven?

Tíz perc se telt bele, s a fecske-völgyi tábornak hűlt helye volt. Csak Susan tűzhelyének kormos kövei jelezték, hogy itt valamikor emberek tanyáztak, és tüzet raktak. Susant bízták meg azzal, hogy még egy utolsó pillantással körültekintsen a tábor helyén. Benne aztán igazán meg lehetett bízni, hogy észreveszi, ha valami kint maradt. Egy törülköző csakugyan ott száradt még egy hangabokron. Gyorsan felkapta. Mást aztán igazán nem talált.

Valaki hangosan súgta a háta mögött:

- Siess! Gyorsan!

A kormányos még egyszer - utoljára - körülnézett az elhagyott völgyben, azután a többiekhez bújt. Abban a percben, hogy ő is benn volt Peter Duck barlangjában, John helyreigazította a széttolt hangabokrot a barlang bejárata előtt. A nyílás eltűnt.

A barlangban meggyújtottak egy szál gyertyát abban a lámpásban, amely a sziklafal egyik oldalának girbegurba polcán állott. Titty és Roger ott ültek a batyujukon a lámpás alatt, és máris visszafajtották a lélegzetüket. Az élelmiszert tartalmazó bádogszelencék csinos piramisban ott emelkedtek a farakás mellett. A farakás tetején állott a papagáj kalitkája, letakarva sötét takaróval. Amint a kormányos szeme kicsit hozzászólt a halvány, pislákoló gyertyafényhez, azonnal észrevette, hogy Titty jó munkát végzett. A főzőedények ott állottak katonás

sorban, a horgászbötk, melyek az imént még a farakásnak voltak támasztva, most egyik sarokba kerültek, s nem állottak senkinek sem az útjában.

- Peter Duck kedvét leli benne - mondta Titty. - Hiszen a barlang, szerinte, mintha csak erre volna teremtve.

- Kormányos úr - mondotta John kapitány meglelégedéssel, miközben hátrafordult a keskeny bejárattól -, mindenki kitűnő munkát végzett. A legénység fegyelmezett és szakképzett. Osszon ki fejenként egy-egy porció csokoládét.

- Semmi szükség, Roger, hogy mocorogj. Ne nyúlj a lámpához. Kint hagytam egy csomag csokoládét, éppen erre való tekintettel. Ott van a dobozok tetején.

A hangok kísértetiesen kongtak a barlangban. Az elsuttogott „köszönöm szépen”, amikor valaki a porcióját átvette, még a suttagó előtt is idegen hangnak tűnt. És amikor egy félig üres doboz lecsúszott a piramis tetejéről, mindenki úgy összerázkódott, mintha robbanást hallott volna.

- Psszt! - intette őket csendre John. - Már egészen közel lehetnek. Gyorsan jöttek, bár annyira lehajoltak a hanga közt, amennyire csak bírtak. Nem tudják, hogy észrevettük őket.

- Figyeljete! - súgta Susan.

A barlangba nem hallatszott be egyéb a külvilág zajából, csak a patak csobogása. John lehasalt a földre, fejét a küszöbre hajtotta, de úgy, hogy a bejáratot elborító hanga egészen eltakarta. A kezével jelt adott a többieknek, hogy csöndben maradjanak. Néhány percig egyetlen nesz sem hallatszott. Csak Polly élesztette csőrét a pálcikáján.

Sípjel verte fel hirtelen a kísérteties csöndet. Ezt nemcsak Johnnak, de valamennyiüknek meg kellett hallaniuk. Mintha pontosan a fejük felett harsant volna. Majd egy második, ugyanolyan éles, de ez már a völgy másik oldaláról. Aztán vad üvöltések:

- Örök hűség a *Fruskának!* - egyszerre két különböző irányból. Utána guruló kövek dübörgése, lábak topogása, újabb hosszú, néma csönd, amit végül is Nancy kapitány tört meg, közvetlen a barlang közelében:

- A mindenit! Hát ezek hová a csudába tűnhettek?

- Nyomuk vészett. - Ez Peggy hangja volt.

Hangjukon érződött a megdöbbenés és a tanácstalanság.

- Azt mondtad, hogy láttál valakit az őrtornyuk tetején!

- Úgy rémlett.

- De most hűlt helyük. Úgy látszik, továbbköltöztek a táborral.

- Talán ők is valami bajba keveredtek.

A barlangban senki sem lélegzett a papagájon kívül. Újra Nancy hangja meg egy kő koppánása, amit visszaejtettek a földre.

- Ejnye! Nézd csak! Itt nemrég még Susan tüze lobogott. Nagy sietve kellett eltakarítania. Nincs hamu a tűzhelyen, s a kövek mégis olyan forrók, hogy alig lehet őket kézzel érinteni. A parazsat beledöntötték a patakba. Észrevettek bennünket, sebtiben eloltották a tüzet, és elináltak.

- Lehetetlen, hogy észre ne vettem volna őket, ha a Patkó-öböl felé vették az útjukat. Egész idő alatt, amíg megkerültem a völgyet, állandóan szemmel tartottam azt a pontot, ahol a patak eltűnik az erdőben.

- Akkor hát - hallatszott újra Nancy hangja - biztosan felmentek a Pisztrángos-tóhoz, ahol Jim bácsi szerint azt az óriás halat fogták. Ezt megcsinálhatták titokban, ha a patak mentén kapaszkodtak fel. De mi a csudát csináltak a sátrakkal meg az egész cókókkal? Kutya nehéz lehetett, én úgy élek!

John valamit firkált egy darab papírra. Itt feküdt közvetlen a barlang bejáratában, s anélkül hogy elmozdult volna a helyéről, hátraadta a papírt. Susan egy hang nélkül átvette tőle, és a gyertya lángja elé tartva, kibetűzte:

„Szóra tudod bírni a papagájt?”

Susan most megmutatta Tittynek. Titty lábujjhegyen odalopózott a papagáj kalitkájához, leemelte a farakásról, a takaróval együtt odavitte Johnnak a barlang szájához. Megérintette John vállát, az hátranézett, és észrevette a kalitkát. Erre félrekúszott a bejáratból, hogy helyet csináljon. Titty a kalitkát szorosán a bejáratához állította, úgyhogy minden beszüremelő fény egyenesen a kék takaróra esett. Kint újra Peggy hangja:

- Máris elkéstünk.

- Gyere, szedjük a lábunkat. Nem mehettek messzebb a tónál.

Sietős léptek a patak mentén, a fürdőmedence irányába.

- Most! - suttogta John.

Titty levette a kék takarót a papagáj kalitkájáról.

- Szép Polly!! - kiabált a meglepett papagáj. Mikor pedig Titty gyorsan újból ráborította a takarót, olyan dühösen rikoltott, mint az erdei papagájok, amikor dúlnak-fúlnak, s nem mint a szelídített madarak, akik egy csomó szót, sőt az egyszeregy foszlányait is tudják.

- H-o-l vannak? - hallatszott Nancy hangja, amint visszafelé jött megint.

- A papagáj hangja. Mintha egészen közélről hallottam volna - így Peggy.

- Azt tudom, te szelídített vadkecske. Hát persze hogy közélről. De h-o-l? h-o-l? Valahol eldughatták a papagájt a hanga közé. Azt a vak is látja, hogy ők maguk nem lehetnek itt.

- Másszunk fel az őrtoronyba, és onnan tekintsük át a terepet.

- Ez életed eddigi legjobb ötlete. Onnan megláthatjuk őket, akárhol bujkálnak is.

Cuppanás. Mintha valaki elcsúszott volna a patakban átkelés közben. Aztán kövek gördülése, amint a Fruskák felrohantak a völgy túlsó oldalán. John még várt egy pillanatig. Aztán vigyázva széthúzta a hangát a barlang nyílása előtt. Tiszta a levegő. - Gyertek gyorsan! - Egy szempillantás alatt már valamennyien kint pislogtak a napsütésben.

- Egy pillanat - mondta Susan. - Elfelejtkeztem a tüzelőről. Visszabújt a barlangba, s ölében egy halom tűzifával tért vissza. Nagy csomó száraz levelet is hozott magával a tűz felélesztéséhez. John a hangabokrot helyreigazította a bejárat előtt.

- Van nálam gyufa.

Susan a tűzhelyhez sietett, és egy perc múlva már minden készen állott a tűzgyújtáshoz.

A többiek letelepedtek a tűzhely köré, mintha egész nap el se mozdultak volna mellőle, Susan lángra lobbantotta a száraz leveleket. Hatalmas füstgomoly csapott fel. Titty újra lehúzta a takarót a papagáj kalitkájáról, és a papagáj igyekezett behozni mindazt, amit az imént elmulasztott. Hangos, szünni nem akaró rikoltozásba fogott, és felsorolta az összes általa ismert szavakat, abban a sorrendben, ahogy azok az emlékezetébe jöttek.

- Szép Polly! Polly papagáj! Kettő! Kettő! Kétszer! Polly! Kettő! Kettő! Kettő! - Aztán egy újabb rikoltás.

A Fruskák elképedt ábrázata tekintett vissza a völgy pereméről.

ELŐRE, MINDIG CSAK ELŐRE...

- Azt a fűzfánfüttyülőjét! - káromkodott Nancy kapitány. - Hát ezt hogy csináltátok?
 - Hol voltatok? - kérdezte Peggy.
 - Hát ti ugyan alaposan kibabráltatok velünk! Egy null a javatokra. De hol a csudában van a cókmókotok? Mit csináltatok a sátrakkal?
 - Mondjuk el nekik! - kérlelt Roger.
- Susan Johnra nézett.
- Tessék. Csak rajta.
 - Peter Duck barlangjában voltunk - mondta Titty.
 - Peter Duck barlangjában? Hát az mi?
 - Igen, az ő barlangja.
 - Csak nem egy valódi barlang?
 - De még milyen valódi! - erősködött Roger.
 - Titty és Roger felfedezése - magyarázta John.
 - De hol van?
 - Itt - mondták a Fecskék karban.
- A Fruskák körülnéztek.
- John félrehúzta a hangabokrot.
- Bújjatok be, és nézzetek körül.
 - Semmi kelepce? Semmi törbecsalás és fogság? Nagyon kell sietnünk vissza.
 - Nem, dehogy. Béke. Csak bújjatok be nyugodtan, és nézzetek széjjel. Találtok benn lámpást is.
- Nancy ment elől, Peggy a nyomában. Lehajoltak, és bebújtak a nyíláson. A többiek mind utána tódultak. A Fruskák annyira elhűltek a bentiek láttán, hogy Titty csakugyan nem kívánhatott volna többet. Égő lámpás a sziklafalba vésett polcon, a sárga, pislákoló fény megvilágította a barlang durva oldalát, a farakást, a piramisba rakott bádogszelencéket, a sátorkellékekkel tömött batyukat, a horgászbotokat és a katonás rendben sorakozó főzőedényeket.
- Aztán John a helyére húzta a hangabokrot, és megmutatta, hogyan feküdtek lesben, hogyan hallottak mindent, ami kint történt. Aztán megint kibújtak, pislogtak a napsütésben, és John újra eltakarta a bejáratot a hangabokorral.
- Most már értem, miért akartatok mindenáron felköltözni a partról - kiáltotta Nancy nagy elismeréssel. - A Vadmacska-sziget után ez a legpompásabb hely az egész környéken.
 - Még lakhatsz is egy ilyen barlangban.
 - Az már igaz, hogy soha senki se akadna ránk - vélekedett Nancy kapitány.
 - Nahát, láthattátok, amikor a *Fruska* kalózai rajta akartak ütni táborunkon.
- Nancy felcacagott.

- Ha nem bújtok elő, és ha a papagáj nem rikoltoz, hazamegyünk, holtbiztos, és azt mondjuk Jim bácsinak, hogy megszőktetek.

A társaság újra bevonult a barlangba.

- Üssünk itt tanyát, és bújjunk el a dédnagynéni elől - javasolta Peggy.

- Nem ér semmit. Tudod, anyu miatt.

- Kár, hogy a szigeten nincs egy ilyen barlang - sajnálkozott Titty.

- Készítsünk egyet, ha újra visszaköltözünk.

- Kitűnő ötlet.

- Bár bedughatnánk a dédnagynéni egy ilyen barlangba, rázárnánk a nyílást, és ott felejténék. A bejáratra kiírnánk: „Hagyj fel minden reménnyel.” Begyömöszölnénk és befaloznánk - kéjelgett Nancy kapitány képzelete.

- No de most, legénység, rajta! - vezényelt Susan kormányos a matrónak és a hajósinasnak. - Hadd lám, mennyi idő alatt tudjátok visszaállítani a sátrakat.

- Mi is segítünk! - ajánlkozott Nancy kapitány.

- Aztán nekilátunk az ebédnek! - ígérte Susan kormányos.

- Mi, sajnos, nem sokkal járulhatunk hozzá a közös lakomához. Csak masírozás idejére szánt porcióink vannak.

- Annyi baj legyen - mondotta Susan. - Van nekünk bőven. A krumpli ott áll egy zsákban, a sarokban. Ha ti nem unjátok, mi akár mindennap megesszük a pemmicant.

- Unni? Egyenesen honvágyunk van pemmicant után - sóhajtott Nancy. - Olyan illedelmesen ülünk már hetek óta az ebédnél, és annyi kéremet és köszönömöt hallatunk, hogy még az evéstől is elment a kedvünk.

A Fecske-völgy hamarosan sürgés-forgás színhelye lett. Susan a tüzet szította, vizet forralt üstben, lábasban egyszerre, és egy nagy doboz pemmicant bontott. Peggy krumplit hámozott. John, Nancy és Titty a sátrakat állították fel. Ajánlkoztak, hogy segítenek Rogernak, de Roger nem kért belőle. Lassan dolgozott, de nem vétette el a dolgot. Pedig most először állította fel egyedül a sátrát. Ez pedig jóval nehezebb mesterség, mint lebontani.

Amikor a táborhely megint visszavedlett tábori mivoltába, sátrakkal és papagájkalitkával a kő-állványon (ó, hát erre való, nem tudtuk mire vélni!), s közben Rogert figyelték, aki óvatosan megfeszítette a sátraköteleket, Titty megkérdezte Nancyt:

- A dédnagynéni, úgy látszik, még rosszabb, mint volt, azért akarjátok befalozni. Egy kőhíd csatornájába vagy erődbe kellene. Kár volna egy ilyen pompás barlangot pocsékolni rá.

- Kár azért minden - dühöngött Nancy. - Hiszen, ha csak bennünket bántana. Mi csak kibírnánk valahogy. De meg, és anyut is bántja. Ha láttátok volna, micsoda cirkusz volt aznap, amikor vitorlázás közben elállt a szelünk. Emlékeztek, aznap segítettünk nektek tábort költöztetni. És különben is, ki nem késik el nyáron az ebédre? De abban a pillanatban, hogy ránéz az órájára, és megállapítja, itt az esedékes étkezés ideje, nem várja meg, ahogy illenék, hogy a gongot egyszer-kétszer megüssék a házban, s aztán kivigyék a kertbe, hogy ott is megszólaltassák néhányszor, arra az esetre, ha mi fenn tanyáznánk a réten. Egyenesen bemegy az ebédlőbe, és belekezd a várakozásba. Tízet egy ellen, hogy a szakácsnő még nincs kész. Az öreg gong nem szólal meg, amíg a szakácsnő nincs kész. És anyu nem tudja, mit csináljon,

hogyan rendezze el az ügyet a dédnagynéni és a szegény öreg szakácsnő között. És amikor már oda is nyomták az orra alá az enivalót, a dédnagynéni mégsem hajlandó hozzáfogni, amíg bennünket elő nem kerítették. És ha Jim bácsi nincs ott, még nagyobb a cirkusz. Tegnap este megríkatta anyut.

Tittynek a szája nyitva maradt az álmélkodástól. Próbálta átgondolni magában, ugyan mit is tenne, ha valaki a világon megkísérelné megríkálni a világ legjobb bennszülöttjét.

- Persze mimiattunk volt az egész. Szegény aput is belerángatta a dologba. Lefekvés után Jim bácsi épp az ablakunk alatt állt meg anyuval beszélgetni. „Bob is ilyennek szerette volna őket, amilyenek.” És „Mops”-nak nevezte anyut, amit csak egész ritka alkalmakkor használt. Aztán mi éktelen kiabálásba kezdtünk, és anyu csitított: „Aludjatok, csacsikák...” És úgy tett, mint-ha nevetne. De nem akart sikerülni.

Nancy egy pár lépést tett, s aztán kivörösödött arccal tért vissza.

- Csak tudnám, mivel lehetne a dédit elüldözni a háztól. Azt ötlöttem ki, hogy kavicsokat dugok a lepedője alá. Peggy csukamájolajat szeretne csöpögtetni a reggeli teájába. De ez mind nem használna semmit. Csak anyu helyzetét nehezítené.

Titty szólalt meg:

- Egy könyvben olvastam, hogy némely vidéken a bennszülöttek ilyenféle módszerekkel élnek ellenségeikkel szemben: készítenek egy bábút, amit az illető személyről neveznek el. Gombostűket döfködnek bele. Az illető személy megérez minden gombostűt, amit a bábuba szurkálnak. S ha a gombostűvel sikerül átdöfni a bábút, az illető személy szörnyethal... Próbát tehetnétek. Minden este kicsit mélyebbre döfitek a gombostűket, amíg olyan kényelmetlenül nem érzi magát, hogy magától elhagyja vendégszerető hajlékotokat.

Nancy, keserűen felkacagott.

- Sűrűn teleszurkálhattok gombostűvel egy hatalmas bábút, akár túpárnának használhatjátok, a dédnagynéninek még akkor se fájna. Észre se venné. Inkább a gombostűk tompulnának.

- Talán célravezetőbb volna ezüst gombostűket használni - javasolta Titty. - Ezt ugyanabban a könyvben olvastam, ahol boszorkányvadászatról és prikulicsról is szó volt. Ott mindig ezüst puszkagolyót használtak.

- Susan gombostűi mintha ezüsből volnának - mondotta Roger, aki, miután sátrát szabályszerűen felállította, élénk figyelemmel követte a vitát.

- Talán csakugyan megtennék Susan gombostűi is - vélekedett Titty. - A dédnagynéni nem jöhet rá, hogy nincsenek valódi ezüsből. Nem is veszi észre, amikor beleszúrod őket a bábuba.

- Ez mind marhaság - elegyedett most bele Susan is a vitába. - Ki hisz az ilyesmiben?

- Biztos, hogy van valami hatása - ellenkezett Titty -, különben nem éltek volna az emberek annyi időn át ezzel az eljárással.

- Nem jó varázsmód ez - tartott ki Susan.

- Jó varázslat volna, ha a dédnagynéni távozását eredményezné, s nem volna többé olyan utálatos szegény Mrs. Blacketthez.

- Nna, annyit mondom, senki se próbálkozzék meg vele - zárta le a vitát Susan.

- Előbb-utóbb úgyis elmegy. Általában nem szokott egy helyen tovább maradni egy hétnél. Azt hiszem, csak azért szerencsétlen bennünket ilyen sokáig, mert tudja, anyu azonnal elengedne hozzátok, ha nem volna itt - szólt Nancy.

Szerencsétlenségükre a krumpli rosszkedvében volt. Peggy és Susan állandóan szurkálták, mintha minden egyes szem egy-egy vudu néger varázsbábu volna, amit, ha megszurkálnak, a dédnagynéni ártalmatlanná lesz. De bárhogy mesterkedtek, a krumpli, rejtélyes okokból, sehogysem akart megpuhulni. Pedig a két kormányos ma különlegesen finom ebédet akart feltálalni, melegített pemmicant és burgonyát egy fogásnak, nehogy az utóbbi a végére maradjon, és elrontsa a csokoládé és alma ízét, amit desszertnek szántak.

Az eredmény az volt, hogy az ebéd nagyon későn kezdődött, és igen belenyúlt a délutánba. A tengerészek lassan fogyasztották a pemmicant, abban a reményben, hogy mégiscsak elkészül a krumpli, mire az utolsó falat pemmicant lenyelik. Hát bizony későn fogtak hozzá, és olyan soká tartott, hogy mire az ebéd végére értek, és Nancy kapitány bedobta az almacsutkát a tábortűzbe, majd megkérte John kapitányt, hogy nézné meg a kronométert, már - hajóidő szerint - nyolc harangütés is elmúlt. Világos, hogyha Nancy kapitány és Peggy kormányos futólépésben szaladnak is haza, akkor sincs rá semmi esélyük, hogy odaérjenek teára.

A két Fruska kétségbeesetten nézett egymásra, s már éppen azon voltak, hogy a réten keresztül hazarohannak, amikor Nancy kapitánynak eszébe jutott, hogy a szalonban szervírozott teával sohasem szoktak várni. Nincs hát semmi értelme hazarohanni, ünnepi ruhába vágni magukat, amikor már úgyis minden lezajlott.

- Ha ég és föld leszakad, akkor is elkéztünk. Már nem segíthetünk a dolgon.

- Legalább a vacsorán másodpercnyi pontossággal kell megjelennünk - mondotta Peggy.

- Lesz is cirkusz, ha nem jelenünk meg.

Így hát ott maradtak még egy darabig. Hogy ne vesztegessék az időt, Susan erősen szította a tüzet, és már föl is tette a teavizet. A késői ebédet rögtön követte az uzsonna. A kalózok és a Felfedezők már a második serleg felhörpintésénél tartottak, amikor kő koppant a sziklákon, a felső vízesésnél.

Felnéztek. Egy bennszülött ereszkedett le a völgybe. Ki volt melegedve, lihegett, de azért futva jött le a patak mentén. Poros zsákváson batyut húzott maga után egy kötélén. Csak úgy bukdácsoló rohanás közben, és észre sem vette, hogy a tábor közepébe ért. Hirtelen megállt.

- A vadászkutyák itt fognak keresztülcsörtetni, de azért nem kell félni tőlük.

Nancy felugrott.

- Vadászkutyaverseny lesz?

- Abbiza! Idomítás. Körülbelül húsz kutya Low Endből és vidékéről.

- Mi az, hogy vadászkutyaverseny? - érdeklődött John.

- Meglátod. Mikor indulnak? - kérdezte Nancy.

- Alighanem mire én leérek Low Endbe.

- Iszik egy kis teát? - kérdezte Susan, és gyorsan kiöblített egy bögrét.

- Köszönöm alássan, nagyon szívesen. Nagy a hőség máma. - Egy hörpintésre kiitta az egész bögrét, és aztán sietve ment az útjára.

- Ne féljenek a kutyáktól, s akkor a kutyák sem fognak magukkal törődni - szólt még vissza.

- Vérebek? - érdeklődött Titty izgatottan.

- Nem, dehogy. A legédesebb dolog ez - felelt Nancy. - Az a zsák, amit maga után vonszol, tele van valami szagos dologgal. Aztán egyszerre elengedik valamennyi kutyát, senki sem kíséri őket. Azok meg rohannak a nyomon, amit a zsák hagyott, keresztül a hegyoldalon s aztán vissza a hegy lábához. Mikor lefelé rohannak, az emberek hívni fogják a kutyáikat. Minden embernek megvan a maga külön hívőjele, és mindegyik kutya ismeri a magáét. Halljátok, hogy szűkülnek a vadászkutyák Low Endben, a gőzös kikötőjénél? Várják, hogy indulhasanak.

Füleltek. Mélyen lenn a völgy alatt, a tó alsó vége felől időnként ugatás morajlott fel.

- Nem fogják szétszaggatni a sátrakat? - aggódott Susan.

- Szó sincs róla. Keresztülszáguldanak a táboron, semmiért sem fognak megállni. Felmegyünk az Őrtorony-sziklára. Onnan láthatjuk a falka közeledését. Aztán visszajövünk ide, hogy megfigyeljük, hogyan ugranak le a vízesésnél.

Nancy még sok mindent mesélt a Fecskéknek, hogyan esnek itt a környéken a nagy vadászkutyaversenyek s a kutyák vezetőinek a versenyei, amikor a fiatal emberek csónakkal áteveznek a tavon, felrohannak a dombtetőre, aztán vissza, ki-ki a maga csónakjához. Mesélt nekik a birkózásokról és rúdugrásokról. Mesélt a juhászkutyaversenyéről, amikor a juhászkutyák birkákat terelnek, karámba kerítik őket, kiválasztanak egy bizonyos birkát a többi közül, mindezt a juhász egy szavára vagy füttyére. Aztán megint visszatért a vadászkutyaversenyekre, amikor a kutyák, mint fehér pacnik, repülnek a hangák között, lepottyannak a meredek domboldalon, az ordítás egyre erősödik, míg végül az egész világ rekedtté ordította magát, a nyertes ebek nyelvüket lógatva baktatnak vissza a sportmezőre, s a vadászkutyaversenynek vége. Egészen meglepedtek a beckfooti estebédről, a dédnagynéniről és a bennszülött bajokról. Nancy még mesélt, amikor a völgyben felhangzott a kutyák ugató kórusa. A hang egyre erősbödött, s aztán hirtelen elhallgatott.

- Elindultak. Gyertek.

Mindnyájan felmáztak az Őrtorony-sziklára. Nancy, aki a messzelátóval kémlelte a dombok alját, felkiáltott:

- Ott vannak!

- Hol, hol?

- Ott kapaszkodnak fel a Longfell-erdőben. Nézzétek! Most ott rohannak az erdő szélén, és belevetik magukat a hangába.

- Fej fej mellett - szólt Peggy.

- Most egy másik csapat jön.

- Hol, hol? - izgult Roger. A „Longfell-erdő” semmit se mondott számára, mert nem tudta, merre van. Nancy odaadta neki a messzelátót, megmutatta, hogy hol vannak a kutyák. De rögtön vissza is vette tőle, belenézett, és újra visszaadta. A messzelátó kézzől kézre járt, mindenki belenézett.

- Most szétszóródnak - mondta John, aki látcső nélkül is kivette a fehér pontokat, minthogy már tudta, merre keresse őket. - Az egyik fehér pont jóval megelőzte a többi.

- Felfelé törtetek Brockstoneson át - mondta Nancy. - Most nem lehet őket látni... Ott bukkannak ki, ni! Rohannak, mint a szélvész.

A fehér pacnik eltűntek a hangában, aztán újra felbukkantak a lejtőn, megint a hangás hegyoldalon, aztán megint eltűntek. Egy-két fehér pacni ide-oda kóválygott, úgy látszik, egy-egy kutya elvétette az utat. Majd ezek is eltűntek, mintha valamennyi belezuhant volna a szakadékba, vagy valami váratlanul támadt mélység nyelte volna el őket a hegyoldalon.

- Egy perc múlva újra látjátok majd. Itt kell keresztülhaladniuk, hisz az ember a zsákkal erre ment végig. Biztosan a domb másik oldalán kapaszkodnak fel.

- Ott ni, látok egyet. Egyedül van. A Pisztrángos-tónál. Nem... egy másik is van mellette.

Nancy megragadta a messzelátót.

- Igen. Ott vannak. Még mindig egy csomóban. Gyorsan, gyorsan! Egy szempillantás alatt itt lehetnek. Gyertek le, nézzük meg, hogy ugorják át a vízesést.

- És tegyük el a papagájt az útból.

Lesiettek a szikláról, vissza a táborba, s ezen a napon immár másodszor száműzték a hajó papagáját Peter Duck barlangjába.

- Nézzetek csak, nézzetek!

Egy karcsú, fehér agár, vállán és lágyékán sárga és fekete foltokkal tűnt fel a láthatáron, s egyre-másra szökdelt át a sziklákon.

- Bravó, bravó! - üvöltött Peggy.

- Maradj nyugton! Maradj nyugton! - csitította Nancy. - Ne szólj hozzá.

A kutya megállt a fürdőmedencénél, körülnézett, aztán mohón szürcsölt a hűsítő vízből.

- Ezt nem lett volna szabad neki.

Alighogy az első kutya elhaladt, már vagy egy fél tucat ömlött le utána a sziklák között, mint eső után a megáradt patak tarajos vize.

- Az első negyven-ötven yardot veszített, amiért ivott - mondotta Peggy.

A többi kutya ügyet sem vetett a táborra, keresztülrohant rajta. Csak a később érkezők álltak meg, és néztek széjjel. Ezek nem vették valami komolyan a versenyt.

- Ti nem értek semmit - szólt rájuk Nancy szigorúan. - Eriggyetek tovább.

- A többiek messze járnak - tette hozzá Titty.

- Sohasem éritek utol őket, ha nem rohantok.

Aztán ezek a kutyák is eltűntek a többi nyomában. Egyszerre csak mélyen a lápvidéken alul, a tó lábánál újabb hangok, üvöltések, kerepelések, sípolások hangzottak fel.

- Olyan, mint mikor a papagájok és a majmok versenyt üvöltenek.

- Rosszabb - szólt Roger.

- Ezek a kutyák gazdái. Biztosan észrevették a legelsőt. De kár, hogy nem láthatjuk a finist.

Hatalmas éljenzés harsant, aztán a kiáltások elhaltak.

- Vége. Most a tulajdonosok megveregetik kutyáikat, adnak nekik egy-egy kockacukrot, és megdicsérik: „Derék kutya vagy!”

Nancy vidám hangja hirtelen elkomorult.

- A dédnagynéni nem fogja azt mondani, hogy mi derék kutyák vagyunk, ha egy percet is késünk a vacsoráról. Hány óra van, John?

John megnézte az óráját, de nem számította át hajóidőre. A helyzet túl komoly volt ahhoz.

- Mind a három étkezést elmulasztottuk.

- No, most megint alaposan elrontottuk a dolgunkat. Gyere, átvágunk az úton. Az rövidebb. Talán szerencsénk lesz, és valaki felvesz a kocsijára. Benne vagyunk a slamasztikában.

A Fecskék egymásra néztek. Ha Nancy Blackett kapitány arról beszél, hogy szárazföldi úton megy, azonkívül arra is számít, hogy egy bennszülött felveszi a kocsijára, akkor a helyzet valóban nagyon komoly.

- Minden rendben lesz, ha elmesélek neki a vadászkutyaversenyt - mondotta John. - Lehetetlen, hogy meg ne értse, hogy azt meg kellett várnotok.

- Semmi értelme a dédnagynéninek vadászkutyaversenyről beszélni... A hajótörés sem jelentett számára semmit - legyintett Nancy.

- Bennünk igazán megvolt a jó szándék, hogy visszatérjünk estebédre - búsult Peggy.

- Ezt elmondhatjátok neki - mondotta Titty.

- Csak ránéz majd anyura - szólt Nancy.

- Elkísérjük őket az útig - mondotta Susan.

- Nem lesz semmi baj - szólt hátra Peggy. - Ne zavartassátok magatokat.

- Tejet kell hoznunk - jelezte Susan.

- Én még szeretnék az árbocon dolgozni.

Valójában azonban együtt akartak lenni szövetségeseikkel, ameddig csak lehet. Szívesen velük mentek volna egész Beckfootig, hogy szembenézzenek magával a dédnagynénivel.

- Mi az, Titty, nem tartasz velünk? - kérdezte John.

- Nem oltottuk el a tüzet, jó, ha valaki vigyáz rá - mondotta Susan, és felkapta a tejeskannát.

- Szeretnék itt maradni - mondotta Titty -, jó éjszakát, Nancy kapitány. Jó éjt, Peggy.

Nancy és Peggy már rohantak le a Fecske-völgyből, hogy az erdőn keresztül elérjék az utat, amely a tó mellett hazavezet, a felnőtt bonyodalmak közepébe. Olyan tempóban mentek, hogy a többiek alig tudtak velük lépést tartani.

Titty egyenesen Peter Duck barlangjába rohant. Nagy sötétséget talált. A gyertya kialudt. Kihozott egy doboz gyufát a sátrából, s visszament a barlangba. Úgy lett, ahogy gondolta. A lámpás átmelegedett, és túl gyorsan megolvasztotta a gyertyát. A sziklapárkányon, ami a polc szerepét töltötte be, vastag fehér sztearinpecsét ékeskedett.

- Igaz, hogy nem viasz - mondta magában -, de a dédnagynéninek ez is jó. Okvetlen megteszi ez is.

SZTEARINVARÁZSLAT

Nem mintha Titty matróz nagyon sokat tudott volna a Fruskák édesanyjáról. Mindössze kétszer látta, első ízben tavaly, a nagy vihar után a Vadmacska-szigeten, amikor tele volt vidámsággal, s másodszor pedig az idén, szomorúan gubbasztva a kocsiban a dédnagynéni mellett, amikor Nancy és Peggy szemben ültek a kisüléson, s egyáltalában nem látszottak kalózkodnak. Titty tulajdonképpen nem is Mrs. Blackettre gondolt. Titty saját édesanyjára gondolt. Amikor Nancy elmesélte neki, hogyan ríkatta meg a dédnagynéni Mrs. Blackettet, Titty rögtön arra gondolt, mit érezne, ha valaki az ő édesanyjával tenné ugyanezt. Egy percig az volt az érzése, hogy a dédnagynéni az ő édesanyját ríkatta meg. Nem tudta ugyan biztosan, vajon a varázsbábu megteszi-e a hatását, de mindenesetre érdemes megpróbálni.

Felemelte a kis lámpást a sziklapolcra. A megolvadt és megkeményedett gyertyacseppek könnyen leváltak, mint egy vastag fehér tányér, ami a lámpás aljához ragadt. A gyufája kialudt. Egy kis fény húzódott be a nyíláson, és a szeme megszokta a sötétséget. Mélyen lehajolt, és kezét védelmezően a lámpás elé tartotta, nehogy nekiüsse valaminek. Szerencsésen kiért anélkül, hogy a sztearin tányért eltörte volna.

Kint a Fecske-völgyben a tűz mellé telepedve, ahol az ágak vidáman ropogtak, s tiszta, kék füst szállt az esti égbolt felé, s a papagáj felborzolt tollakkal föl-alá sétafikált, már majdnem ott tartott, hogy mégis feladja a tervét. A sima, kemény, zsíros sztearin tömb láttán kétség fogta el, végre tudja-e hajtani a dolgot. Milyen is lehet a dédnagynéni? Emlékezett feszes, merev alakjára a kocsiban, de akárhogy próbálta, az arcát nem tudta elképzelni. Aztán eszébe jutottak a bennszülött képmások, amiket a múzeumban látott. Tulajdonképpen azok sem hasonlítottak semmihez.

- A név a fontos és a varázstudomány - mondta magában.

A névvel nem volt baj. Egész egyszerűen „dédnagynéninek” fogja nevezni a figurát. A varázslás már nehezebb. Az a tény, hogy egy sztearin babát készít, és azt elnevezi dédnagynéninek, magában még nem elég. Szükség van egypár varázsigére is. No de se baj. Eszébe jutott néhány afrikai és jamaikai mese, amiket anyu szokott mesélni esténként. Azokban a király felesége meghalt a nagy forróságtól, és a király szívből bántódott miatta. Elküldött Obeah asszonyért, aki boszorkány volt, s meghagyta neki, hogy olyan varázslatot üzzön, hogy senki se használhassa többé a királynő nevét, akinél gyönyörűbb nő nem volt a világon. És Obeah asszony, aki boszorkány volt, körüljárta a szobát... és körüljárta a szobát... és körüljárta a szobát, varázsigéket mormolva, hogy aki a királynő nevét használja, abban a szempillantásban holtan essék össze.

- Körül a szobán, és körül a szobán, és körül a szobán - mormogta Titty magában, és közben az ujjain számolta. - Háromszor körül. Ez nem nehéz.

A képmás elkészítése sok bajjal járt. A sztearin nem viasz, és a matróz hamarosan rájött, hogy semmire se megy vele, ha nem olvasztja meg. Nem volt egyebe, csak a kormányos főzőedényei. Nem szívesen használta őket, de a végén mégis úgy döntött, hogy egy ilyen dédnagynénitől megszabadítani egy édesanyját, jogot ad arra, hogy bármit is fölhasználjon. S különben is hamar végez majd, a rántottasütőt pedig (amelynek alakja legalkalmasabb volt a sztearin olvasztásához) kitisztíthatja és kifényesítheti, mielőtt még Susan visszajönne Swainsonék farmjáról.

Eszébe jutott, hogy a kormányos, valahányszor valamit ki akart sütni benne, előbb egy kis vajat olvasztott fel a tepsiben, hogy ne ragadjon semmi hozzá. Jó, hogy eszébe jutott. Mire a vajat felolvasztotta a tepsiben a tűz fölött, az volt az érzése, hogy egész életében így sütött-főzött. Mikor a vaj már megolvadt, és vígan sercegett a tepsi alján, darabokra törte a sztearint, és a törmeléket beledobta a tepsibe. Ide-oda forgatta a tepsit, míg a darabkák meg nem olvadtak, és egybe nem folytak. Sajnos, úgy látszott, kevés a sztearin a képmás elkészítéséhez. A másik három lámpást is kihozta a sátorból. Mindegyikben csak egy kis gyertyacsonkot talált. De a bádogdobozban bőven volt új gyertya. A három gyertyavéget belevetette a tepsibe, tett hozzá még egy kis vajat, és újra felmelegítette. Most meg az volt a baj, hogy a massa túl forró volt. Előbb meg kellett várni, míg lehül, egy kanállal összekaparta, hozzáfogott a ragasztásához, egyik kezéből a másikba forgatta, mintha meleg krumpli lenne.

A massa dédnagynénivé formálódott. Egy kis kerek golyó, az volt a feje (semmi értelme, hogy kigyóhajjal próbálkozzon), ehhez hozzábiggyesztett egy hosszú, egyenes törzset, amit úgy sodort az ujjai közt, mint a nudlit, rányomta a kőre, hogy megálljon egyenesen, aztán egy kicsit benyomta a közepén. A karoknak külön nudlikat sodort, és azokat is hozzáragasztotta. Lekapart még egy kis sztearint a tepsi széléről, ezt használta fel a lábához. Azt nem lehetett állítani, hogy valami jól sikerült volna. Így hát megint összegyúrta, s inkább egy kalapot formált belőle, amelyet rányomott a fejnek szánt golyóra. Sietni kellett a formázással, a sztearin gyorsan keményedett. Különben is elég utálatos dolog vele pancsolni, de ezt valószínűleg a vaj okozta. Egy üszkös bottal két szemet festett a gombócra, s egy nyílást karcolt a közepére száznak, valahol az alá a rész alá, ahová az orrot szánta, ha a sztearin elég lágy maradt volna.

A tepsi éppolyan rossz szagot árasztott, mint amilyen utálatos volt a külseje. Nem volt veszteni való ideje, ha a többiek visszaérkezése előtt még meg akarja tisztítani. Ezért Titty kölcsönvette Susan zseblámpáját a sátorból, és besietett a barlangba, hogy valamire jusson a varázslattal. (Most nem is gondolt arra, hogy ez Peter Duck barlangja. Sem arra, hogy Peter Duckot megkérje, segítsen neki. Peter Ducknak nem volt köze a varázslathoz. Nem lehetett őt ilyen ügyekben felhasználni.)

A zseblámpát a barlang közepén a földre helyezte úgy, hogy a barlang tetejét világította meg. Aztán a sztearin bábút maga előtt tartva, háromszor körüljárta a barlangot, és körútja közben így beszélt a bábuhoz:

- Dédnagynéni légy! Dédnagynéni légy! Dédnagynéni légy! - Aztán lélegzetét visszafojtva kisietett a napvilágra. Jólesett neki a látvány, hogy a papagáj visszasétált a kalitkájába, és egy kockacukrot majszolt, mintha semmi különös nem történt volna a közelében.

A dédnagynéni szörnyen búzlótt. Furcsa érzés volt, amikor az ujjai között tartotta. Vajon eltalálta-e a varázsigét? Majdnem azt kívánta, hogy a többiek visszaérkezzenek, mielőtt még a hatás mutatkoznék.

Aztán eszébe jutott, amit Nancy mesélt Mrs. Blackett könnyeiről, mire újra megkeményítette szívét, és összeszorította fogait. Most már csak azért sem hagyja abba.

Mi is a teendője? Semmi értelme egyszerűen csak gombostűt szurkálni a karjába és a lábába vagy akár a törzsébe, mert ha a dédnagynéni komolyan megbetegszik, egész biztos, hogy még tovább ottmarad Beckfootban, és utálatosabb lesz, mint valaha, mindaddig, amíg meg nem gyógyul. Különben is talán csak a valódi ezüsttűnek van meg az igazi hatása. Annyit akart elérni, hogy a dédnagynéni kényelmetlenül érezze magát, és rászánja magát a távozásra. Titty kételkedően nézett a képmásra. Vajon, ha megforgatja a porban, ez azt jelentené, hogy az igazi

dédnagyénéi Beckfootban a földre veti magát, és a porban hempereg? Ez biztos felizgatja megint Mrs. Blackettet.

Aztán visszaemlékezett, hogy azt olvasta a könyvben, hogy a bennszülött varázslók, amikor az ellenség viasz képmását elkészítik, azt lassan megolvasztják a tűz fölött, és azt képzelik hozzá, hogy miként ez a figura megolvad, olyképpen ellenségük is elveszti az erejét, s mire az egész képmás elolvad, az ellenség is meghal.

Világos, az itt a teendő, hogy a képmást csak egy kicsit olvasztja meg, nem annyira, hogy a dédnagyénéi megbetegedjék, csak éppen hogy ne legyen egészen jó a közérzete, és úgy találja, hogy üdítőbb levegőre van szüksége. Akkor összepakolna és elmenne, és mindenki nagyon boldog lenne.

A tűz fölé tartotta a sztearin bábút. Egyelőre semmi sem történt, csak a tűz égette meg a kezét, amelyben a bábút tartotta, mielőtt még a bábu felmelegedett volna. Áttette a másik kezébe, de az sem bírta már a forróságot. Aztán megint váltotta a kezét, s ez alkalommal, talán mert a bábúnak azt az oldalát fogta meg, ami legközelebb esett a tűzhöz, vagy talán egy fahasáb félrecsúszott, és egy kis felcsapódó láng megégette az ujjait, vagy talán csak éppen az olvadó sztearin lett csúszós - hogyan is történt valójában, azt sosem tudta magának egészen megmagyarázni -, való igaz, hogy a baba kicsúszott a kezéből. Ujjai a semmi fölött kulcsolódtak össze, a tűzben örült sercegés, sárga, füstös lángok csapnak fel, s néhány pillanattal később - ámbár Titty mindent megpróbált, hogy megmentse a dédnagyénéit, és szétdobálta a tűzhelyen a rőzsét - a bábúnak örökre nyoma veszett.

Titty első gondolata az volt, hogy sajnos nemigen jut már idő egy újabb sztearin baba elkészítésére. De a következő pillanatban egész más dolog jutott az eszébe. Többé már nem volt matróz, még csak néger boszorkány sem, hanem rémült, könnyekben ázó leányka.

- Nem akartam megölni - jajgatott. - Igazán nem akartam.

Maga előtt látta a dédnagyénéit Beckfootban, amint hirtelen megbénul, levegő után kapkod, és holtan rogy össze. Látta Nancyt és Peggyt, amint a tóparti ösvényen rohannak, szegényeknek sejtelmük sincs róla, hogy mire hazaérnek, a redőnyöket leeresztették a házon. Vajon sejtik-e majd, hogy ő mit csinált? Mit gondolnak majd a dologról? Még Nancy is azt fogja gondolni, hogy ez már több a kelleténél. A dédnagyénéi halott, és olyan halállal halt, ami rosszabb még az élő dédnagyéninél is, még ha Mrs. Blackettet szerencsétlenné is tette, és el is rontotta a Fruskák vakációját. És mindezt ő okozta. Úgy érezte magát, mintha egy nagy ház kapujának a csengőjét akarta volna csöndesen megnyomni, és a csengő most cseng, cseng, cseng, mintha sosem akarná abbahagyni.

- Én igazán nem akartam megölni, igazán nem. Az egyetlen, amit akartam, hogy megunja Beckfootot, és elmenjen a tenger mellé üdülni. Bárcsak eszembe se jutott volna.

- Szép Polly! Szép Polly! - rikoltozott a hajó papagája. Már bekebelezte a kockacukrot, és azon tűnődött, van-e valami reménye még egy darabra.

Titty könnyei között rápislantott, s hirtelen az a gondolata támadt, csinált-e egyáltalán valamit? Nemcsak tervezte, hogy sztearinból dédnagyénéit formál, és varázsigéket mond? Gyakran csak tervezett dolgokat, amikről már-már azt hitte, hogy valóságosak. De amikor végigtörölte az arcát a kezével, ott érezte rajta a kormos sztearinfoltot. Ott volt a rántottasütő is, várva, hogy fényesre tisztítsák, ott az üres lámpások... semmi kétség, a dolog valóban megtörtént.

Ebben a percben másztak fel a többiek a Fecske-völgyből.

- Egy paraszt felvette őket a szekérre - kiáltott a hajósinas.
 - Nem használ az már semmit, borzasztóan el fognak késni - mondotta John komoran.
 - Bár ne várták volna meg a kutyaversenyt. Halló, Titty, mi a baj?
 - Mit csináltál azzal a tűzzel, a rántottasütővel és a lámpásokkal, és mi van az arcoddal? - képedt el Susan. - Ugorj, Roger, és hozz egy pár hasábot a barlangból. Van még a bejáratnál.
- Abban a percben, amikor a hajósinas bement a barlangba, Titty kiöntötte a szörnyű igazságot.
- Megtettem! - mondotta. - De igazán nem akartam megölni. Kicsúszott a kezemből, elolvadt és megégett.
 - Ki égett meg?
 - A dédnagynéni. Elkészítettem sztearinból a képmását, és egy egész kicsit meg akartam olvasztani, de kicsúszott a kezemből.
 - Könnyen csinálhatsz egy másikat - mondta John.
 - De meghalt. Holtan fogják találni a Fruskák, mire hazaérnek, és mindjárt tudják majd, hogy én tettem.
 - Bolondság az egész, Titty - csillapította Susan. - Kutya baja, és szidja őket, mint a bokrot. Nem történt semmi, csak összemaszatoltad a tiszta rántottasütőmet. Eriggy, mosd le az arcodat, tisztítsd meg a tepsit, míg én beleütöm a tojást egy bögrébe. Megígértem Rogernak, hogy rántottát sütök.
 - Ide figyelj, Titty - mondotta John. - Ez nem ugyanaz, mintha alkalmas viaszod lett volna. És még ha az lett volna, akkor is csak úgy érvényes a varázslás, ha valóban meg akartad volna égetni. Hogy véletlenül ejtetted be a tűzbe, nem jelent semmit.
- Roger kilépett a barlangból egy kötegnyi rőzsével és Susan zseblámpájával.
- A padló közepén találtam, már csak halványan ég.
 - Borzasztóan sajnálom, ne haragudj, Susan, én felejtettem ott, amikor a varázsigéket mondtam.
 - Miféle varázsigéket?
 - Háromszor körüljártam a barlangot.
 - Menj és tisztítsd meg a rántottasütőt - szólt rá Susan -, és vacsorázzunk!
- A rántottasütő tisztítása kicsit megnyugtatta Tittyt, s noha vacsoránál a rántottától nem lehetett egy kis sztearinízt eltagadni, mégis az a tény, hogy ott ül a tűz körül a többiekkel, s elfogyasztja a maga részét, az egész fekete mágiát kissé valószínűtlenebbé tette.
- Éjszaka közepén hallotta Susan, hogy Titty kényelmetlenül forgolódik. Kinyújtotta kezét a sátorból, átnyúlt a Tittyébe, amely közvetlenül az övé mellett állott. Titty megtalálta a feléje nyúló kezét, és megragadta.
- Én igazán nem akartam megölni - suttogta.
 - Persze hogy nem. Nem is tetted.
 - Majd megtudjuk reggel.
 - Már most is biztosan tudjuk. Aludjál.

SEMMI HÍR

Titty reggel korán ébredt. Zavarosakat álmódott az éjszaka, mindenképpen meg akarta menteni a dédnagynénit, akit a vadászkutyaverseny összes kutyái kergettek, mert Peter Duck ráuszította őket. Csak annyit kellett volna mondania Peter Ducknak, hogy az egész csak tévedés, és vissza kell hívni az ebeket. Csak annyit szólni „Peter” vagy „Mr. Duck”, ennyi is elég lett volna. De egy hang nem sok, annyi sem jött ki a torkán. Aztán a dédnagynéni egyedül ballagott, nem sejtette, hogy kutyák törnek a nyomába. Peter meg uszította őket olyan üvöltéssel, amelyet a Fecske-völgyben tegnap hallottak letről, amikor a kutyaverseny a vége felé járt, és a kutyagazdák a kutyájuk után ordítottak. Ha csak annyi hangot adhatna ki, hogy Peter odanézzon, mindjárt tudná, hogy ő meg akarja szabadítani a dédnagynénit. Már csaknem fulladozott, amikor felébredt, és olyan boldog volt, hogy csak a patakot hallja, meg a fehér sátorfalakat látja.

Kikecmergett a hálósákból, felsétált a fürdőmedencéhez, megmártotta magát a hideg vízben, és fejét a vízesés alá tartotta. Milyen szamárnak is volt tegnap. Hiszen itt valójában nem történt semmi, csak elpocsékolta három jó gyertyavéget, és elhasználta az utolsó zseblámpaelemet. Susannak és Johnnak teljesen igaza volt. Nekik mindig igazuk van, különösen Susannak. És mégis borzasztóan szeretett volna valami bizonyosat tudni Beckfootról. Rohant le a tejért Swainsonékhoz. Roger vele tartott, s nagyon meg volt lepve, hogy Titty nem siet haza, hanem megvárja, míg az öreg Swainson apó egyik nótát a másik után fújja nekik. Swainson anyó pedig kétszer is kikérte Titty tanácsát, milyen színű foltot illesszen bele legközelebb a rongypokrócba. Mary Swainson ki-be járkált a tejeskannával, és közölte velük a vadászkutyaverseny nyertesének nevét. (Dallamnak hívták.) Ebből is világos, hogy a Swainson-majorban senki nem hallott a dédnagynéni hirtelen megbetegedéséről.

De mielőtt visszatértek volna a tejjel a Fecske-völgybe, Tittynek eszébe jutott, hogy ez még nem mond semmit. Kora reggel van, s ha történt volna is valami baj Beckfootban éjszaka, a hír még talán el sem juthatott volna a tónak ebbe a végébe. John nagyon megörült, amikor Titty kijelentette, hogy szeretne vele tartani, amikor lemegy az öbölbe, hogy az árbocon dolgozzék.

- Flint kapitány is kijön ma? - kérdezte Titty.

- Azt mondta, hogy kijön, mihelyt el tud szabadulni.

Roger halászni ment. Susan vele tartott, és magával vitte földrajzkönyvét, de csakhamar rajtakapta magát, hogy ugyanazt a bekezdést már harmadszor olvassa.

Titty szerencsétlenségére Flint kapitány ma nem jött el. A munka az árbocon jól haladt, úgyhogy Flint kapitányra tulajdonképpen nem is volt szükség. De Titty ma az egész délelőttöt az öböl északi partján a sziklákon töltötte, s a tóra meredt, nem lát-e a távolban egy evezős csónakot, amelyben a kiszolgált kalóz ül, hogy híreket hozzon Beckfootból. Természetesen, nem lehet semmi baj, de amíg hír nem jön, mégsem tud egészen megnyugodni.

Amikor a kapitány és a matróz felértek a Fecske-völgybe, az ebédhez, a kormányos rögtön megkérdezte: „Eljött”? és John azt felelte, hogy „nem”. Ahogy ezt mondták, abból Titty megsejtette, hogy ők is nagyon szerettek volna hírt kapni Beckfootból. A kapitány és a kormányos úgy érezték, hogy részben ők is hibásak abban, hogy a Fruskák annyira elkéstek, noha valójában a vadászkutyaverseny volt mindennek az oka, azt szerették volna tudni tehát, vajon Nancy és Peggy hazajutottak-e nagyobb baj nélkül. Egyedül Roger nem izgult az effélék

miatt. Őt egészen más bosszantotta. Egyetlenegy halat sem fogott ma, s ez valószínűleg a kukacok miatt volt.

Eszébe jutottak tavalyról a nagy, vörös, sárgával gyűrűzött kukacok, John szedte őket össze a Dicksonék farmján. Meg akarta tehát kérdezni Mary Swainsont, akad-e valamirevaló kukac az ő tanyájukon is.

A papagájt kivéve, ezen a délutánon mindenki levonult a Patkó-öbölbe. Az árbocon derekas munkát végeztek. Most már majdnem mindenütt megfelelt a régi árboc méretének, amit John pontosan kiszámított, csak még nem volt olyan simára gyalulva. Roger felment Swainsonékhoz. Kapott Marytól egy villát, aztán otthagyták a tanyaszérűn. Később Mary jól megmosdatta, miután megtöltött egy bádogskatulyát a legjobb fajta kukacokkal, „a legélénkebbekkel”, ahogy mondta, amiket világéletében látott. Roger jó sokáig tartózkodott a majorban, mert nem volt senki, aki hazamenetelre nógatta volna. Az öreg Swainson apóval kihasználta az alkalmat, és jó darabig nótáztak együtt.

- Nem mondtak valamit Beckfootról? - kérdezte Titty mohón, amikor Roger visszatért a kukacaival.

- Nem, csak Mrs. Swainson azt mondta, hogy nem csoda, ha ma nem fogtam halat, mert eső lesz, és ezt a halak megérik.

John, Susan és Titty aggódva néztek fel az égre. Valóban felhők tornyosodtak, és a levegő nyomasztó volt, amiről ők eddig azt hitték, hogy ez az ő gondjaiktól van. Talán mégiscsak esőt jelent. Tüstént felvidultak.

- Száraz fát kellene gyűjteni a barlangba - figyelmeztetett Susan -, nehogy utólag kelljen szárítanunk.

- Még úgyse próbáltuk ki, hogyan állják az új sátrak az esőt - mondta John. - Gyűjtsünk hát fát, és helyezzük magunkat kényelembe még a zápor előtt.

John a körgyalut és a marokkörzöt belerakta a hátizsákjába, és a társaság néhány perc alatt alaposan megrakodott száraz gallyakkal.

Az éjszaka csakugyan hatalmas zápor volt. Az első cseppek akkor hullottak, mikor a vacsora utáni rendcsinálással foglalkoztak, de az még csak csendes eső volt. Csak miután az „eloltani!” elhangzott, kezdett istenigazában zuhogni. Szélvihar nem volt, de sűrű pászttáiban zuhogott alá a nyári eső.

- Vigyázzatok, ne érintsétek a sátorfalakat - figyelmeztette őket John.

- Én nem - védekezett Roger.

- A sátorfán csurog le a fejemnél - jelentette Titty.

- Ne hagyd a hálósákosba csorogni - óvta a kormányos.

- Hát a te sátrad, Susan?

- Még nem folyik be.

A négy Felfedező egy darabig csöndben feküdt, hallgatta a sátor falára hulló eső kopogását. Akkor Johnnak eszébe jutottak a sátorkötelek. Kibújta a hálósákosából és a pizsamájából, s akár egy vadember, kísétált az esőbe.

- Mit csinálsz? - kérdezte a kormányos.

- Meglazítom a köteleket - mondotta a vadember -, és... keresztülbukom a sötétben rajtuk - tette hozzá gyorsan, amikor nagy robajjal a földre vágódott.

- Átázik a pizsamád.

- Hát az nehezen - mosolygott John. - Be jó, hogy ez eszembe jutott. Máris olyan kemények, mint a drót.

Az eső már ütemesen verdeste a meglazított sátrakat. John visszabújt, megtörölközött, és kényelembe helyezte magát, hogy aludni próbáljon.

- Figyeljétek csak a patakot - szólalt meg Titty.

A patak egészen más hangon csobogott, rohanvást és türelmetlenül, vágatását félbe nem szakítva, nem úgy, mint a Felfedezők meghitt, apró vízeséseinek nyugodt muzsikája.

- Ha holnap is így fog esni, a Fruskák úgyse jöhetnek - mondta Susan.

- S az árbocon sem lehet majd dolgozni - hallatszott John hangja.

Titty reszketett. Ez még egy napot jelent, hogy nem kap hírt Beckfootból. A többiek társaságában fényes nappal hajlandó volt belátni, hogy a sztearin bábu megégése semmi hatással nem volt a dédnagynénire, és az továbbra is veszekszik és utálatoskodik. De éjszaka, egyedül a sátorban, a sötétségben eszébe jutott a varázslás, és kezében érezte a sztearin képmást, amint kiszaladt vele a barlangból. Ezt nem bírja ki soká, tenni kell valamit.

- Mr. Swainson azt mondja, csudára horogra harapnak majd, ha megjön az eső. - Roger pizstrángban gondolkozott.

Mintha végre csendesedne az eső. Az egyhangú morajtól a végén még Titty is elaludt. Reggel kimásztak a bőrig ázott világba. Az eső elállt, de minden kövön, növényen esőcseppek csillogtak. A nedvesség a földre hajtotta a bozót leveleit. A vízesés fehér tajtékja barnával keveredett, és a patak, amely a Fecske-völgyet átszelte, sötét volt, és zavaros. Annyira megdagadt, hogy már Susan tűzhelyének a kövét verdeste, és alig választotta el a sátraktól egy-két yardnál több.

- Elmosta a gátat - állapította meg John -, vagy legalábbis az egyik oldalát.

- Mehetek én a tejért? - kérdezte Titty, de ebben a percben megjelent Mary Swainson saját személyében, saját tulajdon kannájával.

- Azt gondoltam, hogy talán már elmosott állapotban találom magukat. Örömmel látom, hogy nem ez történt. Ez mindenesetre jó hír lesz Mrs. Walker számára. Hogyan állnak száraz fával?

- Egész csomó van a barlangban - felelte Susan.

- Akkor jó. Édesapám azt mondta, hogy most vége az esőnek, és az idő megint derűsre fordul.

Susan kihozta a Felfedezők tejeskannáját. Mary Swainson megtöltötte a magáéból, és már fordult is, hogy lesétáljon a völgyből.

Titty utána szaladt, elkísérte az alsó vízesésig.

- Nem hallott valami hírt Beckfootból? - kérdezte izgatottan.

- Hírt? Nem. Micsoda hírt?

- Hát arról, hogy valaki beteg volna, vagy más effélét.

- Egy szót sem.

- Miss Turnerről sem?

- Nem bizony. Pedig biztosan hallottam volna. Az emberek tudnának róla, ha valaki beteg. Láttam Jacket tegnap este, ő mindennap elhajt Beckfoot előtt. Nem hallott semmit, különben elmondta volna.

Tittynek ezzel meg kellett elégednie.

Flint kapitány ma sem jött át a Patkó-öbölbe. Újra semmi hír a Fruskákról. De délután anyu evezett be az öbölbe, épp abban a pillanatban, amikor John elrakta a szerszámain, és Titty kiment a sziklákra, hogy még egyszer utoljára körülszemlélje a láthatárt abban a reményben, hogy megpillantja Flint kapitányt.

Anyu feljött velük a Fecske-völgybe, végigtapogatta a hálósákokat, és száraznak találta azokat. Megdicsérte Susant, hogy olyan jó tüzet csinált, és fölhasználta a napfényt arra, hogy alaposan kiszárítson mindent, amihez csak a nedvességnek a legkisebb gyanúja fért.

De neki sem voltak hírei Beckfootból.

- Azt hiszem, hogy a Fruskák rettentő bajba keveredtek - mesélte Susan, részletesen felsorolva, hogyan követte egyik dolog a másikat, ami mind arra szolgált, hogy Nancyt és Peggyt késleltesse.

- Annyit tudok, hogy annak idején a hajótörés miatt csakugyan bajba kerültek - mondta anyu. - Akkor is elkéstek szegénykéék. Ugyan ki ne késett volna el?

- Bárcsak hírt hallhatnánk felőlük - óhajtotta Susan.

- Biztosan be vannak zárva. Kenyéren és vízen tartják őket - így John.

- Sokkal valószínűbb, hogy állandóan a felnőttek társaságában kell időzniük, és délutánonként kikocsiznak velük. Mi az, Titty, mi baj?

Titty elsétált anyuval, hogy megtapasztalják, hogyan töri át a víz a gátat az egyik oldalon. Roger velük akart tartani, de John még idejében visszarángatta. Titty elmesélte anyunak a szörnyű esetet a sztearin bábuval, és hogy a dédnagynéni hogyan ríkatta meg Mrs. Blackettet, és hogy Titty hogyan akarta a dédnagynénit fáradttá és kedvetlenné varázsolni, hogy rászánja magát egy kis tengerparti üdülésre, és hagyja, hogy Blackették boldogak legyenek, és hogy a sztearin bábu valahogyan kicsúszott a kezéből, elolvadt és elégett a tűzben, és hogy anyu gondolja-e, hogy a dédnagynéninek azért nem történt semmi baja, mert Titty igazán nem akarta, hogy a bábu megégjen, csak annyit, hogy egy kicsit megolvadjon.

Anyu nem tartotta helyesnek a sztearin képmások készítését még dédnagynénik esetében sem. De amikor a végén Tittyvel együtt visszasétáltak a táborba, ahol Susan vize már vígan forrt, és egy fenéklap ki volt terítve a teapiknik számára, Titty mégis sokkal boldogabbnak látszott, mint az utóbbi két napon.

A támadást követő harmadik napon még mindig nem volt semmi közvetlen hírük. Flint kapitány sem mutatkozott. Mivel a patak az eső óta ismét leapadt, a délelőttöt a gát javításával töltötték. Délután és este az öbölben tanyáztak, ahol Susan tüzet rakott. Csak vacsoraidőben tértek vissza a Fecske-völgybe. Még mindig túl sok víz rohant a patak medrében ahhoz, hogy kényelmesen átsétálhattak volna a kőhid alatt. Különben is túlságosan el voltak keseredve a Fruskák sorsa miatt, semhogy törődtek volna azzal, hogy az országúton kelnek át. Hiszen szegény Nancy és Peggy még haza is azon mentek. Éppen most haladt arra Mary favágója három lovával és egy rakomány hatalmas szálfával. Még volt annyi idejük, hogy odaszóljanak Marynek, aki eddig a favágóval társalgott, s most éppen sietve vette útját a farm felé. Mary tüstént visszafordult.

- Beszéltem Jackkel ma reggel, véletlenül éppen erre jött. Megkérdeztem, nem tud-e arról, hogy valami baj történt volna Beckfootban. Éppen most mesélte el nekem a dolgot. De hogy maguk honnan tudtak róla, igazán nem értem.

Titty megmerevedett a rémülettől. Mégsem az következett, amitől félt.

- Beszél a szakácsnővel, aki Tom feleségének a másodunokatestvére, Tom pedig Jacknek a fivére. A szakácsné csuda nagy izgalomban van Miss Turner miatt. Miss Turner nagyon is tudja, hogy mit akar, legalábbis Jacknek ez a véleménye, és nehéz neki eleget tenni. Nem mintha a Blackett lányok nem volnának éppolyan jók, mint más kislányok. De Miss Turner folyton bántja miattuk az édesanyjukat, és nagy ramazuri volt tegnapelőtt este, amikor későn értek haza, és többet nem szabad egész napra elmenniük, és ha Miss Turner nem utazik el hamarosan, Mrs. Blackett elveszti a szakácsnőjét. Azt meséli Jack, hogy a szakácsnő nagyon fúj amiatt, amit Miss Turner mondott neki, hogy a tányérok nem elég forrók étkezéskor.

Tittynek minden szó a szívét simogatta. Nem halhatott meg Miss Turner, ha a hideg tányérok miatt panaszkodott.

Hanem a többiek megtudták, hogy jól sejtették a dolgot. Nancy és Peggy megint elkéstek, és csordultig telt a pohár.

- Most rossz szériában vagyunk - mondotta John. - Először én futottam sziklára a *Fecskével*, és most a Fruskáknak is befellegzett.

- Csak legalább Flint kapitány jönne - mondta Susan -, biztosan küldenének vele üzenetet.

A következő napon megjött az üzenet, de nem Flint kapitány útján.

A SZÍVESEN LÁTOTT NYÍL

A nap rosszul kezdődött. Későn készültek el a reggelivel, s utána az egész társaság elszéledt rőzsét szedni. Mikor végre John lement az öbölbe, hogy folytassa a munkát az árbocon, felfedezte, hogy Flint kapitány közben ott járt, sokat is dolgozott. Két dologgal elkészült, aminél John szeretett volna jelen lenni, hogy lássa, hogyan csinálja. Egy kerek keményfa sipkát helyezett az árboc tetejére, aminek volt egy kis füle a zászlókötelek számára. Aztán egy csigát is fölszerelt alá a fő árbockötélnek. Flint kapitány vésővel végezte ezt a finom munkát. A szeg, amelyen a csiga mozgott, egy szinten volt az árboccal, amit ezen a ponton csiszolópapírral simított le.

John végighúzta rajta a kezét.

- Szerettem volna látni, amikor csinálja.

De nem ez volt minden. Az árboc közelében Flint kapitány hátrahagyott bőven elemózsiát meg egy tekercs durva csiszolópapírt és egy kanna lenmagolajat. A csiszolópapír-tekercsre egy noteszlap volt erősítve, ezzel a szöveggel: „Siess, csiszold le jól, és ne sajnáld rá az olajat.”

John belerakta az elemózsiát a hátizsákba. Utána keményen munkához látott, hogy olyan simára csiszolja az egész árbocot, mint amilyen fényesre Flint kapitány az árboc csúcsát csiszolta.

Munka közben hamarosan kipárologtak a fejéből a Fruskák miatti aggodalmai. Az árboc-csiszolás nem engedte elkalandozni a gondolatait. Az árboc fája fokról fokra világosabb színű lett. Minden lábnyi világosabb szín mintha közelebb hozta volna a *Fecske* visszatérését. Már félig elkészült a munkával, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy megnézze a kronométert, majd gyorsan a hátára akasztotta megtömött hátizsákját, és a patak mentén felsietett a *Fecske-völgybe*.

A *Fecske-völgyben* Susan, Titty és Roger sokkal inkább csalódottak voltak, amiért elmulasztották a Flint kapitánnyal való találkozást, mint amennyire örültek annak, hogy az árboc már majdnem elkészült.

- Vajon miért nem jött el a *Fecske-völgybe*? - töprengett Susan.

- Talán már ő is bennszülött lett? - szörnyülködött Roger.

- Ó nem, azt ő nem teszi - mondotta Titty. - Az idén nem! Csak ha kényszerítik rá.

- Pompás munkát végzett az árbocon. Ha bennszülötté vedlett volna, nem törődne többé vele.

Ebben csakugyan volt valami, de nem elég ahhoz, hogy a Felfedezőket jobb kedvre derítse. Ebéd után Roger kijelentette, horgászni szeretne. Titty azt mondta, vele tart. Susan azt mondta, hogy neki dolga van, be kell hordani a rőzsét a barlangba. Roger és Titty ajánlkoztak, hogy segítenek neki egy kicsit. Susan azt mondta, hogy szükségtelen. John pedig azt mondta, hogy ő újra lemegy az öbölbe, és folytatja az árboc csiszolását.

Lent az öbölben megfeledkezett az uzonnáról, bőszen csiszolta az árbocot az üvegpapírral, mígnem olyan sima lett, mint a bársony. Kipróbálta az ujjával, jobbról-balról megvizsgálta. Végre úgy döntött, hogy rendben van. Majdnem véték olajat rákenni. De hamarosan átlátta, hogy az olajtól sokkal szebb lesz az árboc. A kanna fülében talált egy maroknyi vattahulladékot, ezzel olajozta be az árbocot. Az olajtól az árboc úgy fénylett, mint a kavics a tóból,

amikor még nem volt ideje megszáradni. A nyers norvég rúd áhítózza az olajat, és John ugyan-csak dörzsölte, időnként egy negyedfordulatnyit megforgatva az árbocot a bakon. Vajon Nancy kapitány mit szólna most hozzá?

Erről eszébe jutott, hogy Mary Swainson pletykáján kívül még mindig nincs semmi hírük az Amazon folyam tájékáról. Ebben a pillanatban, éppen amikor pihenőt tartott, és a fényes, sárga árbocot gusztálta, egy motorcsónak berregése hangzott fel. Mintha közelebb tartana a parthoz, mint általában a motorcsónakok és a gőzösök szoktak, amikor napközben közelednek. Vagy ez talán azért van, mert úgy el volt foglalva, hogy a többire nem is figyelt. Most már kész az árboc, meg is olajozta, és időt kell hagynia, hogy az olaj felszívódjék. Így aztán a füle ismét felfogta a zajokat, és a pőfögés közelinek tűnt. Kimászott a sziklára az öböl északi oldalán, hogy lássa, miről is van szó.

Igen, motorcsónak volt az, közvetlenül a part közelében. Figyelte, hogyan vált irányt a tavon, s közben úgy rémlett neki, hogy valami ismerős dolgot fedez fel rajta. Hiszen ez a Blackették motorcsónakja Beckfootból!

- Hurrá! - kiáltott fel boldogan. - Minden rendbe jött. Már megbocsátottak nekik. Ide tartanak!

Felugrott és inteni akart, amikor valami mégis visszatartotta. A motoros fedélzetén több személy mozgott, s különben is, talán tévedett. Jobb várni, míg bizonyosságot nyer. Integetni bőven van idő. Lebukott lesbe, s mint egy kígyó tekergőzött az öböl bejáratához. A motor berregése gyorsan közeledett. Igaza volt. A motorcsónak az, az Amazon folyami csónakházból. Milyen okos, hogy nem integetett.

A csónak eleje fedetlen volt; a szélén körbe ülés. Az ülésen Mrs. Blackett és ugyanaz a szigorú, idős hölgy, akit a Fecskék kocsikázni láttak azon a nevezetes délutánon, amikor lekémleltek az útra a fák között. Mindketten háttal ültek a Patkó-öbölnek, és Peggy Blackett, aki most egyáltalán nem hasonlított egy kalózhajó kormányosához, hanem inkább olyan volt, mint egy közönséges leányka a záróünnepélyen, nagy buzgalommal mutogatott hol a Vadmacska-sziget felé, hol a tó túlsó oldalán elterülő erdősegre, csak hogy minden figyelmüket arra fordítsa.

Nancy Blackett viszont sehhol sem volt látható. John kapitány arra a rémségre gondolt, hogy talán annyira kiesett a kegyekből, hogy otthon hagyták. De talán ő is szívesebben veszi, ha otthon hagyják. Amikor John itt tartott gondolataiban, egyszerre csak megpillantotta.

A motoros közvetlenül az öböl bejárata mellett haladt el, és John egész jól kivehette az uzsonna maradványait a hajó közepén álló kis kabin asztalán. A kabin mögött egy kis nyitott hely volt, ott tartózkodott Flint kapitány szörnyű előkelően kiöltözve, és a motorost kormányozta. Ott volt Nancy Blackett is. Mélyen lekuporodott, nehogy valaki meglássa a csónak orrából, mit csinál. Flint kapitányt mintha túlságosan elfoglalta volna a kormányzás, ügyet sem vetett rá, Nancy ünneplő ruhájában feszített, ami épp olyan természetellenes volt, mint Peggy öltözete. De amint ott kuporgott a csónak fenekén - John világosan kivehette -, egy íjat tartott a kezében. Egy pillantást vetett előre a kabin üvegablakán keresztül. Mindenki Peggy ujjait követte a szemével, valamit nagy figyelmesen szemléltek a tó másik oldalán. Abban a pillanatban, amikor a motoros elhagyta az öböl bejáratát, Nancy kilötte a nyilát. A nyilvessző elrepült a víz fölött, és belefűrődött egy hangabokorba a sziklák közt, a déli hegyfokon, ahol a hajótörés után kikötöttek.

Egy pillanatra John arra gondolt, hogy felugrik és integet, ezzel akarván jelezni, hogy látta a történeteket. De Nancy kapitány a nyíl kilövése után többé rá se hederített a partra. Az íj egy szempillantás alatt eltűnt az ülés alatt, a kormánykerék mellett, aztán Nancy végigsétált a kabinon, és máris olyan illedelmesnek látszott, mint Peggy, és udvarias beszélgetésbe kezdett

a bennszülöttekkel. Még Flint kapitány se nézett a Patkó-öböl felé. Egy másodperc múlva a déli hegyfok eltakarta a motorost John szeme előtt.

Egy kiáltás harsant fel a fák közül, ott, ahol a patak az öbölbe torkollik:

- Hahó!

- Hahó! - kiáltott vissza John, és sietve mászott át a sziklákon, hogy megkeresse a nyilat.

Roger előbújt az erdőből, és a kezét szaglászta, mivel hozzáért a frissen olajozott árbochoz.

- Titty mindjárt ideér - mondta -, és Susan üzeni, mondjuk meg neked, hogy nem uzsonnáztál, és korai vacsorát főz. Most főz. És üzeni, idejében gyere. Igazán gyere. Tittyvel mind a ketten két-két pisztrángot fogtunk, két kövéret, mindenkinek jut egy, és Susan megsüti és aztán...

- Láttad a motorost? - kérdezte tőle John.

- Hallom - mondotta Roger, éppen amikor Titty csatlakozott hozzájuk a parton.

- A Fruskák motorosa az Amazon folyamról. Az, amelyiket tavaly a csónakházban láttunk. Nancy kapitány is benne volt, és kilőtt egy nyilat. Ott van a déli hegyfokon. Mrs. Blackett is velük volt, és Peggy és Flint kapitány és...

- A dédnagynéni épségben volt? - érdeklődött Titty.

- Velük volt. Gyertek, szedjük fel a nyílvezzőt.

- Nancy csakugyan rád lőtt volna? - hüledezett Roger.

- Hát háború van?

- Nem is hinném, hogy észrevett. Azt tudhatta természetesen, hogy itt kell lennem a parton, az árboznál. Gyertek, menjünk a nyílért.

Titty már mászott is a sziklákon. Ha a dédnagynéninek kedve van motorcsónak-kirándulásokra, akkor a sztearin nem sok kárt tett benne.

Nem volt nehéz megtalálni a nyilat, amely belefűrődött a hangába, de a tollas vége magasan kiállt.

- Újfajta nyílvezző - állapította meg John. - Nem olyan jó, mint a tavalyiak.

Titty a zöld tollakat figyelte.

- Most fabrikálhatták. A toll azok közül való, amit én hoztam nekik. Tudom, mert véletlenül lecsíptem belőle egy darabkát az ollóval, amikor valamit vagdostam.

- A hajó papagája nem örülne neki, ha tudná, hogy a tollait arra használják, hogy ránk lőjenek - mondta Roger.

- Nem hiszem, hogy ránk akart volna lőni. Túlságosan vigyázott, hogy a többiek észre ne vegyék.

Gondosan megvizsgálta a nyilat. Közvetlenül a zöld tollak alatt széles kötés volt rajta, csinosan körültekerve piros spárgával. John előrántotta a zsebkését, és kezdte leoldani a spárgát.

- Ne rontsd el a nyilukat - kérte Titty.

- Hát hiszen ránk lőtték - mondta Roger.

John lecsavarta a piros spárgát, mire egy keskeny, összehajtogatott papírcsík bukkant elő, amely rá volt csavarva a nyílvezzőre.

- Üzenet! - sikoltott Titty. - Siess, most megtudjuk!

A kis papírcsík, ami a nyíl köré volt csavarva, s amit a piros spárnga szoros fonása eltakart, összecsavarodott, mihelyt levették. John kiegyenesítette, s valamennyien egyszerre néztek bele.

Ez állt rajta nagy betűkkel a Fruska-kalózkodó szokásos ceruzavonásaival:

„MUTASSÁTOK MEG A PAPAGÁJNAK AZ Ő TOLLAIT.”

Semmi aláírás, csak fekete tintával a koponya és a keresztbe fektetett csontok.

- Nagyon buta üzenet - vélekedett Roger.

- Nem értem, mit jelent - mondotta Titty.

- Nem magyaráz meg semmit - állapította meg John is. - Még hadüzenetnek sem lehet értelmezni.

Lassú léptekkel visszamentek az öbölbe, a régi táborhelyre, és John egy újabb adag lenolajjal itatta meg az árbot, aztán a többiek segítettek a bedörzsölésnél.

- Ott vannak! - kiáltott fel hirtelen John, s a kis öböl hegyfokai és fái közt kifelé mutatott. A beckfooti motoros távol, a tó túlsó partja felé igyekezett. A Fecskék kirohantak a fák közül, felkúsztak a sziklán, és szemmel tartották a motorcsónakot, amint a Vadmacska-sziget mögé kanyarodott.

- Nélkülünk kötnek ki - mondta keserűen Titty.

De nem tették. A motoros hamarosan előbukkant a sziget másik végénél, gyors tempóban haladt felfelé, még az Úszóház-öbölénél se állt meg, s végül a Darien-szirt mögött eltűnt.

- Az egészben az a furcsa - töprengett John -, hogy Nancy úgy tesz, mintha az ügy nagyon fontos volna.

- Talán az is - vélte Titty -, csak mi nem értjük. Bár ne volna Nancy kapitány olyan borzasztóan okos.

- Nem okosabb, mint John - szólt Roger.

John hallgatott. „Mutassátok meg a papagájnak az ő tollait.” Ez, úgy találta, nem jelent semmit.

Végül is Roger eszébe juttatta, hogy Susan azt mondta, ma korán lesz vacsora. A kapitány, a matróz és a hajósinas tehát visszaindult a Fecske-völgy irányába. A négy pisztrángra is gondolni kellett, akárcsak Susanra. Legalábbis Roger nem nagyon feledkezik meg ilyesmiről, ha a többiek meg is teszik. Felsiettek a patak mentén, átkeltek az úton - nem a híd alatt -, és felkaptattak a meredek erdőn keresztül a hangás rétre. Vitték magukkal a nyílvesszőt.

A PAPAGÁJ ÉS AZ Ő TOLLAI

A kormányost nagyon bennszülöttes hangulatban találták, ami a négy pizstrágnak volt tulajdonítható. A sült pizstrángot azonmód el kell fogyasztani, ahogy elkészült. Nem lehet a végtelenségig melegen tartani. Ha túl sokáig sütöd, kiszárad, és akár el is dobhatod. Már az is elég ok lett volna bennszülöttes hangulatra, hogy megtisztította, besózta, a tüzet pompásan felszította. A vaj megolvadt a tepsiben, a négy kis pizstráng hangosan sercegett, mintha maguk is azt akarnák, hogy mielőbb megegyék őket, a legénységnek azonban se híre, se hamva, a sok fáradság kárba vész. Susan húzta-halasztotta a sütést, ameddig csak lehetett. Igazán kicsit túl soká elmaradtak, legalább húsz perccel később értek a Fecske-völgybe, mint mikor a pizstráng a legjobb állapotában van. De Roger orrcimpái kitágultak a felfelé tekergő jó szagtól, mondván boldogan: éppen idejében érkeztünk.

- Dehogyan idejében. Már egy fél órával előbb itt kellett volna lennetek. Nem megmondtam nektek, hogy azonnal gyertek vissza. Legközelebb majd magatok sütitek meg a halakat, és én fogok játszózni és visszajönni „éppen idejében”.

Roger éppen azt akarta rá felelni, ha ő sütné a halakat, akkor nem maradna belőle Susannak, amikor észrevette, hogy John int neki a szemével, s megértette, hogy a kapitány azon a véleményen van, hogy ma jobb nem kikezdeni a kormányossal.

- Láttam a Fruskákat - mondta John kapitány.

- Csak talán nem jönnek ők is vacsorára? Mindössze négy halunk van.

- Nem válthattam szót velük. A motorcsónakban voltak. Nancy egy nyilat lőtt ki a hegyfokra a Kopja-sziklánál. A nyílveszőn egy üzenet volt.

- A dédnagynéni épségben van. John őt is látta - szólt bele Titty.

- Legelőször is vacsorázzunk meg - rendelkezett a kormányos.

- A nyíl itt van velünk - kotyogott Roger. - Itt ni.

- Ez a te vajás kenyered.

- Remek ez a hal - dicsérte John. - Ennél jobban nem is lehetne megsütni. Most még sikerültebb, mint aznap, amikor Flint kapitánnyal horgásztunk.

Most egy ideig csak a pizstrángról és a vacsoráról folyt a szó. Titty és Roger elmesélték, hogyan fogták a pizstrángokat, egyet a fürdőmedencében, a többi hármát a tavacskákban a Fecske-völgy felső vége és a Pizstrángos közt. Amikor az utolsó pizstráng maradványait is belevetették a tábortűzbe, Susan bebizonyította nekik, hogy milyen szerencsések ők, amiért ilyen nagyszerű szakács az expedíció kormányosa. Négy almát sütött a rizspudinghoz úgy, hogy egy bádogskatulyában beásta őket a forró hamuba. A vacsora annyira ízlett, hogy mire elkészültek, Susan maga terelte vissza a beszélgetést a nyílveszőre. Alighogy kiejtette a száján, Roger már át is nyújtotta neki, és mindenki egyszerre kezdett el beszélni a motorosról meg a nyíl kilövéséről, aminek pedig egyedül John volt a szemtanúja.

- Üzenet volt ráerősítve, de egyelőre úgy látszik, nem jelent sokat. „Mutassátok meg a papagájnak az ő tollait”... Nézd csak. - John odaadta a kormányosnak az összesodródott papírszeletet.

A kormányos kicsavarta és megnézte.

- Nem hinném, hogy jelentene valamit.

- De mikor Nancy kilőtte a nyilat, a kabin mögött rejtőzködött, és látszott rajta, hogy nagyon fontos dologról van szó.

- Nem olyan, mint a tavalyi nyilak - mondotta Roger. - Nem fényes.

Ebben igaza volt. A nyíl, amit most a tábor kellős közepén kézzől kézre adtak, nagyon durva volt, mintha nagy sietségben készült volna. A vége tompa, s a végét sem lakkozták be.

- Ez Polly első tolla, amit múlt évben hazatérésünk után vedlett le. Tél óta őrzöm. Tudom, mert véletlenül megnyirbáltam az ollóval - mondta Titty.

- Akkor biztosan új nyíl.

- Látszik rajta, hogy sebtiben csapták össze - mondta John -, és senki se segített nekik.

- Hajtsuk végre pontosan, amit az üzenet mond - javasolta Titty. - Mutassuk meg Pollynak a tollait. Ő borzasztóan ügyes.

- Nincs ő olyan okos - mondotta John. - Ha mi nem tudjuk, mit akar jelenteni, hogyan tudná ő megfejteni.

- Mindenesetre tegyük meg, amit Nancy üzent. Úgyis biztosan megkérdi, hogy teljesítettük-e.

Titty fogta a nyílveesszőt a zöld tollakkal, és odament vele a papagájhoz. Az éppen a kakas-ülőjén élvezte a nap utolsó sugarait.

A papagáj azonnal hangos rikácsolásba fogott, s csőrével, karmával megragadta a nyilat.

- Vigyázz! - kiáltott rá John. - Ne engedd. Kicibálja a tollakat. Összetöri őket. Mit mond majd Nancy kapitány?!

De már elkésett.

A hajó papagája nemcsak hogy kitépdeste saját tollait, de a nyílveesszőt is eltörte, ott, ahol a tollak belé voltak illesztve.

- Hé! hé! Fogd le. Nézz oda! - ordította John, és felugrott.

- Ne, Polly, ne - kiabált Titty. - Add ide nekem.

De a papagáj még másvalamit is kitépett a tollakon kívül az elrepszett és most már darabokra tört nyílveesszőből. Titty még idejében megmentette.

- Jól van, Polly. Persze, Nancy előre látta, hogy ezt fogod csinálni. Gyakran volt ő a szemtanúja ennek.

A hajó papagája erről már nem vett tudomást. Semmi szüksége a szorosán összehajtogatott papírdarabra, amelyet most Titty a kezében tartott.

- Szép Polly, szép Polly - mondogatta elégedetten, miközben egyre-másra hasogatta le a szilánkokat a nyílveesszőről, és lehullatta maga köré.

A nyílveesszővel most már senki sem törődött. Titty remegő ujjakkal bontotta ki a papirozt. Megjelent a tetején a koponya és a keresztbe fektetett csontok, alatta piros ceruzával írt hosszú szöveg. Átadta a papirozt John kapitánynak.

- Olvasd fel - kérte.

- Mindnyájunknak szól - mondta John, és belekezdett az olvasásba.

A Fecske vitorláshajó kapitányának és legénységének üdvözlét nagy bajba jutott tengerész bajtársaktól. Nem szökhetünk meg a bennszülöttek szeme elől. A dédnagynéni állandóan látni akar bennünket. Persze, ahogy előre sejtettük, aznap elkéstünk, és most bűnhődnünk kell érte. Hanem borúra derű (ez közmondás), és a tankönyveknek is van utolsó oldaluk. Most már a végén tartunk. Fontos. Induljatok el holnap korán reggel azon az úton, amelyiken mi jöttünk. A hangás rét tetején tartások mindig északnak, amíg meg nem láttok négy fenyőfát, ahol azelőtt erdő volt. Kövessétek az irányt, amerre mutatnak, és maradjatok a kőfal mellett, míg az országúthoz nem értek. A folyót két tábla választja el az út másik oldalán. Addig keressetek, amíg egy kőfalú pajtára nem bukkantok. Kb. egy hajókötélnyi távolságra. A pajtán túl van egy tölgyfa, közvetlenül a tóparton. Itt találtok majd egy bennszülött hadi kenut. Beckfoot a neve. A keresztgerendáján...

- Nem lehet igazi kenu - szakította félbe John az olvasást -, csak evezős csónak. Kenuknak nincs keresztgerendájuk. Mindkét végük hegyes.

- Az ő bennszülötteiknek biztos megvan a maguk sajátos kenuja - mondotta Titty. - Nem minden bennszülött törzsé egyforma.

John tovább olvasott.

...szálljatok be, és ne féljete, csak ereszkedjete le a folyón a lagúnáig. Ismeritek a helyet, ahol Roger azt hitte, hogy polipok vannak.

- Később megtudtam, hogy azok vízililiomok.

- Ne szakítsd félbe a kapitányt - szólt rá Titty.

John tovább olvasott.

Keljete át a lagúnán. Fussatok be a hadi kenuval a káka közé, a folyó jobb oldalán. Tegyetek partra egy felderítőt az erdőben. Kúszva jöjjen az erdőn keresztül, adja le a bagolyhuhogást, és várjon. Ne hozzatok sok málhát, de mindenesetre legyen veletek két napra való élelem és hálósák is éjszakára. A Kangcsendzönga hív. Van kötelünk. Ma éjszaka elrejtjük számotokra a hadi kenut. A tölgynél. Nem tévedhettek el. Nehogy a bennszülöttek meglássanak benneteket! A papagáj nagyon hasznos. Mindig elrágja a nyilakat, amelyekben a tollai vannak. Cserbe ne hagyjatok bennünket!

Nancy Blackett kapitány

Peggy Blackett kormányos

Hadifoglyok, de már nem sokáig

Örök hűség

a Fecskének és a Fruskának!

- Ez már a vége? - kérdezte Roger.

- Ennyi az egész - felelte John.

A Felfedezők egymásra néztek.

- Gondolod, hogy megtehetjük? - kérdezte végül Susan.

- Miért ne? Végig a szárazföldön tartózkodunk. Nem lesz éjszakai vitorlázás. Az nem számít, hol töltjük az éjszakát, ha a matróz és a hajósinas idejében ágyba kerülnek.

John mindjárt tudta, hogy miféle kérdések nyugtalanítják Susant. A matróz és a hajósinas feszülten figyeltek.

- Aztán mi lesz a tejjel? - töprengett Susan. - Nem vihetünk magunkkal két napra való tejet, különösen, ha olyan nagy a hőség, mint ma.

- Számos majom van az Amazon folyam völgyében - mondotta John -, Nancy és Peggy bizonyára jól ismerik őket. Akárhol kaphatunk tejet, csak magunkkal kell vinnünk a kannánkat.

- A tábornak sem hagyhatjuk itt egy teljes éjszakára.

- Nem is hagyjuk. Peter Duck vigyáz majd rá. Behordunk mindent Peter Duck barlangjába - mondotta Titty. - Ott minden biztonságban lesz.

- És mi történjék a papagájjal?

- Majd mulattatja Peter Duckot. Hagyok neki bőven ennivalót és vizet, és őt is berakom a barlangba. Azt hiszem, most az egyszer nem haragszik meg egy kis külön alvásért. Vagy felváltva virraszt Peter Duckkal. Igazi kalózpapagáj léteére lakott ő már nemegyszer kalózbarlangban.

- Aztán meg, soha sem próbáltuk még, hogy sátoron kívül aludjunk hálósájkainkban. Mi lesz, ha szakad az eső?

- Addig, míg eső nem esik, nincs semmi baj. Ha meg esőre áll az idő, úgyse indulunk el.

John bebújt a sátrába, de rögtön vissza is tért.

- A barométer meg se mozdul. Aztán még valami. Flint kapitány semmi esetre se fejezte volna be az árbocot, és nem hagyott volna nekem olyan sürgető üzenetet, hogy siessek a csiszolással és az olajozással, ha a *Fecske* javítási munkálatai nem fejeződnek be rövidesen. Úgy értem, hogy a festés kész. Ebben a melegben hamar megszárad. Hegyet mászni és vitorlázni nem lehet egy időben. Ha egyáltalán szándékunkban van megmászni a Kangcsendzöngát, ez az egyetlen alkalmas időpont.

- Anyu azt mondta, miért ne mászhatnánk meg, ha kedvünk tartja - hűmmögött Susan, és a többiek tudták már, hogy kezd puhulni.

Mielőtt az éjszakai előkészületekhez hozzáfogtak volna, felmásztak az Örtorony-sziklára, mégpedig a legmeredekebb oldalán, csak az edzés kedvéért, s a csúcán álldogáltak mind a négyen, a távoli dombokat szemlélve. A nap lemenőben volt mögöttük. A Kangcsendzönga csúcsa olyan látványt nyújtott, mintha mélybíbor kartonpapírból vágták volna ki. Tőle jobbra is, balra is dombok húzódtak. Ott, valahol a lápvidék szélén túl, rábukkannak majd az Amazon folyam völgyére. Távolabb, jobbra, az erdő szélét láthatták, mögötte, nagyon messze fel-felcsillant a tó, és a Rio mögötti dombok kékeltek.

- Mikor a Fruskák a lápon át jöttek, ott láttuk meg őket először a szikla mögött - mutatott egy kiálló sziklára Titty, úgy félmérföldnyire a hanga közt.

- De nem olyan közel - helyesbítette Roger.

- Arra megyünk mi is - mondta John. - Légvonalban egyenesen a Kangcsendzönga felé.

Az iránytűt a sziklára tette, és megvárta, míg a tű megnyugodott.

- Észak-északnyugat. A sziklának tartunk, azután pedig egyenesen északnak.

Magasan a fejük fölött nyikorgó hang reccsent föl, mint mikor valaki egy régóta kenetlen ajtót erősen becsap. Feltekintettek.

- Hattyúk - állapította meg John.

Öt hattyú szállt ott, öt nagy, fehér madár, karcsú nyakukat messze kinyújtották, hatalmas, egyenletes szárnycsapásaikkal sebesen szelték a levegőt a lenyugvó nap felé.

- Hová repülnek? - kérdezte Roger.

- Valahol arra van egy másik tó - magyarázta John.

Nyugat felé távoli dombok ködlöttek a hangaperemen túl, amely láthatárukat körülzárta. A hanga mögött volt az ismeretlenség.

- A hattyúk talán látják a vizet - mondta Titty -, amilyen magasan röpködnek.

- Meghiszem, hogy látják - felelte John.

A hattyúk mintha behulltak volna a távolba. Mikor már nem látszottak többé, a Felfedezők lemásztak az Őrtorony-szikláról, és elkomolyodott hangulatban ballagtak vissza fecske-völgyi táborukba.

Mindenki arra gondolt, ami előttük állt. Ott ültek a tűz körül, és beszélgettek. Jóval tovább voltak ébren, mint máskor. Susan szerint ez mindig így van egy korai indulást megelőző éjszakán. Annyi mindenre kellett gondolni, hogy szóba se jöhetett a lefekvés. Már fényesen ragyogtak a csillagok, mire ágyba jutottak.

Jóval azután, hogy minden sátorban elfűjték a lámpát, John felült, fogta a hátizsákját, és kibújt a szabad ég alá. Hálózsákját maga után húzta. A hátizsákban kotorászott, míg azt a vízhatlan hálózsákhuzatot meg nem találta, amelyet a sátorban nem használt. Behúzta a hálózsákját, így aztán sátorfenéklapra nem volt szüksége. Visszabújt a hálózsákjába, s addig fészkelődött, míg minden csontját kényelembe nem helyezte. A még mindig jól megtömött hátizsák lett a párnája.

- Mit csinálsz? - Ez Susan hangja volt a sötétben.

- Kipróbálom a sátor nélküli alvást.

- Hadd próbáljuk ki mi is! - jelentkezett Roger.

- Hát te miért nem alszol? - szólt rá Susan.

- John, látod a csillagokat? - szólalt meg Titty.

- Látom.

- Vajon a hadifoglyok látják-e a cellájukból?

- Nincsenek azok cellába zárva - mondta John.

- Ha nem tudnak elmenni otthonról, amikor kedvük tartja, akkor ugyanolyan érzés lehet, mintha foglyok volnának.

- Jó éjszakát! - zárta le a vitát John.

- Jó éjszakát, jó éjszakát, jó éjszakát! - hangzott fel három sátorból, ahol még egy-egy Felfedező feküdt. A negyedik üresen állt. John odakint kényelmesen elnyújtózott, és a csillagokra bámult, miközben éberebb volt, mint valaha. Aztán arra gondolt, hogy az elalvásnál a csillagok megszámlálása ugyanolyan hatású-e, mintha birkákat számol az ember, amint a sövény nyílásán sorjában átbújnak. Anyu ezt ajánlotta neki, amikor nem tudott elaludni, kisfiú korában. Bebújt a hálózsákjába, hogy csak az orra látszott ki belőle, és kezdte a tejút csillagait számolgatni. De a nagyobb csillagok megszámlálására már nem került sor. Lehet, hogy a számolás zárta álomra szemét, de lehet, hogy az aznapi kemény munka a csiszolópapírral és a lenolajjal az árbocon.

MENETELÉS ELŐTT

Már kora reggel talpon volt az egész tábor. Susan azonnal hozzálátott az előkészületekhez. Titty egy tervvel a fejében ébredt, és azt rögtön közölte Rogerral. Ketten aztán vették is a hátizsákjukat, és elsiettek az erdőbe, de megígérték, hogy rögtön visszatérnek. Hátizsákjukat apró fenyőtobozokkal tömködték tele. Jóval előbb értek vissza a Fecske-völgybe, mint John, aki lesietett a Patkó-öbölbe, hogy még egy utolsó olajréteget kenjen az árbocra, aztán átkanyarodott a majorhoz, s hozta magával a tejet a reggelihez. Megmondta Mary Swainsonnak, hogy következő estéig nincs szükségük tejre, mivel az éjszakát nem töltik itthon.

- Éppen a faluba készülök a csónakon - mondotta Mary. - Nincs valami kívánságuk?

- Holly Howe-ba is elmegy? - kérdezte John. - Szeretném, ha anyu megtudná, hogy ne fáradjon ide se ma, se holnap, mert nem leszünk itthon.

- Hogyne, szívesen megteszem. Várjon csak egy pillanatig. Hozok egy darabka papírt, írja rá, amit akar.

Csakhogy Swainson apó a konyhából odakiabált:

- Mariiii, minek hagyod őt ott ácsorogni? Jöjjön be, fiatalember, üljön csak ide az asztalhoz. Ez itt a helye, ha írni akar.

John bement, és üdvözölte a két kis öreget.

Mary előkerített egy ceruzát és egy darabka papírt a fiókból, és odarakta a konyhaasztalra. Aztán elment a tejért. Azalatt Swainson anyó folytatta a pokrócot, és az apó figyelmesen követte John mozdulatait, amint írt, és félig dűnyögve, félig énekszóval egy dalt dúdolt, egy bizonyos fiataleberről, aki azt mondta valakinek, hogy „Isten veled”.

John azt írta:

Ne gyere a Fecske-völgybe se ma, se holnap, mert mi elmegyünk az Amazon folyamhoz, hogy megmásszuk a Kangcsendzöngát. Magunkkal visszük hálózásainkat, a legénység rendes időben fog lefeküdni. Holnap jövünk vissza. Minden a legnagyobb rendben. Az árboc elkészült. A Fecske is nemsokára visszakerül, úgyhogy ez a legalkalmasabb időpont a Kangcsendzönga megmászására. Szeretettel csókolunk mindannyian

John

Összehajtotta, s azt írta rá kívül: „Mrs. Walker, Holly Howe.”

Swainson apó le nem vette róla a szemét.

- Tyú, de gyorsan mozgatja azt a ceruzát - fakadt ki végül. - Az én koromban nem tanították az embert ilyen gyorsan írni. De hát maga nem szeret úgy danolni, mint az öccse. Az aztán a dalos madár. Lehet, hogy nem ilyen gyorsan jár a ceruza a kezében. Meg jómagamnak se éppen. Írni se tudok már. Ötven éve, hogy levelet se írtam. De danolni, azt...

John nem tudta, mit csináljon. Ha az öreg nekilát a nótázásnak, ki tudja, mikor szabadul. Szerencsére ebben a pillanatban belépett Mary Swainson, elvette a kezéből a cédulát, kezébe nyomta a tejet, s már kint is voltak az ajtón. Mindez oly gyorsan történt, mintha kisépérték volna a farmházból. Sosem jött rá, hogyan is csinálta ezt Mary vele, de megköszönte neki

szépen, és a legrövidebb úton sietett a Fecske-völgybe. Útközben jó darabig még hallotta az öreg danolását.

Amikor a vízesés mellett felkapaszkodva lepillantott a Fecske-völgybe, nem akart hinni saját szemének. Ez volna az a hely, amit röviddel előbb elhagyott? A négy sátor eltűnt. Távol-létében a legénység az ő sátrát is lebontotta. Csodálatos, hogy a sátrak hogy megváltoztatják egy hely külsejét. Most újra sziklás völgy volt itt, ugyanolyan, mint amikor először jöttek ide. John jól tudta, hogyha ismét visszatérnek a Vadmacska-szigetre, a Fecske-völgy újra olyan lesz, mintha ők sose laktak volna benne. Az ár örökre elmossa majd a gátat a fürdőmedencénél. Az ő Fecske-völgyük a csinos sátrakkal, vidáman pattogó tűzével nem lesz egyéb, mint egy emlék, vagy olyasmi, amiről egy könyvben olvasott. Furcsa volt számára ez a gondolat, s csöppet sem kellemes. De ebben a percben a tűz még vidáman pattogott, és minden jel arra mutatott, hogy a reggeli csak a tejszár vár.

- Itt a tej. És hírt küldtem anyunak Holly Howe-ba, merre indul az expedíció.

- Nagyon helyesen tetted - mondotta a kormányos.

- Megírtad azt is, hogy ne szóljon róla más bennszülötteknek? - kérdezte Titty.

- Azt bizony elfelejtettem.

- Valószínű, hogy úgysem teszi, hacsak nem helyteleníti.

- Hát Mr. Swainson nem énekelt? - kérdezte Roger.

- Dehogynem! Azt kívánta, bár ott lennél, hogy együtt énekeljete.

- Majd megyek is, ha megjöttünk.

- Ma zabkása van reggelire - mondotta a kormányos. - Hosszú út áll előttünk. Mindenki kétszer vehet. Semmi értelme eltenni a tejet. Végére járunk.

- Mindent beraktároztatok? - érdeklődött John.

- Peter Duckhoz - felelte Titty.

- Első a reggeli - szólt közbe Susan. - Majd utána bekukkantunk a barlangba. Bóven van férőhely. Most jobb, mint mikor a Fruskák jöttek.

- Majdnem olyan, mint egy bolt - mondta Titty.

- Csakhogy minden, ami benne van, a mienk - tette hozzá Roger.

Hatalmas reggelit kebeleztek be, olyanfajta reggelit, amilyent kell, hogy Felfedezők elköltse-nek, mielőtt ismeretlen földek felé masíroznak. Ennyi zabkását még sohasem készített Susan. Utána ropogósra pirított szalonna, az is bőségesen. Majd a szokásos mazsolás kenyér dzsemmel, és hozzá nagy bögre tea. Miközben átrágták magukat a mazsolás kenyéren és a dzsemen, Susan betett nyolc tojást egy lábasba, hogy keményre főzze útravalónak.

- Holnaputánig nem eszem egy falatot se - mondotta Roger, amikor elkészült a reggelivel, és Susan fejenként kiosztott két-két tojást azzal, hogy tegyék a hátizsák külső zsebébe.

- Hát mindenesetre tedd el ezeket a tojásokat.

- Úgysem lesz szükségem rájuk.

- Akkor jobb lesz, ha a csokoládét is itthon hagyod. - Mire Roger jobbnak látta betenni a tojásokat a hátizsákjába, akárcsak a többiek.

Aztán az otthagyzandó holmit behordták a barlangba. Igazán nagyon kevés dolgot vittek magukkal, éppen csak egy hálósákot a hozzátartozó vízhatlan huzattal. Az egész társaság számára egyetlen bögrét és egy darab szappant, fejenként egy-egy fogkefét. Az elemózsiát szétosztották egymás közt. Négy fehér kenyér, két doboz pemmican, a kemény tojások, bőven csokoládé s néhány alma. A kormányos egy csomó hangával megsúrolta a teáskannát, míg csak semmi feketeség sem jött le róla. A kanna födelét a hátizsák egyik külső zsebébe dugta, magát a kannát felakasztotta úgy, hogy rákötötte fülénél fogva a hátizsák felső szíjára, amellyel a megkötés után leszíjazzák. Johnnak ugyanilyen módszerrel kellett a tejeskannát szállítania. John fogta az üres tejeskannát, és a kormányos utasításai szerint kiöblítette a patakban. A legénység másik két tagját szívesen elbocsátották, aminek azok nagyon örültek, mert tele akarták tömni zsákjaikat fenyőtobozokkal.

- Nyomjelzőnek - magyarázta Titty.

- De hát a nyomjelző azért kell, hogy mások utánunk jöhessenek - mondta John.

- Ez arra való, hogy visszataláljunk - vitázott Titty. - A hangás réten nincsenek fák, amiket meg lehetne jelölni, és papírdarabkákat sem hagyhatunk szét. Ha ezekkel a fenyőtobozokkal megjelöljük az utat, nem tévesztjük el, mikor a Kangcsendzönga után hazafelé jövünk.

Susan és John jól tudták, hogy Tittyvel ilyenkor hiábavaló vitatkozni, megengedték tehát, miután a hálósákot már betették, hogy az erdőben szedett fenyőtobozokkal tömjék tele hátizsákjukat.

Aztán a legénység valamennyi tagja betódult Peter Duck barlangjába, hogy még egyszer utoljára körülnézzenek benne a lámpás fényénél, amit a kormányos gyűjtött meg, és tett fel a szokott helyére, a polcra, a többi három lámpás mellé. A kormányos elsőrangú munkát végzett a berakodásnál. A barlang egyik oldalán a felhalmozott tűzifa, felaprózva, úgyhogy mindjárt fel lehetett használni. A tűzifarakás tetején hevert a négy összecsavart hálósátor. Mindegyik mellett ott voltak egy csomóban a sátorrudak és a kis zacskók a sátorszegekkel. A régi fenéklapok, amelyeket még a múlt évi sátorban használtak, a farakással szemben ki voltak terítve a földön, rajtuk összecsavarva a raktársátor, a fő élelmiszerkészletet tartalmazó bádogszelencék, a váltani való ruhák és még három bádogdoboz: egyikben a horgászó szerszámok, másikban Titty írószerei, a harmadikban pedig a hajókönyvtár és a hajóokmányok a *Fecskéről*, no meg persze a barométer.

- Ide figyelj, kormányos úr - szólt John kapitány, észrevevén a dobozt -, ezeket nem szívesen hagyom itt.

- Semmi értelme, hogy magunkkal vigyük. Más eset volna, ha hajóra szállnánk. Az iránytűt meg a messzelátót úgyis magaddal kell vinned. Hiszen mindössze egy éjszakáról van szó.

- Peter Duck vigyáz rájuk - mondta Titty -, úgyis tudja, mennyire fontos dolgok ezek. Felváltva virraszt majd a hajópapagájjal.

- Jobb lesz, ha már behozod a papagájt - szólt rá Susan.

Minden megtörtént, ami a papagáj kényelmét szolgálhatta. Kapott egy pompás darabka szalonnahéjat és három napra való szemet meg friss vizet bőven. Titty pontosan megmagyarázta neki, hogy mindannyian mennyire bíznak benne, és neki is kell majd örködni, hogy időnként Peter Duck is lepihenhessen. Szeretett volna Peter Ducknak is hagyatkozni, ha éppen nem lett volna távol. A papagáj még nagyobb zajt csapott, mint egyébként, egyre-másra rikoltotta: „Kétszer, kétszer, kettő, kettő, szép Polly”, és ezenkívül is még vadul rikácsolt, ami azt mutatta, hogy tisztában van fontos szerepével. De mihelyt elhelyezték a kalitkáját a barlangban - pompás helye volt a halom bádogdoboz tetején -, többé meg se mukkant, és

egész tisztán kifejezésre juttatta abbeli véleményét, hogy nem egészen lovagiasan jártak el vele szemben.

- Holnap már vissza is jövünk - vigasztalta Titty -, és tudod, egész biztos nem tetszene neked ott a hegy tetején.

A hajó papagája azonban nem szólt egy szót se, de tekintetéből világosan ki lehetett olvasni, hogy ez rosszabb, mintha megmondotta volna, amit gondol.

- Arról szó se lehet, hogy magunkkal vigyük - mondotta Susan.

A matróz egy szörnyű pillanatot élt át. Átvillant a fejében, hogy talán neki itthon kellene maradnia, hogy őrizze Pollyt, de aztán mégis jobbnak látta meggondolni magát.

- A trópusi erdőben még fényes délben is sokkal sötétebb van ennél - magyarázta Pollynak. - Jobb lesz, ha észhez térsz.

Azt a három kockacukrot, amit a búcsúzás percére tartogatott, odaadta neki, aztán kisietett a barlangból.

Susan elfújta a lámpást, és aztán ő is követte a matrózt. Elrendezte a nagy hangacsomókat a barlang bejárata fölött, úgyhogy aki nem tudott róla, nem is sejtette, hogy ott barlangnyílás tátong. A sziklás talajon nem voltak áruló lábnyomok, amelyek a barlanghoz és vissza vezettek volna. John és Roger gondoskodtak róla, hogy az elhullatott törmelék gallyacskákat, amelyek elárulhatták volna a bejárást, eltakarítsák. Amikor a négy Felfedező a domboldalról visszanezett az üresen maradt táborhelyre, igazán nem maradt ott egyéb, mint a tűzhely kormos kövei s azok a halvány gyepfoltok a fűben, ahol a sátrak álltak. Egyébként semmi sem mutatta, hogy itt nemrég még tábor állott.

SZÁRAZFÖLDÖN AZ AMAZON FOLYAMHOZ

John kapitány még egyszer gondosan átolvasta a Fruskák üzenetét. Északra, mondják, de tulajdonképpen észak-északnyugat az irány a másik szikla felé. Ránézett az iránytűre.

- Észak-északnyugatnak néztem tegnap este, de még egyszer megnézzük az Őrtoronyból.

Az Őrtorony-szikla tetején a messzelátót Kangcsendzönga csúcsa felé irányította. Nehéz elképzelni, hogy oda fel fognak mászni.

- Észak-északnyugat - mondotta John, miközben betájolta azt a kiálló sziklát, amerről a Fruskák jöttek, amikor a váratlan rajtaütést megkísérelték.

John kiválasztott a hangában egy szűk birkacsapást, és néhány perc múlva az expedíció elhagyta az Őrtornyot, hogy libasorban vonuljon a hanga között. John ment elől, utána baktatott Roger, azután Titty, és Susan zárta be a sort.

Ezt a sorrendet nem sokáig tartották be.

- Ne pazarold a fenyőtobozokat - mondta a matróz a hajósinasnak. - Akkor hullasd el, amikor a szikla, a mi Őrtornyunk már nem látszik, és idegen tájakon járunk.

De Roger zsebei duzzadásig tömve voltak fenyőtobozokkal, és így átlag minden tizenkét yard után megállt, lerakott két fenyőtobozt az ösvény közepére, az egyiket keresztben, a másikat az ösvény irányában. Aztán persze meg is kellett állni, szemmel tartani, nehogy Titty és Susan véletlenül rálépjenek. A kormányos többször egymás után azon vette észre magát, hogy Roger hirtelen megállítja. Ott kuporgott a földön, elhelyezte a nyomjelzőt, és Titty - bár az előbb még arra figyelmeztette a hajósinast, hogy ne pazarolja a fenyőtobozokat - most mégis őt áll, vajon át tud-e úgy lépni rajtuk a kormányos, hogy nem mozdít el belőlük egyet sem. Így hát a kormányos átengedte a matróznak és a fiúnak az egész mögöttük levő ösvényt, ő meg elől lépkedett, közvetlenül a kapitány nyomában.

Még jó messze voltak a magányos sziklától, mikor Roger zsebe már kiürült, és a hátizsákából akart új készletet. Titty nem engedte meg neki.

- Nem lesz nyomjelzőnk, mire igazán nehéz terepre jutunk. Látod, nem kell szabályszerű lánc belőlük, elég itt-ott egyre rábukkannunk, hogy tudjuk, jó helyen járunk-e.

A sziklánál beérték a másik kettőt. Visszapillantottak.

- Idáig egyet se kellett volna felhasználni - mondta Titty. - Hiszen jól látni az őrtornyunkat. Ott kell a nyomjelző, ahol nélkülük nem találnánk az utat.

Most azonban ismeretlen vidék tárult a szemük elé.

A sziklától, ahonnan először állapították meg az irányt, lehetőleg egyenest északnak tartottak. A kapitány rendszeresen figyelte az iránytűt, kiválasztott hol egy sziklát, hol egy bokrot, aztán pontosan arra tartott, majd megint más célpontot keresett.

Dimbes-dombos lápvidék közepén voltak, így aztán időnként alig két-háromszáz lépésre láttak maguk előtt, néhol még annyira sem. Mikor egy-egy hullám tetejére jutottak, amely a lápot mintha keresztelte volna, leláttak végig a gerincen, amint jobb felé lejtett, egész messze a vörösfenyők és lucfenyők tetejéig, ezek alatt pedig valahol ott van a tó. Megint máskor láthatták, merre lejt a gerinc túlsó felén a mező, ott is lehetett dombot látni. Ebben az irányban

jó messzire vizet is láttak egyszer felcsillanni, de még messzelátóval se tudtak hajót észrevenni rajta.

- Talán fel se fedezték - mondta Titty.

- Erre szálltak a hattyúk - jegyezte meg John.

Nem az egész lápvidék volt hangás. Helyenként széles területen magasra nőtt a páfrány vagy a naptól barnára égetett gyepek. Szürke sziklák ütötték fel a fejüket. Olyan volt, mintha kifakult zöld és rozsdabarna foltokkal televarrt, kopott, bíborvörös takarót húztak volna a föld csontvázára, s a csontok a foszlott részeken átűtnének.

Bíbicek keringtek fenn, le-lecsapták fejüket, majd fel megint, s rájuk rikoltottak, mintha közölnék velük, hogy itt semmi keresnivalójuk. Egy hosszan elmerengő, vékony csőrű póling kétszer is odasivított feléjük, amint egyik völgy felől a másik fölé röpült. Váratlanul egy csapat nyírfajd röppent fel süvöltő szárnyakkal, kiáltottak, mintha vissza akarnák őket zavarni.

- Nem fordulunk vissza - dacoskodott Roger.

- Ha tudnák, mi járatban vagyunk, nem mérgelednének - magyarázta Titty -, csak azt hiszik, ellenük forralunk valamit.

Nyugatra tőlük emelkedett az a hatalmas domb, amit közös megegyezéssel Kangcsendzöngának kereszteltek el. Amint északabbra haladtak, mintha a formája kissé megváltozott volna. Most nem látszott már magányos csúcsnak, világosan kivehető volt az a mély vízmosás is, amely végigszelte az erdőket a hegy aljáig.

Mire először tartottak pihenőt, Roger már valamennyi fenyőtobozt felhasználta hátizsákjából, és Titty zsákja sem volt annyira teletömve, mint azelőtt. Örtornyukat már régen elvesztették a szemük elől, keletre nem láttak mást, mint hömpölygő hangahullámokat. Nyugatra egyre jobban gyérült a hanga, s aztán mintha a lápvidéknek egyszerre csak vége szakadt volna. A réten át olyan egyenes volt a menetelés vonala, mint a varjú röpte, hála annak, hogy a kapitány kitűnően kezelte az iránytűt.

Ezt meg is magyarázta Rogernak.

- A varjaknak könnyebb - mondotta Roger. - A varjak mozdulatlanul tartják a szárnyukat, és repülnek megállás nélkül. De ha mi nem mozgatjuk a lábunkat, semmi se történik. Ottragadunk egy helyben.

- Ez igen jó hely az ittragadáshoz! - kiáltott a kormányos. - Nézzétek ezt a lapos követ, mintha asztalnak teremtették volna! Épp most tartunk a fele úton. Le a hátizsákkal! Mindenki kap egy adag almát.

Ledobták hátizsákjaikat a lapos sziklára. Előszedték az almákat, és egy perccel később csak a felettük keringő bóbicek tudhatták, hogy ott Felfedező tanyáznak. Mind a négyen a hátukon feküdtek a szikla mellett a száraz gyepeken (a kormányos gondosan megtapogatta, és megnyugodott, hogy nem nedves), s miközben almáikat majszolták, egyik kezükkel elárnyékolták a szemüket, és ujjuk között pislogtak fel a kék égre.

Azután ismét útnak indultak, és fél órai meneteléssel elérték a tető szélét. Onnan letekintettek az Amazon folyam völgyébe.

- Azok ott valószínűleg a lagúnák - mondotta John. - Beckfoot ott kell, hogy legyen, túl az erdőn.

Bár a folyó torkolatát szabad szemmel nem lehetett jól kivenni, magát a tavat világosan láhták. Ott az északi vége, ahol még sohasem jártak, amelyet térképükön Északi-sarknak neveztek el, s fölötte a magas dombok.

A másik irányba pillantva, a Kangcsendzönga felé, ott kanyargott az Amazon folyam a fennsík alatt, amelyen álltak. Alattuk az erdő meredeken ereszkedett le a mezőkre.

- Menjünk egyenesen a lagúnákhoz - javasolta Roger. - A Fruskák ott laknak a túlsó oldalon.

- Csacsi, ha arra megyünk, már mérföldekről észrevehetnek bennünket. Különben is, ha ez lenne a legjobb út, a Fruskák megírták volna nekünk.

- Talán nem is néz ide senki.

- A bennszülöttek minden bizonnyal őrszemeket állítottak fel különböző pontokon - mondotta Titty. - Egyébként is, el kell mennünk a kenuért.

John kapitány még egyszer kibontotta az üzenetet, ami Nancy kapitány nyilába volt elrejtve. Még egyszer elolvasta, aztán lenézett a völgybe, végig az erdőkön, amelyek a lejtőt borították.

- „Négy fenyőfát, ahol valamikor erdő volt” - olvasta hangosan.

Titty-nél volt a messzelátó, most átadta neki.

- Amarra úgy látszik, mintha valamikor erdő lett volna.

Balra mutatott, ahol a hangás szélén törpe bokrok, sziklák, páfrány és haraszt váltakoztak, és néhány magányos tölgy és kőrisfa bontotta meg a vidék egyhangúságát.

- Ott vannak a fenyők, gyertek! - kiáltotta John. - Először azt hittem, hogy csak kettő. De a másik kettő is ott van, csak eltakarják egymást, mert egyenes vonalban sorakoznak.

Tittynek már csak három fenyőtoboza maradt. Egyenként odaadogatta Rogernak, aki elhelyezte a tisztáson a földre, gondosan, hogy jól lehessen látni.

- A fák megmutatják nekünk az irányt, hogyan találhatjuk meg őket - hajtogatta Titty. - Nem kerülhetjük el, hisz itt a négy fenyő egy vonalban.

Amikor az utolsó nyomjelzőt is lefektették, a matróz és a hajósinas a kapitány meg a kormányos után száguldottak. Hátizsákjuk csak úgy laffogott a hátukon.

- Ne siessetek olyan nagyon! - lihegte Roger.

John és Susan már jóval előttük jártak.

A kapitány, amikor a négy fenyőfához értek, megállt. Ismét előhúzta az üzenetet.

- Egész biztos, hogy ezek azok a fák - mondta Rogernak és Tittynek, akik kalimpálva jöttek le a lejtőn. - „Kövessétek az irányt, amerre mutatnak” mondja az üzenet. Ezek lefelé mutatnak a dombról. „Maradjatok a kőfal mellett...” Az is ott van ni!

Roskadozó régi kőfal volt, mint valamennyi ezen a vidéken, nagy terméskövekből, habarcs nélkül összerakva.

- Gyertek utánam! - vezényelt John. - De nesztelenül. Az útnak itt kell valahol vezetnie.

A régi fal mentén haladtak, egyenesen be a sűrű, bozótos erdőbe.

- Ezért választották ezt az utat - mondotta John. - Itt csakugyan senki se láthat meg bennünket. Halló! Állj, kormányos uram! - suttogta. - Előbb megnézem, tiszta-e a levegő.

- Állj, matróz! - suttogta Susan, és azonnal megállott.

- Állj, hajósinas! - suttogta Titty.

- Állj, Roger! - suttogta a hajósinas saját magának.

- Pszt! - intett csendet Titty.

John még egy falat fedezett fel. Sokkal jobb állapotban volt, mint az előbbi, s azonnal rájött, hogy az út ennek a falnak a túlsó oldalán vezet. Egy hatalmas bükkfa terjesztette szét ágait a fal fölé. John óvatosan felmászott rá, és végighasalt az egyik ágán. Az út üres volt, s túlsó oldalán egy másik fal szegélyezte. Azon túl rét, amit már régen nem kaszáltak. A rétek mögött újabb erdő kezdődött, bal felé távolabb.

- Teendőink a következők - mérlegelte John. - Áthaladunk az úton, behatolunk az erdőbe, és a földek szélén menetelünk mindaddig, amíg el nem érjük a folyót.

Halkan füttyentett, s egy pillanat múlva egy kéz érintette meg a lábát. A kormányos állt mellette.

- Hozd ide a többieket is - suttogta. - Át kell mennünk az úton.

Egy ág reccsent mögötte. Újra megérintette valaki a lábát. Megint reccsent egy ág, a kormányos és a legénység ott álltak a fal alatt, és várták az utasításait.

Ebben a pillanatban éles lódobogást hallottak, és nehéz kerekek dübörgését. E zajokat tisztán kivehető, hangos, vidám füttyező szárnyalta túl.

Hiábavaló volt a suttogás.

- Hát ez mi? - kérdezte a kormányos.

Három igásló nehéz, lassú léptekkel két pár keréken egy nagy fatönköt vontatott. Mary Swainson favágója ült a tengelyen, és vígan füttyörészett, mint az erdő lehangosabb feketerigója. Nem voltak nagyok a szálfák, az út meg éppen dombról lefelé vitt, így a három hatalmas igásló, egyik a másik előtt, úgy ügetett, mint valami óriás csikó, a súlyos, pirosra festett kerekek pedig csörögtek-rázkódtak mögöttük. Fűlsiketítő zajjal haladtak el mellettük, aztán már el is tűntek a szemük elől a következő kanyarnál.

- Láttam őket - újságolta Roger - a falban levő lyukon keresztül. Biztos a nyulaknak szánták. Egész jól keresztüllátni. Mary Swainson favágója volt.

- Mindjárt gondoltam, amikor meghallottam a füttyörészését - mondta Titty. - Természetes, hiszen ez ugyanaz az út, amit a Patkó-öböl felé menet keresztezünk.

- Fogjátok be a csőrötöket, ti ketten ott hátul - szólt rájuk Susan. - Át kell futnunk az úton.

Egy halk puffanás, és John a fűre huppant, Susan felmászott John helyébe. Közben John már átért az út másik oldalára, és egy alkalmas pontot keresett, ahol a másik falon is átmászhat. Talált egy kiálló követ, és egy szempillantás alatt már fent is termett. Halkan átszólt:

- Könnyű a felkapaszkodás, gyertek egyenként. A fiú jöjjön elsőnek.

- Isten veled - sűgta Roger Susannak, amikor mellette átmászott.

- Mi is megyünk - suttogta Titty.

Roger már fent is volt, majd futott át az úton, fűrgén akár egy nyuszi. Már a szemközti falnál volt, mikor a kanyar mögött autóduda hangzott fel.

- Gyorsan! - sürgette John, és lehajolt, hogy segítsen neki. Rettenetes gyorsasággal mászott fel Roger a falra, a moha csak úgy repült minden irányba. John húzott, és Roger mászott, s ennek

következtében mire felért a tetőre, le is gurult egyben, és gyorsan leért a fal túlsó oldalán az erdőbe. Egy bennszülöttekkel tele autó száguldott el mellettük az elhagyott úton.

- Na most, Titty! - biztatta Susan abban a percben, ahogy az autó eltűnt a szemük elől. - Te következel! Gyorsan, mielőtt megint jönnek.

Titty lekúszott a bükklevelek közé.

- Egy perc; még az utolsó nyomjelzést. Csak éppen hogy tudjuk, hol kell átmásznunk, amikor visszajövünk.

Kitépett egy fűcsomót, és betömökdte két kő közé a fal félmagasságában.

- Ha visszafelé jövet pontosan itt mászunk át, a másik oldalon jó lábtámaszt találunk.

- Siess már, Titty! - szólította John, mire a matróz átrohant az úton, hamarosan túl volt a falon a fiú mellett, aki még az iménti megrázkódtatás hatása alatt állt.

- Vajon nem a bennszülöttek kémei voltak abban az autóban? - töprengett Roger.

- Nem láthattak bennünket - mondta John. - Ide gyere, Susan, itt a legkönnyebb!

Most már minden akadály nélkül haladtak a fák között, a folyó irányába. - Két táblával odább - mondotta John -, ott kell lennie a pajtának s egy tölgyfának.

- Ott van ni, a pajta - lelkesedett Susan -, éppen az orrunk előtt, majdnem az erdőszélen.

A fák ritkultak, és mire a csúrt elérték, már csak egy zöld gyepecsík volt köztük és a folyópart közt.

- Ott van a tölgy is. Álljatok meg egy percre, amíg én körülnézek.

Óvatosan kúszott ki John a fák közül és jobbra-balra kémlelődött. - Tiszta a levegő - mondta, és a négy Felfedező rohant egyenest a nagy fa irányába, amely közvetlenül a folyó partján állt.

- Az Amazon folyam - mondta Titty ünnepélyesen. - Le kellene hasalnunk mellette, és szür-csölni a vizet a tenyerünkből, hogy hűsítsük eltikkadt ajkunkat.

- Ugyan miért? Hiszen alig néhány perce, hogy bekebeleztél egy almát.

De Titty mégis lehasalt, és egy kis vizet szür-csölt a folyóból.

- Tiszta, friss víz - mondta Rogernak -, ez valóban a kontinens főfolyója.

- Igen? - mondta Roger. - És hol a csónak?

John és Susan a hadi kenut keresték.

- Talán nem volt alkalmuk rá, hogy kihozzák - töprengett John.

- Én már látom - ujjongott Roger.

Lemászott egyenesen a tölgy ágai alá, míg hatalmas törzsét megérinthette. A másik felén az ágak a folyóra borultak, lelógó végük a vizet söpörte, és ott, az ágak közt, a fa lombja alatt ághoz erősítve feküdt a hosszú, keskeny, bennszülött evezős csónak.

- Ilyen dolgokban a Fruskák utolérhetetlenek - bólintott elismerőleg John kapitány.

- Csakhogy ez nem hadi kenu - mondotta Roger csalódottan. - Éppen olyan, mint Flint kapitány evezős csónakja, vagy mint a Holly Howe-i bennszülötté.

- Ami igaz, igaz, pompásan elrejtették a szemek elől. - John végigmászott a tölgy egyik ágán, eloldotta a kötelet, újra visszamászott, és partra húzta a csónakot.

- Igen. Ez az ő csónakjuk. Itt van ni, a farára festve: *Beckfoot*.

Egy perccel később a négy Felfedező már ott kuporgott a csónakban. A tölgy ágai súrolták a fejüket.

- Jó, hogy nem viselünk kalapot. - Mihelyt kiértek a fa lombja alól, John kidugta az első pár evezőt, időnként húzott egyet-egyét, hogy megmaradjanak a víz sodrában, és csurogtak csendesen lefelé a zöld nád himbálódzó sorfala közt.

BAGOLYHUHOGÁS FÉNYES NAPPAL

Jó volt megint csónakban ülni, még ha az nem is vitorlás csónak, hanem csak egyszerű kis hadi kenu, amely sajnos nagyon hasonlít egy közönséges bennszülött evezős csónakhoz. De azután hamar megunták a csurgást, és John megfordította a csónakot, átült a középső ülésre, és evezni kezdett, mialatt Roger elfoglalta szokásos helyét a csónak orrában, Susan pedig vezényelt, „jobbal húzz!” vagy „ballal húzz”, úgyhogy John nyugodtan evezhetett, anélkül hogy hátranézne, és mégsem futott be a csónak orrával a nád közé.

- Igazán nem tartott sokáig az út a lápvidéken át - jegyezte meg John.

- Kietlen felföld - mondta Titty mintegy magának, amint ott ült a kormányos mellett a csónak farában, és nézte a lápvidék gerincvonulatát, amerre jöttek.

- Egyszóval a menetidő jó volt - ismételte John -, de a Fruskák akarják is, hogy mielőbb odaérjünk.

- Itt van a lagúna - mutatott előre Susan, amikor a csónak kifutott egy kis tavacskába, amelyet csaknem beborítottak a széles, lapos levelű vízililiomok. Még nappal is nehéz volt nem beléjük akadni az evezővel.

Átvágtak a lagúnán, mire a nádas mindkét oldalról körülzárta őket. Ismét a folyóban voltak, jobb partján a fák lenyúltak a víz széléig.

- Csendesen - suttogta a kormányos -, fél perc múlva olyan közel érünk, hogy megláthatnak a házból. Már látom is a tetejét. Ez lesz biztos az erdő, amelyre gondoltak.

John hátrapillantott, a jobb evezőjét behúzta, és a ballal csendesén visszázott. A hadi kenu megfordult, és hangtalanul beszaladt a nád közé.

- Ki tudsz ugrani, Roger?

A csónak nagyot rándult, amikor a hajósinas kiugrott belőle. Aztán még egyet rándult, amikor a kikötőkötelet kifeszítette, és a csónak orrát felhúzta a homokos partra.

Most, még egyszer, utoljára John kapitány gondosan végigolvasta a Fruskák üzenetét. Aztán átadta a kormányosnak.

- Engem elfoghatnak. Nem szeretném, ha le kellene nyelnem, hogy ne kerüljön az ellenség kezébe.

Kilépett a partra.

- Legyetek készen, hogy bármely pillanatban indulhassatok. Ha esetleg megtámadnak benneteket, húzzatok át gyorsan a túlsó partra. Ne hagyjátok el a csónakot, maradjatok benne vagy legalábbis a közvetlen közelében. Azt hiszem, rövidesen meghalljátok a huhogást, de ha bármi más zajt hallotok, ne mozduljatok. Így nem lesz semmi baj.

John kapitány már ott se volt.

Susan kormányos készenlétbe helyezte az evezőket, de a csónakon belül, hogyha hirtelen el kell tolniuk a járművet, ne akadjanak meg a nád között. Kilépett a partra, hogy meggyőződjön, a hajósinas száraz helyen áll-e, nem nedvesedett-e át a cipője. Leste a gallyak recsegését és a levelek zörgését, ami a kapitány lépteit jelezné. De egy hang se hallatszott. Az erdő sűrű fái

közt a bennszülöttek észrevétlenül odalopódzhatnak a parthoz, és megragadhatják a csónakot. Így hát a kormányos jobbnak látta, ha mindenki a csónakban marad.

Roger rájött, hogy a kötél elég hosszú ahhoz, hogy egy bokrocska körül vetve visszavezesse a csónak orrába, így beülhetett, kezében tarthatta a kötél végét, és egy pillanat alatt indíthatott, ha kell. Susan kiosztott egy porció csokoládét.

- Már van tíz perce, hogy elment - mondta.

- Van annak már egy órája is - Roger szerint.

Ebben a percben bagolyhuhogás hangzott fel az erdő felől. „Tuhuhuu. Tu-huhuhu.” Jó messzire a folyótól.

- Pompásan csinálta - bólított a kormányos elismerőleg. - Még sose csinálta ilyen jól.

- Senki se hinné, hogy nem volt igazi huhogás - állapította meg Titty.

- Némelyik igazi félig se ilyen jó - vélte Roger.

Egy percnyi csönd. Aztán újabb huhogás, de mintha nem ugyanarról a helyről. Aztán újabb hosszú csend.

- Talán valami csapdába esett - mondta Titty. - Nem kellene segítségére menni?

- A kapitány úgy rendelkezett, hogy maradjunk a csónakban. Lehet, hogy visszafelé nagy kerülőt kell tennie.

Halálos csendben ültek a csónakban, még lélegzeni is alig mertek. Jó ideig egy nesz se hallatszott. Aztán egy ág reccsenése és lépések zaja a parton. Egy pillanattal később a nád szétnyílt, és ott állott előttük John kapitány.

- Halló! Nincsenek még itt?

- Nincsenek.

- Jönnek. Legalábbis azt hiszem.

- Láttad őket? - kérdezte Susan.

- Rács mögé voltak zárva? - kérdezte Titty. - Vagy már kiszabadultak? Álruhában voltak? És mondd, John, nem láttál valami egyebet is?

- Pszt! Figyeljete!

Mindnyájan figyeltek, de semmit sem hallottak.

- Szörnyű látvány volt. Az első, akit megpillantottam a ház előtti pázsiton, Flint kapitány, Mrs. Blackett és a dédnagynéni...

- Jó színben van? - kérdezte Titty.

- De mennyire!... Egy bottal sétálgatott, és azzal mutogatott mindenfélére a gyepen. Hogy mire mutogat, azt nem tudtam kivenni. Tovább osontam az erdőben, megkerültem a házat, aztán huhogtam egyet.

- Hallottuk.

- Nancy Blackett azonnal megjelent az egyik emeleti ablakban. Ujját a szájához emelte, jelezvén, hogy fogjam be a szájam. Aztán Nancy és Peggy kiosontak a hátsó ajtón, és elindultak, sajnos, hibás irányba. Így aztán újra huhognom kellett, hogy jelezzem, merre vagyok. De ez még gyorsabb iramodásra készítette őket.

- Ha meghallották a huhogást, és megláttak téged, egy lépést se kell tennünk. Tudják ők, hogy hol tartózkodunk. Hiszen pontosan követtük az utasításaikat - mondta Susan.

- Remélem, hogy minden rendben van. Sajnos, nemcsak mi, hanem mindenki hallhatta a huhogást - sópánkodott John.

- Mind a kettő tökéletes volt a maga nemében - erősítette Roger.

Az erdőn át lépések közeledtek.

- Itt vannak!

Nehezebb lépteket is hallottak. Valaki nagyon gyorsan szaladt, és már majdnem elérte őket. A nád spanyolfala mögött egy elharapott visítás hallatszott.

- Pszt, te szelídített vadkecske! - ez Nancy kapitány hangja volt. De csakhamar megváltozott a hangnem: - Barát vagy ellenség, Jim bácsi?

- Középen a kettő között - jött a válasz Flint kapitánytól.

- Hasaljatok le - súgta John, és a négy Felfedező lekuporodott a csónakban. A hangok alig pár lépésnyire hallatszottak.

- Középen a kettő között. Nem tudom, miben töritek a buksitokat, és nem is kérdem. Csak azt akarom mondani, hogy nem lesz lovagias dolog édesanyátokkal és velem szemben, ha nem értek haza pontosan öt órára. Ne feledjétek el, ez az utolsó nap. Én öt óráig tartom az erődöt egy délutáni kikocsikázással, de ha akkorra nem jelentek meg pontosan, az olyan baj lesz, hogy már én se tudom rendbe hozni.

- Kalóz becsületszavamra! Visszatérünk pontosan!

- Akkor minden rendben van. Még csak annyit: én nem láttam a szövetségeseiteket. Talán jobb is így. De ha *esetleg* mégis találkoztok velük, azt üzenem, barátaik helyzete könnyebb volna, ha fényes nappal a feketerígó vagy a szajkó füttyével jeleznének bagolyhuhogás helyett. Maria nénétek a Természetráji Múzeumnak akar írni erről a rendkívüli jelenségről. Azt mondja, soha életében nem hallott még baglyot délben huhogni. Mondjátok meg nekik, hogy máskor legyenek inkább szajkók. Akkor sokkal könnyebb lesz az én helyzetem is.

- Gyere, nézd meg őket - ez megint Nancy hangja volt. - Itt vannak valahol a közelben.

- Nem érdekel, hogy hol vannak. Nem láttam őket, és jobb is, ha nem tudok róluk semmit. A déli bagolyhuhogás már úgyis ránehezedik a lelkiismeretemre. *Casabiancáról* nem is beszélve.

Hangos kacagás, Nancyhez képest halk, és Flint kapitány lépései elvesznek a távolban.

John ismét partra ugrott. Az ágak kettéváltak, és Nancy kapitány, hátán egy hatalmas halas-kosárral, Peggy kormányos egy fehér hálósobai vizeskancsóval a kezében, keresztültörtettek a sűrűsége.

- Jól van, bajtárs - kiáltott Nancy, megpillantva Johnt. - Ez az a hely, amiről a levélben írtunk. Itt vannak a többiek is mind? Halló, kormányos úr. Hallottátok a kormányosom visítását? Egy vadkecske, mondom, egy szelídített vadkecske. Akárki meghallhatta volna. Halló, Roger! Hogy vagy? Hát te, matróz? Szálljunk be gyorsan. Nincs egy perc veszteni való időnk. Hallottátok, mit mondott Flint kapitány?

- Mit mondott arról a *Casabiancáról*?

- Nem erre gondolok, hanem hogy fél hatra, ha a világ összedől is, otthon kell lennünk. Éppen csak annyi időnk van, hogy megmutassuk nektek az utat. Gyere, Peggy, vigyázz arra a grogra.

- Jobb, ha te viszed, mert nagyon nehéz. Kár az én visításmról beszélni, bárki elsikította volna magát a helyemben. Azt hittem, végünk van.

- Annál kevésbé visíts. Az a legnagyobb bajod, hogy sose tudod, mikor ne visíts.

- De igenis tudom.

- Nem tudod. A *Casabianca*-ügynél is majdnem elvisítottad magad, és akkor Flint kapitányt és anyut is belerántottad volna a slamasztikába.

- Na és most ki lármázik?

- Ebben neked van igazad - hagyta rá Nancy nagyot sóhajtva. - Indulás, John kapitány! Szörnyű volna, ha a dédnagynéni felfedezné, hogy itt vagytok.

- Üljön le mindenki! - intézkedett nyugodtan John kapitány.

Susan, Titty, Roger, Nancy és Peggy leültek ott, ahol voltak, ki a csónak farában, ki a közepén. John az egyik evezővel eltolta a csónakot. A hadi kenu alaposan meg volt terhelve, és jobban hasonlított egy bennszülött evezős csónakhoz, mint valaha. A csónak kisiklott a nád közül, s egy pillanattal később már kint volt a szabad vízen. Most Nancyre került a sor, hogy sikítson.

- Megőrülök! - csattant fel. - Ki azokkal az evezőkkel! Gyorsan, gyorsan! Még tíz yard, és az erdő alatt vagyunk, a pázsit előtt. A pázsitról tisztán kivehetnek bennünket.

Kétségbeesett kapkodás következett az evezőkért, az egyik rettentő fröcsköléssel ért a vízbe. Ebben a pillanatban Peggy elhápogta magát, mint egy kacska. Valóban, annyira kacsaszerű hápogás volt, hogy Roger körülnézett, hol bukkan elő egy a nád közül.

- Jól van - helyeselt Nancy kapitány. - Peggy csakugyan tökéletesen utánozza a kacsákat. Ez gyakran nagyon hasznos.

A hadi kenu ismét felfelé haladt a fákkal szegélyezett part mentén.

- Egy hajszálon múlt, hogy megjárjuk. A pázsitról okvetlenül megláttak volna.

- Mit csinálnak ott a pázsiton? Úgy láttam, a dédnagynéni piszkálgatott valamit a botjával, és mutogatta Mrs. Blackettnak.

- Biztosan százszorszépeket. Most ezzel szekálja anyut. Azt mondja, hogy azelőtt sose volt a pázsiton, most pedig rengeteg van belőlük, és ahányszor csak a kertbe tudja csalni anyut, mindig elmondja ugyanezt a százszorszépekről. Mintha anyu tehetne valamit ellenük.

- De Flint kapitány valami *Casabiancáról* beszélt - vágott közbe Titty.

- Az nagyon tisztességes dolog volt tőle. Neki köszönhetjük, hogy most itt vagyunk. Ha ő nincs, hiába az egész menetelés, minden balul ütött volna ki. El se tudjátok képzelni, milyen szörnyű volt ez az utolsó pár nap... Vége volt minden szabadságnak. A csónakház tiltott területnek nyilvánított.

- Ki akartuk merni a csónakot. Az éjszaka kellős közepén kellett kionsonnunk az ágyból - mondta Peggy.

- És szigorúan megtiltották, hogy meglátogassunk titeket. Ezért kellett az üzenetnek olyan titkosnak lennie.

- Amikor pedig visszafelé tartottunk a csónakházról, borzalmas pillanatot éltünk át - folytatta Peggy. - Azt játszottuk, hogy a dédnagynéni pogány istennő, és azt hittük, hogy alszik, pedig éppen akkor nézett ki az ablakon, amikor a holdfényben földig hajoltunk a hálószobája előtt.

Titty félbeszakította őket.

- Beteg volt a dédnagynéni akkor este, amikor hazaérkeztetek a Fecske-völgyből?

- Beteg? Beteg? Sose volt jobb erőben! Itt-tartózkodása óta akkor csapta a legnagyobb skandalumot. De miért örülsz te ennek annyira, Titty?

- Ó, semmi, semmi. Kérlek folytasd, a *Casabiancáról*.

- Mindjárt rátérek. Kérlek, Peggy, csak egy pillanatra fogd be a szádat. Nézzétek, az egész dolog azért van, mert a dédnagynéni holnap távozik...

- Igazán? - John egy percre megpihent az evezővel.

- Igen. Csak kérlek evezz tovább, hogy egész biztonságban legyünk. Holnap utazik. És jövő évig nem fogjuk őt látni. Talán még akkor sem, ha az iskolaév alatt jön.

- Hurrá! - sipított Roger.

- Pszt! - csendesítette Susan.

- Azt akarta, hogy kocsizzunk ki vele a délutáni búcsúvizitekre. Pont akkor, amikor mindent olyan gyönyörűen elterveztünk. Kilőttük az üzenetet a nyíllal, az éjszaka homályában kionsontunk, és elrejtettük a csónakot a tölgyfa alá. Elmeséltük a szakács néninek, hogy jöttök, és ő annyi grogot főzött, hogy akár egy ellentengernagyot is belefűszerezhetnénk. Ezt a kosarat pedig megtöltötte finom falnivalóval, és felakasztotta a hátsó ajtó mögé, hogy elcsórhassuk, anélkül hogy neki tudomást kellene venni róla. Én nem tudom, hogyan és miképpen, de a dédi megsejtette, hogy valamiben sántikálunk. Mindenáron azt akarta, hogy tartsunk vele ma délután a viziteken. Mi pedig minden percben lestük a huhogástokat. Ezt persze nem mondhattuk meg neki, hát azt mondtuk, hogy szívesebben nem mennénk, mire ő nagyon mérges lett, s kijelentette, hogy itt-tartózkodása egész ideje alatt egyszer se hallott minket verset szavalni. Mivel pedig ez az ő utolsó napja nálunk, betanulhatnánk egy részt délutánra, és elszavalhatnánk neki, ha visszajött, miután leadta névjegyeit az embereknél, és tudomásukra hozta az üdítő hírt, hogy elletjt körülkből.

- Szörnyen sötét színben állott előttünk a jövő.

- Azt mondta, hogy anyu és Jim bácsi annak idején minden héten betanult egy verset. Ez úgy is van, ők maguk mesélték, milyen borzalmas volt. Aztán - szerencsénkre - Jim bácsitól azt kérdezte, mi volna alkalmas vers a betanulásra. És az áldott lélek megmentett bennünket, azt mondta: *Casabianca*, mire anyu gyorsan kifordult a szobából.

- Hogy mentett ez meg benneteket? Hiszen az igen hosszú vers.

- Úgy, hogy már betéve tudjuk, és Jim bácsi tudta, hogy tudjuk. Az iskolában be kellett vágnunk.

- Ahajóégett mint a golyó, a fiú pedig rajta állva - darálta Peggy.

- És így utolsó cselszövénye is meghiúsult ellenünk, és íme, itt vagyunk.

A FOLYÓN FELFELÉ

A lagúna fölött a víznek erősebb volt a sodra, és John azt kívánta, bár ne volna a hadi kenu olyan mélyen bemerülve a vízbe. Nancy a folyót szegélyező nádasokat nézte, és arra gondolt, milyen lassan haladnak. Rövidesen meg is szólalt:

- Még nem vagyunk biztonságban, tudjátok-e? Szedjük elő a másik pár evezőt, hogy gyorsabban menjen. A dédit a kocsi körülviszi a tó felső részén, és a folyamon az Udal-hídnál fognak átkelni, így aztán okosabb, ha elkerülünk szem elől, mert különben anyu és Jim bácsi éppen úgy belekerül a pácba, mint mi valamennyien, ha dédi meglátja, hogy veletek vagyunk.

Most tehát John és Nancy eveztek, és Peggy vezényelt, hogy melyik karral húzzanak erősebben; így aztán olyan sebességgel haladtak, mintha a víznek egyáltalán nem volna sodra.

- Most mit csinálunk? - kérdezte Roger, és Peggy éppen akart valamit mondani, amikor Nancy félbeszakította.

- Várj, amíg elérjük az első vízesést - lihegte. - Semmi tervmegbeszélés, mialatt mi evezünk. Nem helyes dolog.

A hadi kenu repült felfelé a folyón, és elhagyta a nagy tölgyet. - Sose találjuk meg a csónakot, ha nem mászok az ágak alá - dicsekedett Roger.

- A legjobb rejtekhely az, egész folyóparton. Egyszer, amikor még kicsik voltunk, a dada keresett bennünket, mi pedig alája bújtunk, és nyakig vízbe guggoltunk, mint a vízilovak. Ott ment el a fa mellett, és nem vett észre. El se tudjátok képzelni, milyen kemény munka volt, amíg múlt éjszaka felhúztuk a csónakot, és a fa alatt kikötöttünk a sötétben.

- Sötétben csináltátok? - kérdezte Roger.

- Hát persze - felelte Peggy, majd hirtelen: - jobbra húzni, jobbra húzni.

A tölgy felett a folyó nagyot kanyarodott, utána megint hosszú, egyenes szakasz következett. Annak a végén széles ívű kőhíd boltosodott, ezen keresztül vezetett az út a tó vége felé.

- Elhaladunk a híd alatt? - kérdezte Titty.

Nancy gyorsan hátrapillantott, és aztán, még mindig erősen húzva, így szólt Johnhoz:

- Ár ellen nehéz lesz egy csapással átvinni - lihegte. - Teljes erővel belefekszünk, aztán behúzzuk az evezőket, és kézzel toljuk keresztül magunkat. A szabadban megint kicsapod az evezőidet, és teljes erődből húzod. Peggy majd vezényel, mikor kell behúzni. Ő már tudja. Nemegyszer mentünk már át kettesben. Könnyebb, ha valaki dirigál. Na, most feküdj neki!

Nancy eddig is gyors csapásokkal evezett, de most még nagyobb tempót vett. Szerencsére John edzett volt, és nem maradt el. Fröcskölés volt bőven, de az nem nagyon számított. Csakis a sebesség számított. Roger izgalmában már-már felállt, de a két kapitány következő evezőcsapása akkorát lódított a csónakón, hogy menten újra lepottyant az ülésre, és többé igazán nem volt szükség rá, hogy Susan kormányos arra intse, hogy maradjon nyugton.

- Jobb! Jobb!... így tovább... bal... még egy kicsit... most egyenest nekitartunk... - kiáltotta feléjük Peggy a parancsait. - No még két csapás... be a lapátokkal...

Mire John az utolsó szavakat meghallotta, már ott voltak a híd árnyékában. Csikorogva emelték ki a négy evezőt, és húzták be a csónakba.

- Gyorsan, gyorsan! - kiabált Nancy. - Ne engedjétek megállni. - Ő a csónakban állt, kissé meghajolva, és egyik követ a másik után ragadta meg a híd boltozata alatt.

John ugyanezt tette.

- Ne engedjétek, hogy visszacsússzék - kiáltotta Nancy. Az evezős csónak orra túljutott a hídon. Már John is kibukkant a híd íve alól.

- Azonnal ki az evezőkkel! - vezényelt Nancy. - Gyorsan, mert megfordul! Semmi baj! (A lapát odaütődött a kőhöz.) Huss! Jól van, már túl vagyunk a hídon.

- Kemény munka, mikor a folyó így meg van dagadva. Ez a múlt éjszakai esőtől van.

- Nicsak, vérzik a kezed - mondotta Susan.

- Csakugyan - mondotta Nancy -, mindig felvérzem. Egyik-másik kő igen éles. Majd mindjárt megmosom, ha odaérünk, nem állhatunk meg, míg túl nem jutunk a kanyaron.

A folyó megint fordult. Előttük a sima víz csakhamar véget ért, és tajték fedte sziklás part következett. A vízesések egész sora jelezte azt a helyet, ahol a hegyi patak csöndes kis folyóvá változott, mely a mezőkön át lassan kanyargott a tó felé.

- Az első vízesés - jelentette Peggy.

- Senki se tud rajta felevezni - mondotta Roger.

- Ne is próbálja meg senki - vágta rá Peggy. - Ott kikötünk, annál a sellőnél.

Nancy hátranézett.

- Most már biztonságban vagyunk. Jól ismerem ezt a helyet. John kapitány, jobb, ha engeded, hogy én vigyem be oda.

John behúzta a lapátjait, és Nancy tovább evezett, egyre közelebb az esés szintjéig. Hirtelen két erőset húzott, aztán magasra kiemelte a lapátokat a vízből, amint a csónak két szikla között előresiklott, majd ismét evezett kettőt, és megállott a folyó bal partján kiemelkedő szikla előtt, olyan közel a vízeséshez, hogy John, aki a hajó orrában ült, érezte a permetező hideg cseppeket az arcán. A csónak átsiklott egy csöppnyi állóvízen, és a folyam jobb partján egy kiálló szikla védelme alatt megállt.

- Ugorj ki, bajtárs! - kiáltotta Nancy olyan hangosan, hogy a tajtékzó víz moraja ellenére is meg lehetett hallani. - Kösd ki ahhoz a kis berkenyefához. A faránál valaki kapaszkodjék bele a sziklába, különben megfordul a vízesés alatt. Egyszer már megtette és elsüllyedt.

John már a parton volt a kikötőkötéllal. Susan még éppen idejében bekapaszkodott a sziklába, és mindaddig fogta, míg Nancy is kiszállt a partra John után. Peggy most odadobott neki egy kötelet, és megerősítette a hajó farában levő kis karikához. Néhány perc múlva a *Beckfoot* szabályszerűen ki volt kötve a szikla hosszában, kikötőkötéllal a kis berkenyefához, vontatókötéllal pedig a csónak faráról egy nagy kő köré.

- Most pedig lássunk hozzá a kirakodáshoz! - kiáltotta Nancy vidáman, és Susan, Roger, Titty és Peggy kiadogatták a Fecskék hátizsákjait, a nagy halászkosarat és a hálószobai vizeskanocsót, amely a Fruskák rakománya volt.

John és Susan nagyon boldogok voltak, hogy az expedíciónak ezen a részén már túlestek. Volt valami ezekben a Fruskákban, amit ők nehezen tudtak megérteni. Világos, hogy szigorúan eltiltották őket attól, hogy velük érintkezzenek, meg volt tiltva nekik a csónakjaikhoz nyúlni, a csónakház tiltott területnek nyilvánított, és jelen pillanatban tulajdonképpen valahol ünnepélyesen verset kellene magolniuk. Mégis érintkezésbe léptek a Fecskékkel azzal, hogy

az üzenetet nyíllal kilőtték, úgyszólván az ellenség orra előtt, mikor kirándulni mentek a motorcsónakon; az éjszaka derekán kiszöktek a csónakházba, első ízben csak azért, hogy kimerjék a csónakból a vizet, de másodízben már sokkal komolyabb okból: azért, hogy a csónakot kivigyék a folyóvízre, és elrejtésük a tölgyfa alatt; és tessék, most meg itt vannak, és éppen azt teszik, amit a dédnagynéni szigorúan megtiltott nekik. Természetesen arról nem kell megfélemlkezni, hogy Flint kapitány és Mrs. Blackett a lelkük mélyén bizonyára Nancy és Peggy oldalán állnak. De hát mégiscsak örültek, hogy már túljutottak a hídon, és eltűntek a kanyarban, mielőtt a dédnagynéni arra hajt, és a szövetségeseiket együtt látja a folyón fölfelé evezni. Ha a dédnagynéni meglátja őket, bizony nagyon nehéz lett volna kimagyarázkodni, és bármit is gondol Mrs. Blackett a dologról. Ez éppen az a fajta bonyodalom volt, amibe anyu, odaát Holly Howe-ban, legkevésbé szerette volna őket belekeverve látni. Susan majdnem azt kívánta, bár ne is jöttek volna. Miért nem tudott Nancy még egy napot várni, ha a dédnagynéni már úgyszólván elmenőfélben van? John természetesen tudta, hogy Nancy nem lett volna Nancy, ha ezt megteszi. Titty nem ebből a szempontból nézte az ügyet. Egy dolog világos, és ez az, hogy a sztearin bábu elhamvadása, ahogy azt anyu és Susan is mondták, nem tett semmi komoly kárt a dédnagynéniében. És mégis! Különös, hogy éppen most határozta el magát az elutazásra. Vajon nincs-e itt valami összefüggés a sztearinnal? Nagyon szerette volna megkérdezni, vajon a dédnagynéni a tengerpartra utazik-e, vagy valami közönséges helyre. Ami pedig Rogert illeti, ő a Beckfootba való menetelés izgalmait, a Fruskák elszöktetése, a híd alatt való átsiklás és a sziklafal mellett való kikötés után arra gondolt, hogy már régen elmúlt ebédidő. Ennek a véleményének kifejezést is adott.

- Mi már megebédeltünk - mondotta Peggy.

- Mi még nem.

- Mi se sokat ettünk. Az volt a szándékunk, hogy újra nekilátunk.

Mialatt Nancy kibontotta a nagy halászkosarat, nem sok beszéd esett. A Fecskék ma korán reggeliztek. A Fecske-völgyből átmasíroztak az Amazon folyóhoz, és a hosszú menetelés alatt mindössze egy adag almát és egy adag csokoládét fogyasztottak. Ahelyett, hogy pihenőt tartottak volna a nagy tölgyfánál, azonnal nekiindultak, leereszkedtek Beckfoothoz abban a hiszemben, hogy minden ok megvan a sietésre. Abban a percben, ahogy eszükbe jutott az evés, és látták Nancyt, ahogy kipakolja a harapnivalókat, egyszeribe nagyon megéheztek, és egy ideig semmi másra sem tudtak gondolni.

Susan kormányos ki akarta nyitni az egyik pemmicant, de Nancy nem engedte.

- Jó hasznát veszitek majd este, ott, ahol az éjszakát töltitek. A másikra meg szükségünk lesz a Kangcsendzönga tetején.

- Különben sincs értelme, hogy hazavigyünk valamit az élelmiszerekből a szakács néninek. Nem szereti az ilyesmit, és legközelebb kevesebbet adna. Ma alaposan megtömte az öreg halászkosarat.

Hát csakugyan megtömte. John és Susan rögtön átlátták, hogy Beckfootban legalább egy ember van, akinek semmi kifogása Nancy kapitány és kormányosa viselt dolgai ellen. A szakács néni adott nekik egy nagy darab göngyölt marhahúst, mely akár egy finomabb fajta, vastag hurka. Mindenkinek jutott bőven almás pite is. Akadt a kosárban saláta és retek meg egy kis bádogszelencében só. Barna kenyér, vastagon vajjal kenve. Azután egy hatalmas, szobában étkező tizenkét személyre számított, de hat táborozó tengerészt is kielégítő adag legfeketébb, legzaftosabb és legragadósabb gyümölcskenyér. Ezt leöblíthették a legpompásabb kalózgroggal, amiről némely emberek ugyan azt hihették volna, hogy az limonádé. Ebből volt egy nagy vizeskancsóra való. Limonádé vagy grog, egészen mindegy, tény, hogy igen

jólesett a szomjas torkoknak. Mindent egybevetve, ez az ebéd a sziklák között, az első ebéd a fröcskölő, hullámozó víz közelében, egyike volt azon ebédeknek, amely után mindenki elálmosodik egy időre, de vállalkozásra kész, ha az álmoság elmúlt.

- Mit mondtatok? Hol fogunk aludni? - kérdezte Susan.

- Feleúton a hegytetőre - felelte Nancy, miután limonádéjának utolsó cseppjeit felhőrpintette. (Ő és Peggy megosztottak az egyik poháron, amit szakács néni bedugott a kosárba. John és Susan osztottak a másikon. Titty és Roger meg azon a bögrén osztottak, amelyet az expedíció hozott magával a Fecske-völgyből.)

- Feleúton? - kérdezte Titty, és felnézett az erdőre, amely a hegyet eltakarta előlük.

- Feleúton. Pompás hely táborozásra, éppen ott, ahol a lombos fák övezete megszűnik. Nézzétek csak, a helyzet a következő. A dédnagnényi holnap távozik körünkől, és így mi is veletek táborozhatunk a Fecske-völgyben.

- Nagyszerű! - lelkesült John.

- Várjatok csak. Van még valami más is. A *Fecske* már majdnem kész. Jim bácsi azt mondta, hogy még csak át kell egy kicsit festeni.

- Csak nem? - ugrott fel Titty.

- Ezért üzente hát, hogy siessek az árboccal - bökött a homlokára John.

- Well, a helyzet úgy áll, hogy mihelyt visszakapjátok a *Fecskét*, visszaköltöztök a Vadmacska-szigetre.

- Meghiszem azt! - vágta rá John.

- És veletek együtt csinálunk egy barlangot, szakasztott olyat, mint Peter Duck barlangja.

- Különben is - mondotta Nancy -, vitorlázni is akarunk. És vitorlázni meg Kangcsendzöngát megmászni nem lehet egyszerre. A Fecske-völgyben és a Vadmacska-szigeten se táborozhatunk egyszerre. Szóval holnap este odaköltözünk a Fecske-völgybe. De előbb megmászuk a Kangcsendzöngát. Ezért volt olyan fontos, hogy eljuttassuk hozzátok az üzenetet. Egy egész napot megtakarítottunk ezáltal.

- Nem mászhatjátok meg most a Kangcsendzöngát - vetette ellen Susan. - Fél hatra vissza kell mennetek.

- Ezért fogtok ti ott aludni feleúton. Az a szokás, hogy feleúton legyen a tábor. Nézzétek, a dédi holnap reggel nyolckor távozik...

- Öt perccel nyolc óra előtt - fontoskodott Peggy. - Hallottam, amikor megbeszélték, hogy mennyi időbe telik az út Rióig, és aztán az állomásig. Megállapodtak, hogy öt perccel nyolc előtt kell elindulniuk, ha nem akarják, hogy az utolsó percben kapkodniuk kelljen.

- Nem akarják, hogy lekéssék a vonatot - mondotta Nancy. - Különben is, két perccel azután, hogy elindultak (ennyi idő kell, hogy kalózgúnyába vágjuk magunkat), felevezünk a folyón, akár a szélvész, a csónakot itthagyjuk, felkapaszkodunk az úton, amit majd megmutatunk nektek, és csatlakozunk hozzátok a Feleúti Táborban. Kilenc órára nálatok leszünk, magunkkal visszük a kötelet, és aztán mindannyian együtt nekivágunk a csúcsnak. Holnap kora reggel berakjuk a sátrat a *Fruskába*. Aztán, ha megmászuk a Kangcsendzöngát, együtt bevitörölázhatunk a Patkó-öbölbe.

- Ne feledkezz meg a versenyről! - mondta Peggy.

- Az ám, Jim bácsi azt mondta, hogy a *Fecske* szakasztott olyan lesz, mint az új, és azt akarja, hogy versenyt rendezzünk, mennyivel veri a *Fruska*. És anyu beleegyezett, hogy elmenjünk a Fecske-völgybe, és azt is akarja, hogy ti gyertek át hozzánk Beckfootba. Már előbb szeretne volna, hogy átgyertek, de nem hívhatott meg benneteket a dédnagynéni miatt, és Mrs. Walker is átjön és Vicky...

- Bridgie - javította ki Titty.

- Mindez akkor lesz, ha megérkezik a *Fecske*. Meglátjátok, legyőzünk benneteket a versenyen. Jim bácsi indít. Cél Beckfoot és a lakoma.

- Helyes - mondotta John -, evezőket nem használunk.

- Mennyi előnyt adjunk? - kérdezte Roger.

- Tyúha - fakadt ki Nancy kapitány. - Ha te az én legénységemhez tartoznál...

- Szerencséd van, hogy nem tartozol - jegyezte meg Peggy kormányos.

- Most nincs vesztegetni való időnk. Meg kell mutatnunk az utat. Ne törődjétek a kosárral és a kancsóval, majd fölszedjük visszafelé. Add ide a hátizsákosodat, matróz, a kormányosom pedig viszi a hajósinasét. Alaposan kigyalogoltátok magatokat.

- A hátizsákunk nehezebb volt, mikor elindultunk. Tele volt fenyőtobozzal.

- Mi a csudának? - kérdezte Peggy.

- Nyomjelzőnek - felelte Titty. - Egész jók. Végig a láposon nyomot hagytunk, hogy visszafelé megtaláljuk az utat.

- Na, holnap nem lesz rá szükségetek - szólt közbe Nancy. - A hegyi túra után mindnyájan a *Fruskával* megyünk majd, és így nem lesz semmi gyaloglás.

- Roger és én a saját nyomunkon megyünk majd visszafelé - mondotta Titty. - Azért raktuk le a fenyőtobozokat.

- Azért - mondta kissé bizonytalanul Roger, azután határozottabban kijelentette. - A *Fruska* árbova előtt nincs elég hely. Tavaly megnéztem, az idén pedig már nagyobb is vagyok.

- Nem kellene előbb tejet szereznünk, mielőtt elindulnánk? - kérdezte Susan.

- Szerzünk tejet Watersmeetten. Ott kell Peggynek és nekem visszafordulnunk.

Továsiettek a sziklás part mentében, a folyó és az erdő között. A kis folyó most olyan zajt csapott, hogy alig lehetett elhinni, hogy azonos azzal a méltóságos, lassú folyammal, amely a nagy tölgy alatt folyik, s amely az alsó völgy mezőit szeli át. Itt egyetlenegy csónak számára sem volt hely, és még egy kis hadi kenu is darabokra törne a kövek között. Mindkét partján sűrűn nőttek a fák. A fák közül zöld mezőkre és legelésző tehenekre láttak ki a Felfedezők. Időnként, a folyó kanyarainál egy-egy pillantást vethettek a hegyre, hosszú útjuk végcéljára.

- Igaz, hogy vannak itt fenn vadkecskék? - érdeklődött Roger.

- No nem éppen sok - válaszolta Peggy -, de azért akad egynéhány.

Nancy vezetett, és olyan gyors iramot diktált, hogy mindenkiből kifogyott a szusz. Végre megállt. Ott, ahol széles hegyi patak zuhogott elő a fák közül, és beleömlött a kis folyóba, amelyen lefelé most már végigláttak a Fecskek, amint átvág a hegy és a nagy lápos közötti völgyön. Az a dimbes-dombos lópálya volt, amelynek a gerincén jöttek ők Fecske-völgyből.

- Itt van a major a fákon túl - mondta Nancy, és lecsapta a földre a matróz hátizsákját. - Adjátok ide a tejeskannátokat! John kapitány, gyere te is, ha akarsz.

Nancy és John elsiettek a tejeskannával. Csakhamar eltűntek a fák között. Nem sok időbe telt, már vissza is értek, de a tejeskanna csak negyedéig volt megtöltve.

- Még nem fejték - újságolta Nancy. - Tökölkő voltam, hogy nem gondoltam rá. De a teához elég, és megtöltik nektek a kannát, mihelyt a tehének hazajönnek. Itt kell megvárnotok. Különben sincs már időnk, hogy felkísérjünk benneteket arra a helyre, ahol az éjszakát tölteni fogjátok. De nem téveszthetitek el az utat. Kövessétek a patak medrét, amíg ki nem értek a fák közül. Egy szurdokban találjátok magatokat a hegyre vezető út felén. Az lesz az a hely, amit éjszakára szántunk nektek. Persze vezet oda ösvény is, de ti természetesen nem akarjátok azt használni. Holnap reggel kilencre ott leszünk mi is a hegymászó kötéllal. Gyere, Peggy. Fordulj! Jobbra át! Szedd a lábad a nyakadba, s aztán evezzünk, ahogy csak erőnktől telik. Gyere! Vissza ünneplő gúnyainkba és a *Casabiancá*hoz. Holnap Kangcsendzönga, a világ teteje!

- Nem akartok teázni? - ajánlotta Susan.

- Már nem futja az időből - Peggy kirázta magát a hajósinas hátizsákjának a szíjaiból. - Viszlát, Fecskék! - és már rohant is Nancy után. A Fecskék néhány percig még lesték, hogyan bukkan fel a két piros sapka hol itt, hol ott a sziklák között, míg végül is a folyó egyik kanyarja egészen el nem takarta őket.

A Felfedezők, ott ahol voltak, pihenőt tartottak. A Fruskák, de különösen Nancy mindig kifulladásztotta őket. Ha ő ott volt, mintha minden egyszerre mozgásba jött volna. Most, hogy már elment, még néhány percbe beletellett, amíg minden lecsillapodott. Ez alatt a néhány perc alatt mintha minden kavargott volna, mint a por és papírdarabkák a vasútállomáson, amikor egy expresszvonat keresztülszáguld rajta.

Roger lekúszott a sziklán, amíg el nem érte azt a hegyi patakot, amely valahonnan a magas csúcsokról száguldott alá. Volt a patakban egy csendes vizű rész, ahol az imént kő alá bújt egy megriadt pisztráng, amelyet megijesztett. Arra volt kíváncsi, mutatkozik-e megint.

- Ne mozdulj, Roger - szólt oda Titty -, ott egy bűvármadár, most bukik le... ott... kicsit feljebb... a másik oldalon.

John elővette az óráját, aztán keresett egy helyet, ahonnan jól láthatta a hegy csúcsát.

- Nem is baj, hogy várnunk kell a tejre. Nem lehetünk már messze a táborhelytől. Kár volna túl korán odaérni.

- Vigyázz, Roger, bele ne potyogj a vízbe, hé! - kiáltotta Susan. - Keresünk egy helyet tűzhely számára, aztán gyertek mindannyian rózsét szedni.

A FELEÚTI TÁBOR

Megteáztak. Megfürödtek. Beosontak a fák közé, hogy megállapítsák, miféle ház volt az, ahova John és Nancy tejért ment, amikor egy kisfiú, nem nagyobb Rogernál, hatalmas tejeskannát cipelve, kilépett a fák közül.

- Hol a kannátok? - kérdezte. - Édesanyám azt mondta, hogy töltsen meg.

Susan kimosta a kannát, aztán odaadta a kisfiúnak. Az letette a földre, színiültig megtöltötte a maga kannájából, körülhúzta az ujját a szélén, ahol egy kis tej kilöttyent, megnyalta az ujját, és sarkon fordult. Aztán, mintha meggondolta volna magát, letette a kannát, visszafordult, és mindkét kezét zsebre dugta.

- Merre mentek? A patak mentén felfelé?

- Igen.

- Ott fenn rókák vannak, meg fognak titeket harapni. Én nem félek tőlük.

- Mi sem - önérzeteskedett Roger.

- Eddig már elvittek nyolc bárányt meg tizennyolc kövér csirkét. Kérdezzétek meg édesapámat.

- Jacky! - hangzott a kiáltás a fák közül, utána egy még hangosabb: - Jackiii!

A kisfiú hátraintett, felkapta a kannáját.

- Jobb, ha megyek - és eltűnt a fák között.

- Csuda vigye el - szólalt meg Roger egy perc múlva -, elfelejtettem megkérdezni tőle a kecskéket.

- Sose törődj a kecskékkal - mondta John. - Vegyétek fel a málháitokat, megyünk tovább. Rendben van Susan, én viszem a tejet.

Két perccel később a Felfedezők megint úton voltak.

Tüstént nekiláttak a hegymászásnak. Ez a Kangcsendzönga oldaláról lesiető patak sokkal meredekebben zuhogott, mint az a patakocska, amely a matrózt és a hajósinast a Fecske-völgy felfedezésére vezette. Néha tíz-húsz lábat is esett, kis tavacskákat alkotva, ahonnan a fehér tajték magasan fröccsent feléjük. A Felfedezők örültek, hogy nincsenek hegymászó botjaik, így legalább használhatták a kezüket, és hol egy sziklába, hol egy fába kapaszkodtak. De bármennyire elővigyázatosak voltak is, John mégis kiloccsantott egy kis tejet, nem többet egy-két cseppnél, de épp eleget ahhoz, hogy megmutassa, hogy bárki más még többet öntött volna ki belőle. Néha megpillantották az ösvényt, de aztán eszükbe jutott, hogy mit vár el tőlük Nancy kapitány, és így ügyet sem vetettek rá.

A nap lemenőben volt, és keresztülsütött fölöttük a fákon. Rövidesen eltűnik a hegy dereka mögött. Ha föntről, az erdőből visszánéztek, a sötét erdei fenyők koronáin túl ragyogó, napsütötte vidéket láttak a messzeségben. A Rión túli dombok képe a Fecske-völgy lápvidéke fölött lebegett, és túl ezeken a dombokon még sokkal távolibb, mélykék dombok ködlöttek, mint felhők, amelyek az égtől kérték kölcsön színüket.

Tovább, egyre tovább vitt az út. Egyszerre csak kiérték a fák közül egy csupasz, kövekkel és hangával borított szakadékhoz. Megtorpantak. Mögöttük ebben a pillanatban hanyatlott le a nap a hegy mögé, de a fenyők csúcsát még megvilágította. Lassanként ezek is árnyékba süllyedtek, de a Felfedezők, ha visszanéztek, még jó ideig ragyogó napfényben láthatták a távoli dombokat. Bal felől a Kangcsendzönga hegycsúcsa emelkedett a szakadékra hajló sziklák fölé. Keskeny, fehér csíkok szegték ezeket a sziklákat, kis csermelyek, amelyek a hegytetőn összegyűlt vizet vezették le a völgybe. Jobbra is, balra is kopár hegyoldal magasodott. A vízmosás, amelyet a lábuk előtt folyó patak vág ki, százszor akkora folyónak is elég lett volna.

- Nézzétek! - lelkesült Titty. - Nem gyönyörű?

- Micsoda? - kérdezte Roger.

- Hát a Kangcsendzönga. A világ legpompásabb hegycsúcsa. Idefigyelj, Susan! Rakjuk le a cókókot, és szaladjunk fel csak egy darabkát, hogy elláthassunk a fák között.

- Menj csak előre. Ha nem csalódom, ez az a hely, ahol tábort kell ütnünk.

John letette a tejeskannát meg a zsákokat, és Susannal együtt felmászott a vízmosás oldalán. Megálltak, és még egyszer visszanéztek, kifelé az árnyékból, a messze távolba elterülő, napsütötte vidékre.

- Nem láthatjátok Riót - kiáltotta Titty. - Azt gondoltam, talán láthatjátok. Hanem föntről, a csúcsáról már láthatjuk.

- Halló! - kiáltott John. - Adjátok csak ide a messzelátót! - Titty odaadta Johnnak, abban a reményben, hogy megkeresi Holly Howe-t, de az nem a messzi vidéket nézte, hanem a Fecske-völgy lápos lejtőit. Még messzelátó nélkül is könnyen kivehette a nagy szürke foltot, az Őrtorony-sziklát. Kézről kézre adták a távcsövet, mindenki megnézte. Ott volt a szikla és a fekete vízfolt a hangás közepén, a Pisztrángos-tó. A Fecske-völgy ott kell hogy legyen, közvetlenül a szikla mögött. Titty a papagájra és Peter Duckra gondolt.

- Azt hiszem, nem lesz semmi bajuk.

- Kiknek?

- Pollynak és Peter Ducknak. Biztosan jól megvannak egymás társaságában, akárcsak anyu és Bridget. Bridgie már biztos ágyban van. Kár, hogy nem vagyunk egy kicsit magasabban, hogy anyu láthatná a tábortüzet.

- De azt előbb meg is kell rakni - mondta Susan. - Aztán vessünk ágyat magunknak, mielőtt besötétedik.

Lehullott gallyakat szedtek hálósákjaik alá. Amíg Susan a vizet forralta a tábortüznél, John kibontott egy doboz pemmicant, és a Felfedezők elköltötték egyszerű, de jól megérdemelt vacsorájukat: fejenként egy kevés pemmicant, utána mazsolás kenyeret meg egy kis darab csokoládét. Az expedíció egyetlen bögréjét újból meg újból megtöltötték tejjel, majd egy kis teával, s az körbe-körbe járt, mint az ősi, nagy fülű, közös ivókupa.

Alighogy megvacsoráztak, Susan megfújta kormányosi sípját, két rövid és egy hosszú sípjelet adva le, ami annyit jelentett: „Veszélyben vagytok, vigyázzatok!” Titty és Roger, akik egy kis felfedező utat rögtönöztek az alkonyatban, tudván, hogy ez mit jelent, rohantak vissza a táborba, ahol a tűz már éjszakai tábortűz volt, vagyis több láng, mint füst, hiszen a nappali tűz a ragyogó napsütésben, mintha láng nélkül égne.

- Mi az a veszély? - érdeklődött mohón Roger.

- Hogy kikaptok a késői lefekvés miatt. Ugorjatok be a zsákjaitokba, és máris aludjatok.

Titty egy szempillantás alatt benntermett a hálózsákjában. Ez volt az első alkalom életében, hogy egy hegy oldalán, feleúton a csúcstól aludt. Egy percet sem akart elmulasztani belőle.

- Olyan csupaszféle érzés sátor nélkül lefeküdni - mondotta Roger.

- Nagyon jó érzés - mondta John. - Megpróbáltam az éjjel.

- Ruhástól, mindenestül fekdjek le?

- Ruhástól, mindenestül! - mondotta a kormányos. - Méghozzá azonnal!

- És te hol leszel? És John?

- Itt, a közeledben.

- Olyan közel, hogy elérlek a kezemmel?

- Igen, de azért ne zavarj, ha már elaludtunk.

- Még akkor se, ha rókák szaglásznek körül, ahogy a fiú mondta?

- Medvén alul semmi esetre se. Itt pedig nincsenek medvék. Ne felejtse el, hogy holnap megmásszuk a Kangcsendzöngát.

- Mire gondoljak, hogy gyorsan elaludjak?

- Számold meg a hajó papagájának tollait - ajánlotta Titty. - Neki szegénykének sokkal rosszabb a helyzete a barlangban. Olyan, mintha egész nap le volna takarva.

Roger is belebújít a zsákjába. A zsák bélése jobb, mint a semmi, és az alatta levő avarral elég kényelmes fekvőhelynek ígérkezett.

- Ki fog őrt állni? - kérdezte Titty reménykedve.

- Te semmi esetre sem. Bújj be, lássuk, el tudsz-e hamarabb aludni, mint Roger. És ha valaki melegítőt akar, kivehetek egy forró követ a tűzből, és odatehetem a hálózsákja lábához.

- Nekem még melegem is van - buzgólkodott Titty.

Rogertől már nem is jött semmi válasz.

- Szerencse, hogy nincs szél.

- Szinte fülledt a levegő - állapította meg John.

Egy ideig ott ült John és a kormányos a tábortűz mellett.

- Ameddig elég melegen vannak, azt hiszem, nem lesz semmi bajuk - szólt végül Susan.

- Hát persze hogy nem lesz semmi bajuk.

A fák csúcsait egyre nehezebben lehetett kivenni az elsötétülő nyugati égen. Csak messze fölöttük, a hegy mögött volt még világos.

A kormányos gondosan körülrakta a tüzet göröngyökkel, amelyeket késsel vágott ki a földből. Így kitart majd reggelig.

- Különben is, most már itt vagyunk. Ha minden rosszul megy is, most már nem lehet rajta változtatni.

- Nem fog semmi sem rosszul menni - nyugtatta meg John.

Tíz perccel később négy batyu hevert békésen egymás mellett a sötétben. Egy jó darabig a két középső batyu oly keveset mocorgott, mintha semmi egyéb nem lett volna bennük régi ruhaneműnél. A két külső batyu forgolódott egy ideig, olyan helyzetet keresvén, amelyikben a csontok és a kövek nem nyomják egymást túlságosan.

A csendet csak a hegyi patak csörgedezése és a lábuk alatt elterülő erdőkben zuhogó vízesések hangja törte meg.

A külső batyuk egyike átszólt a két belsőn keresztül a másikhoz:

- Jól érzed magad, Susan?

- Köszönöm jól.

- Jó éjszakát!

- Jó éjszakát!

Messze lent a völgyben egy bagoly huhogott.

John hallotta, s kuncogva gondolt arra a másik bagolyra, amely fényes nappal ébren volt, aztán boldogan elaludt.

A Felfedezők közül egyik sem aludta át az éjszakát egyhuzamban. Különböző időközökben ébredtek fel. Roger egy-két percre teljesen éber állapotba került. Úgy rémlett neki, mintha vadkecskéket hallott volna. Hallgatódzott, de nem hallott mást, mint a többiek jóízű szuszogását és természetesen a hegyi patak és a vízesések zúgását az erdőben. Kinyújtotta kezét, hogy megérintse Susan hálósákját. Még mindig ott volt mellette, és ő is benne tartózkodott. Erről meggyőződve, nem ébresztette fel Susant, és amikor az valamivel később magától felébredt, Roger már újra mélyen aludt.

Susan felébredve felült fekvőhelyén, és a tűzhelyről felszálló füstöt szaglászta. Nagy óvatosan kibújt a zsákjából, és a tűzhely egy részét, ahol a tűz megpróbált kibújni földtakarója alól, újra beborította. A teáskannából egy kevés vízzel benedvesítette a földgöngyöt. Egy csepp víz azonban tüzes parázsra hullott, s annyira sziszegett, hogy Susan attól félt, a többiek rögtön felébrednek. Különös érzés volt ott állni feleúton egy hegy csúcsa alatt a sötétben, és tudni, hogy a három sötét batyu ott a lábánál nem más, mint a kapitány és a legénység. Neki így is melege volt, a többiek mélyen aludtak, s hálósákjaikban bizonyára még inkább melegük volt. Újra bebújt hát a maga zsákjába, és most már jobb hangulatban ismét elaludt.

John már percek óta ébren volt, amikor végre annak is tudatára ébredt, hogy nem a Fecske-völgyben tanyáznak. A kronométerét kereste, ugyan hány óra lehet, megfeledezve arról, hogy nincsen zseblámpája. A sercenő gyufa pedig biztosan felébresztené a többieket. Próbálta eltalálni, hány óra lehet. Felnézett az égre, nem pirkad-e már. Mintha ma kevesebb csillag volna az égen, mint amennyit múlt éjszaka számlált a Fecske-völgyben. Jó, nem fogja megpróbálni, hogy utána számoljon. A hajósinas és a matróz idejében lefeküdtek. Ahogy megígérte édesanyjának. A *Fecske* rövidesen újra vízre szállhat. A dédnagynéni elutazik. Vitorlásverseny lesz. Húzd be a vitorlát! Közelebb a szélhez! Most fordulj be a szélbe... Azzal újra elaludt.

Titty azzal az érzéssel ébredt, hogy fázik az orra hegye. Egyik kezét kihúzta a meleg hálósákból, és megdörzsölte vele az orrát. Ekkor aztán eszébe jutott, hogy feleúton vannak a Kangcsendzönga felé. Ez már aztán igazi felfedező út. A felszálló füst még igazibbá tette. Már nem volt olyan sötétség, mint az előbb, és ha a hegytől kelet felé nézett, a fenyőfák feketén rajzolódtak a sápadt égre. Úgy gondolta, senki se bánja, ha ébren marad, és őrzi a tábor. De

azért nem árt, ha az orrát bedugja a hálósákjába, csak egy-két percre, csupán hogy a hegyét megmelegítse. Mire újra kidugta, már fényes nappal volt.

A nap arany sapkát nyomott a Kangcsendzönga fejébe. A hajnal pírja, amint lejjebb és lejjebb ereszkedett a hegyoldalon, egymás után fedte föl öreg arcának redőit és ráncait épp úgy, mint mikor télen a vakító hóban minden hasadékot és vízmosást kék árnyékkal emel ki a napfény. A világosság egyre lejjebb és lejjebb terjedt a hegyoldalon, már elérte a tábor alatt elterülő fenyőfák csúcsát. A fák árnyéka eddig teljesen beborította az expedíció négy batyuját, de most már megrövidült. Roger egy dühös mozdulattal hálósákostul, mindenestül hirtelen megfordult, úgy érezte, hogy a napocska szántsándékkal süt az arcára. John ásított, felült és egyenesen Titty szemébe nézett.

- A napot figyeltem.

- Még túl korán van felkelni.

- Jó, hát ne is keljünk fel. Susan mélyen alszik. Roger álmodik valamiről. Azt mondta hangosan, „persze hogy tudom”.

Egy ideig még feküdtek, könyökükre támaszkodva, de nem túl sokáig maradtak így. A nap egyre magasabbra emelkedett. Melegedett az idő. A matróz megszólalt.

- Mi volna, ha szednénk egy kis rőzsét?

- Szükség is lesz rá - mondta a kapitány, előbb a pislákoló tűzre, amelyből vékony, sápadt kis füstoszlop szállingózott felfelé, utána meg az alvó kormányosra tekintve.

Félóra múlva Roger Titty hálósákja felé nyúlt, és üresen találva azt, egyszerűen felült a fekvőhelyén. Körülnézett. Megbökte a kormányost, aki még mélyen aludt.

- Mi baj? - kérdezte a kormányos álmos hangon.

- Titty és John eltűntek.

- Tessék?

- Eltűntek - mondotta Roger, és reményteljesen még hozzátette: - Biztosan felfalták őket a medvék az éjszaka, bosszúból, amiért John kijelentette, hogy errefelé nem találni őket.

- Szamárság - dörögte Susan.

- Jó, hát akkor farkasok vagy talán egyik azok közül a rókák közül.

Susan felült, és látván, hogy az üres hálósákok elhagyatottan és laposan fekszenek a tűz körül, mint a kipukkant léggömbök, így szólt:

- Itt lehetnek valahol a közelben. Hallgasd csak!

Nevetés, fröcskölés, trüszkölés hangjai az erdőből, egész közletről.

- Mosakodnak. Ereggy, vidd oda nekik a szappant, és mosakodj meg te is. Én is megyek, mihelyt rendbe szedtem a tüzet.

A kapitány és a matróz két hatalmas köteg rőzsét szedtek, s közben úgy érezték, hogy a szemük talán nincs is annyira ébren, mint a többi testrészük. Ezért hát bedugták a fejüket egy kis, a patak alkotta tóba, s úgy találták, hogy a víz nagyon hideg, sokkal hidegebb, mint a patak vize a Fecske-völgyben. John levetette az ingét, és bedugta a fejét egy csöpp kis vízesés alá, amittől majd elállt a lélegzete. Mire Roger odaért a szappannal, úgy vélekedtek, hogy tulajdonképpen már nincs is rá szükség. Legfeljebb, hogy a kezüket megmossák a rőzszesedés után. Ezt pedig nem érdemes, hiszen újra kézbe kell venni a gallyakat, amikor a táborhoz

szállítják. De a kormányos éppen akkor érkezett oda, amikor arra az elhatározásra jutottak, hogy legjobb lesz a szappant szárazon tartani mindaddig, amíg reggelihez nem készülődnek. Annak ellenére, hogy fent a magasban, egy hegy oldalán tanyáztak, a szabad ég alatt, minden sátor nélkül, a kormányos a lehető legbenszülöttebb hangulatában volt, és alig két és fél másodpercen belül a kapitány és a matróz újból tetőtől talpig lemosakodtak, bőségesen igénybe véve a szappant, miközben azt mondogatták egymásnak, hogy úgyis ez volt a szándékuk.

Miután elkészültek a mosakodással, és a rőzsekötegeket felszállították a tábortűzhöz, a kannát hamarosan lobogó lángok nyaldosták. Ez volt Susan erőssége. Sose engedte annyira jutni, hogy olyan izgalmak, mint például egy hegycsúcs megmászása, a feleúton való szabadban alvás vagy akár egy tengeri háború, vagy egyéb veszélyes felfedező út, megakadályozzanak fontos dolgokat, azt például, hogy a víz idejében felforrjon, hogy a reggelit rendes időben egyék, hogy a szokásos mosakodás ki ne maradjon, és hogy minden nyirkos használati tárgy kiszáradjon. Való igaz, ha Susan nincs, a Fecskek kalandjainak fele sem valósulhatott volna meg, de ilyen jó kormányos mellett, aki mindennek utánanézett, igazán szükségtelen volt, hogy a benszülöttek azon izguljanak, mi lesz, hogy lesz. Ma reggel már kifordította mind a négy hálósákokat, szépen kiterítette őket a fűre, hogy a nap jól átmelegítse valamennyit. És itt fent a magasban, a Kangcsendzönga hegycsúcsa alatt, egyszerű, de kielégítő reggeliről is gondoskodott. Volt forró tea bőven, kinek-kinek egy nagy szelet pemmican, még fel is javította azzal, hogy egy percig a tűz fölé tartotta (ez a húsnak egy kevés füstízt adott, ilyesmi sokat számított), utána mazsolás kenyér és alma következett. Felfedezők kívánhatnak-e többet? És egy szempillantással a reggeli befejezése után a kapitánnyal és legénységgel eltakarított mindent, ugyanúgy, mintha a Fecske-völgyben lettek volna, és nem feleúton egy magas hegycsúcs felé. Már csak a Fruskákat kell megvárniuk, meg a kötelet, hogy megindítsák a végső rohamot a csúcs ellen. Az expedíció bögréjét kiöblítették a patakban, a hálósákokat megint visszafordították, összecsavarták, és visszarakták vízhatlan huzataikba.

- Nem, ne öblítsd ki a teáskannát - mondta Susan. - Van még benne elég tea, hogy a Fruskák bögréjét megtölthessük. Jólesik majd nekik.

- Felfedező úton létfontosságú - mondotta Roger -, hogy csak egy kést és egy villát kell megtisztítani, és nem négyet-négyet mindegyikből.

- És hogy hárommal kevesebbet lehet elveszteni - jegyezte meg a kormányos. - Jobb lesz, ha azt a kést és villát ideadod nekem, ahelyett hogy bedugnád a fű közé, hogy soha többé meg ne találjuk.

- Azért tettem oda, hogy megszáradjanak.

- Add csak ide. Mindent elcsomagolunk, kivéve a bögrét, mire a többiek ideérnek. Hohó, mi ez?

Az erdőtől hang harsant fel, valami, ami bagolyhuhogáshoz hasonlított, vagy még inkább kakukkozáshoz, de aztán gurgulázó kacagásban végződött, s már nem hasonlított semmiféle madárhangra.

- Itt vannak! - állapította meg John.

- Semmi értelme, hogy huhogni próbáljanak - mondotta Roger. - Ahhoz aztán igazán nem értenek.

- De annál jobban utánozzák a kacsákat. Még nem hallottam senkit sem olyan jól hápogni, mint Peggyt.

- Senki sem érthet mindenhez - zárta le a vitát Titty.

A KANGCSENDZÖNGA CSÚCSÁN

Annak, hogy a Fruskáknak olyan nehezükre esett a bagolyhuhogás, egyik oka az volt, hogy kifogytak a szuszából. Egész úton keményen húztak a folyón, utána meg fel kellett kapaszkodniuk az erdő meredekjén. Még hegyi vezetők sem tudnak hegyre kapaszkodni és ugyanakkor szabályszerűen huhogni, a Fruskák különben is inkább voltak kalózok, mint hegyi vezetők, és jóval többet tudtak a vitorlázásról, mint a hegymászásról. Igaz, hogy jelenleg mégiscsak vezetők voltak, és Nancy kapitány hátizsákjára hatalmas kötélcsomó volt tekerve. Ahogy a táborba ért, ledobta, és lihegve földre vetette magát.

- Hol van Peggy?

- Jön már ő is. A hegy aljától versenyeztünk egymással.

- Akarsz egy kis teát? - kérdezte Susan.

- De mennyire, hogy akarok! Borzasztó korán reggeliztünk, hogy idejében elbúcsúzhassunk a déditől. De megérte. Mindenki egy véleményen volt ebben. Láttuk a szobalányt, amint a konyhában táncra perdült, és a szakács néni ezt mondta: „Na, most már végre mi is egy kis lélegzethez jutunk.” És nem ért semmit anyu és Jim bácsi tettetése. Kivéve a dédit, mindenki látta, hogyan éreznek ők is.

- Gyere, Peggy - kiáltott le Titty, amikor észrevette a Fruskák kormányosát, aki nehezen kapaszkodott felfelé a fák között.

- Nem tudok gyorsabban jönni. A nektár csak úgy lötyögött az üvegben és a hátizsákban, az üveg teteje meg mindig odacsapódott, és azt hittem, minden percben kilöki a dugót. Na, meg épp elég nehéz is.

- De mi az a kötélhez képest. No meg a szakács néni alaposan megtömte a zsákomat fánkkal.

- Most majd én viszem az üveget - ajánlkozott John.

Mialatt Peggy és Nancy megosztottak az expedíció egyetlen bögréjén, és kiitták a teát, amit Susan félretett a számukra, John a nagy üveg nektárt Peggy hátizsákjából áttette a magáéba.

- Felváltva visszük - mondta Nancy.

- Hogyan erősítsük meg a kötelet? - kérdezte Roger.

- Adj nekik egy kis időt, hadd igyák ki a teájukat - intette Susan.

- Nem baj, úgyse tudunk mind a ketten egyszerre inni.

- A dédnagynéni csakugyan elutazott? - kérdezte Titty kételkedve.

- De még mennyire. Ha sietünk, még láthatjuk a vonatja füstjét. Minél gyorsabban megy, annál jobb! Örök hűség a *Fecskének* és *Fruskának*! Éljen a Vadmacska-sziget! És a *Fecske* már majdnem kész! És Jim bácsi már annyira megunta az unokaöccsi állapotot, hogy a változatosság kedvéért pompás kalóz nagybácsi lesz a vakáció hátralevő részére.

Nancy lefelé fordította a bögrét, és engedte, hogy a tea utolsó cseppjei sisteregve párologjanak el a parázson.

- Mit szólnátok hozzá, ha azonnal indulnánk - és éppen azon volt, hogy a bögrét úgy, ahogy volt, berakja az egyik hátizsákba.

Susan még idejében elvette tőle, kimosta a patakban, és megtörölte, nehogy a cukros lé olyan helyekre csurogjon, ahol arra semmi szükség. A négy hálóságot csinosan összecsavargatva berakták két szikla közé, és beraktak oda minden mást is, amire odafenn nem volt szükségük. Nem vitték magukkal egyebet ennivalónál, no meg vitték természetesen a messzelátót, az iránytűt és egy hatalmas üveg limonádét, illetve nektárt avagy grogot, amit Peggy cipelt fel a völgyből.

- Hogyan erősítjük meg a kötelet? - érdeklődött újra Roger.

- Mindnyájunkra ráerősítjük - felelte Nancy.

- De akkor nem lehet különböző irányba húzni.

- Nem is szabad senkinek húzni. A kötélen arra való, hogy senki se zuhanhasson le egy szakadékból. Hatan vagyunk, ha az egyik lezuhan, a többiek megtartják.

- Vannak itt szakadékok? - izgult Roger.

- Tucatjával - mondotta Titty -, és ha esetleg nem volnának, nem nehéz egypárat csinálni.

- Van igaziból is bőven - mondotta Peggy.

- Nem követjük az ösvényt - mondotta Nancy -, ha egy sziklához érünk, megmásszuk.

- Induljunk máris - javasolta Roger. - Mehetek én elől?

- Nem - emelte fel a kezét John kapitány. - Ez a turistakötél nem kikötőkötél, amellyel partra kell ugranod. Nagyobbnak kell elől haladnia. Talán Nancy. Én meg a másik végét fogom.

- Hat hurkot kell csinálnunk - mondotta Nancy -, hogy a fejünk és a vállunk keresztülférjen rajta.

Ez meg is történt. Minden egyes hurok között mintegy ötyardnyi kötelet hagytak. Nancy magára akasztotta az első hurkot, Susan kormányos bújt bele a következőbe és utána következtek Titty matróz, Roger, a hajósinas, Peggy kormányos és John kapitány.

- Na most! - vezényelt Nancy - mindenki kész?

- Tulajdonképpen jégcsákányokra is szükség volna - fontoskodott Titty. Nancy meghallotta.

- Én is gondoltam rá, de szörnyen útban vannak. Még rosszabbak, mint a kötélen. Kéz- és lábakkal jobb a sziklán.

A hosszú menet elindult. Kezdetben a kötélen nagyon megnehezítette a beszélgetést.

Ha valaki beszélni akart az előtte menővel, és előreszaladt, felbukott a laza kötél, ugyanakkor azonban megfeszítette a kötelet maga mögött, és az utána igyekvőt rángatta. Mire megtanulták a beszélgetésnek azt a módját, hogy se nem siettek előre, se nem álltak meg, már olyan nagy meredeket másztak meg, hogy mindenkinek elment a kedve a beszélgetéstől. Néha átkiabáltak egymáshoz:

- Ne nyúlj ehhez a sziklához, nem áll elég szilárdan! - de leginkább komor tekintettel, szótlánul maguk elé meredve mászták a hegyet.

Kezdetben a kis hegyi patak medrét követték, más nem is volt, ami eszükbe juttatta volna a folyót messze lent a völgyben. Mihelyt azonban olyan ponthoz értek, ahonnan megpillanthatták a hegycsúcsot, Nancy, a vezető, egyenesen arrafelé fordult, és egyszeriben mindenki megtanulta, milyen hasznos a négy láb helyett egy hegyoldalon. Nancy hol jobbra, hol meg balra fordult, hogy egy-egy laza követ kikerüljön, de ha olyan sziklához ért, amit meg lehetett mászni, azonnal megmászta, a többi Felfedező pedig követte.

- A neheze még hátra van - szólt derűsen.

A neheze akkor következett, amikor senki se várta, és a Felfedezők nagyon boldogok voltak, hogy van náluk egy kötél, ha olykor akadályozza is őket a beszélgetésben. Egyszerre csak egy nagy, meredek sziklával találták magukat szemben. Megmászása ugyan nem volt nehéz, mert keresztül-kasul volt repedezve, így jó lépcsőfokokat és kapaszkodásra alkalmas támasztékokat nyújtott, de lepotyogás szempontjából nem volt a legalkalmasabb hely. Mert nem volt semmi, ami az embert fönttartotta volna, sőt egész csomó laza kő volt az alján. Nancy elég könnyen jutott fel, nemkülönben Susan, Titty éppen a felső szélébe kapaszkodott, Peggy és John a lábánál állottak indulásra készen, amikor Roger, aki már feleúton tartott, elkezdett kiabálni:

- Nézzétek, nézzétek, vadkecskék!

Ha csak kiáltott volna, semmi baj nem esik, de ő megpróbált egyúttal mutogatni is a kezével. A másik keze is kicsúszott. A lába elvesztette a támasztékot a keskeny kis párkányon, és a „kecskék” szó már visításban végződött. A kötél a rángatástól kifeszült, és Tittyt majdnem a szikla széléig magával rántotta. Susant és magát Nancyt is majdnem lerángatta a lábukról. Szerencse, hogy már nem álltak a szikla peremén. Roger lógott a sziklán, körülbelül négy-lábnyira annak lábától, kalimpálva mint egy pók a fonala végén. Titty megkapaszkodott egy fűcsomóban, Nancy és Susan pedig, akik oly erősen belecsimpaszkodtak a kötélibe, amennyire csak tudtak, és bedugták lábukat a hurokba, ott tartották őt a levegőben függve.

- Húzd, húzd! - kiabált Titty.

- Semmi baj, Roger! - biztatta John kapitány. - Hadd fogjam meg a lábadat, és tegyem a helyére. Ne rugdoss!

A kalimpálás megszűnt, és Roger érezte, hogy a lába újra támasztékot nyert.

- Most kezdj megint mászni, különben Tittyt is a fejedre rántod.

Abban a percben, hogy Roger mászni kezdett, a kötél megkönnyebbült a súlyától, Titty feje csakhamar felbukkant egy szikla peremén, és fejével felfelé jutott fel, nem megfordítva le.

- Húzzátok csak tovább - lihegte -, különben megint lezuhan. Csak ne oly vadul. - Tovább húzott ő is, ahogy erejéből tellett. A könyökét és a térdét is felhorzsolta, amikor visszacsúszott a szikla széléről. Ő szenvedte meg legjobban a balesetet. Lentől felcsendült Roger hangocskája:

- Láttátok a kecskéket?

- Sose törődj azokkal a kecskékkal! - szólt le rá Susan. - Történt valami bajod?

- Semmi, csak egy kis horzsolás. De láttátok a kecskéket? Nézzétek, ott vannak megint.

- Ne mutogass! - kiáltotta John még kellő időben.

- Kell mutogatni! - de azért mégsem tette. - Ott-ott, jobbra a csúcsnál!

A Kangcsendzönga-csúcs legteteje közvetlenül a Felfedezők feje felett magasodott. Észak felé húzódott a hegy hatalmas teste, és ott fönt, majdnem a Felfedezők mögött, pillantotta meg Roger mászás közben azokat a mozgó pontokat a sötét szirtek kopár lejtőin. Egyre följebb vándoroltak, már majdnem a tetőn voltak. Éppen, amikor John és Peggy is megtalálta őket, akkor haladtak át a tetőn a pici, mozgó pontok, fekete kartonpapírból kivágott apró vadkecskék, amint a reggeli égbolt sápadt kékjére rárajzolódnak.

- Látom! - kiáltotta Titty.

- Öt darab - számolta John.

- Eggyel több - vitatta Roger.

- Egy perc, és már el is tűntek.

- Jaj, de jó, hogy láttuk őket! - lelkesedett Roger.

- Gyerünk, érd el már végre a szikla tetejét - unszolta John -, és ne bámulj sehová. Ha Titty és a többiek meg nem kapaszkodnak, és nem tartják a kötelet, bizony kitöröd a lábad.

- És nincs hordágy, amin hazaszállíthatnátok engem.

Roger most már sietett, és hamarosan fent is volt. Susan végigtapogatta. Sem ő, sem Nancy nem látták a vadkecskéket, ezért a baleset jobban aggasztotta őket.

- A mindenit! - szitkozódott Nancy. - Csepp híja, hogy baj nem történt. De hát ki számíthat mindenre. Ki gondolhatta, hogy éppen abban a pillanatban fogja megpillantani a kecskéket. Ha ugyan kecskék voltak, lehet hogy csak birkák.

- Csakugyan kecskék voltak - erősítette meg Peggy. - Mindnyájan láttuk.

- Rendben van, hát legyenek kecskék, de nem olyan kecskék, mint egyes emberek, akiket ismerek. Mi van veled, matróz? Te is megsebesültél?

Titty megpróbálta lenyalni a vért a jobb könyökéről, de nem érte el. Különben sem vérezett annyira, hogy érdemes lett volna vele törődni.

- Szerencse, hogy Roger volt az, aki lezuhant, és nem John. Először is nem olyan nehéz, és aztán, ha Johnnal esik meg a dolog, mi történt volna a groggal?

Ezután óvatosabbak voltak, több baleset nem is érte őket. Az utolsó néhány yard a csúcs tetejére már könnyen ment. A Felfedezők megpillantották az ösvényt, amit lenről végig követhettek volna. Egyszerre csak ott állt előttük a csúcsot jelző kelta kőhalom, teljes nagyságában. Kibújtak a kötél hurkaiból, és rohantak feléje. John és Nancy körülbelül egy időben értek oda. Roger és Titty voltak a következők. Susan megállt, hogy felcsavarja a kötelet, és Peggy kormányos megvárta, hogy segíthessen neki.

A Felfedezők az északi oldalról mászták meg a Kangcsendzöngát. A hegy hatalmas nyerge elzárta előlük mindazt, ami tőle nyugatra feküdt. Mászás közben a messzeségben a többi domb is mintha velük mászott volna, és mikor visszanéztek a völgybe, ahonnan feljöttek, az annyira kicsinek tűnt, hogy alig akarták elhinni, hogy hogyan lehet elegendő helye egy csónaknak azon a szalagon, ott lent a mezőn, amelyről tudták, hogy a folyó. Mikor aztán egy utolsó rohammal megmászták a csúcsot, és ott álltak a kőrakás mellett, amely a Kangcsendzöngá legmagasabb pontját jelölte, akkor látták csak, hogy mi minden van még a hegyen túl.

Akkor csakugyan úgy érezték, hogy elérték a világ tetejét.

Messze, messze, túl az alacsony dombok vonulatán a szárazföld véget ért, és kezdetét vette a tenger, az igazi tenger, mélykék víz mindenütt, ameddig csak az éggel egybe nem folyik. Fehér foltocskák a vitorlások, a kis, fekete tollcsomók a gőzösök füstjét mutatták. Útban Írország felé vagy vissza, le vagy fel Liverpool és Clyde között. És negyven mérföldnyire vagy még messzebb a parttól rövid sötét vonal volt látható.

- Egyenesen nyugatra innen? - kérdezte John, kezében tartva iránytűjét. - Az Man szigete.

- Most nézz vissza a másik irányba - mondta Peggy.

- Egész Skóciáig ellátni - állította Nancy. - Azok a dombok már a Solway torkolatán túl vannak. És ott van Scawfell, Skiddaw, az meg ottan Helwellyn, az a hegyes meg Ill Bell, ott pedig a Magas Út húzódik, ahol az ősi briteknek a hegytetőkön át vezető országútjuk volt.

- Merre van Carlisle? - kérdezte Titty. - Valahol arra felfelé lehet.

- Honnan tudod? - kérdezte Nancy.

- Mert a versben az van, hogy a Skiddaw tetején vöröslő fény költötte fel Carlisle polgárait. Abban az időben valószínűleg nem volt redőny a hálószobák ablakán.

- Ezt a verset is tudjuk - mondta Peggy. - Csak nem végig. Rosszabb, mint a *Casabianca*.

- Én a jelzőtűz miatt szeretem ezt a verset - magyarázta Titty.

John és Roger észre se vették a hegyeket, amíg kék vizet láthattak, és a hajókat.

- Ha mindig előre mennénk, a Man-sziget mögé, ugyan hová érnénk? - tűnődött Roger.

- Írországba, azt hiszem, és aztán talán Amerikába...

- És ha még tovább mennénk?

- Akkor következne a Csendes-óceán és Kína.

- És aztán?

John egy percig elgondolkozott.

- Jönne egész Ázsia, aztán egész Európa, aztán következnek az Északi-tenger, és aztán megint jönnénk felfelé, ott azoknak a domboknak a másik oldalán. - Visszanézett a Rión túli és még azokon is túli dombok felé, s azokon is túl. Domb domb mellett, egy egész lánc messze keletnek.

- Akkor körüljártuk volna az egész világot.

- Persze.

- Máris induljunk!

- Egy napon majd arra is sor kerül. Apu már megtette.

- Jim bácsi is - jegyezte meg Peggy.

- Persze, nem lehetne körüljárni az egészet, akármilyen magasan is volnánk - okoskodott Roger.

- Ne is akard - mondotta Titty. - Sokkal érdekesebb nem tudni előre, mi következik utána.

- Ami azt illeti, itt fönt épp a tetőn vagy. - Nancy ledobta magát a forró földre. - Mi lesz azzal a nektárral? Jaj, ide figyelj! Egészen megfeledeztem róla, és engedtem, hogy te vidd egész úton.

- Nem baj. - John előszedte a zsákjából a palackot, és a bögre - színültig telve az útközben kissé felmelegedett limonádéval - megkezdte körútját. Susan és Peggy felszelték a kenyeret, és felbontották az utolsó pemmicanes dobozt, Nancy meg kiborította a fánkot.

- Vajon ebédelt-e már élő ember a Kangcsendzönga tetején? - tűnődött Titty, mikor már a fánkjával is majdnem végzett.

- Biztosan ebédelt, amikor azt a kelta kőhalmot építették. Elképzelhetitek, mennyi időbe tellett, amíg felhordták.

- Talán nem vett igénybe semmi időt - tűnődött Titty -, talán az egyik törzs győzelmet aratott, és mindenki hozott magával egy követ, és odarakta.
- Utána pedig győzelmi tort ültek - mondotta Roger. - Felmászhatok a kőrakásra?
- Nem, elég volt egyszer lepotyognod. Aztán nincs itt ezer ember, hogy újra felépítse a kőrakást, ha szétrúgod.
- Jó erősen áll.
- Ez arra vall, hogy akik építették, nem akarták, hogy a hajósinasok szétrúgják.
- Nagyon fogok vigyázni.
- Egyél inkább egy almát.
- Nekitámaszkodhatok a kőrakásnak?
- Csinálj, amit akarsz, csak föl ne másszál.

Roger leült háttal a kőrakásnak, hogy annál kevesebb kísértésnek legyen kitéve. Kár, hogy nem mászhatja meg. Még néhány lábbal magasabbra kerülhetne, mint a Kangcsendzönga csúcsa. Majd megmássza jövőre vagy talán a rákövetkező évben. Közben lenézett a Fecske-völgy felé, aztán távolabb próbálta felfedezni a Vadmacska-szigetet. Majd egy gőzöst figyelt a tó alsó végében, majd elnézett a tenger felé, s végül, mikor már bekebelezte az almáját, megfordult, és sorra megtapogatta a köveket a kőrakás alján. Csakugyan olyan nagyon erősen építették?

A többiek terveket szőttek, mit fognak ezután csinálni, hogy a dédnagynéni eltávozott körükből, és a Fruskák megint szabadon kalózkodhatnak, és remény van rá, hogy a *Fecske* is rövidesen visszakerül, amikor Roger egy újabb kiáltással riasztotta meg őket.

- Nézzétek, nézzétek, mi ez?

Kezében egy kis kerek rézdobozt tartott. A fedelén egy öreg hölgy képe. Az öreg hölgy feje körül nagy nyomtatott betűk: „*Anglia királynője, India császárnője, gyémántjubiläum 1897.*” Roger a kőrakás alján egy laza követ fedezett fel, azt kiemelte, és mögötte találta meg a kis elrejtett rézdobozt.

- Ez csak Viktória királynő lehet, VII. Edward előtt uralkodott - szólt John.
- Tényleg nagyon hasonlított rá Bridgie, amikor még csecsemő volt.
- Valami van benne - rázta meg Roger a dobozt.
- Nyissuk ki! - javasolta Nancy.
- Én majd kinyitom - mondta Roger, és nyomban meg is tette. Egy összehajtogatott papírlap és egy aprópénz volt benne, Viktória királynő képmásával.
- Vigyázzatok! - lelkendezett Titty. - Kalóztérkép, amelyiken meg van jelölve a kincs rejtek-helye. Lehet, hogy valami halálos titok, talán menten szétfoszlik, ha hozzáérünk. Gyakran előfordul az ilyesmi.

De a papír elég erős volt. Roger megengedte Nancynek, hogy ő bontsa ki. Az kibontotta, elkezdte fennhangon olvasni, aztán megállt. Peggy kikapta a kezéből, és hangosan olvasta, míg a többiek a válla fölött belenéztek. Fekete ceruzával ez állott a papíron:

1901. AUGUSZTUS 2-ÁN
MEGMÁSZTUK
A MATTERHORNT
MOLLY TURNER,
J. TURNER,
BOB BLACKETT.

- Ez anyu és Jim bácsi - mondta Peggy furcsa, halk hangon.

- Ki az a Bob Blackett? - kérdezte Susan.

- Apu volt - mondta Nancy.

Egy percre mindenki elnémult, aztán Titty ránézett a papírra:

- Szóval ők Matterhornnak nevezték. Nem tesz semmit, most Kangcsendzönga. Nincs értelme megváltoztatni a nevét, mikor már megmáasztuk.

- Harminc év előtt történt - számította ki John.

- Igazán kíváncsi vagyok, hogyan tudott anyu és Jim bácsi megszökni a dédnagynénitől, hogy ide feljöhessenek - töprengett Peggy -, hisz tudjátok, ő nevelte őket.

- Biztos apu szabadította ki őket - találgatta Nancy.

- Vajon miért tették bele a pénzt? - csodálkozott Roger.

- Tegyük gyorsan vissza az egészet - sürgette Titty. - Azért tették oda, hogy ott legyen sok-sok ezer évig.

- Van valakinél egy darabka papiros? - ötlött fel hirtelen Nancy agyában.

Papírja senkinek sem volt, de Titty zsebében akadt egy tömpe ceruza. Nancy elvette tőle, és határozott betűkkel ráírta a papír hátára, amelyen édesapja, édesanyja és nagybácsija megörökítették harminc év előtti dicsőségüket:

„1931. augusztus 11.

Megmáasztuk a Kangcsendzöngát.”

- Most mindnyájan alá fogjuk írni. - S máris odaírta a nevét. - Te, John kapitány, írd alá utánam. Aztán a két kormányos, utána a matróz és a hajósinas.

Mindenki aláírta, aztán Nancy összehajtogatta a papírt, visszarakta a dobozba a pénzzel együtt, és odaadta Rogernek.

- Te találd meg, te tedd vissza, és aztán, talán harminc év múlva... - Itt elakadt, de mindjárt hangosan el is kacagta magát. - Azt a mindenit, kár, hogy nincs nálunk egy V. György aprópénz.

- Van egy új félpennysem - mondotta Roger.

- Tudod nélkülözni?

- Kapsz tőlem egy másikat, ha kell - mondta John -, majd ha visszamegyünk a táborba.

Roger előhalászta a zsebéből a félpennyst, a dobozt bezárták, és betolták a lyukba, jó hátra. Roger a követ visszarakta a helyére.

- Soha senki se sejtheti, hogy van ott valami. Én se találom meg soha, ha a kő meg nem lazul.

- Talán hosszú, hosszú évek és évtizedek is eltelnek majd, míg újra megtalálja valaki. Az emberek akkor talán már egészen másfajta ruhát fognak viselni - tűnődött el Titty. - Talán ilyenféle Felfedezők lesznek, mint mi. Milyen idős lehetett akkor Flint kapitány?

- Nekik is ilyen napfényes idejük volt-e?

- És látták-e a Man-szigetet? - tette hozzá Roger.

Lenéztek a tengerre.

- Hohó! - kiáltott fel John meglepetve. - Most már mi sem látjuk.

- Egy perccel előbb még láttam - csodálkozott Titty.

- Biztosan köd ereszkedett le a tengerre. Milyen szerencse, hogy akkor érkeztünk fel ide, amikor még tiszta volt az idő.

- Gyertek - mondta Nancy hirtelen -, ne felejtsetek el, hogy le kell mennünk Watersmeethez, aztán Beckfootba, utána meg át kell eveznünk a Patkó-öbölbe, és fel kell cipekednünk a sátorral a Fecske-völgybe. Itt az ideje, hogy induljunk.

- Hol a kötél? - kérdezte Roger.

- A kötelet majd én viszem. Felfelé használatba vettük, nem látom be, lefelé miért ne mehetnénk az ösvényen. Sokkal gyorsabb lesz.

Egy-két perccel később, miután még egyszer körüljártatták tekintetüket a világ tetejéről, a hat Felfedező, akik megmászta a Kangsendzöngát, annak rendje-módja szerint, ahogyan megkellett mászni, gyors léptekkel haladtak lefelé a hegyről.

KÖD A LÁPVIDÉKEN

Kora délután volt, amikor a *Beckfoot* hadi kenu, egyébként evezős csónak, elsiklott a híd alatt az Amazon folyam alsó folyása felé. A két kapitány evezett, Roger ült a hajó orrában, a többi Felfedező pedig a farában, mellettük a kötél, a háti- és hálósákok, a teás- és tejeskanna, amelyeket a Feleúti Táborhelyen felszedtek.

- Ott van a tölgyfánk - mutatta Roger, amint a csónak elhagyta a kanyart, és meglátta a hatalmas tölgyfát, amelynek ágai messze kinyúltak a víz fölé.

- Jól meggondoltátok, hogy arra mentek, és nem a *Fruskán*?

- Jól meggondoltuk. Hiszen azért raktuk le a nyomjelzőket - felelte Titty.

- Különbösen is - mondta Roger -, alig van szél. Nem lesz könnyű a *Fruskán*nak.

- Hát ide figyelj, Titty! - mondotta Susan. - Csakugyan alig van szél. Ha előbb találtok visszaérni, mint mi, gyújts tüzet, és tégy fel vizet forralni. A lábost bent találsz a kamrában.

- De Susan! - méltatlankodott Titty.

- Peter Duck barlangjában, persze - helyesbített Susan. - Fölösleges azért a teáskannát cipelni. Minél kisebb a megterhelések, annál jobb.

- Nincs egyébre szükségünk, csak csokoládéra - fontoskodott Roger.

- No meg az iránytűre - tette hozzá Titty. - Nagyon fogunk rá vigyázni. Tudjátok, nekünk most inkább van rá szükségünk.

- Nekünk most nem is kell - mondta Susan.

- Rendben van - egyezett bele John kapitány.

- Holtág balra tőletek! - kiáltott fel Peggy. - Evezőket behúzni!

A tölgylevelek hangos zizegése közben az evezős csónak csöndesen odasiklott a parthoz, a nagy tölgyfa tövébe. Roger egy szempillantás alatt kinn termett a parton, és belekapaszkodott a kikötőkötélbe, hogy a csónak vissza ne csússzék, míg Titty fölszedte a két hátizsákot, és az evezősök közt keresztünyomakodott, hogy a parton hozzá csatlakozzék. John odaadta nekik az iránytűt, Susan kiosztotta a dupla porció csokoládét. A csokoládén és iránytűn kívül semmi egyéb nem volt a hátizsákjukban, de inkább akartak üres zsákot, mint semmi zsákot. A hálósákokra nem volt szükségük, azokat, ahogy Nancy mondta, belezsúfolják a *Fruska* rakományába.

- Sokkal jobb a holmit a tengeren szállítani, mint málhás lovakkal.

- Talán teherhordó szamarakkal - tréfált Susan -, sokkal jobb lenne pedig, ha velünk jönnének ők is a *Fruskán*.

A matróz egy pillanatig attól félt, hogy Susan az utolsó percben mégis meggondolja magát, és nem engedi el őket, de Peggy már vezényelt is:

- Told el! - Roger visszadobta a kikötőkötélet, és ketten együtt nagy diadalrikoltások közepette lökték be a csónakot a folyóba.

- Evezőket ki! - vezényelt Peggy, aki élvezte a helyzetet, hogy parancsokat osztogathat a kapitányoknak.

- Holtág jobbra tőletek! Húzz balra! Balra! Mind a kettővel! Állj! Ballal megint! Jól van most már.

A hadi kenu a két kapitánnyal és kormányossal gyorsan siklott lefelé, és csakhamar el is tűnt a szemük elől. Roger utánuk nézett.

- És ha nem látjuk őket többé az életben?

De a matróz nem engedélyezett ilyenfajta beszédet.

- Rajta, fiú, vedd fel a hátizsákodat! Ne vesztegessük az időt. Nem volna tisztességes eljárás a hajópapagájjal szemben. Bent vár a barlangban.

- Ott van neki Peter Duck.

- Nem a, Peter Duck most velünk folytatja az utat. A tölgyfa alatt vár ránk. Ő az ilyen dolgokat szereti, mint amilyen a nyomkeresés a lápvidéken. Egyébként bennszülöttek esetén nagy segítségünkre lesz majd.

- Barátságosan bennszülöttek esetén? - kérdezte a hajósinas, miközben lötyögő, üres hátizsákja szíjaiba dolgozta bele magát.

- Vadak - mondta sötéten a matróz. - Téged is, engem is megtámadnának, ha magunkban volnánk. Hanem aztán elég, ha Peter Duck csak rájuk néz, máris inukba száll a bátorság.

Mégis, mikor kiosontak az erdőből az útra, óvatosan hallgatóztak a kőfal tetején, vajon nem közeledik-e valamelyik irányból valamiféle bennszülött.

- Készen vagy? - kérdezte Titty.

- Igen, igen, uram! - felelte a hajósinas.

- Peter Duck szerint most kell szerencsét próbálnunk. Ugorj le és rohanj át, ahogy csak a lábadat bírod.

A kőfalon átmásztak, és átrohantak az úton.

- Itt van ni a fücsomó, amit bedugtam a résbe. Ez az első nyomjelzőnk. Ott, a másik oldalon van egy jó lépcsőfok. Siess, add ide az egyik lábadat. Ne rugdalóddz a másikkal. A felsőtesteddel evickélj. Siess!

A matróz felsegítette a hajósinast a falra. A fiú fölevickélt a fal tetejére, és csak a keze látszott, amely egy pillanatig ott kapaszkodott a mohával borított köveken.

- Most tapogatom ki a lábtámaszt - súgta, mintha félne, hogy meghallják. - Megtaláltam.

A keze eltűnt, és Titty hallotta, amint leugrott a fal túlsó oldalán a száraz levelekre.

Ő maga sem találta nagyon könnyűnek a fal megmászását, és örült volna, ha Peter Duck legalább annyira valóság volna, hogy a tenyerével fölnyomhatná őt a falra, mint ahogy ő segített Rogernak. Bizonyára megtenné, ha itt volna. Így hát azt képzelte, hogy Peter Duck már átmászott a falon. - Egyetlen ugrással vetette át magát a falon - mondta magában. - Mi volt ez neki azután, hogy egész életében a csúcsokon le-föl rohangált. Egy pillanat múlva azonban ő is megtalálta a fokot, és leugrott róla az erdőbe. Roger már fenyőtobozok után kutatott.

- Nem, ide nem tettünk. A fal mentén haladunk, amíg meg nem pillantjuk a négy fenyőfát, a négy fenyő mutatja meg nekünk az utat az első nyomjelzésig. Így nem tévedhetünk el.

Éppen azon a helyen mentek át az úton, ahol a régi fal húzódott le a láp felől. Akár megérinthették volna, mikor leléptek az erdőbe. Semmi se tartotta fel őket, egyenesen fölfelé tarthattak az erdőn át, mindenütt a régi fal mellett, miközben a mogyoróbokrok ágait félretolták útjukból. Nehéz volt itt a mászás, és örültek, mikor az erdő sűrűjéből kiértek az irtásra, és ott nem volt más, mint fatörzsek csonkjai meg gyűszűvirágok, meg páfrány, így aztán láthatták, merre vezet a romos régi fal, egészen a négy sötét fenyőig, amelyek halvány sorban álltak a meredek domboldalon.

- Mit szólnál egy kis csokoládéhoz? - szólalt meg Roger, aki nem is annyira a csokoládéra, mint inkább egy kis pihenésre vágyott.

- Gyere, az első csokoládét a négy fenyőfa alatt fogjuk elkölteni. Az lesz az első állomás. Aztán megkeressük a saját nyomainkat, s úgy megyünk.

Gyorsan, szótlanul másztak tovább az egyenetlen talajon, ahol régi facsonkok és a szétszórtan álló néhány fiatal hajtás mutatta, hogy itt valaha erdő volt. Ebből a régi, harminc, negyven vagy ötven év előtti erdőből fennmaradt négy nagy fenyőfa alatt a matróz és a hajósinas egy adag csokoládét evett, és visszanéztek az Amazon völgyébe. Roger megszólalt:

- Szerettem volna közelről látni a dédnagynénit.

- Jó, hogy egyikünk sem látta. Gondolj csak arra, mi történt azokkal, akik a medúza fejét megpillantották. Kővé válhattunk volna, és ottragadtunk volna Beckfootban madáritatóval vagy napórával a fejünk tetején.

- De a Fruskákkal ez nem történt meg.

- Talán ők mindig másfelé pislogtak. És különben is, majdnem kővé változtatta őket. Semmit se csinálhattak, amit szerettek volna. Gondolj csak arra, milyen merevek voltak, amikor ott ültek a hintóban. Ez azért volt, mert pont az orra előtt ültek. Flint kapitány se volt olyan rugalmas, mint máskor, amikor az ő közelében volt.

- Vajon hol lehet most Flint kapitány?

- Biztosan ott van az Úszóházban, és harmonikázik. Tudod, ma reggel kikísérte a vonathoz. No, de gyere, fiú, menjünk a Fecske-völgybe. Jusson eszedbe, hogy a Fruskák ott lesznek estére. A négy fenyőt egy vonalban kell tartanunk, meg aztán a nyomjelzés után is kutatnunk kell.

- Igen, igen, uram! - felelte a hajósinas, és földre szegzett szemmel szaladgált ide-oda, mint egy szaglászó kiskutya.

A matróz rák módjára haladt, sokkal lassabban, és egész idő alatt hátra-hátra pislogott, hogy a négy fenyő, amennyire csak lehet, egy vonalban maradjon.

Már régen maguk mögött hagyták a négy fenyőt, mikor Roger megtalálta az első fenyőtobozt.

- Jól van, már azt hittem, hogy elkerültük. - A matróz előresietett, és felszedte a második fenyőtobozt, mielőtt még a fiú észrevette volna.

- Hurrá! - sipított Roger. - Ezek igazán a világ legjobb nyomjelzői. Most már nem téveszthetjük el az utat. - Továbbbűgetett a lápon, és fölkapta a harmadikat.

- Hagyjuk itt őket máskorra is.

- Jobb, ha eldobjuk, ne mutassuk meg másnak az utat a Fecske-völgybe.

- Ki tud messzebbre hajítani vele? - A fiú odaadott Tittynek egy fenyőtobozt, és szaladt, hogy egy másikat szerezzen magának.

A matróz tudta, hogy Roger legyőzi őt a dobásban, de azért ő is eldobta a maga fenyőtobozát. Roger is elhajította a magáét, de nem ugyanabba az irányba, így tehát lépésekben kellett kimérni a távolságot, hogy megtudhassák, hogy a fiúé valóban két yarddal tovább esett-e, mint a Tittyé.

- Ez időpocsékolás. Különben is, Peter Duck nálunk sokkal messzebbre tud dobni, ha akar.

Így hát továbbsiettek, felszedegették a fenyőtobozokat, és mindjárt el is hajították, mielőtt megpillantották a következőt. Már jó ideje szem elől veszítették a négy fenyőt, amikor Roger hirtelen megállt.

- Mi történt a dombokkal?

Titty visszanézett a Kangcsendzönga felé. A Kangcsendzönga körvonalai élesen emelkedtek ki a napsütésben. De az alacsonyabb dombok körülötte mind eltűntek. Mintha semmi más nem lenne a lápon túl, csak az égbolt.

- Már nem olyan forró a levegő - állapította meg Roger.

Csakugyan, mintha egyszerre csak sokkal hűvösebb lett volna. A nap se ragyogott úgy, mint azelőtt.

Titty megint visszanézett a Kangcsendzöngára. Egy kis felhő úszik az alsó lejtőjénél. A kőrakás a csúcson szintén eltűnt. Semmi kétség, valami történt. A hangás is mintha összezugorodott volna. Balról a fák is eltűntek, jobbról a dombok tűntek el. A hangás szélén fehér páraoszlop emelkedett.

- Mint a dagály, úgy jön felénk.

- Szirtfokon állunk, tenger zúg körülöttünk.

Magas ködfal gördült feléjük dél felől. Szél nem fúj, de a köd továbbvonult, itt-ott kisebb felhők gomolyogtak ki belőle, mint amikor a tengerparton a nagy hullámok előtt apró hullámok kergetik előre a homokot.

- Hideg van - szólt a hajósinas. - Siessünk.

Aztán a köd őket is elfedte, alig láttak tovább az orruknál.

- Nem szirtfok volt, csak zátony. És most elborította a tenger dagálya.

Titty szaglászott és köhögött.

- Tengeri köd, méghozzá a csípős fajtából. Ne szívd be, csak amennyire okvetlen szükséges.

- Itt van valahol egy toboz a közvetlen közelemben. Az előbb még láttam.

Előreszaladt, és eltűnt a ködben.

- Roger!

- Halló!

- Hol vagy?

- Itt!

- Ne mozdulj! Hol vagy most?

- Itt. Hol vagy te?

- Maradj nyugton. Jövök. Jó. Látlak. Rendben van.

- Nem találom a tobozt!

- Most már ne mocsanj egy tapodtat se. Nem szabad elveszítünk egymást. A köd majd eloszlik.

- A hajad csupa nyirkosság.

- Kíváncsi vagyok, a többieket is elérte-e a köd a tavon.

- Adjak le egy ködjelet? - kérdezte az inas. - Leadok egyet.

- Nincs, aki hallja.

- Mindenesetre leadom. - Néhány ázott birka fent a hangás tetején ijedten riadt fel a hangra, amelyről nem tudhatta, hogy az egy atlanti-óceáni gőzös túlkölése, amely keresi az utat a ködben.

- Várj még egy kicsit, gondolkozni akarok.

Roger még egy utolsó, hatalmas túlkölést hallatott a ködben, aztán abbahagyta.

- Egy-két percig nem gázol el senki - jegyezte meg aztán.

- Meg kellene találnom a következő fenyőtobozt. Egymás közelében kell maradnunk.

- Ha egyikünk elvész, mindketten elvesztünk. Mert ha az, aki elveszett, láthatná a másikat, aki nem veszett el, akkor egyikünk se volna elveszve. De ha az, aki elveszett, nem láthatja azt, aki nem veszett el, az is el van veszve, éppúgy, mint az, akit nem láthat.

- Ugyan, hallgass már, Roger, csak egy percre.

- Igen, igen, uram! - felelte az inas. Majd egy percre rá: - Mondhatok valamit?

- Mi az?

- Itt a toboz.

- Jó. Most láthatod a nyomjelzők hasznát. Megtaláljuk az utat a Fecske-völgybe még ebben a ködtengerben is.

- Hogy boldogulnak a többiek a tavon?

- Hát irányítúvel. Ó, de hisz az nálunk van. Biztosan van Nancy kapitánynál is.

Titty elővette az iránytűt a hátizsákjából, és kinyitotta.

- A fekete vége északra mutat, a fehér délnek. Nekünk is délnek kell mennünk, hogy megtaláljuk a következő nyomjelzőt.

Az iránytűt maga elé tartva, lassan haladt előre. Roger megrángatta ruhája ujját.

- Biztos elhagytuk már.

A baj az volt, hogy Titty is így gondolta, csak hogy nem lehetett megtudni. Az iránytű, úgy látszik, nem jelentett nagy segítséget. A láposnak ezt a részét alacsony pázsit borította, itt-ott sűrűn benőtte a gyom, amelyből szétszórtan sziklák és kisebb kövek meredtek ki. Ha az ember kikaparta ezeket, alattuk hangyabolyt talált. Itt-ott sötétzöld káka nőtt csoportosan, abból a fajtából, amely fehér lesz, ha lehántják, és amelyből gyűrű, fonál és kosár is készíthető. Semmiféle ösvény nem volt erre, még akkor sem, ha nem lett volna köd. Itt-ott birkalábnyomok vezettek minden irányba, a láb egyik szélétől a másikig, legnagyobb részük éppen keresztbe, nem egyenesen előre. Mindez nagyon megtévesztő volt.

- Te csak maradj egy helyben - mondotta Titty -, én körülsetálok, úgyhogy a szemed előtt leszek, és megkeresem a következő nyomjelzőt.

- Most te állj egy helyben, és én fogok vadászni.

De egyiküknek se volt szerencséje.

- Az egyetlen, amit tehetünk, hogy továbbmegyünk. Polly miatt már otthon kellene lennünk. És Susan is mondta, hogy gyújtsak tüzet. - Maga elé tartotta az iránytűt, és szemét a tűre szegezve haladt előre. A tű jobbra-balra lengett, akármilyen szilárdan is igyekezett tartani, és hogy bajra baj következzen, a lába megakadt egy fűcsomóban, és orra bukott. Az iránytű nem ért földet. Titty a levegőben tartotta esés közben, inkább nem védekezett a kezével, hogy felfogja az esést. Teljes erővel lepuffant a földre. Jobban megütötte magát, mintsem gondolta volna, de mit volt mit tenni, az iránytű fontosabb volt.

- Eltört?

A matróz feltápáskodott.

- Nem történt semmi baja. Csak tudnám, hogy kell használni. John nem figyelte állandóan. Lestem, hogyan csinálja. Megnézte az iránytűt, merre van észak, aztán északnak nézett, és kiszemelt magának egy sziklát vagy effélét. Aztán az iránytűt zsebre vágta, és odament a sziklához. De semmi haszna dél felé nézni, ha egyszer semmit se látni.

- Fehér fal mindenütt - mondta Roger.

Titty megint az iránytűre nézett.

- Dél arra van - mutogatott a ködben. - Ha egyenest haladunk, amennyire csak lehet, nem tévedhetünk el, és nem is tehetjük, hogy ne jussunk ki a patakhöz, márpedig, amint megtaláltuk a patakot, könnyen megtaláljuk a táborat is.

Még egy pillantást vetett az iránytűre, aztán zsebre vágta, és mereven maga elé nézve neki-vágott a ködnek, és mindent megkísérelt, hogy jobb lábával pontosan akkorát lépjen, mint a ballal.

- Gyere, fiú!

- Igen, igen, uram!

A hajósinas mindenütt a sarkában volt, maga körül fürkészve, abban a reményben, hogy megtalál egy útjelzőt.

Csak lassan haladtak előre a fehér, üres világban. Valamiről, amit egy eltévedt tehénnek tartottak, kiderült, hogy szikla, a sziklákról pedig, hogy azok fekete pofájú birkák, amelyek bégettek egyet, majd beleporoszkáltak és eltűntek a körülöttük levő fehérségben.

- Eltévedtünk annak rendje és módja szerint? - kérdezte végül Roger.

- Persze hogy nem. Csak mindig előre. Különben is, ez nem olyan, mintha egyedül volnánk. Peter Duck azt mondja, hogy nincsen semmi baj mindaddig, amíg toronyiránt megyünk.

- Már ott kellene lennünk.

- Minden percben meghallhatjuk a papagájt.

- Itt nagyon süppedős. Egyik cipőmbe befolyt a víz.

- Csak egy kis iszap. Megkerüljük.

Kákacsomótól kákacsomóig bukdácsoltak. A matróz izgult befelé, mert reggel látott ugyan kákát, de ilyen süppedős talajon nem haladtak át. Még mindig voltak a lápon apróbb mocsaras részek, ám egy kis kitérés jobbra vagy balra, nem jelentett volna nagy bajt, ha a főirányt megtartják. Hirtelen megállt, és figyelni kezdett.

- A patak. Most már helyben vagyunk.

Előreszaladtak, és majdnem keresztülbuktak a patakon, amely vígan csörgedezett lefelé a hangáson.

- Túlságosan jobbra kerültünk. A patak itt olyan kicsi, hogy ez a szakasz jóval a Pisztrángos-tó fölött kell, hogy legyen. De most már nem tévedhetünk el.

Most, hogy a patak vezette őket a ködön keresztül, vidáman siettek tovább.

- A megmaradt csokoládénkat megesszük, ha elérünk a Pisztrángos-tóhoz - mondta Roger, de amikor már jó darabot haladtak anélkül, hogy odaértek volna, bár a patak sokkal nagyobb lett, mint volt, a matróz is egyetértett vele, hogy ideje egy rövid kis pihenőt tartani. Leemelték hátizsákjukat, hogy ráüljenek, de előbb kiszedték belőle a csokoládét. Titty kivette zsebéből az iránytűt, s mialatt a csokoládéját majszolta, kinyitotta, és maga mellé tette a földre.

- Valami baja esett. Szerinte a patak nyugatnak folyik, pedig keletnek kell, hogy folyjék a Pisztrángos-tótól a Fecske-völgyön át egész a Patkó-öbölíig.

- Akkor történt vele valami, amikor elestél?

- Nem hinném, egyáltalán nem ért földet. Talán nagyon sok rázkódást szenvedett fent a Kangcsendzöngán.

- Hát szerencse, hogy ráakadtunk a patakra.

A SEBESÜLT

- Sose hagyod már abba a majszolást? - kérdezte végül is a matróz.

- Már csak egy darabka maradt, az is eltűnt. Induljunk. De a köd csak nem akar felszállni, ahogyan mondtad.

- Most már, hogy megtaláltuk a patakat, nem baj.

Belerázták magukat üres hátizsákjuk szíjaiba, és most már úgy indultak el, hogy felvidította őket a csokoládé és a mellettük csordogáló patak, amely az utat is mutatja.

Titty természetesen sajnálta az iránytűt. Ha John kapitány nem is tudja rendbe hozni, Flint kapitány csak ért hozzá. És különben is, mi az iránytű elromlása ahhoz képest, hogy eltévednek, amikor a hajósinas rá van bízva. Rövid időre megismerkedett az izgalomnak azzal a fajtájával, ami Susant néha bennszülötté változtatta. Most már nyugodtan lehetett boldog, mert a sztearinvarázslat nem okozott nagy bajt, és akár segített, akár nem, a dédnagynéni elment. A *Fecske* is majdnem elkészült, s aztán ezekre az amúgy is örömteli gondolatokra egy olyan újabb következett, amelytől ugrálni kezdett volna, ha nem olyan sűrű a köd, hogy féltő, elvágódik a kövek közt a patak partján.

- Hajósinas, a hét vége előtt újra a Vadmacska-szigeten leszünk.

- Most már szabad nekem is kormányozni a *Fecskét*. Egészen egyedül. Nem úgy, mint a múlt évben. John megígérte, hogy egy ujjal se nyúl a kormányrúdhoz.

- És a Fruskák is odajönnek, hat sátor lesz, ha az élelmiszeres sátrat is beleszámítjuk. És a másik régi sátrat is felállíthatjuk vendégszobának.

- Vagy börtönnek, ha esetleg foglyokat ejtünk - ábrándozott Roger.

- Bridget is jön, meg anyu.

- Flint kapitány miért nem?

- Flint kapitányt is meghívjuk, meg Mary Swainsont. Mindenkit. Gyere, Peter Duck éppen most juttatta eszembe, hogy a hajópapagáj egészen egyedül van. Tüzet is kell gyűjtanunk. Siess!

- A Pisztrángos-tó nem lehet már messze - mondta kis idő múlva a fiú.

- Nem, és onnan már semmi a táborig.

Mentek tovább, egyre tovább a pataknak hol az egyik, hol a másik oldalán, de mindig szorosán mellette és egymáshoz is közel, mert alig láttak az orruknál tovább a ködben, és egyikük se szerette volna a patakot szem elől téveszteni, sem pedig, hogy a társát szétfolyó, szürke árnyéknak lássa, nem húsból és vérből való hajósinasnak vagy matróznak. A patak kezdett egyre kövesebbé és hangosabbá válni. Igazi folyócska volt már, noha még elég könnyen átugorhatták. Most sokkal nagyobb zajt csapott, mint az előbb, mintha egyszerre nagyon sietős volna neki. De a Pisztrángos-tónak még mindig semmi nyoma.

- Borzasztó hosszú utat tettünk meg már jobbra - mondta a hajósinas.

- Ennél most már igazán nem lehet messzebb - válaszolt a matróz.

Aztán egyszerre csak vége szakadt a vidámságnak.

- Nézd - mondotta Roger, aki egy-két yarddal előbbre került. - Ott egy fa, átmegek a túlsó oldalra.

- Itt nincsenek fák.

- De én jól látom, méghozzá egy nagy fa - és Roger már át is ugrott.

A túlsó oldalon egy rövid jajkiáltással ért partot. Bal lába két kő között megcsúszott és kibicsaklott. Előrebukott, próbált felkelni, de megint vissza-visszaesett a földre.

- Megütötted magad? - kérdezte Titty, átugorva a patakot.

- Alaposan. Nem bírok felkelni. De azért igazam volt, csakugyan van itt egy fa.

Ha Roger egyszer valamit a fejébe vett, semmi sem akadályozhatta meg abban, hogy arról beszéljen. A fára gondolt, mielőtt ugrott. Még mindig arra gondolt, pedig ott feküdt a patak mellett. Titty felnézett a magasba. Egy szál fenyő, mint egy szürke szellem a fehér ködben, ágaskodott fel előttük. Tittyt a fa majd annyira megrázkéztette, mint Rogert.

- A lápon nincsenek fák. Egy sincs egész le a Fecske-völgy másik oldaláig, ahol a Swainsonék háza fölötti erdő van.

- Nahát, itt van. Jaj!

- Hol fáj?

- A jobbik lábam. Azt hiszem, eltörött.

- Ó, Roger!

- És a csokoládé is elfogyott.

- Ez nem lehet a mi patakunk, mert a fecske-völgyi patak kétszer ilyen széles, mint ez. Ez nem lehet a mi patakunk. És mi ezt követtük mérföldeken át.

- Nem bírom megmozdítani a lábam.

- Ó, Roger - Titty ismét letérdelt melléje. - Ugye nem fogsz visítani, amíg lehúrom a cipődet?

Roger csendesesen ült, egészen megmerevítette magát, és egy nyilallást várt, de az nem jött. A cipő ott volt a matróz ujjai között, mielőtt még észrevehette volna, hogy megoldotta a fűzöt.

- Nem hinném, hogy eltörött, próbáld egy kicsit lóbálni.

De az első lóbálási kísérlet azonnal visszahozta a fájdalmat. Mintha valaki vörösszázsig hevített nyársat döfött volna át a bokáján.

- Juj, nem lóbálok többé!

- Próbáld bedugni a vízbe. Bárcsak itt volna a kormányos, ő mindjárt tudná, mit kell tenni. Mindenképp tedd a hátizsákot magad alá.

A fiú átkúszott a köveken, és vigyázva belemártotta a lábát a kis patak vizébe.

- Hideg, de azért jólesik.

- Csak tudnám, hol vagyunk - sóhajtott a matróz, miközben kioldotta a hajósinas hátizsákját, és úgy helyezte el, hogy ráülhessen. Tudta, hogy Susan rögtön ezt tette volna.

- Senki se tehet róla, csuda vigye el ezt a ködöt. Halló! Nézd csak azt a fát, mintha lélegzene - figyelmeztette a hajósinas.

Úgy is volt. A fenyő lekonyuló ágai ide-oda bólogattak a ködben, míg a törzse meg se mozdult.

- Figyelj csak, figyelj, mindjárt itt a szél!

Gyenge szélzúgás hallatszott a fák koronája közt, valahol az őket minden oldalról körülzáró ködfal mögül.

- Mintha más zajt is hallanék.

- Igen, fejszecsapásokat... Favágók.

- Juj! - visított fel a fiú. - Ne haragudj, tulajdonképpen semmi baj, csak nagyon gyorsan fordultam meg. Oszlik a köd. Néhány fa. Sok fa. Erdő. Hol vagyunk?

Titty megnyalta a keze fejét, és kitarította a levegőre, hogy megállapítsa, merről fúj a szél.

- A fák másik oldaláról. Nézd a ködöt, már egész felszállt. Ugye, megmondtam. Bárcsak megvártuk volna.

A matróz és a hajósinas látták, hogy olyan helyre kerültek, ahol még sose jártak. A lápvidék szélén voltak, amely messze elnyúlt mögöttük az egyre ritkuló ködben. Előttük a talaj oly erősen lejtett, hogy a tőlük pár lépésnyire álló fák koronái fölött átláthattak. A kis patak, amely idáig kalauzolta őket, lebukott az erdőben. Alattuk messze-messze szántóföldek, aztán völgy és annak túloldalán dombok húzódtak.

- Hol van a tó?

- Nincs itt tó. Ez nem is a mi völgyünk.

A köd mindjobban felszállt, úgyhogy előbb az alacsonyabb dombok körvonalai emelkedtek belőle ki, majd mögöttük megint dombok, aztán az égbolt egy foltja, ám egyik irányban még semmi mást nem láttak, csak sötétlő sziklát és hangamezőt.

- Ott egy hegy. Pedig a Dickson-ház körül nincsenek is igazi nagy hegyek.

A köd szállt, végül a hegynek mindkét oldalán megláttak egy-egy darab eget, de a csúcsát még mindig nem. A két darabnyi ég feljebb került, és egymáshoz közelebb, miközben köztük ködnyúlványok keresztették a hegyoldalt. Végre a két darab ég összeolvadt. A hegy teteje lassan kiemelkedett a ködből, és a hajósinas és a matróz egyszerre kiáltottak fel:

- Hiszen ez a Kangcsendzönga!

- Hát akkor az iránytű mégsem romlott el. A patak ment rossz irányba.

- No és mi is - vélte igazságosan Roger.

- Úgy látszik, egész megfordultunk a ködben. - Titty lefektette az iránytűt a földre.

- Hogy megyünk haza?

A matróz egy percig arra gondolt, hogy megfordul, és visszamegy arra a helyre, ahonnan kiindultak, hogy megtalálja a fenyőtoboz nyomjelzőket. De a következő percben már tudta, hogy ez lehetetlen. Ott volt Roger, aki meg se tudta mozdítani a lábát. Ő maga nem tudja cipelni. Az se biztos, hogy megtalálja a fenyőtobozokat. Meg aztán újból leereszkedhet a köd. Mit csinálna Susan az ő helyében? A matróz tudta - ámbár kínos volt, hogy erre kell adnia a fejét -, hogy egyetlen eljárás lehetséges: segítséget kell kérni a bennszülöttektől. Csak az a kérdés, milyen bennszülöttekre fog akadni?

A fejszecsapások hangja újra felcsattant az erdőből. Már határozott.

- Lemegyek ide az erdőbe.
 - Én meg se tudok moccanni.
 - Itt kell várnod, amíg segítséget hozok.
 - Egyedül?
 - Ide figyelj, Roger! Neked hagyom Peter Duckot. Nálad maradhat, amíg én nem leszek itt. Én megyek, és megkeresem a favágókat. Peter Duck is azt mondja.
 - Maradj te itt, és Peter Duckot küldd el, hogy keresse meg a favágókat.
 - Lehet, hogy nem tud azon a nyelven beszélni. Hiába, nincs mit tenni. Mennem kell.
 - De én nem akarok egyedül maradni.
 - Roger - szólt Titty most már szigorúan -, ne felejtse el, hogy te hajósinas vagy. És már nem is vagy a legénység legfiatalabb tagja.
 - Persze hogy nem. Itt van a hajóbébi.
 - Na látod, ezt akartam mondani. Nincs veszteni való időnk. Már ott kellene lennünk a táborban. Mindjárt beesteledik. És a papagáj tegnap este óta éjszakai sötétségben kuksol a barlangban.
- Roger összeszedte magát.
- Nem baj, a köd most már eloszlott.
 - Ugye, nem lesz semmi baj veled, én sietek, ahogy csak tudok.
 - Igen, igen, uram!
 - Van egy darab csokoládé a hátizsákom bal zsebében.
 - Csak akkor eszem, ha nagyon éhes leszek.
- Titty lecsapta mellé a hátizsákot, és nekivágott az erdőnek.

A hajósinasnak, amikor a matróz eltűnt a fák között, egyszeribe alábbszállt a bátorsága. Majdnem utána kiáltott, de aztán még idejében meggondolta magát. Arra gondolt, hogy huhog egyet annak jeléül, hogy ő még mindig hajósinas, és nem fél semmitől. De aztán eszébe jutott, hogy esetleg Titty nem érti meg, mit jelent a huhogás. Még azt hiheti, hogy visszahívja. Az meg nem volna jó, mert akkor újra el kellene indulnia. Nem, itt nem marad egyéb hátra, mint elkészülni mindenre. Például medvékre. Ez éppen arra való erdő. Vagy talán farkasok? De hát a medvék és farkasok eddig elmulasztották a jó alkalmat. Amikor a matróz és a hajósinas előretört a ködben, máris rájuk támadhattak volna minden előzetes figyelmeztetés nélkül. Még csak dörmögniük se kellett volna. Csak az állkapcsukat csattogtatni. Ez kellemetlen gondolat volt. Roger összeszedett néhány követ, és a keze ügyébe tette. Aztán újra megvizsgálta a sebesült lábát, és úgy találta, hogy most, amikor egyedül van, mintha kevésbé fájna, mint amikor más is volt mellette, és azt leste, hogy ugye nem fáj neki jobban, mint amennyit el tud viselni. Azért így is eléggé fáj. Az, hogy megmozdította, eszébe juttatta a mesebeli hableányt, aki halfarkát emberi lábra varázsoltatta át, és mindig éles késeken kellett lépkednie. Roger rájött, hogy ha hableány lenne, egészen jól megoldaná a láb nélküli járást még a szárazföldön is. Felemelkedett a kezén, aztán újra leengedte magát. Sok időbe telne így előrehaladni. De nincs is rá szükség. Kényelmes vackot készített magának. Elhelyezte mind a két hátizsákot a földön, és köveivel együtt odacsúsztatva, kényelmesen elhelyezkedett rajtuk. A patak is olyan

közel volt, hogy könnyen meríthetett magának ivóvizet a tenyerével. Igaz, az efféle csúszkálás nem nagyon használ a nadrágja ülőkéjének, de ez semmi ahhoz képest, amit a Nadrágcsiszolón kellett elszenvednie a Fecske-völgyben. Mary Swainson, amikor utoljára megfoltozta, olyan erős foltot használt, hogy - szerinte - kibír kettőnél több lecsúszást is. Erről újabb sötét gondolata támadt. Most, hogy a lába így megsérült, többé nem csúszkálhat majd a Nadrágcsiszolón, még ha bőrből volna is a nadrágja ülőkéje, nem pedig Mary Swainson foltjaiból.

Még egyszer szemügyre vette sebesült lábát, s amikor látta, hogy egy helyen kék és zöld lett, arra gondolt, hogy az biztosan nagyon fájhat. De hamarosan rájött, hogy nincs is úgy. Eszébe jutott néhány történet a sebesültekről, akik elájultak a fájdalomtól. Ugyan, hogy csinálták? Hátrapottyant, de a hanga megcsiklandozta a nyakát. Ájuláshoz simább helyet kellett találnia. Addig ficáncolt, amíg kényelmesen elterülhetett teljes hosszában, aztán nagyszerű formában felkészült az ájulásra. És amikor már úgy gondolta, hogy elsőrangúan csinálja: lassan lélegzett, szemét szorosan összezárta, akkor történt valami, amire nem számított. Előző nap az Amazon folyam felé való menetelés előtt nagyon korán kelt fel. Ma reggel a Feleúti Táborban szintén korán ébredt. Sok minden történt vele azóta, és most minden előkészület nélkül azonnal elaludt.

A KURUZSLÓNÁL

A fejszecsapások igen közelről hallatszottak. Titty lelassította lépteit. Gyorsan jött le a meredek erdőn, hol az egyik, hol a másik fába kapaszkodott. Most, hogy már közel volt a favágókhoz, sokkal kevésbé látszott orvosért szaladó segítségnek, mint inkább ismeretlen vidéken cserkésző Felfedezőnek. Nem volt veszteni való ideje. Roger ott feküdt sebesülten az erdő szélén, mégsem akart egyenesen beszaladni a bennszülöttek közé anélkül, hogy tudná, kikkel van dolga. Megpróbálta a lábát úgy rakni, hogy minél nesztelenebbül lépkedjen a száraz gallyak között. Ez nehéz dolog volt, mert ez az erdő éppen az a fajta volt, ahol zajt kellett csapni akarva, nem akarva. Tölgy, nyírfa, berkenye, főként pedig mogyoróbokrok, amelyek alatt az avar, mintha csak szándékosan zörögne, recsegne. Voltak évszázados faóriások is, de a fák zöme alacsony volt, és bozótos, s olyan sűrűn sorakoztak egymás mellett, hogy még egy ilyen vékonyka, óvatos matróz sem tudott zaj nélkül utat törni magának köztük. A levelek zöld függönyén át egy pillanat múlva már láthatta is, ki az a bennszülött, aki annyira kitartóan méri a fejszecsapásokat a fatörzsre. Még reménynek is túl szép volt, és mégis úgy rémlett neki: szénégetők kell, hogy legyenek, mert ez aprófavágás volt, tehát a zaj őrájuk vallott. Titty a tisztás szélén megállt és kipillantott.

Nicsak, ott a patak mellett egy kis tisztáson faágakból alkotott gyűrű, előkészületként az égetéshez. A kerek farakás már három-négy láb magas volt, körülbelül egy yard hosszú, mind a középpont felé mutató fadarabokból. A farakás és a patak közt nagy halom gyeptégla hevert. Titty tudta, mire való az, mert tavaly látott olyan szénégető kemencét, amelyben már tűz égett, és amelyet mindenütt gyeptégla borított, hogy a tűz ne lobogjon el gyorsan. Láta, hogyan börtönzik be a tüzet a szénégetők úgy, hogy mihelyt valamilyen kis lyukon át füst szivárog, vagy láng nyúlik ki, rögtön földtégelával takarják be. A félig kész kemence másik oldalán, annyira a fák közé rejtve, hogy aligha látta volna meg, ha nem keresi hol van, volt a szénégetők kunyhója, hosszú cölöpökből épített wigwam. Vastag végükkel a földben, vékony végük összeborítva fenn. Előtte háromlábon jókora fekete kanna lógott gyenge tűz fölött. A lapos tisztáson túl az erdő megint meredeken folytatódott a völgy felé. A köd mögött elbújt nap most a Kangcsendzönga gerince fölött volt, és éppen Titty szemébe sütött, amint felpillantott. Egy másodpercig nem látta, csak hallotta a szénégetőt. A fejszecsapások elhallgattak, a farakás mögül hajlott hátú öregember jött elő egy köteg rőzsével, és a tűzre tette a teáskanna alá.

Titty örömmel rohant feléje. Tudta, hogy az öregapó egyike a két Billynek, akik tavaly megmutatták nekik a viperájukat.

- Az ám, kislány, már beszélgettünk róla, hogy az idén biztos ellátogatnak hozzánk. Hol vannak a többiek?

- Csak én vagyok itt egyedül. Rogert fent hagytam a lápon az erdő tetején, megsérült a lába. Valahogy haza kell szállítanom.

Az öregapó ránézett Tittyre. Titty azt hitte, hogy talán nem értette meg.

- Eltévedtünk a ködben.

- Mindjárt gondoltam. Hirtelen jött, és sűrű volt, igaz-e? Maguknál idősebb emberekkel is megtörténik ilyen sűrű ködben. Valamikor régen egyszer három napig bolyongtam. Rókavadászaton voltam a hegytetőn. Van annak már ötven esztendeje. Roger, ugye, az a kislegény? Hol hagyta? A patak partján? No, mindjárt elmegyünk ketten, és ellátjuk.

A lapos tisztás széléig ment, és a kezét a szájához tette, úgy harsogta át a fák közt:

- A kannát feltettem! Jöjjön valamelyik, vigyázzon rá. Eelmék!

- Csak eriggy, Billy! - A hang elég messziről jött, és Titty most először vette észre, hogy onnan letről emelőcsigán futó lánc csörgése hallatszik, meg lódobogás.

- Mi az ott lenn?

- Épületfát emelnek be. Akad még ritkán nagy szálfá, annak menni kell. Láttak már ilyet a tó körül, mikor vitték. Nem akar leszaladni, és egy kicsit körülnézni?

- Rogerhoz kell visszamennem - felelte Titty.

- Öregszem, na. Hiába - fakadt ki az öreg. - Hát nem elfelejtettem a legénykét? Jöjjön hát, kislány, mindjárt meglátjuk, mit csináljunk vele.

Az öregember és a matróz a fák közt felfelé kapaszkodott.

- Hallottuk, hogy megint visszajöttek, s a hegyoldalon tanyáznak, Swainsonék fölött. Sokat beszéltek magukról tavaly a népek, és hogy megtalálták Mr. Turner ládáját, amit elloptak. Az idén meg azt mesélik, hogy valami baj érte a hajójukat.

- Nem a John hibája volt, akárkivel megtörténhetett volna. És a *Fecske* már ki is van javítva. Szébb, mint újkorában.

- És a Blackett lányok? Úgy hallom, az öreg Miss Turner van ott látogatóban. Nem sokat találkozhattak velük, igaz?

- Már elment. Nancy és Peggy ma éjjel már velünk táboroznak. Ők meg John és Susan vitorlással tértek haza. Nekünk kellett volna tüzet raknunk, mire a táborhoz érnek. Akkor jött a köd, és most Roger...

- Sose búsuljon, kislány, lehet, hogy a köd őket is megzavarta a vízen.

Ez igaz lehet. Talán a csónakon induló társaság se ért még el a *Fecske*-völgybe. Talán még ő ér oda előbb. Titty ránézett az öregemberre, és elhatározta, hogy megkérdezi tőle valamit.

- Ugye, nem haragszik, ha megkérdem, a bácsi Fialat Billy vagy Öreg Billy. Ugye, a Fialat Billyé volt a vipera?

Az apó nevetett.

- Hát még emlékszik? Igen, az én viperám volt, látja, én a Fialat Billy vagyok. Az apám az Öreg Billy.

- Hát ő hol van? Ott lenn, ahol az épületfával rakodnak?

- Nem ám. Odalenn Biglandben vadászkutyaverseny van, utána egy kis dínomdánom. Az öregem hallotta, hogy az öreg Jim Postlethwaite is ott lesz, abban a reményben, hogy ő lesz ott a legöregebb. Jim mindössze 89 éves, az én édesapám meg 94 évet látott. „Egy ilyen taknyostól csak nem hagyom magamat lepipálni” - mondotta édesapám, és már indult is Biglandbe ma reggel. Ott töltötte az éjszakát egy unokaöcsémnél, akinek már szintén van néhány dédunokája, akiket meg akart neki mutatni.

Fialat Billy is már a hetven fölött járt, és az ő unokái is már jóval idősebbek voltak Tittynél. De mégis Titty volt az, aki jobban kifulladt, amint baktattak felfelé az erdőben.

Az erdő teteje felé közeledve Titty összeszedte a még benne rejlő szuszt, hogy huhoghasson. Jelezni akarta Rogernak, hogy közeleg a segítség. De semmi választ nem kapott.

Nem jól sikerült - gondolta -, és újra megpróbálta.

Egy fiatal, éles hangú bagoly válaszolt, közvetlen a fejük felett.

- Tuhuuu! - huhogott Titty újra, és Roger, aki felriadt a vackán, ahol elaludt, amikor azt próbálgatta, milyen az, ha valaki elájul a fájdalomtól, meglátta a közeledő matrózt és az öreg szénégetőt.

- Hurrá! - sipította. - Billyék!

- Csak a fiatal - nevetett Fiatal Billy, akit öregnek neveznének, ha az apja nem lenne még öregebb. - Azt mondom, kislegény, csak ne moccanjon. Lássuk csak, mi a baja a lábának? Alaposan feldagadt. Eltörött?

- Tudom lóbálni, és nem is fáj már annyira, mint azelőtt. Azért még fáj.

- Semmi baj - mondotta a szénégető, miután keze között tartotta a lábat. - Borogatni kell, semmi egyéb. No most, kislány, emelje ezt a lábat, amíg én a másikon talpra állítom. Csak vigyázva.

Roger egyszerre csak az egyik lábán állva találta magát.

- Most már elengedheti a lábát.

- Juj! - jajdult fel Roger.

- Ne engedje le a földre. Rajta! - lehajolt. - Kapaszkodjék csak bele a vállamba. Így ni. - S a hajósinas már ott is volt a szénégető hátán.

- Nincs olyan nehéz, mint egynémely rőzseköteg. Jó a helye, kislegény?

Az öreg szénégető kicsit feljebb tolt a hajósinast a hátán, és elindult vele a patak mentén, vissza az erdőbe.

Titty felszedte a két hátizsákot, zsebre vágta az iránytűt, és utánuk sietett. A szénégető kunyhójához érve, ott találtak két sokkal fiatalabb bennszülöttet a tűz körül foglalatoskodva; bádogbögrékbe teát töltöttek, majd egy nagy, zöld üvegből tejet hozzá.

- Mi baj? - pillantott fel az egyik, és Titty azonnal felismerte benne Mary Swainson favágóját.

Szóval innen hordta el a szálfákat, és az a lódobogás az imént csakis attól a három nagy lótól származhatott, amelyeket Rogerral láttak, amikor a Fecske-völgyet felfedezték, meg azóta is sokszor a tóparti úton oda és vissza.

- Nincs nagy baj - mondta az öreg szénégető. - A kislegény egy kicsit rossz irányba forgatta a lábát. A páfrányborogatás hamar rendbe hozza. Gyere csak, Jack, segíts lefektetni.

Kis idő múlva Roger ott feküdt kényelmesen a tűz mellett. Egyre az motoszkált a buksijában, vajon láthatja-e majd a viperát.

Fiatal Billy tavalyi száraz páfránylevelekre vadászott, hatalmas csomót rakott Roger lábára, és körülkötözte egy nagy, piros zsebkendővel, amit a kannában forralt vízben nedvesített meg.

- De hisz abban tea van.

- Egy csepp kis jófajta tea nem árt, akár külsőleg, akár belsőleg használjuk. És most nem fog ártani, ha egy cseppet belsőleg is használunk.

Felemelte az ajtóul szolgáló zsákvásznat, bement a kunyhójába, s kihozott két bádogbögrét, egyet magának, a másikat, az Öreg Billyét pedig a matróznak és a hajósinasnak, hogy osztozzanak meg rajta. És Mary favágója töltött hozzá tejet a zöld üvegből. Együtt megteáztak, és

a favágók azt mondták, nem csoda, ha Titty meg Roger eltévedtek az úton, mert ez a tengeri köd olyan volt, hogy vágni lehetett volna, aztán akár falat is építeni belőle.

A ködben való bolyongás után kellemes volt ott ülni a fenyves erdőben, és együtt teázni egy öreg kuruzslóval és több barátságos érzelmű bennszülöttel. Titty is boldog lett volna, ha nem kell egész idő alatt Susanra és a többiekre gondolnia, vajon mi történt velük. A nap már lenyugvóban volt, meg kell kérni az egyik bennszülöttet, hogy mutassa meg neki az utat a hangáson át.

Aztán meg ott volt Roger. Hogy tud majd eljutni hazáig fél lábon.

- Mikor indulhat Roger?

- Ő ma még nem indulhat. Itt marad velem. Majd reggel feljönnek érte. Megmondja a Blackett kisasszonykáknak, hogy a kislegény itt van a Fiala Billyvel a Heald Woodban. Ők majd reggel felhozzák magukat a hegyoldalba. Ugye, szívesen itt marad, kislegény?

- A wigwamben? - Roger majdnem felugrott örömeiben, de aztán eszébe jutott a lába. - Igazán? Szabad? Biztos vagyok benne, hogy Susan se bánna.

Titty nem volt ebben olyan biztos. Fődolog, hogy Susant és Johnt értesítse, hogy Rogernak nincs komolyabb baja. A fiú még akkor sem visított, amikor az öregember feltette a kötést. Megfelelő módon gyógykezelték, vadember kuruzslással, füvekkel, páfránylevelekkel és valószínűleg ráolvasással.

Felugrott.

- Hosszú az út innen a lápon át?

Az öreg szénégető Mary favágójával beszélgetett.

- A fiúnak feküdnie kell, s a kislány vigye hírül a többieknek, hogy nincs ok az aggodalomra. Legjobb lesz, ha magaddal viszed, Jack. Swainsonéktól csak egy ugrás. Te úgyis megállsz ott, azt hiszem. Szép lány Mary Swainson, az bizony, és jó feleség lesz belőle. - Fiala Billy kacagott, a favágó fülig elvörösödött, aztán ő is nevetett.

- Nagyon szívesen elviszem. Lovagolhat majd a fatörzsön. Induljunk, kisasszonyka. Már későre jár.

Alig búcsúzatott el Rogertől, s már ment is le az erdőn a két favágóval és a szénégetővel. Ott állt a tisztáson a két pár nagy, piros kerék, rajta egy hatalmas fatörzs. Mary favágója levegőbe emelte Tittyt, és ráültette a fatörzs végére, ahol az messze kiállt a kerekek mögött.

- Jól ül? - kérdezte.

- Köszönöm, jól - felelte Titty.

- Útközben aztán jól belekapaszkodjék.

A másik favágó a zabos zsákot szedte le a lovak fejéről.

- Leteszed őt Swainsonéknál - mondta az öreg szénégető. - Mondd meg Marynek, hogy reggelre kutya baja a kislegénynek.

- Igazán nagyon szépen köszönöm - búcsúzott Titty.

- Jó éjszakát, Billy! - köszönt a két favágó.

- Jó éjszakát, Bob! Jó éjszakát, Jack!

- Gyí te, Csöpi!

Egy pillanatig Titty azt hitte, Jack őhózzá szól. De a rudak közé fogott ló nagyot rántott a terhén, a két vezető ló meghúzta az istrángot, és az óriási szálfa, amelynek hátsó végén a matróz úgy kuporgott, akár egy ósdi gálya tatján, megindult az erdőből ki az útra.

ÉJSZAKA A WIGWAMBEN

Roger meg volt győződve róla, hogy ő szívesen marad az öreg szénégetőnél, és szívesen tölti az éjszakát a wigwamben. Ez afféle kaland volt, amelyet mindenki szívesen elképzel magának, mint például egy tajtékozó folyó felett egyetlen fatörzsön átkelni, a középén medvével szembetalálkozni, és valahogyan úgy megbillenteni a fatörzset, hogy a medve lezuhanjon, de a hős nem. Szóval olyasmi, amit nyugodtan elképzelhet az ember, mert nem valószínű, hogy megtörténik. Egy pillanatig se merte remélni, hogy szabad neki ottmaradni. Abban a pillanatban is, amikor nagy bizakodva kimondta, hogy Susan se ellenezné, egyre azt várta, hogy Titty, aki matróz létére átvette a parancsnokságot, azt fogja mondani, hogy nem szabad. Aztán, amikor a favágók annyira siettették az indulást, és Fiala Billy elrendezte, hogy Tittyt magukkal vigyék a völgybe a Swainson-majorig, és Titty, ahelyett, hogy megtiltotta volna, tulajdonképpen örült, hogy Rogert olyan biztos helyen tudja, akkor már minden olyan gyorsasággal pergett le, hogy Roger egyszeriben azon vette magát észre, hogy egy új kaland kellős közepébe pottyant, amiből már nem nagyon vonhatja ki magát.

A tűz mellett feküdt, és a Kangcsendzönga ég felé törő csúcsát szemlélgette. A teljesen idegen tájon ez volt az egyetlen ismerőse. Hiszen csak ma reggel mászta meg. Szemével kereste a kis völgytorkot, ahol a Feleúti Tábor állott. Abban nem volt semmi, hogy a szabadban aludtak, sátor nélkül, amikor Tittyt, Susant és Johnt tudta maga mellett. Egész más dolog a szénégetők kunyhójában tölteni az éjszakát egy öregember társaságában, aki majdnem olyan öreg, mint a Kangcsendzönga, és egy kígyó sziszeg valahol a takarók alatt egy szivardobozban. Roger úgy érezte, hogy nem is olyan nehéz az öreg szénégetőt emberevő óriásnak elképzelni, akinek kedve kerekedhet hajósinasokat felfalni. Persze Fiala Billynek esze ágában sem volt az ilyesmi, de Roger úgy érezte, hogy egészen könnyű volna felőle ilyenképpen gondolkodni. De nem szabad. Most már úgysem gondolhatja meg magát. Először is nem tudna megszökni, amikor a bokáján ilyen hatalmas kötés van nedves piros zsebkendőből, ami nem is az övé. Aztán meg azt sem tudta, hogy merre szökjék. Meg aztán az összes vademberek között még mindig Billyék voltak a legbarátságosabb érzelműek.

Az öreg szénégető kapaszkodott felfelé az erdőn.

- A kislány dolga rendben van. És hogy van a legényke?

- Köszönöm szépen, jól.

- A páfrány a legjobb szer ficamodás ellen.

- Ez egy új wigwam? Csak az idén építették?

- Új micsoda?

- Wigwam.

- Nem. Ez kunyhó. Nem mintha a maga elnevezése nem illene rá. Ez a kunyhó öreg is meg új is. Egynémelyik gerendája már jó egynéhány tavaszt látott. De a kunyhók nem tartanak olyan soká, néha összedülnek két égetés között. Aztán jövünk, és megint felépítjük, és új gerendákat teszünk a régié közé. Mohát tömködünk a résekbe, hogy az eső be ne csurogjon. Így aztán nehéz megmondani, hogy a kunyhó régi-e vagy új. A tűzhely az nagyon régi.

Roger úgy érezte, hogy az öreg szénégető egyáltalán nem tartja különösnek, hogy egy wigwamben alszik az erdőben. Számára nyáron ez volt a természetes állapot. Miért is ne? Roger felhagyott az izgulással, s ezzel mindjárt minden könnyebb volt.

Az öregember kapta a fejszét, folytatta a munkát. Roger ott feküdt a tűz mellett, amely még mindig pislákolva égett az üst alatt. Nagyon álmos volt, de nem akart szólni. Várta, hogy az öregember fogja szóba hozni. Az öreg szénégető pedig tovább vagdosta az ágakat, és időről időre megállt beszélgetni. Beszélte arról, hogy Öreg Billynek mi minden látványosságban lesz része Biglandben a vadászkiadványversenyen kívül. Lesz birkózás is. Elmesélte, milyen régen volt az, amikor ő olyan idős volt, mint Roger, amikor elvitték, hogy végignézze édesapja birkózását egy kis ezüstcsattal díszített övért. Aztán eljött az idő, amikor ő maga birkózott ugyanott. Kiegyenesedett a háta, öreg karját jobbra-balra lóbálta, összedörzsölte öreg tenyerét, és beszélt összevissza mindenfélét, amit Roger nem értett, keresztfarfogásokról és egyebekről. De Roger nem árulta el, hogy nem érti. Ő csak hallgatta, és a szavak úgy hömpölyögtek a feje fölött, mint egy nagy hősköltevény hullámai, azt az érzést keltve benne, hogy az öregembert nagyon felkavarta valami, ami réges-régen történt.

Aztán egyszerre csak az öregember ismét meggörnyedt.

- Ötven éve biz'a - sóhajtott -, de egypár fogást még ma is meg tudnék mutatni.

A nap lenyugovóban volt Kangcsendzönga mögött. Az öreg néhány száraz gallyat vetett a tűzre, fejszét beletörölte a tenyerébe, kezét meg a nadrágja fenekébe, és megkérdezte Rogert, mit szólna egy kacsatojához vacsorára?

- Még sose ettem.

- Nincs az a tyúktojás, ami különb volna. Az öregem Biglandben van, így hát jut magának is meg nekem is egy-egy, aztán a gyomruk nem lesz üres, és hagy minket aludni.

Megkötötte a tüzet, míg lángra nem kapott; a kannába még akkor friss vizet töltött, mikor Tittyt elvitték a favágók.

Bement a wigwambe, és két hatalmas, zöldesfehér tojást hozott magával, meg egy nagy kanalat, amellyel beeresztette őket a vízbe. Rogernak eszébe jutott, hogy Susan azt mondta, ha el lehet kerülni, ne főzzenek tojást teáskannában. Éppen meg akarta ezt mondani, de aztán mégse tette. Különböző törzseknek különbözők a szokásaik, és a favágók törzséről keveset tudott.

Aztán az öregember kihozott egy csomó takarót a wigwamból, jól kirázta, aztán megint visszavitte. Majd megint bement, és egy cipót hozott magával, és hatalmas karéjt kanyarított le belőle. Aztán megcsapkodta a térdét, azt mondta, hogy elfelejtette a sót, megint visszament, és egy öreg dohányszelencével jött elő. Kivette a tojásokat a kannából, teát tett bele, és teával együtt visszatette a tűzre. Ezt Susan sose tette.

A tojások olyan forrók voltak, hogy alig lehetett kézbe venni. Az öregember összezsavart egy gyűszűviráglevelet, azzal fogta meg a tojást, majd feltörte a nagy kanállal a közepén. Mire félig lehámozta, a tojás már nem volt olyan forró, és a másik felét le lehetett hámozni levél nélkül is. Az öregember leharapta a tojás tetejét, mire a sötét narancsszínű sárgája ki akart ömleni belőle. Roger is ugyanezt tette a sajátjával. Mind a ketten lenyalták a narancsszínű levét, amint az a fehérje oldalán lecsurgott. Aztán az öregember egy nagyot harapott a kenyérből, és Roger is ugyanezt tette.

- Pompás étel egy ilyen kacsatojás.

- Meghiszem azt. És milyen kiadós!

Aztán az öregapó nekikészülődött a lefekvésnek.

- Párna kellene, mi? Édesapám magával vitte a kabátját.

- Beteszem a ruhámat a hátizsákomba.

- Fázni fog.

- Múlt éjjel benne aludtam.

- Jobb lesz, ha megint benne alszik. Majd berakok egy kis falevelet a zsákba párnának.

Felsegítette Rogert az egyik lábára, és félig ölben bevitte a kunyhóba. De az ajtó alacsony volt, és Rogernak négykézláb kellett bekúsznia a rossz lába ellenére, ami nem is fájt olyan nagyon, mint ahogy várta. A kunyhóban, melybe alig szűrődött be egy kis fény, egy istálló-lámpa égett.

Az ágy, a bejáratától balra, Rogerra várt. Az ágyra egy pokróc volt terítve. Az egyik végébe az öregember odatette Roger hátizsákját.

- Feküdjék le oda, én majd magára hajtom a pokrócot.

Roger habozott.

- Még mindig van vipera a dobozban?

- Sose féljen. A vipera itt van a felém eső oldalon, és különben sem tud kiszabadulni.

- Megnézhetném?

- Majd reggel kiveszem. Most már túl sötét van ahhoz.

Roger lefeküdt a pokrócra, az öreg jól betakarta.

- Nem megy el?

- Nem. Itt maradok a közelében.

Az öregember, amikor Rogert betakarta éjszakára, kissé meglökte az istálló-lámpát, az jó darabig ide-oda himbálódzott a hosszú drót végén, kísérteties árnyékokat vetve a sötét falra.

Kintről zaj hallatszott, de nem fejszecsapások, hanem egy kés pengéje. Az öregember dörmögött magában a tűz mellett dolgozgatva. Az öregember? Hisz egész más is dörmöghet odakint. Roger a könyökére támaszkodott és hallgatódzott. Ő az, vagy valaki más ült oda az ő helyére?

- Mit csinál, bácsi?

A dörmögés megszűnt.

- Hát még nem alszik?

- Még nem egészen.

- Egy mankót tákolok össze magának reggelre, ha mászkálni akar, mert egy-két napig jobb nem használni a lábát. De most már aztán aludjon.

- Egy mankót nekem?

- Hát.

És miközben az árnyékok táncát figyelte a sötét falon, látta magát mankójára támaszkodva, mint Hosszú John Silvert, mankójával és papagájával, amint Bristolban a lebuiban, majd a *Hispaniola* fedélzetén botorkál, aztán amikor a mankójával küszködik, mert a vége mindig belesüpped a Kincses-sziget homokjába. Tittynek van egy papagája, neki lesz egy mankója. Ez mégér egy lábsérülést, akár százat is. Vajon mennyi időbe telik, amíg felsántikál a réten a Holly Howe-farmig, mint egy hazatérő sebesült, öreg tengerész, hogy megmutassa mankóját anyunak, dadusnak és a hajóbébinek. Mit szól majd hozzá Titty szerint Peter Duck?

Éjszaka fölébredt. Vaksötétség volt körülötte, az öregember hangosan szuszogott a szomszéd ágyban. A szél elfújta a bejáratot takaró egyik zsákot, a nyíláson át megjelent a kék ég egy foltja, teleszegezve aranyos csillagokkal. A többiekre gondolt, akik a fecske-völgyi táborban alusznak. Talán nem is tudnak arról, hogy egy féllábú tengerész... egy mankón bicegő tengerész... hogy Hosszú John Silver... hogy... hogy... De még magának sem tudta befejezni a gondolatot, újra elaludt, olyan mélyen, mint az öreg szénégető a másik ágyon.

KÖD A TAVON

A két kapitány nekifeküdt az evezőknek. Észre se vették, s már elérték a lagúnákat, beértek a folyó alsó részébe, elhagyták az erdőt és alatta a beckfooti pázsitot, ahol előtte való nap John meglátta a dédnagynénit, amint botjával a százsorszépeket pécézte ki. „Jobbal húzz!” - vezényelt Peggy kormányos. - „Jobbal. Lassíts. Húzd be az evezőket.” Nancy és John behúzták az evezőket, amikor a hadi kenu (ami tulajdonképpen a beckfooti evezős csónak volt) besiklott a sötét csónakházba, ahol a *Fruska* ki volt kötve a beckfooti motoros mellett. Böven volt már rakomány a *Fruska*-ban, a sátor, a sátorrudak, hálósákok, a horgászbotok és mindenféle élelem.

- Rakjátok bele a holmitokat.

- Azonnal kitűzzük a kalózlobogót. Már elő van készítve.

Susannak és Johnnak alig volt mit berakodnia. A hajósinas és a matróz hálósájkját begyömöszölték a hátizsájjukba, ami ennivaló volt, azt mind elfogyasztották. Nem volt egyéb hátra, mint a tejes- és teáskanna.

Ezer szerencse, mert a keskeny mólón a csónakház előtt egy nagy kosár meg egy kis fahordó állott előkészítve.

- Jól van, szakács néni! Nagyon rendes tőle azok után, hogy elcsórtuk tegnap a tele kancsót. - Nancy kezdte leadogatni a holmitokat a kosárból. - Kétszersült. Hát ez mi? Az van ráírva: „Itt nyitandó”. Ó, egy almatorta. Itt egy bádogdoboz tele karamellával, halljátok, hogy zörög. És itt a világ legjobb süteménye: fekete és ragacsos. Pazar!

- A dédi azt mondta, hogy megemészthetetlen.

- Szavamra, alaposan kitett magáért. Ő is örömmünnepet ült. Látnotok kellett volna ma reggel, amikor a dédi kilépett a házból.

A *Fruskát* kitolták a csónakházból a folyóba, ahol Peggy felvonta a vitorlát, és felhúzta a Jolly Rogert, a kalózlobogót az árboc tetejére.

- Alig van szelünk - nézett fel Nancy a kis fekete zászlóra, amely szomorúan lógott az árboc tetején.

- Majd kapunk a tavon.

De sajnos a tavon is kevés szelet kaptak, még ahhoz is kevés volt, hogy a kalózlobogó becsületére válják gazdáinak. A vitorla is alig kapott szelet, de Roger nem lévén a hajóban, senki sem sietett a javaslattal, hogy jobb volna evezőket használni. Ami csekély szél volt, az délről vagy délnyugatról fújt, és lefelé, a szigetek partjain a víz simán tükrözött minden fát és sziklát. A kis fehér vitorlás *Fruska* lassan haladt kifelé a folyó torkolatából.

- Lássunk neki a karamelláknak - indítványozta Nancy kapitány. - Vigyázz az almatortára, Peggy!

- Tartsa valaki a tortát, amíg én kiásom a karamellákat.

Peggy átadta a süteményt Susannak, végignyilván az ujjait, mert az almatorta krémje kifröccsent a tálból. Aztán előhúzta a nagy bádogdobozt, ami valamikor kávé-t tartalmazott, de most sokkal finomabb dolog volt benne. Kinyitották a bádogskatulyát, tele volt karamellával, s a tetején egy cédula: „Szeretettel, szakács néni”.

- Aranyos szakács néni. Adjátok csak ide azt a papírt. - Letépte a szélét, és a vízbe ejtette. Nagyon lassan, de hátrafelé sodródott.

- Mégiscsak mozgunk - állapította meg Nancy -, és biztos, hogy most már nőtt egy kicsit a szél ereje.

A többiek karamellát majszoltak, és a papírfoszlányt figyelték. Nancy jó darabig feléje se nézett. Igyekezett legjobban kihasználni azt a szelet, amely rendelkezésére állt, csak hogy annyira nem volt komoly szél, hogy azt se tudhatta meg, merről fúj. Míg úgy tűnt, hogy a *Fruska* lassan átszeli a tavat, a papírfoszlány még mindig látható volt a másodszori karamellakiosztás után is.

Végtére is nem volt sietős az útjuk. Nancy és Peggy ma, hogy a dédnagynéni eltávozott körükből, ugyanazt érezték, mint a Fecskék, amikor idén először vitorláztak ki a Holly Howe-öbölből. Hurrá! végre elkezdődött a vakáció! John és Susan egész évben arra vártak, hogy az eljövendő kalandokban a Fruskák is osztoznak majd, és most, hogy a Fruskák végre szabadok voltak, és hogy egy-két napon belül visszakapják megint a *Fecskét*, és elvitorlázhatnak benne az Északi-sarkhoz vagy akár a Déli-sarkhoz, ők is nagyon elégedettek voltak. Első nap, hogy a Fruskáknak nem kellett izgulniuk, idejében hazaérnek-e valamelyik átkozott étkezéshez. Mindenki boldog volt, hogy vízen lehetett. A tó közepén tarthattak, amikor észrevették, hogy a nap már nem süt olyan melegen. Peggy azt mondta, hogy nagyon hideg van, és John és Susan megszagolták a levegőt. Azon gondolkoztak, hogy mi lehet ez az enyhén terjengő, ismerős szag.

- Én tudom - mondta John. - Olyan, mint a köd a La Manche-csatornán.

- Csakugyan - mondta Susan -, mint amikor apuval Fallmouthon túljutottunk.

- Mikor olyan nehezen találtuk meg az utat St. Mawesba.

- A világítótorony pedig böngött, mint a tehén.

- Ez nem Köd a Csatornán - mondta Nancy. - Ez Köd a Tavon. Nézzétek, hogy ereszkedik a szigetek fölé.

- A hegyek már eltűntek - jelentette Peggy.

- Nem látom a szigeteket - így Nancy.

- A partot se - tette hozzá John. - Nem tisztán. Eltűnt. De megint látom. Most meg már végképp nem tudom kivenni.

Néhány perc múlva a köd olyan sűrű volt körülöttük, hogy alig látták a csónak végét. Mintha sűrű, nedves vatta lépett volna a levegő helyébe, és a víz a vatta alatt sima, gőzölgő tányér.

- Nna, ezt kifogtuk - állapította meg Nancy. - Bárki bármit észrevesz, harsogjon.

- Vajon mi van azzal a kettővel, ott a láp közepén - mondotta Susan.

- Nagyon sokára indultunk, nekik nagy előnyük volt. Tittynek nagyon sürgős volt az út, hogy pótolja a papagájnak a napsugarat, s hogy a tegnapot kipótolja. Már biztos hazaérték.

- Remélem, lesz annyi sütnivalójuk, hogy esznek valamit, nem várnak ránk. Mondtam nekik, hogy gyújtsanak tüzet.

- Ne féltsd te Rogert, ami az evést illeti. Emiatt igazán kár izgulnod.

Lassan sodródtak tovább a fehér ködben. Messziről, dél felől, Rio felől egy gőzös hangosan túlkölt a ködben. Aztán ez a túlkölés is elült.

- Kikötött vagy horgonyt bocsátott - mondta Nancy. - Ilyen sűrű ködben nem indítják el a gőzöst. Hohó, mi ez a pöfögés?

Egy motorcsónak közeledett nagy berregéssel.

- Milyen kár, hogy nincs ködkürtünk.

De még mielőtt kiáltással jelt adhattak volna, a berregő alkotmány elsüvített mellettük, hangja egyre jobban elveszett a ködben.

- Ez is eljárás - mondta Nancy keserűen. - Rohannak haza. Hülyék. Nem gondolnak másokra, csak sajátmagukra.

Aztán hangokat hallottak.

- Jobb lesz partra menni, és alágyújtani a kannának.

- Hát. A vízen ezzel a köddel nincs mit csinálni.

Evezővilla csikordult, amint a lapátok megindultak.

- Halászok - jelezte Peggy. - Kimennek a partra, hogy megteázzanak.

- Ez a motorcsónak akkora hullámverést csapott, hogy nem látom, vajon haladunk-e - mondta Nancy. - Azért csak álljatok készenlétben, és a fejetekre vigyázzatok.

A többiek lekapták a fejüket, ám a vitorlarúd késlekedett az átcsapással. Kidugták a fejüket, és akkor a *Fruska* ide-oda billent a motoros által vert hullámokon. Nancy kapitány türelmetlenül megfordította a hajóját a kormánylapáttal evickélve.

- Mindez csak azért van, mert nincs szelünk. A *Fruska* igazán gyönyörűen szokott fordulni, de ilyen szélsőségekben még ő se tud.

A kormánylapát segítségével a *Fruskát* jobb felőli irányba állították át, és ekkor, talán hála a két kapitány és a két kormányos akaraterének, a *Fruska* újra elindult, lassan, nagyon lassan Rio partja felé. Csakis az akaraterő mozgathatta, mert szelet aztán igazán nem lehetett érezni. Még ha az ember meg is nyalta a kezét.

- A mindent! - szitkozódott Nancy kapitány. - Hát nem vagyok én egy szelídített vadkecske? Mi haszna az iránytűnek, ha nem használjuk. Ott van a hátizsákom zsebében. Ásd ki, Peggy!

- Rántsd fel a süllyeszthető tőkét - rendelkezett Nancy kapitány, amikor Peggy átadta neki az iránytűt.

- Fent van - mondotta John.

- Erősítsd meg a szeggel, hogy ne csúszhasson vissza. Mutasd meg neki, Peggy. Eresszétek le a vitorlát. Semmi értelme itt vesztegelni. Evezni fogunk, és az iránytű segítségével jutunk el a Patkó-öbölbe. Felváltva evezünk.

Az evezés nem volt könnyű munka. Először is a vitorlarúd kissé útban volt, középen mindkét oldalon minden férőhely zsúfolva volt háló- és hátizsákokkal, és a *Fruskák* hosszú, össze-csavart sátrával, hogy a kisebb csomagokat, mint a tortástál, ne is említsük. Az evezős nem jutott hozzá, hogy az evezőt rendesen meghúzza, viszont Nancy kapitány szerint az semmi, mert úgyse akarják megjátszani, hogy ők motoros hajó, és hogy szigeteket próbálnak felborítani.

Susan előrement a hajó orrába a csónak jobb egyensúlya érdekében, és ráült az árboc melletti rakomány tetejére. Peggy megtett minden tőle telhetőt az evezőkkel. Nancynél volt az iránytű, azt figyelte. John kormányzott, szemét Nancy kezén tartva.

- Délkeleti irányban haladunk. Most a tó közepén tarthatunk, és a keleti parthoz közeledünk. Könnyű lesz átvágni, ha már Rio másik oldalán leszünk. Susan, te leszel az őrsem. Én figyelem az iránytűt, és John figyel engem.

- Igen, igen, uram! - mondotta Susan, éppolyan készséggel, mintha ő lett volna a hajósinas.

Jó darabig Peggy evezett, míg Nancy a kezét hol jobbra, hol balra mozdította, s így jelezte az utat a kormányosnak, Susan meg belebámult a sűrű, fehér ködbe. Más nesz nem is hallatszott, csak a víz csobogása a *Fruska* orra alatt, a lapátok halk csattanása a vízen és az evező villák csikorgása.

- Fák. Fák jobbra elől! - kiáltott fel Susan és John egyszerre.

- Ne forgolódj, Peggy, te vadkecske - fakadt ki Nancy. - Majd rád kerül a sor az örökösben, ha mi evezünk. Gondoltam, hogy rövidesen átkelünk.

A ködben szellemszerű, szürkés-kék fák tűntek fel előttük.

- Egy darabig a part vonalát követjük - rendelkezett Nancy. - El kell érnünk egy ismerős fához vagy csónakházhoz.

John úgy kormányozott, hogy a fák folyton a látóterében maradjanak, azaz tíz-tizenkét yardnyira a parttól.

- Csuda mély öböl kell, hogy legyen - jegyezte meg végül. - Rengeteg ideig kitarítottam a kormányt.

Nancy kinyitotta a kezét, és még egyszer ránézett a kis iránytűre.

- Lassíts! majdnem északnak tartunk. Úgy látszik, egy sziget körül keringünk.

A két kapitány szégyenkezve nézett egymásra.

- Valaki figyelhetne volna az iránytűt - mondta Peggy, és ámbár ez majdnem lázadásnak hangzott, még Nancy kapitány se tudott ellene semmit sem mondani.

- Mi az irány? - kérdezte John kapitány.

- Megint délkelet - mondotta Nancy kapitány.

Mintha mentőkötelet eresztettek volna el, olyan volt hátat fordítani, és a fákat szem elől veszteni, és megint csak egyedül maradni a fehér ködben. De hát hiába eveztek volna egy sziget körül, így hát Nancy megint az iránytűt figyelte, John pedig Nancy kezét, és kormányozott, Peggy evezett, végül Susan megpróbált az őket körülzáró fehérségen a szemével áthatolni.

Hirtelen előttük, közélről hangokat hallottak.

- Az áldóját, ez a köd alaposan beállt.

- Úgy bizony.

- Hát ez micsoda?

Szellemszerű emberalakok látszottak egy csónakkikötő deszkapallóján.

- Melyik csónak az?

- A *Fruska*.

- Sűrű ám a köd. Okosabb, ha kikötnek.

A *Fruska* azonban már továbbsiklott a part mentében, s a deszkapalló meg az emberalakok eltűntek.

- Soha jobb helyen nem érhattünk volna partot - mondta Nancy most már sokkal bizakodóbb hangulatban. - A fák a Riói-öböl kezdetét jelentik. Délnek kormányozva átszeljük az öböl bejáratát. Azzal odaérünk a hajókészítő műhelyekhez.

- Ahol a *Fecskét* javítják?

- Igen. A Tyúkot meg a Csirkét kell figyelniük, amikor az öblön átmegyünk, de jól ki tudjuk majd venni őket ilyen alacsony vízállás mellett. Különben is lassan megyünk.

- Zátonyok?

- Azok. A Tyúk az a nagy szikla kint az öböl közepén, ahol a sirályok úszkálnak. A Csirke csak egy kicsike.

- Itt vannak a fák - jelezte Susan.

- Rajta hát! - vezényelte Nancy. - Susan, mereszd ki a szemedet. A sziklák éppen csak hogy kilátszanak a vízből.

- Szikla! Elöl, balra!

- Rendben, kormányos úr, meg tudjuk kerülni - szólt oda John Peggynek, aki utasításra várva behúzta az evezőket.

- Ez a Tyúk volt, most jön majd a Csirke.

De a Csirke nem volt látható.

- A gőzös bójája közvetlen előttünk - volt az őrszem következő jelentése.

- Akkor elmulasztottuk a Csirkét. Hallgassatok csak!

- A csónaképítők műhelye meg a körfűrész, ahol Flint kapitánnyal voltam. Menjünk, nézzük meg a *Fecskét*.

- Nem lehet, azok ketten várnak ránk fent a Fecske-völgyben.

Peggy továbbvezetett.

- Gyere, Peggy, cseréljünk helyet. Most én fogok evezni.

John vette át az irányítót, míg Peggy kormányozott. Part mentében maradtak a földnyelvnél, majd a Holly Howe-öböl bejáratán vágtak át, semmit se láttak, míg a Darien-szirt magasan és sötétben ki nem bukkant a ködből.

- Most pedig átvágunk a tavon. Délnyugat az irány.

- Gyere Nancy kapitány, vedd át az irányítót - szólt oda John. - Ez a te hajód. Nekem kell inkább eveznem.

Helycsere következett. Egymás után hagyták el az ismert és biztos helyeket, mint például a Darien-szirtet, és mentek a nagy ismeretlen felé, amelyben az egyetlen biztos pontot Nancy zsebiránytűjének kis tolla jelentette, mely mindig észak felé mutatott. John evezett, szabályosan húzott az evezővel, akár egy gép, míg Nancy az iránytűjét figyelte, Peggy pedig a kormányánál Nancy kinyújtott kezét figyelte. Sokáig vakon haladtak a ködben délkeletnek a tavon keresztül. Végre átevíckéltek a túlsó partra, aztán már csak a part mentén kellett haladniuk, amíg el nem érik a Patkó-öblöt. Rendületlenül eveztek, és a végén igen meg voltak lepve, amikor a szárazföld és a Kormorán-sziget közötti kis csatornában találták magukat. A

kormoránok is meglepődtek. Ott gubbasztottak a kiszáradt fatörzsön, szürke árnyékmadarak a ködben. Sem a Fecskék, sem a Fruskák nem látták még ezeket a madarakat ilyen közélről, igaz, amint Peggy mondta, hogy olyan elmosódottan látni a ködben, hogy akár mérföldnyire is lehetnének.

Aztán az árnyékmadarak eltűntek az árnyékfával és az árnyékszigettel együtt. A köd alatt a víz fodrozódni kezdett, egyszerre csak megint meglátták a szigetet és a fákat mélyen a parton, és a Patkó-öböl hegyfokait is, meg a Vadmacska-szigetet a tó túlsó felén, és a dombokat a tó alsó végén. A köd kezdett felszállni. John abbahagyta egy pillanatra az evezést, és visszanézett a Riói-szigetekre. Nehéz volt most elképzelni, hogy azt az utat a szigetek túlsó oldaláról úgy tették meg, hogy nem láttak messzebb két csónakhossznál.

- Az út utolsó darabját tegyük meg vitorlával.

- Gyorsabb lesz evezve - mondotta Susan. - Olyan közel van.

- A kormányosod a hátrahagyott legénységre gondol. Na nem baj.

John továbbvezett. Ő is a matrózra és a hajósinasra gondolt, akik ott fent a Fecske-völgyben bizonyára azon tépelődnek, hogyan jut előre a *Fruska* ebben a sűrű ködben. Pár pillanat, és már be is evezett az öbölbe.

Bőven volt cókók a négy pár kéznek, amikor a *Fruska* rakományával kirakodtak. Ott volt a nagy sátor és a sátorrudak. Ott volt a tejeskanna és a teáskanna és a kis hordó, amit rá kellett akasztani az evezőre. És ott volt az az almatortás tál. Kedves figyelem a szakács néni részéről, és pompás falat, de így cipekedni vele szörnyű.

- Lehetetlenség - mondotta Nancy kapitány -, kétszer kell fordulnunk. Csak annyit vegyetek magatokhoz, amennyit kényelmesen elbírtok.

- Megteázunk, aztán leszaladunk, és felvisszük a többit.

- Teához már késő - mondta Susan. - Egyszerre fogunk teázni és vacsorázni, mihelyt felérünk a Fecske-völgybe. Tittynek már biztos forr a teavize.

AZ ELÁRVULT TÁBOR

Susan nagyon izgult, amikor a matrózra és a hajósásra gondolt, akik egyedül vannak a Fecske-völgyben. Titty biztos azon képzelődik, hogy egy gőzös nekik szaladt a ködben. Roger meg biztosan éhes. Vajon gondol-e rá Titty, hogy enni adjon neki, vagy úgy tartja illendőnek, hogy megvárja a kapitányt és a kormányost. Tittynél sohase tudhatja az ember. Amikor pedig Nancy és Peggy a sátorrúdra akasztott hordóval kimásztak az erdőből, elhangzott az első célzás, hogy a dolgok talán még rosszabbul is állhatnak, mint ahogy azt legnagyobb bennszülöttes aggodalmai között elképzelte.

- Nem látok füstöt - jelezte Nancy kapitány.

- Azok a csacsik nem gyújtottak tüzet - mondta Peggy.

Susan és John roskadásig megterhelten igyekeztek ki a fák közül.

- Igen, úgy van, a Fecske-völgyből nem szállt fel füst.

- Volt gyufa náluk?

- Nem. De Peter Duck barlangjában bőven hagytam hátra. Titty látta, amikor elraktam a holmit. Ha mostanáig vártak ránk, már közel lehetnek az éhhalálhoz.

- Bizony közel, mi a karamellák után is közel vagyunk hozzá.

- Van valaki az Örtornyon? - John szólalt meg. - Egy pillanat, előveszem a messzelátót.

Csakhogy Susan továbbrohant. Most nem álldogálhatott itt. De Nancy és Peggy sem kívánt megállni sátruk és tömött hátizsákjuk alatt imbolyogva. A Fecske-völgybe kívántak elérni és lerakodni.

- Mulyák - mormogta John izgatottan, egy kattintással lezárva a messzelátót. - Még őrszem sincs a sziklatoronyban. - Aztán a többiek után rohant.

- Talán sátorveréssel foglalatoskodnak - találgatta Peggy.

- Az két percet sem vesz igénybe, és mi egy örökkévalóságig kódorogtunk a ködben.

- Mi volna, ha egy bagolyhuhogással jeleznénk a jövetelünket.

John mély lélegzetet vett, és kieresztette élete egyik legjobb huhogását. De válasz nem érkezett a Fecske-völgyből.

Még egyszer próbálkozott - de ez a második huhogás már nem sikerült olyan jól. Abban a pillanatban, hogy leadta a huhogást, megpillantotta Susan arcát. Túlságosan bennszülöttes arca volt Susannak a bagolyhuhogásokhoz.

Újra semmi válasz.

- Lehet, hogy csapdát állítottak nekünk - mondta Nancy.

- Felderítő úton vannak a lápon - így Peggy. - Lehet, hogy egy perc múlva már ránk rohannak.

- Nem kellett volna őket egyedül elengednem - mondta Susan.

- Várjuk a támadástokat! - kiáltott bele Nancy kapitány a hangás rétbé. - Legyünk túl rajta, teázni akarunk.

De senki se ugrott ki a szikla mögül.

- Ha a barlangban vannak, nem hallhattak semmit.

- Megmondtam Tittynek, hogy azonnal gyújtsa meg a tüzet.

Rövidesen ott másztak fel a vízesés mellett a Fecske-völgy felé, elsőnek Susan, majd John, végül a Fruskák. Az utóbbiak sátrakkal kínlódtak, és John meg Susan segítettek volna nekik, ha nem siettek volna annyira, hogy a legrosszabbon túlessenek.

- Még a sátrukat sem állították fel.

- Nincsenek is itt.

Nyírfajdcsapat repült fel rémült kiáltozással a kis völgyből.

- Jó ideje senki se lehetett itt - következtetett Nancy, amint Peggyvel átkúszott a legmagasabb ponton -, különben a nyírfajd árkon-bokron túl volna már.

Susan és John felrohantak a régi táborhelyhez. Minden úgy volt, ahogy előző nap hagyták. A barlangban csak a papagáj dühös rikoltozása fogadta őket. John megsercintett egy gyufát, és meggyújtotta az egyik gyertyát. A barlangban senki sem nyúlt semmihez.

Susan Johnra nézett, és rögtön látta, hogy ez még a legrosszabbnál is rosszabb volt. Felkapta a papagáj kalitkáját, és kivitte az esti fénybe.

- Egyáltalán nem jártak itt - mondta komoran Nancynek és Peggynek.

- Biztosan őket is feltartóztatta egy kicsit a köd - nyugtatta meg Nancy.

- Vagy talán Roger báméskodott el - fűzte hozzá Peggy.

- Odavesztek! - keseredett el Susan.

- Szép Polly, szép Polly! - rikácsolta a papagáj.

- Fogadni mernék, hogy még mielőtt felállítjuk a sátrakat, befutnak. Lássunk neki.

- Felmegyek az Őrtorony-sziklára - szólt oda John. - Onnan esetleg látni őket.

- Kitűnő ötlet.

- Kormányos úr, mi a véleménye a tűzrakásról?

- Csinálj egy hatalmas füstoszlopot, hogy már messziről meglássák - szólt oda John, és mászott fel a sziklához.

Susan egyáltalán nem érezte magát „kormányos uram”-osan. Gondolatai csupa bennszülött gondolatok voltak. Egyik szörnyű jelenet a másikat kergette az agyában. A matróz és a hajósinas eltűntek, lezuhantak egy szakadékba, a láp elnyelte őket. Ezeken a szörnyképeken kívül egyéb is foglalkoztatta Susant: anyu, Bridgie és dadus. Holly Howe-ban most éppen a hajóbébit vacsoráztatják. Anyu és dadus nyugodtak és jókedvűek, abban a biztos hiszemben, hogy Tittyvel és Rogerral nem történhetik semmi, ha Susan vigyáz rájuk. És most itt van Susan, fölveri a matróz és a hajósinas sátrát, és még csak nem is biztos abban, hogy megvannak-e még azok, akiknek aludniuk kellene benne. Még jobban elkomorult, amikor meghallotta Nancy füttyörészését sátorverés közben.

- Vidulj fel, kormányos uram - mondotta egyszerre Nancy -, nincs semmi baj. Én tudom, mi történt azzal a két vadkecskével. Lementek egyenesen Swainsonékhoz tejért, és Mary Swainson megteázta őket, az apó meg elkezdett énekelni, és így nem tudtak megszökni.

- Hát persze hogy így történt - mondta Peggy is. - Mary Swainson most tömködi Rogerba a süteményt.

Susan majdnem reménykedve nézett Nancyre. Ez csakugyan valószínűen hangzott. Titty tudta, hogy tejre van szükség, nem akart hiába tüzet gyújtani. Előbb lement a farmhoz, aztán - mindenki tudja jól, hogy milyen nehéz elszabadulni az öregektől.

- Erre magam is gondolhattam volna, hisz nekünk sincs tejünk. De annyira izgultam, hogy elkéstünk.

John visszajött, hogy jelentse: semmi se mozog a hanga között, és most maga Susan volt az, aki vigasztalni kezdte.

- Nancy azt hiszi, hogy lenn vannak a farmon. Valószínűleg ott is vannak.

- Tejért mentek, s aztán hallgatják az apó danolását.

- Segíts nekünk, John kapitány - kérte Nancy -, utána meg levonulunk, és visszahozzuk őket.

Néhány perc múlva a Fecske-völgy olyan volt, mint azelőtt, sőt még szebb, mert ott volt a Fruskák nagy sátra a négy kis sátoron kívül. Susan tűzrakásáról sötét, gomolygó füstoszlop szállt fel az esti légbe. A füstben ott lógott a teáskanna, hogy legyen forró víz, mire visszaérkeznek.

- Talán jobb volna, ha eléjük mennénk, s valaki itt maradna arra az esetre, ha elkerülnék őket.

Senki se akart maradni. Susan előszedett egy darabka papírt Titty dobozából, és Nancy ráírta nagy betűkkel: „Várjatok itt, míg visszajövünk.”

- Tedd a papagáj kalitkájára - javasolta John. - Tittynek első dolga, hogy üdvözlje, ha csak tíz percre is eltávozott a táborból.

Susanban újra lelohadt a remény. Nem vallott Tittyre, hogy egy perccel is tovább elhagyja a papagáját, mint amennyi okvetlenül szükséges.

A két kapitány és a két kormányos lesiettek a patak mentén Swainsonék házához. Visszanéztek a tekergő füstoszlopra.

- Anyu megláthatja Holly Howe-ból, ebből tudni fogja, hogy visszaértünk.

Susan nem szólt egy szót se, csak sietett tovább a tejeskannával az erdőbe.

- Az öregember nem énekel - jelentette Susan.

- Kifulladt - mondta Nancy.

- Nem hiszem, hogy itt vannak, már messziről hallanánk Roger nevetését.

- De nem akkor, amikor süteménnyel tömi magát - mondta Nancy.

Még el sem érték a farm kapuját, amikor megpillantották Mary Swainsont, aki egy vödörrel jött ki az istállóból.

- Visszajöttek már? - érdeklődött.

- Régóta itt vannak már a többiek? - kérdezte Susan aggódva.

- Milyen többiek?

- Titty és Roger.

- Nem, ők nem jártak itt. Fenn voltam ma délután a levéllel, de senkit sem találtam ott. A barlang is be volt zárva.

- Micsoda levéllel?

- Maguknak szól. Nem hagytam ott. Tudtam, hogy egyikük úgyis eljön a tejért.

A borítékon igen apró betűkkel egy sarokban az állott: „Bennszülött posta”, aztán nagyobb betűk. Susan azonnal felismerte anyu írását. Felolvasta a címezést, „Susan kormányos, Tábor, Fecske-völgy”, felbontotta és olvasta:

Drága Kormányosom és Szakácsom!

Holnap reggel átmegyek a hajóbébil, hogy meghalljak mindent a Kangcsend-zöngáról. Ne főzz sokat. A porciónkat magunkkal visszük. Azért írom a levelet, nehogy esetleg mindnyájan elmenjeteek felfedező útra, ha nem tudjátok, hogy jövünk. Várjatok bennünket a délelőtti őrségváltás idején nyolc harangütésre. (John tudja mikor).

Szeretettel csókolja a Kapitányt és a Legénységet

Anyu és a Hajóbébil

Susan szeméit ellepték a könnyek, és az utolsó szavakat már alig tudta elolvasni. Anyu abban bízik, hogy minden rendben van. És ő, Susan, akinek vigyáznia kellett volna a többiekre, azt sem tudja, merre vannak... Odatolta a levelet Johnnak. A többiek elkomorodva pillantottak rá.

- Mi a baj? - kérdezte Mary. - Ne aggódjatok.

- Elvesztek. Elvesztek - zokogta Susan -, és anyu meg Bridgie jönnek holnap. Még nem tudják...

- Ne aggódj, nem lehetnek messze.

- A ködben történt - magyarázta John. Susan döntött.

- Azonnal induljunk, hogy megmondjuk anyunak - és már indult is le a szekérúton.

- Susannak igaza van - mondotta Nancy. - Minél hamarabb, annál jobb. Már sötétedik, történnie kell valaminek.

Mary egyetértett Nancyvel, utánasiétt Susannak.

- Én átevezek veled. Szélcsend van, s a mi csónakunkon könnyebb evezni.

A többiek is utánuk siettek.

- Semmi értelme - mondotta Mary -, hogy mindnyájan jöjjetek. Jobb ha egy páran a táborban maradnak. Rossz lenne szegény báránycáknak, ha talán mégis hazatalálnak, és nincs senki, aki meleget ad, és ágyba dugja őket.

Ebben a percben lódobogás hallatszott egész közelről a homályban.

- Fedezék mögé! - bökte ki megszokásból John, de rögtön hozzátette, mintha elszégyellte volna magát: - Mi értelme volna elrejtőzni?

Az egész társaság egyenesen az útra lépett, hogy bármelyik bennszülött - ellenség vagy jóbarát, ugyan ki törődik most ezzel? - messziről megláthatta őket.

- Épületfát szállítanak - fontoskodott Peggy.

Három nagy ló tűnt fel a kanyarodóban, mögöttük hatalmas szálfák két pár nagy, vörös kerékre láncolva. Már sötétedett, és egy pillanatig senki sem látott egyebet, mint a lovakat, a fát és a favágót, aki a vezérlő előtt haladt.

- Hó, Neddy! Állj meg! - A három ló megállt.

- Jó estét, Mary!

- Jó estét, Jack!

- Jóbarátot hoztunk. - Titty leereszkedett a fa égbe meredő végéről a másik favágó karjai közé. Mind odaszaladtak hozzá.

- Igazán nagyon szépen köszönöm. Szervusz, Susan! Roger megsértette a lábát, de azért nincs semmi baj!

MENTŐEXPEDÍCIÓ

- Hol van?

Aztán mindenki egyszerre kezdett beszélni. A favágó beszélt Maryhez és Mary beszélt Tittyhez. Titty próbálta elmagyarázni, hogy mi történt. De a válaszok, ha kielégítették is Nancyt és Peggyt, nem voltak egészen kielégítőek John számára, és messze attól, hogy Susan is beérje velük. Roger egy wigwamben fog aludni. Ó, jól van, egyszóval egy szénégető kunyhójában. És egy bennszülött kuruzsló bekötötte a lábát, és azt mondta, hogy semmije se tört el. Öreg Billy volt? Nem, mondta a favágó. Fiatal Billy volt. De hol van? Titty csak annyit tudott, hogy valahol a láp túlsó oldalán. A favágó megmondta Marynek, hogy hol. Aztán Nancy, Peggy és Mary mind egyszerre próbálták megmagyarázni Susannak, hogy az túl messze van ahhoz, hogy azonnal odarohanjanak. Aztán Titty próbálta megmagyarázni, hogy Roger jobban nem is lehetne ellátva, és próbálta elmondani Johnnak, hogyan bukott orra az iránytűvel, és hogyan hitték azt, hogy elromlott, pedig nem is romlott el, és hogyan mentek körbe anélkül, hogy akarták volna, hogyan követték az ellenkező irányba folyó patakot, és hogy Roger különben sem tudott volna hazajönni ma éjszakára, mert a lába be volt kötve páfránnyal, és a kuruzsló azt mondta, hogy nyugalomra van szüksége.

- Mentőexpedíciót kell érte indítanunk - mondotta Nancy. - Első dolgunk holnap reggel érte menni.

- Mielőtt még anyu ideér?

- Persze. A lápon át nincs messze. Gyerünk az öbölbe, John.

- Ha biztosan visszaérünk, mire anyu jön, semmi baj - mondta Susan -, de rettenetes volna, ha üresen találná a tábort, mint ahogy mi találtuk.

- Nem fogja. Gyertek a holmikért.

- Nem kell izgatni Mrs. Walkert ma éjszaka - mondotta Mary. - Ti se izguljatok, most, hogy tudjátok, hol van. Még a disznókat kell megetetni. Jó éjszakát, Jack! Jó éjszakát, Bob! Nem kell várnotok, legények.

- Jó éjszakát, Mary! - köszöntek el a favágók szégyenlősen, és indulásra nógatták a lovakat.

- Az ember azt gondolná, hogy ezeknek a legényeknek nincs más dolguk, mint ácsorogni - tette magát Mary, mintha bosszankodnék. Hanem azért utánuk integetett, míg el nem tűntek. - Ti pedig jobban teszitek, ha reggelire is visztek tejet. A holnapi tejet elviszem én, mielőtt Mrs. Walker megérkezik, így aztán egyenesen visszatérhettek, nem kell idáig kerülnötök.

Susan és Titty Maryvel bement a farmra, és megvárták a kertajtóban, amíg a színültig telt kannát kihozta. John, Nancy és Peggy a Patkó-öbölbe vonultak a rakomány visszamaradt részét elhozni.

A gyenge, teából, tejből meg pirítósból álló vacsora hamar véget ért. Susan már a másnap reggelre gondolt, vajon mennyire sérült meg Roger lába, és mi a teendő, ha azt találja, hogy Roger túl rossz állapotban van ahhoz, hogy szállítani lehessen. Hol Peggy, hol meg John kérdezett időnként egy s más Tittytől, aki próbált nekik mesélni a patakról és az erdőkről, és hogy milyen meglepő látvány volt a ködből kiemelkedő Kangcsendzönga, amikor azt hitte, hogy a Rio másik oldalán fekvő dombokat figyeli. Néha Titty egy-egy szavába Nancy és Peggy is belevágott. Beszéltek a Ködről a Tavon, arról, hogyan tapogatóztak előre az iránytűvel. De ezek csak olyan kis beszélgetéstöredékek voltak. Túl fáradtak voltak ahhoz, hogy-

sem meglepődjenek azon, amikor Susan azt mondta, hogy ma nem mosogatják el az edényt, és a csészék, kanalak és egyéb holmik egész éjszaka ott öblítődhetnek a patakban.

A szemük majd leragadt, amikor bemásztak a hálósákjaikba.

- Aki először felébred, felkölti a többieket - mondotta Nancy ásítva. De senki sem volt ébren, hogy válaszolhasson neki.

Volt abban valami jó, hogy a dédnagynéni olyan sokáig otthon tartotta a Fruskákat, és ez volt az első éjszaka, amelyet nem ágyban, hanem sátorban töltöttek. Így a reggeli nap korán felébresztette őket, viszont semmi hatása se volt a Fecskékre, akik akár huszonnégy órát is aludtak volna egyfolytában, ha Nancy kapitány nem ébreszti fel őket hangos kiáltásával, miközben rohant magát megmártani a fürdőmedencében.

Egy órával később a mentőexpedíció úton volt. Erre a kis időre nem volt érdemes mindent beraktározni Peter Duck barlangjába. Azt akarták, hogy a tábornak igazi tábor képe legyen arra az esetre, ha anyu véletlenül hamarabb érkezne oda, mint ők a sebesült Rogerral. Így hát ott állott a Fecskék négy sátra, és a papagáj kalitkája is ott volt a köemelvényen. A Fruskák lebontották a maguk sátrát, mert két rúdját hordágy céljára akarták felhasználni. Nancy tökéletes hordágyat font kötelekből a két rúd között, és az összehajtogatott sátorlapokat hosszában ráfektette a rudakra derékaljnak.

- Nem valami kényelmes, de nem is volna igazi, ha kényelmes volna.

Csak a papagáj őrizte a sátrát, és haragudott. Egyre azt rikoltozta az egyszeregyből: „Kétszer, kétszer, kettő, kettő.”

- Azon méltatlankodik, hogy már egyszer itthon maradt, és most nem ő a soros. Most nem maradunk el olyan soká, Polly, csak elmegyünk Rogerért. Különben sem hagyunk bent a barlangban.

De a papagáj még így sem volt hajlandó megvigasztalódni.

Titty visszaszaladt, kivette a papagájt a kalitkájából, és rohant vissza a patak mentén. A megvigasztalódott papagáj most már egész más hangnemben rikácsolt, Titty karján egyensúlyozta magát, és csapkodott rövid szárnyaival.

- Tudjátok, a cédulát, amit Polly kalitkájára raktunk, hogy: „Várjatok itt, míg visszajövünk”, betettem az üres kalitkába, hogy anyunak okvetlenül szembetűnjék, ha előbb érne oda, mint mi.

- Szép - mondotta Nancy. - Ha mások is észreveszik, arra érkezünk majd vissza, hogy az egész tábor tömve van dédnagynénikkel, akik mind azt hiszik, hogy meghívtuk őket.

- Erre nem is gondoltam - mondta Titty. - Szaladjak vissza?

Nancy nevetett.

- Dédnagynéni csak egyetlenegy van az egész világon, és már az is elutazott.

Már a Pisztrángos-tó vidékén jártak. Titty megmutatta Peggynek, hol fogták Rogerral óriási pisztrángjukat. A tó felső végétől nyomon követték a kis patakot a lápon át, míg széles, mocsaras részhez nem értek, ugyanolyan csoportosan nőtt kákával, amelyet Titty és Roger látott tegnap kiemelkedni a talajból, amely azonban besüppedt a lábuk alatt. Megkerülték a mocsarat, túl voltak a lápvidék legmagasabb pontján, és leláttak a túloldali völgybe.

- Már jártunk itt máskor is - mondta Peggy. - Jól ismerjük ezt a hegyoldalt. Nem hinném, hogy eltévedhetnénk a ködben.

- Mi az hogy nem tévedhetünk el a ködben - méltatlankodott Nancy. - A ködben mindenki eltévedhet, még a vadászok is fennragadnak itt néha.

Peggy izgatottan pillantott maga elé.

- Rögtön rajta leszünk az országúton. Itt is van.

- Most már simán odajutunk. - Peggy előrerohant egy tisztán kivehető ösvényen. Keskeny ösvény volt ez a hanga közt, jól kitaposott nyom a pázsitos területeken. A társaságnak libasorban kellett menetelnie, mert csak egy lábának vagy egy birkának volt hely az úton.

Az expedíció libasorban haladt a keskeny ösvényen.

- Az országút az oka, hogy nem fedeztük fel a Fecske-völgyet. Olyan pompás út, hogy mindig ezen közlekedtünk, és sose mentünk át a vízvásztón.

- Vízvásztó - kapott a szón Titty. - Gondolnom kellett volna rá, és nem az iránytűt okolnom.

Folytatták útjukat az egyenes ösvényen.

- Ott van a fenyőfád - mutatott Peggy előre, lefelé a lápom.

- Ha az az a fa - mondotta Titty -, akkor Roger valahol ott sértette meg a lábát.

Elhagyták az ösvényt, és egyenesen a fenyőfának tartottak.

- Ez az a hely. Nézzétek, itt egy darabka ezüstpapír a csokoládéról. Itt feküdt Roger, míg én elmentem megkeresni a kuruzslót.

Susan leereszkedett az erdőbe, és a többiek utána siettek. Füttyszó hallatszott, olyan fújásszerű füttyülés.

- Roger! - kiáltotta Susan. A füttyülés azonnal abbamaradt.

- Halló! - hallatszott lentről, és mikor áttörtek a bozóton, megpillantották Rogert, aki vígan ugrándozott fél lábon a szénégető kunyhója mellett, és hintáztatta magát a mankóján. A másik lábán, amit gondosan eltartott a földről, hatalmas kötés volt vörös zsebkendőből.

- Halló! - sipított Roger, aki valóban nagyon jól szórakozott. - Hé! Hahó! Hej! Örülök, hogy elhoztátok Pollyt is. Halló, Polly! Mondd, hogy kétszer kettő.

Susan odasietett hozzá.

- Semmi bajod? Így megsérteni a lábadat.

- Hé, hahó, hej! - sipított Roger boldogan, mankója hegyén forogva.

- Ki faragta neked ezt a gyönyörű mankót? - érdeklődött Titty.

- Fiatall Billy. Azt mondja, így hívják igazán.

- Szép jó reggelt! - köszöntötte őket az öreg szénégető, előjőve a kunyhójából. - Nagyszerű kis legény ez, kutya baja. Hamarosan rendbe jön, ha nem használja túl sokat a lábát.

- Hoztunk neki egy hordágyat - jelentette ki Nancy.

- Az derék. Ha egy-két napig távol tartja a lábát a földtől, el is felejt, hogy valaha fájt. Hogy vannak, Miss Ruth és Miss Peggy? De rég nem láttam magukat! Csak nem Mr. Turner papagája?

- Az övé volt.

Mindig nagy megrázkódtatás volt a Fecskék számára, ha Nancy kapitányt, a Tengerek Rémét Ruthnak szólították. De mintha Nancy ma nem bánta volna.

- Hogy van, bácsi? - kérdezte az apótól. - Hogy van a vipera? Hadd nézzük meg, ha már egyszer itt vagyunk.

- Egész éjszaka benn voltam a wigwamben, de azért én pompásan aludtam. Reggel kihozta. Sziszegett, mint a csuda - dicsekedett Roger.

Az öregapó bement a kunyhójába, majd visszajött a dobozával. Figyelmeztette Tittyt, hogy a papagájt ne engedje túl közel, és egyik oldalon felemelte a doboz tetejét. A vipera kiömlött belőle, mint valami sötét folyadék, de Fiala Billy ráemelte egy botra. Onnan lógott le sziszegve, öltögetve villás nyelvét. Még Susan is, aki pedig tele volt bennszülöttes gondokkal, hogy el találnak késni, örült, hogy ismét szemtől szembe láthatja a kígyót. Ő, csak ne feledkeznének meg azok a Fruskák olyan szörnyű könnyen az idő múlásáról.

Végül a vipera visszakerült a dobozába, és Nancy odafordult a hajósinashoz:

- Most aztán lássuk, hogyan férsz rá a hordágyra.

- Jól mozgok én a mankómon is.

- Egykettő, feküdj rá a hordágyra! - szólt rá Susan határozottan. - Anyu úton van a Fecske-völgy felé, nekünk vissza kell érnünk, mire ő megérkezik.

A hordágyat letették a földre, Roger a két sátorrúd közé feküdt, a mankóját pedig maga mellé tette. John és Nancy felkapták a rudak végét.

- Nagyon szépen köszönöm, hogy ápolták - búcsúzott Susan.

- Nincs mit. Remélem, látom még magukat.

- Isten vele, és köszönöm szépen! - búcsúzott Roger is.

- Isten velük! - intett az öreg utánuk az erdő széléről.

- Feküdj le, te kis szamár - szólt rá Nancy kapitány, amikor Roger megpróbált hirtelen felülni a hordágyon, hogy a mankójával integessen.

- Ha leesel, és megütöd a másik lábadat is, nem tudsz semmit se csinálni egész nyáron - intette John.

- Elzsibbad mind a két lábam, ha nem ugrálhatok egy kicsit.

Akármilyen könnyű is volt, a hordágyat vivők örültek, hogy egy kis pihenőt tarthattak. Bár Roger az út nagy részét súlyos sebesült gyanánt tette meg, időnként mégis megengedték neki, hogy fél lábon, mankóval ugráljon egy kicsit. Az egész társaságból a papagáj örült legjobban a hordágyonak. A rúdja pompás ülőhelynek bizonyult, és így hajlandó volt egész úton a hordágyon utazni, akár rajta volt Roger, akár nem.

Anyu és a hajóbébi egy kis csalódást éreztek, amikor Mr. Jackson partra tette őket, és senki se várt rájuk a Patkó-öbölben.

- Talán kicsit korán értünk ide.

A hajóbébi és anyu megtekintették a partra felhúzott *Fruskát*, aztán a *Fecske* új árbocát. Lesték, hogy minden percben felhangzik a Felfedezők vidám csatakiáltása, amint rohannak elébük a hegyoldalon.

Anyu egy pillanatig arra gondolt, hogy talán eltévesztette a napot, és még nem jöttek vissza a Kangcsendzöngáról. De nem, hisz ma reggel találkozott Flint kapitánnyal, tőle hallotta, hogy Miss Turner elutazott, és Nancy és Peggy csatlakoztak a Fecske-völgyi Táborhoz. Talán megint elromlott John órája. Gyakran előfordult ez vele. Jó volna, ha egyikük segítene felcipelni a nagy kosarat, amiben a Holly Howe-ból hozott finom dolgok voltak. De hát mit volt mit tennie. Valószínű, hogy összetalálkoznak, mielőtt az erdő legmagasabb pontjához érnek. Úgysem siet Bridgie miatt.

- Gyere Bridgie - szólt oda. - Lássuk, milyen messzire megyünk, mielőtt elérnek minket.

Átkeltek az úton, de semmiféle félelmet nem éreztek a bennszülöttektől. Hiszen ha jól meg-gondoljuk, anyu maga is bennszülött volt. Fent megpihelve elnéztek a Fecske-völgy felé, és furcsállották, hogy nem látják a fől szálló füstoszlopot. Persze, hiszen messziről kellett fát cipelniük. Susan biztos takarékoskodik vele. A patak mentén haladtak, majd a vízesésnél felkapaszkodtak. Bridgie négykézláb kúszott, anyu közvetlen mögötte, ha netán Bridgie megtalálna csúszni. Ott a négy sátor, az üres papagájkalitka, az üres tűzhely, de emberi lénynek semmi nyoma.

- Ahá! Elbújtak a barlangban. - Ott álltak hát, ő és Bridgie, ujjukat az ajkukra téve, hogy meglepjék az első Felfedezőt, aki majd előbújik. Minden hiába. Anyu végül is bement, de nem talált ott egyebet, csak egy kanna tejet a bejárat árnyékában, Mary hagyta ott reggel, hűvös helyen.

Újra kilépett a napvilágra, és akkor észrevette a cédulát a papagáj kalitkájában.

„VÁRJATOK ITT, MÍG VISSZAJÖVÜNK”

- Hm, rövid, de velős. Inkább Nancy kapitányszerűen hangzik, mint John kapitányszerűen. Nem John írása. Susan biztosan odaírta volna, hogy „kérlek”. „Várjatok itt, míg visszajövünk”. Hát nem várunk, igaz-e, Bridgie? - Felment a fürdőmedencéig, majd ő meg Bridgie kimásztak a Fecske-völgyből, s a Pisztrángos-tó irányában néztek felfelé. S akkor a messze távolban megpillantották a mentőexpedíciót.

Susan lépegetett elől, látszott, hogy sietteti a többieket. Utána John és Nancy cipeltek valamit, ami fehér volt és hosszú. Utána lépdelt Peggy és Titty. De hol volt Roger? Aztán anyu megpillantotta a hajó papagáját, belekapaszkodva abba a valamibe, amit John és Nancy cipeltek. Valami megmozdult azon a valamin, és anyu már rohant is elébük. Mi történt Rogerral? Hát mégse volt biztonságos magukra hagyni őket? Törött kar? Törött láb? Mindkét láb eltörve?

De a mentőexpedíció hirtelen örömrivalgásban tört ki. Megálltak, a hordágyon levő valami vad rángatózásba kezdett... Anyu már túlon túl is jól tudta, hogy mi az... És egy másodperc múlva Roger szökdecselve jött feléje, hol a mankóján, hol az egyik lábán himbálva magát, és visítózva örömeiben, ahogy a torkán kifért.

- Ó, anyu. Ne haragudj, hogy elkéstünk - mentegetődzött Susan. - Igazán igyekeztünk idejében itt lenni.

De mintha a késés most nem is számítana. Anyu nem gondolt egyébre, mint Roger lábára, és magában nevetett is egy kicsit, hogy minden annyival kevésbé szörnyűnek bizonyult, mint ahogy azt az első borzalmas pillanatban hitte. Titty odaszaladt szegény kis Bridgie-hez, akinek egyáltalán nem volt ínyére, hogy egyedül hagyják. Roger próbálta elmagyarázni, hogy hogyan

is történhetett, hogy a lábát egy akkora páfránykötésbe bugyolálták be, mint a feje. Nancy próbálta rábeszélni, hogy feküdjék vissza a hordágyra, s így szabályszerűen vigyék be a sebesültet a táborba. A papagáj panaszkodott, amiért a hordágyat ledobták a földre, és róla senki se vett tudomást. Susan továbbrohant a Fecske-völgybe, hogy azonnal tüzet gyújtson. Mindenki egyszerre beszélt, amikor anyu, Bridgie, Roger és a mentőexpedíció hátralevő tagjai elvonultak a táborhoz.

- Azt a mindent! - nézett körül Nancy. - A tábor nem teljes a mi sátrunk nélkül. Gyere Peggy, mint hordágy már megtette a magáét.

Mire anyu kosarát kipakolták, Susan kannája is vígan zubogott, a Fruskák is elkészültek már a sátorveréssel, és anyu is kibontotta a páfránykötést, amelyet az öreg szénégető tett Roger lábára. Maga is alaposan megvizsgálta a lábát.

- Nem hiszem, hogy a páfrány ártott volna neki.

- Már majdnem egészen rendbe jött, tudom lóbálni is, már alig fáj.

- Na jó, visszakaphatod a kötésedet, ha kívánod - és Roger, aki szerette volna, ha a lába még egy napig kötésben van, azt mondta, hogy kívánja.

A lakoma alatt elmesélték a Kangcsendzönga megmászásának egész történetét, a köd leereszkedésének és a hegyoldalon való alvásnak a történetét, s hogy Roger egyszerre próbált egy sziklába kapaszkodni és vadkecskéket mutogatni, egy és ugyanazon kézzel, aztán a wigwamben töltött éjszaka és a kacsatozás erényei... mind, mind sorra kerültek. Csak késő délután jutott szóhoz anyu.

- Majd elfelejtettem, amit meg akartam veletek beszélni... Most, hogy Bridgie Peggyvel bent van a nagy sátorban, itt a legjobb alkalom... Tudjátok, hogy Bridgie születésnapja közeledik. Szeretném megnézni, hogyan készültek a ti sátraitok. Csinálnék neki kicsiben egy ugyanolyat... Úgy mint múlt évben, a születésnapját a szigeten szeretném megünnepelni.

- Ott leszünk mi már akkorra? - kérdezte Susan.

- S mi van a *Fecskével*? - érdeklődött John.

- Anyu tud valamit a *Fecskéről* - mondotta Titty anyu arcát vizsgálgatva.

- Kérdezzétek meg a Flint kapitányotokat - nevetett anyu. - Értünk jön majd, hogy hazaszállítson. Már itt is van.

Flint kapitány felsétált a táborhoz. Kezet akart fogni anyuval, de aztán mégsem tette.

- A kezem csupa olaj - és beletörülte a fübe, de ez nem sokat használt. Így hát kölcsönkérte a szappant Susantól, és a patakban mosott kezet.

- Biztosan az árbocon dolgozott - mondotta John.

- Jó munkát végeztél az árbocon - fordult Flint kapitány Johnhoz.

- Mikor tér vissza a *Fecske*?

De mintha Flint kapitány már nem hallotta volna ezt a kérdést.

- Halló! Mi az ördögöt művelt a hajósina? - Roger éppen akkor bújt elő Peter Duck barlangjából, miután megpróbálkozott vele, hogyan tud átlépni a bejáraton anélkül, hogy a bekötött lába a földet érintené. Aztán természetesen neki is el kellett mondani mindent. Mielőtt a mese végére jutottak volna, megkezdődött az uzsonna is. Anyu felfedezett egy tortát a kosara alján.

Még mindig a kangesendzöngai kalandról folyt a szó, amikor anyu azt mondta, késő lesz Bridgie-nek, mire Flint kapitány felugrott.

A Felfedezők valamennyien lekísérték a Patkó-öbölbe, még Roger is, aki titokban már rájött, hogy nem fáj igazában a lába, még akkor se, ha a földre teszi.

- Holnap, remélem, mindnyájatokat látni foglak Beckfootban.

- De hát csak akkor lehet, ha a *Fecske* visszajön.

Anyu és Flint kapitány egymásra néztek és nevettek.

- Talán már itt is van? - kiáltotta Titty.

- Tegnap este még nem volt - tette hozzá John.

Anyu, Flint kapitány és Bridgie egy szempillantás alatt magukra maradtak. A hat Felfedező rohant a fák közt a part felé, Roger majdnem elfelejtette a mankóját használni nagy igyekezetében, hogy lépést tartson a többiekkel.

- Az árboc eltűnt! - kiáltott John, és a fák közül a kis öbölbe érve azt is meglátta, hogy hová. A *Fruska* nem volt többé az egyedüli vitorlás az öbölben. A partra húzva ott feküdt egy másik kis hajó is. Nagyon hasonlított a *Fecské*hez, de a friss mázolásból úgy ragyogott, hogy első pillantásra alig bírták elhinni, hogy azonos volna a *Fecské*vel, a szeretett, régi *Fecské*vel, amelyet olyan jól ismertek. Az új árboc már benne állt, halvány arany fényben ragyogott a csiszolástól és a lenolajtól, rajta vadonatúj, prima minőségű felhúzókötel a vitorlához és a zászlóhoz. A partra kiterítve, a hajótöréskor szenvedett sérülése csinosan kijavítva, ott feküdt a régi barna vitorla, mellette a vitorlarúd s egy köteg finom kötel, amely befűzésre várt.

A négy *Fecske* elnémult. Odarohantak hozzá, gyöngéden végigtapogatták a friss festést, és száraznak találták. Keresték a léket, amin, amikor utoljára látták, ócska fenéklapból folt feszült. Meg se találták volna, ha nem tudták volna olyan pontosan, hogy hol volt az a szörnyű lék. Új hajó feküdt előttük, több mint új, megújodott, mely megőrizte régi emlékeit. Szívüknek a régi *Fecske* volt, több, sokkal több számukra a világ minden létező hajójánál.

Miután Flint kapitány a karban zengő köszönetekre megmagyarázta, hogy semmi köszönettel nem tartoznak, hisz ez csak egy csekély kis része annak, amivel ő tartozik nekik, besegítette anyut és a hajóbébit az evezős csónakjába, és eltolta a parttól.

- Holnap meglátjuk, melyik hajó a gyorsabb. Indulás az Úszóháztól. Cél: Beckfoot. Az Úszóházban leszek már kora reggeltől. Reggeli után azonnal induljon a flotta.

Az összes „jó éjszakát!” elhangzott, Flint kapitány már a hegyfokok között evezett kifelé, John ujjai fürgén dolgoztak a finom kötel végének kibogozásán, hogy aztán a vitorlát ellát-hassa, mikor az evezők megtorpantak.

- Igaz is, Roger! - szólt át a vízről Flint kapitány. - Beszereztem azt a hordó puskaport. - Evezői újra bemerültek, és az evezős csónak elhagyta az öblöt.

- Háromszoros hurrá! - sipított Roger.

- Hogy értette ezt? - kérdezte Susan.

- Hogy megengedi, hogy elsüssem az ágyúját - kiáltotta Roger, és örömeiben a levegőbe hajította a mankóját.

A VITORLÁSVERSENY

A két kis hajó ott himbálódzott a vízen, az Úszóház mögött. Legénységük és kapitányaik a hátsó fedélzeten dorbézoltak. Szódás limonádét ittak Flint kapitány társaságában, aki útban Beckfootból megállt Rióban, és egy egész ládával hozott magával a motorcsónakban, ami most az Úszóház mellett volt kikötve. Ez az igazi ital ilyen trópusi napokon. Mindenki kissé süket volt, mert nem elég, hogy Flint kapitány üdvlövésekkel fogadta őket, amikor a flotta befutott az Úszóház-öbölbe, de megtartotta az ígértét, és újból meg újból megtöltötte a kis ágyút, amit Roger, még mindig Hosszú John Silvert játszva, és mankójára támaszkodva, hosszú gyutaccsal újra meg újra elsütött. Puskaporszag lengte körül az Úszóházat, mint a tavalyi tengeri ütközet alkalmával.

- Ezzel a gyenge északi széllel egyenest haladhattok egész úton az Amazon folyamig. A versenynek ott kell befejeződni, mert a szárazföldön, Beckfootban lakoma vár rátok.

- Már volt egy lakománk tegnap, amikor anyu átjött a Fecske-völgybe.

- Mire Beckfootba értek, kibírjátok a következőt. Valami eperfagylaltról hallottam rebesgetni.

- Eperfagylaltot bárki, bármikor képes elfogyasztani - mondotta Roger -, az nem foglal el semmi helyet, mint másféle étel.

- Ez igaz. De most térjünk rá a versenyre. Nyílegyenes iram nem igazi próbája egy hajó teljesítményének. Legjobb, ha innen indultok el, s lefelé vitorlázva a tavon, megkerülitek a Vadmacska-szigetet. Célpont az Amazon folyam. Amelyik hajó elsőnek hagyja el a csónakházat, az győz.

- A Vadmacska-sziget melyik oldalán lefelé menet? - kérdezte Nancy.

- Amelyiken jólesik. A lényeg, hogy egész körülvitorlazzátok, lefelé menet egyik oldalán, vissza a másikon.

- S melyik úton a Riói-szigetek között? - kérdezte John.

- Szabad választást engedek, a kapitányok ítéletére bízom. Szóval: két ágyúlövést adok le nektek indításul. Az első azt jelenti, hogy két perc van még a rajt előtt. Indulás előtt egy perccel intek a zsebkendőmmel. A második lövésnél indultok. Mielőtt a második lövés elhangzik, egy hajó sem metszheti az Úszóház árboca és az öböl északi csúcsa között húzott vonalat. Ha valamelyik mégis megteszi, annak a második lövés után vissza kell fordulnia, és újból indul. Megértettétek?

A két kapitány igent intett.

- Elkísérsz a motoroson? - kérdezte Roger.

- Nagyon sok itt a dolgom. Holnap vége a szárazföldi életnek, újra idejövök lakni.

- Mi pedig visszamegyünk a Vadmacska-szigetre.

- Igaz is, matróz, mit csináltál a papagájjal?

- Őrzi a tábort. Tegnap magunkkal vittük.

- Nem hozhattuk el a versenyre - magyarázta Susan.

- Gondold el, ha bele talál esni a vízbe, és ki kellene halásznunk. Miatta elveszíthetnénk a versenyt.

- Mindenki a fedélzetre! - vezényelt Nancy.

- Kormányos úr, szedje össze a legénységet - vezényelt John is.

Két perccel később mindenki fent volt a hajója fedélzetén, az egy Rogert kivéve, akinek megengedték, hogy mankójával a nyakán a kötélhágcsón szálljon le az Úszóházból a *Fecskébe*, mintha révkalauz volna, aki elhagy egy gőzöst a tengeren.

- Hát ez is megvolna - mondta Flint kapitány, amikor Roger után eresztette a kötelet. - Most rajta. Mihelyt mindketten vitorlát bontottatok, leadom az első ágyúlövést.

- Mit gondolsz, jó helyen rögzítettük a vitorlát? - kérdezte John. - Ne húzzuk a csúcsát egy picit följebb?

- Jó lesz az? - tanakodott Susan, amint hunyorogva nézte a barna vitorlát. Ebben a napfényben örült, hogy nem fehér, és nem vakít, mint a *Fruskáé*.

- Még egy fél hüvelyk - mormogta John, és húzott egyet a felhúzókötélen. Kevesebb a bajlódás, hogy a csúcsa jó magasan van. - Most engedd lejjebb a kereszttrudat. Úgy. Állj! Így ni. Azokat a ráncokat a szél kisimítja, mielőtt az öbölből kikerülünk.

Bumm!

Az Úszóház fedélzetéről szürke füstfelhő szállt fel, és látták, hogy Flint kapitány újra megtölti a kis ágyút, és kezében órájával ott vár mellette.

A két kis hajó oda-vissza úszkálgatott az öbölben. A kapitányok egymást lesték. Mindegyikük azt remélte, hogy közel is tud maradni a vonalhoz, meg szemben is vele, és egy pillanatot sem veszítve haladhat majd át rajta, ha a második lövés is elhangzik.

- Te, Titty, lesd a zsebkendőt - mondta Susan. - Roger, terád nincs szükség elől, amíg meg nem kerültük a szigetet. Helyezkedj el a középső ülésen, és tartsd a lábadat úgy, hogy senkinek se legyen útjában.

- Igen, igen, uram!

- Meglóbálta a zsebkendőjét! - szólt Titty.

- Még egy percünk van az indulásig. Bár ne vesztettem volna el az óráim másodpercmutatóját. Az övék rendben van. Figyelj, percre fogják tudni, mikor szólal meg az ágyú.

A *Fruska* feléjük siklott a sima, védett vízben. Peggy lehajtott fejjel figyelt valamit a kezében, és hangosan, mohón számolta a másodperceket. „Negyven... Harmincöt... Harminc... Huszonöt...” Aztán Nancy hangja: „Fogd be a szájad, te szelídített vadkecske. Ne számolj olyan hangosan!” Többet nem is hallottak.

- Nem lehet sokkal több öt másodpercnél - súgta John. - Nancy a vonal fölé siklik. Gyerünk! - Megfordította a kis hajót, és az öböl kijárata felé irányította, az Úszóház és az északi előfok között. - Le kell állnunk, mert különben keresztülmegy, mielőtt az ágyú elsül.

- Az ágyú fölé hajol - jelentette Titty.

- Késő. Túl hamar ideértünk, szél irányába kell fordulnunk - mérgelődött John, és a *Fecskével* szél ellen fordult, miközben a vitorla csak úgy rázkódott.

- Az ágyú fölé hajol - jelentette Titty.

Bumm!

A lövés eldördült, és a füst még föl sem szállott, amikor a *Fruska* már repült is, átszelte az indítóvonalat, és kint volt a vízen. John beállította a hajót a szélre, és egy szempillantás múlva ő is követte. De értékes pillanatokot veszített, a *Fruska* tizenkét yarddal megelőzte őket.

- Az én hibám, csuda vigye el ezt a másodpercmutatót.

- Nem baj, a verseny hosszú, majd behozzuk ezt a darabkát - nyugtatta meg Susan.

- Lesz még több is, amit be kell hoznunk. Nézd csak, már el is hagyott bennünket. Felhúzták a süllyeszthető tőkét, sokkal gyorsabban futnak, mint mi.

Semmi kétség, a *Fruska* mindig több és több előnyt nyert. A szél elől szaladva a sima vízen, a *Fruska* valamivel mégiscsak gyorsabb hajó volt.

- Majd behozzuk, ha a széllal futunk.

- Csak kapnánk valamivel több szelet. A *Fecske* szereti, ha érezni lehet.

- Így már jobb - szólalt meg Titty később, amikor a szél erősödött, és a víz mormolt a *Fecske* orra alatt. - Hallani, hogy neki is tetszik.

- Nancy nagyon érti a dolgát - mondta John, és hátrapillantott a *Fecske* sodrára, miután előbb a *Fruska* sodrát figyelte, amely olyan egyenes volt, mintha vonalzóval húzták volna a vízre.

- Mindig előttünk lesznek egész úton? - kérdezte Roger.

- A verseny még alig kezdődött el - mondta a kormányos.

A *Fruska* már majdnem a Vadmacska-sziget északi csúcsánál tartott. Úgy látszik, kívül akarnak haladni. Akkor hirtelen, mintha Nancy az utolsó pillanatban meggondolta volna magát, irányt változtatva bement a csatornába, a sziget és Dicksonék kikötője közé.

A *Fecske* sodra kanyargott egyet.

- Simább vizük lesz a sziget innenső oldalán - mormogta magában John -, és a sima víz jobban megfelel a *Fruskának*. De szél több van a szigeten kívül, s a *Fecskének* minden szél kell, amit megkaphat.

- Sokat be tudunk hozni, ha ezen az oldalon maradunk.

A *Fecske* sodra ismét kiegyenesedett, és John eldöntötte, hogy megtartja irányát. Egy pillanat múlva a *Fruska* már eltűnt a szemük elől.

- Nagyon sok előnyt nyerhetünk, még a sziget lábához is hamarabb jutunk.

- De szörnyű lesz a másik oldalon feljönni, ha nem kapunk szelet - mondta Titty.

John és Susan egymásra néztek. Most már nem volt mit tenni. „A szerencse forgandó.” A legjobb, amit remélhetnek, egy-két kapóra érkező szélroham, hogy a szorosból kiségitse őket, és hogy most, amíg még van szelük, alaposan kihasználják.

- Milyen pompás arra gondolni, hogy holnap megint a szigeten leszünk - mondta Titty, amikor elsiklottak a jól ismert partok mellett.

- Szerencse, hogy senki sem szállotta meg, amíg mi odavoltunk.

- El ne feledkezz a sziklákról, az alsó végén! - figyelmeztette Susan.

- Nem fogunk kísérletezni, és túl közel menni hozzájuk, mert akkor a fák elfogják előlünk a szelet. Ha eléggé kinn hajózunk, a szélből kapunk valamit, és nem találkozunk a sziklákkal sem.

Elhagyták a sziget alsó végét, de a *Fruska* még nem volt látható. A sziget lábánál, a fák és a kikötőt rejtő sziklák által védett helyen sima volt a víz. Annyi fodor se volt rajta, amennyi legalább egy kis ígéretet jelentett volna.

- Fordulásra készen - vezényelt John -, húzd be a fővitorlát, kormányos úr. Már fordul is, állj! Elég! Most vedd be!

- Itt a *Fruska!* - mekegte Roger.

A *Fruska* lassan siklott feléjük a belső csatorna sima vizén. A *Fecske* érte el elsőnek a sziget alsó végét, és most, hogy megkerülte a külső sziklákat, eléje ment bevont vitorlával.

- A *Fruska* még mindig szabadon fut, mi már bevontuk. Nekik kell kitérni az utunkból.

A *Fruska* elsiklott mellettük.

- Hurrá! - sipított Roger. - Sokat behoztunk már.

Nancy nevetett.

- Jó lesz még várni azzal a hurrával. Várd meg, míg bent voltatok egy percre.

A *Fecske* mind lassabban és lassabban haladt Dicksonék kikötője felé. Alig volt egy fodor a vízen. A sziget fáin és a Cápa-öböl feletti előfok a szél nagy részét elfogta. A csobogás elhalt a *Fecske* orra alatt, és John hátranézve látta, hogy a *Fruska* már elhagyta a külső sziklákat. Nekifordult a szélnek, s bekerült egy fuvallatba, amit John egész szívével kívánt volna kölcsönbe, hogy segítse szegény *Fecskét* az előrejutásban.

- Persze hogy nekik volt igazuk, hogy lefelé belül jöttek. Kevés széllel siklani nem olyan rossz. De szél irányában haladni szél nélkül, rettenetes. Ők most már kinn vannak, és hosszú távot megtehetnek jó szélben. Mi pedig csak rövidet, mégpedig szél nélkül. Behoznak mindent, amit megnyertünk, sőt többet, mielőtt mi kikerülünk.

- Nem evezhetnénk? - kérdezte Roger.

- Evezni tilos - mondta John. - Ne nyúlj hozzá, Susan. Egyetlen reményünk, hogy mozgásban tartjuk.

- Vigyétek a súlyotokat jobban előre, ti ketten.

Oda-vissza, oda-vissza haladt a *Fecske* a kis védett csatornán a sziget és a tó keleti partja között. Ezalatt a *Fruska* kint jó széllel nyílegyenest tartott a nyugati part felé, behozva mindazt, amit veszített, amikor a belső oldalt választotta lefelé menet.

- Egy null a javadra, Nancy - mondta John -, ha a rajtot is számítjuk: kettő.

- Senki se nyúlt a tűzhelyhez - jelentette Titty, miközben messzelátóval a szigetet szemlélte. - Pompásan látható.

- Ki törődik most a tűzhellyel? Fordulásra készen! Jelentsd, ha látod őket, nekem a vitorlát kell figyelnem.

- Ott vannak - jelentette Roger, amikor a *Fecske* most kivitorlázott az északi csúcs mellett, ahol annyi boldog órát töltött a messzelátóval.

- Errefelé tartanak! - jelentette Titty.

- A Kormorán-szigetnél kellett megfordulniuk. Már megint sok-sok előnyt nyertek. Ha most megfordulnánk, közelébe se érnénk még az Úszóház-öbölnek. Ha tovább ebben az irányban

maradunk, előttünk érik el az Úszóházat. Csakhogy már kint vagyunk a csatornából! Jó volna még egy kis szél.

- Már itt is van. Nézd csak!

A szél hatalmas víztömeget söpört maga előtt.

- Ők kapják előbb - mondotta Susan.

- A *Fruskának* ez egyáltalán nem fog tetszeni. Nem olyan szilárd, mint a *Fecske*, aztán meg mi együtt többet nyomunk, mint ők. Nézzétek, már érzi is.

A kis fehér vitorlás *Fruska*, kint a tó közepén, amint a szél megkapta, hirtelen oldalt billent. A vitorlái egy pillanatra megrázkódtak. Aztán megint megteltek, de újra meg újra oldalra fordul, és befut a szélbe.

- Ők már megkapták a maguk porcióját - mondta John. - Egy perc múlva minket is utolér. Már itt is van.

- Tartsd erősen, Susan! Ki fogja bírni. Jól van, kicsi hajó!

A szél elsüvített mellettük, a *Fecske* oldalra dőlt, felágaskodott, előrerohant. A tajték csak úgy fröcskölt az orra alatt.

Nem volt arra szüksége, hogy a szélbe beállítsák. Örült, ha megkapta teljes erővel a szelet, hogy tovarepülhessen.

A *Fecske* a tó nyugati partja felé repült, jobbra, a *Fruska* balra, a keleti part felé. De már olyan elől tartott, hogy a legközelebbi irányváltásnál elhagyta az Úszóház-öblöt. A *Fecske* viszont, ha most megfordul, éppen hogy eléri azt a pontot, amit a *Fruska* már elért volt. De Johnt most nem érdekelte az Úszóház-öböl, kitarzott az iránya mellett, mert a legjobb szelet a tó közepén kapta.

A szélroham elmúlt, megint csak gyöngye szél fűjdogált. John és Nancy oda-vissza vitorlázgattak. Ha a *Fecske* megfordult, a *Fruska* is ugyanazt tette, mintegy biztonságból, hogy tartsa megnyert előnyét. Jó ideig senki se tudta a *Fecskén*, vajon be tudják-e hozni az előnyt, vagy sem. Végül mind a két kis hajó a Riói-szigetekhez közeledett északnyugatnak. A *Fruska* természetesen közelebb volt a szigetekhez, mint a *Fecske*.

- Rövidesen el kell magát határoznia - szólt John.

- Mire? - kíváncsiskodott Titty.

- Hogy átszeli-e a Riói-öblöt.

Ebben a percben meglebbent a *Fruska* fehér vitorlája, amint befordult a szélbe, és újra megfordult.

- Hát persze hogy Rio mellett haladnak el. Mi nem azt tesszük?

- Kitarunk még egy darabig. Különben sem veszítünk vele semmit.

- Azzal veszítettünk, hogy az előbb nem követtük őket.

- Az igaz. A Vadmacska-szigettel igazuk volt, de itt tévedhetnek. Megfordultak, mielőtt megbizonyosodtak volna, milyen a víz a szigetek nyugati oldalánál.

- Szoros van arra - mondta Susan.

- Igen ám, de nézd, hogy körülzárják a dombok meg a Long Island fái, meg a mögötte levő fák a Riói-öblöt. Na jó, fél perc és megtudjuk.

- Már elhagyták a Long Island csúcsát - jelentette Roger.

- Rendben van - mondta John kapitány -, nem fordulhatnak vissza. Most pedig ide süssetek!

A szél egyenesen lefelé fúj a szigetek és a tó nyugati partja közötti szűkebbik csatornán. Az Északi-sarktól egyenesen vezető csatornán fúj lefelé. A csatornát éles vonalú hullámocskák fodrozták egyik partjától a másikig. A *Fruska* már nyugodtan, lassan és egyenletesen siklott a szélcsendes, sima vízen, a Long Island szél alatti részén, a megszokott csatornaúton.

- Még mindig legyőzhetjük őket - szólt John, és kitartott iránya mellett, a nyugati part keskeny csatornája felé. - Rövid irányváltások lesznek, de jó szélben. Most már verjük.

- A fák mögé került, nem látom - jelentette Roger.

- Nem fontos - szólt oda John. - Majd meglátjuk, merre jár, ha kijutottunk a szigetek túloldalán. Légy készen!

A *Fecske* beleszökkent a szélbe, s egy pillanatra rá a másik irányba áthajtva, visszarepült keresztbe a keskeny csatornán. Bár az keskeny volt, minden yardja jól vitorlázható. Parttól a szigetig, a szigettől a partig és megint vissza, soha egy pillanatig sem volt a *Fecske* szél nélkül, amely zúgva hajtotta tovább.

- Nancy nem találhatott ilyen helyet Long Island mögött - mondta John félig hangosan, félig magának.

Már majdnem túl voltak a csatornán, a legészakibb sziget felé tartottak, amikor meglátták a *Fruska* fehér vitorláját vesztegelve a Riói-öblön kívül.

- Legyőztük! Legyőztük! - üvöltötte Roger.

- Legalábbis közel vagyunk hozzá. Majd megtudjuk egy-két perc múlva. A csuda vigye ezt a szigetet. Fordulásra készen!

A *Fecske* megfordult jobb felé, és a nyugati part felé tartott. Elérte, megfordult, s most bal felé fordulva sietett versenytársa elé.

- Majdnem behoztuk, de egy kis előnye még mindig van - mondta John.

- A szél meg egyre gyengül - mondta Roger, mintha valami súlyos betegről volna szó.

A két kis hajó mindjobban közeledett egymáshoz.

- Ki kell térnünk az útjukból - mormogta John.

- Miért kellene? - kérdezte Titty.

- Balról kapjuk a szelet - magyarázta John. - Nem mintha ez különbséget jelentene. Könnyen elkerül minket.

- Jó sokat behoztatok! - kiáltott feléjük Nancy kapitány vidáman, amikor a *Fruska* elhaladt a *Fecske* orra előtt.

- Még mindig nem eleget - kiáltott vissza John kapitány.

Hátranézett. Az Amazon folyam torkolatának déli előfokát figyelte. - Nem szabad egy pillanattal sem tovább kitartani, mint szükséges - mondta majdnem suttogva.

- A *Fruska* megfordult - jelentette Roger.

- Vigyáznia kell, ha mi is megfordulunk most, mert ő balról, mi meg jobbról kapjuk a szelet.

Hátrapillantott az előfok felé.

- Csendes víz van ott a végén - mormogta.

Titty verdeste a főülést, mintha biztatni akarná a *Fecskét*.

- Siess! Siess! - hajtogatta.

- Talán meg tudjuk csinálni - mondta John fordulásra készen.

- Túl korai - mondotta Susan. - Nem tudunk bemenni ilyen sekély víz fölött.

John nem szólt egy szót sem, csak átvette Susantól a fővitorla kezelését. A *Fruska* bal irányban tartott feléjük. Nancy hol a *Fecske*, hol a saját vitorlájára pislantott, hol meg hátra a hegyfokra. A *Fecske* megint behozott egy keveset, és Nancy nem tudta, elmehet-e az orra előtt. Talán sikerült is volna, de ő mégis inkább megfordult, és akárcsak John, a folyó torkolata felé tartott.

A két kis hajó most végre egy irányban haladt, a *Fruskának* már csak tíz yard volt az előnye.

- Kérlek, kérlek, fuss most ki! - rimánkodott Titty.

- Ne feledkezz meg a sekély vízről - mondta John, és valamit súgott Susannak. Susan rábámult. - Az egyetlen lehetőség - tette hozzá John.

Susan súgott valamit a többieknek.

- Kapaszkodjatok meg jó erősen, és bármit csinálunk is, maradjatok veszteg ott, ahol vagytok.

- Miért? - de nem jutott idő a magyarázatra.

A szél majdnem teljesen elállt. Titty részleteket fütyült különböző áriákból.

- Hagyd abba! - szólt rá John. - Most elsősorban csöndre van szükségünk.

A *Fruska* kicsivel előttük már majdnem a csúcsnál tartott. Nancy most már bánta, hogy nem tartott ki még egy darabig. Neki is eszébe jutott a sekély víz s a süllyeszthető tőke mélyen a hajó alatt. Semmi kétség, még egy darabkát ki kell mennie a tóba ahhoz, hogy a sekély vizet elkerülve juthasson be a folyóba.

- Már megint fordulnak - sipította Roger.

A *Fruska*, kifelé tartva a tóba, éppen csak hogy ki tudta kerülni a *Fecskét*. A *Fecske* azonban továbbra is megtartotta az irányát.

- Zátonyra szaladtok! - kiáltott át Peggy.

- Látom a feneket - jelentette Roger, az őrszem.

- No most, Susan! - biztatta John a kormányost.

- Kapaszkodj erősen, Roger - szólt rá a kormányos.

Abban a pillanatban, ahogy a *Fecske* a sekély vízbe jutott, Susan és John minden súlyukat a szélárnyékos oldalára vetették. A hajó olyan mélyre süllyedt, hogy egypár csepp víz be is tódult már. Ez természetesen kiemelte a hajó kíljét a vízből. A szél majdnem egészen elállt, s így a *Fecske* oldalán siklott át a sekély részen, be a folyóba.

- Mély víz - jelentette Susan, és John egy pillanat alatt átült a hajó szél felőli oldalára. A *Fecske* újra felemelkedett, éppen hogy elkapja azt a kis szelet, amely felviszi a folyón Beckfootig, a csónakházhoz. Ugyanaz a szél megkapta a *Fruskát* is, de az utolsó fordulón kifelé menet a tóra. Legalább húsz yardot veszítettek, és így a *Fecske*, két hosszal megelőzve őket, elsiklott a csónakház mellett.

- Jól van, kicsi hajó! - kiáltott Titty. - Derék! Ezt jól csináltad.
 - Elveszítjük, ha sűroljuk a fenekét? - kérdezte Susan.
 - Nem tudom. Mindenesetre nem történt meg.
 - Lehetett látni, hogyan menekülnek a kis halak - mondta Roger.
 - Jól van, bajtárs! - kiáltotta Nancy kapitány. - Azt hittem, hibáztál, amikor túl korán befordultál. Nem sejtettem, hogy szándékosan csinálod. A mindenit! Ha eszembe jut, hogy felhúzzam a süllyeszthető tőkét a sekély víz fölé, legyőzhettünk volna benneteket. Pompás verseny volt, mindenesetre!
 - Én meg számár voltam, hogy a Vadmacska-szigetet kívül hagyva vitorláztam lefelé, hogy aztán szél nélkül kelljen visszaeickélnem.
 - No és én, hogy nem gondoltam rá, hogy ilyen széllal jobban járok, ha a keskeny csatornán futok ahelyett, hogy a Riói-öblön fussak keresztül.
 - Derék kis hajó vagy! - veregette meg Titty a *Fecske* oldalát.
 - Le a vitorlával! - vezényelt Susan. - Titty, szedd össze a vitorlát! Nem, Roger, te ne próbálj felállni.

 - Hát itt vagytok végre - fogadta őket Mrs. Blackett. - Ki győzött?
 - Ki győzött? - kérdezte a hajóbébi.
 - Ki győzött? - kérdezte Mrs. Walker.
- Mind a hárman levonultak a csónakházhoz, ahol a *Fecske* és a *Fruska* legénységét már a vitorla összehajtogatása közben találták. Köszöntötték egymást.
- Ki győzött? - kérdezte újra Bridget.
 - Ti, legalábbis a ti hajótok - felelte Peggy.
 - John ugyanazt csinálta, amit apu abban a versenyben, tudod, amikor a hajót oldalára fektetve siklott át a sekély részen.
 - Nagyszerű teljesítmény volt - mondta Nancy elismerően -, és nagyszerű verseny. Majd versenyzünk máskor is.
 - A *Fecske* jobb formában van, mint valaha - lelkesült Titty.
 - Széllal futva, azt hiszem, jobb, mint a *Fruska*. De szél ellen, ha felkapjuk a süllyeszthető tőkét, a *Fruska* egyszerűen maga mögött hagyta volna - így Nancy.
 - Most már siessetek! Vár a lakoma. Már biztosan alaposan megéheztetek! - sürgette őket Mrs. Blackett.
 - Meg bizony. Lássuk csak azt a sült ökröt! Üssetek csapra egy hordó Jamaica rumot! Pompás verseny volt! - jelentette ki Nancy.

ÚJRA A VADMACSKA-SZIGETEN

A lakoma lassan vége felé közeledett. Mindenből bőven jutott mindenkinek. Még Roger is azt mondta, hogy úgy hiszi, elég fagyaltot evett. Mintha valakinek a születésnapját ünnepelték volna. Olyanfajta lakoma volt, mint az iskolai vakáció kezdetén, amikor mindenki tudja, hogy vége az iskolának, és holnap kezdetét veszi az arany szabadság. A *Fecske* természetesen megint vízen feküdt, frissen átfestve, új árbocával, és éppen olyan jól futott, mint régen. John, Susan, Titty és Roger számára ez már egymagában elegendő ok volt a boldogságra. Nem voltak többé hajótörött tengerészek. Újra vízre szállhattak. A hajóbébi szájacskája piros volt a málnamajszolástól; és boldog volt, hogy együtt lehetett tengerész bajtársaival, mintha már elég idős volna ahhoz, hogy tengerre szállhasson. A Fruskák kérlelhetetlen és sötét szívű kalózi minőségben élvezték az újra visszanyert szabadságot. De volt valami a lakoma gyönyörűségei között, amit a Fecskek, Fruskák és a felnőttek is együttesen élveztek. Mint amikor a nehéz, viharfeszültséggel telített légkör után a felhők eloszlanak, és a levegő tiszta és könnyű lesz. Mint amikor hirtelen kinyitják a zsalukat, és beengedik a napfényt egy sokáig elsötétített szobába.

A dédnagynéni elutazásáról tulajdonképpen alig esett szó.

- Hol szokott ülni? - kérdezte Titty titokban Peggytől.

- Ott, ahol most Roger.

Egy pillanatra felvillant Tittyben, hogy elülteti onnan, de aztán úgy határozott, hogy jobb lesz, ha nem mondja meg neki. A széket azért választották éppen neki, mert karfája volt, s annak nekitámaszthatta a mankóját, amelytől nem volt hajlandó megválni.

Mrs. Blackett boldogan beszélgetett Mrs. Walkerrel. (Anyu megint szabadon engedi magát - súgta nekik Nancy.) Beszéltek neki arról, hogy azelőtt hogyan nevelték a gyerekeket, és hogy mennyivel jobb, amikor a gyerekek barátai lehetnek a felnőtteknek és nem megfélemlített alattvalói.

Ez már túl sok volt Nancynek.

- Ezzel tulajdonképpen azt mondja anyu - vágott közbe -, hogy mennyivel jobb, hogy mi magunk neveljük magunkat, ahelyett hogy a dédi nevelne bennünket.

- Nancy! Nancy! - nevetett Mrs. Blackett. - Bizony, egész jó érzés, hogy időnként megint Nancynek szólíthatlak, anélkül, hogy figyelmeztetnének, hogy Ruthnak keresteltek.

- Az volna a baj, ha anyu engem Ruthnak szólítana, és nekem valami vad dolgot kellene elkövetnem, hogy megmutassam, hogy igazában Nancy vagyok.

Egyéb szó nem is esett a dédnagynéniről. Csak a lakoma végén, amikor mindannyian kinn ültek a kertben, Roger, aki nagyon szerette Mrs. Blackettet, és akinek eszébe jutott, hogy a dédnagynéni mindig gyomokat mutogatott a sétabotjával, odasántikált hozzá a mankóján:

- Nagyon szép pázsit, és a százsorszépek is nagyon szépek. Pázsit százsorszépek nélkül nagyon unalmas volna.

Mrs. Blackett egy pillanatra rábámult, mint aki egy szót se ért az egészből, aztán elnevette magát.

- Nagyon kedves tőled, hogy ezt mondod.

Kis időre rá Susan meghallotta, mikor az egyik édesanya azt mondta, hogy: „Attól függ, milyenek a gyerekek!” - mire a másik azt felelte, hogy: „A tieiddel nyugodtan meg lehet csinálni.”

A Fecskék mamája hozta először szóba az indulást.

- Sok dolgotok lesz még a táborban. Arra kérlek, vigyetek magatokkal engem meg Bridgie-t Holly Howe-ig.

- Gyere velünk a Fecske-völgybe - kérte Titty.

- Igazán... - tódította Susan.

- Ha újra ott vagytok a szigeten, Mrs. Blackett meg én elmegyünk, és ott töltünk veletek egy éjszakát, hogy lássuk, hogyan élitek világotokat.

- Én is megyek - szólt bele a hajóbébi.

- Persze.

- Jól van, anyu - szólt Nancy -, mi majd vigyázunk rád, hogy semmi bajod ne essék.

- Flint kapitány is eljön?

- Ha meghívjátok.

- Biztosan ég a vágytól, hogy jöhessen - mondta Nancy.

- Véleményem szerint ide dughatta volna az orrát a lakománkra - mondta Peggy.

A két anyu egymásra nézett.

- Sietett vissza az Úszóházba, miután olyan soká rendes bennszülöttnek kellett lennie - állapította meg Nancy.

A két anyu megint egymásra nézett.

- Azt hiszem, ti is siettek vissza a szigetekre.

- Egy pillanatot sem vesztegetünk már el.

- Gyertek. Tegyük meg az előkészületeket a szállításhoz. Egész napot veszítünk, ha nem fogunk hozzá még ma este - sürgette Nancy.

- Gyertek! - mondta Peggy is. - Tegyük fel, hogy valaki megszállta a szigetünket.

- Azt senki se merete megtenni - mondta Titty meggyőződéssel. - Megfigyeltem.

- De akárki megszállhatja, ha nem vagyunk ott, hogy megvédjük. Ahogy például tavaly ti rajtunk ütöttetek - erősködött Nancy.

- Gyertek. Holnap újra ott leszünk, és akkor folytatjuk - mondotta John.

A *Fecske* legénységének egy része a *Fruskában* tette meg az utat Holly Howe-ig, hogy több hely jusson Mrs. Walker és a hajóbébi számára.

- Kölcsönadjuk nektek a matrózunkat és a hajósinasunkat.

- Ugorjatok be! - rendelkezett Nancy kapitány.

- Igen, igen, uram! - felelte Roger és Titty egyszerre, és már el is raktározták magukat a süllyeszthető tőke szekrényének egy-egy oldalán.

- Ma nincs köd - állapította meg Roger.

- Annál jobb. Szörnyű úgy tapogatózni - állapította meg Nancy.
- Isten veletek! És köszönjük szépen a pompás lakomát! - búcsúztak a Fecskék.
- Isten veled, anyu! - kiabáltak a Fruskák. - Meghívunk egy diadaltáncra a Vadmacskaszigetre, amikor kedved tartja.
- Malacpecsenye is lesz bőven - mondta Peggy, amikor lefelé csurogtak a folyó torkolata irányában.
- Mintha a dédnagynénit sütöttük volna meg.

De Mrs. Blackett úgy tett, mintha nem hallotta volna.

- Csakugyan olyan szörnyű volt? - kérdezte Mrs. Walker, miközben a *Fecske* csöndesen siklott a vízen.
- Mi nem láttuk közlelől egyszer se, de az kellett, hogy legyen! - felelte John.
- Biztosan nem is akart ilyen lenni - mondta Susan. - Csak éppen ilyen volt.
- És ha úgy harminc év múlva elmegyek hozzátok, kíváncsi vagyok...
- Sose fogunk elengedni - mondta Susan.
- Nem lehet szó eljövőről - mondta John -, mert nem is kerül sor elmenésre. Neked megvan az állandó helyed.

A *Fecskében* a hajóbébi segíthetett a kormányosnak a kormányzásban. A *Fruskában* Roger és Titty felváltva kormányoztak. Versenyeztek, ki tud egyenesebb sodrot hagyni. Az igazi kapitány és kormányos lefeküdtek a süllyszethető tőke szekrénye mellé, és úgy tettek, mintha most rajtuk volna a sor a pihenésben, és kabinjaikban pihennék ki fáradalmaikat.

- Költsetek fel bennünket, ha a Riói-öbölhöz érünk.
- Minek? - kérdezte Roger.
- Egy kapitánynak sose szabad azt mondanod: minek? - oktatta Titty.
- Helyes. Tehát: igen, igen, uram! De ha most nem mondod ezt nekem, nem lett volna olyan görbe a sodra.
- Számítsd az én görbéim közé. Ha a magamét is hozzáadom, akkor kettő. Neked van három, kettő régebbiről és most egy.
- Ne halljak veszekedést a fedélzeten - hallatszott Nancy kapitány dörögő hangja a mélyből.
- Különben kikötlek az árbocrúdhöz.
- Igen, igen, uram! - felelte Titty tisztelettudóan.
- Miért nem mondtad: „Nem, nem, uram!” - kérdezte Roger. Hiszen nemet gondoltál.
- Gondolj inkább a kormányra. Megint elgörbítetted a sodrát. Egymás után két görbe. Hadd próbáljam meg most én egy kicsit.
- Rendben van. Most majd én beszélek.
- Mindketten tévedtek - szólt fel hozzájuk Peggy a hajófenékről. - Sohasem szabad a kormánykeréknél ülő emberhez beszélni, és ti mind a ketten azt tettétek.
- De itt nincs kerék - ellenkezett Roger.

A két kis hajó áthaladt a Riói-szoroson, aztán keresztülszelték a Riói-öblöt túl a jachtok kikötőhelyén, ahol a bennszülöttek horgonyoznak és halásznak.

- Itt javították meg a *Fecskét*! - mondta John, és odakiáltott Nancynek a csónakba.

Nancy most felült, és ismét kalóz lett, aki a *Fruskát* keresztülviszi az öblön. Titty kormányzott. Mindkét hajó a csónakkészítő műhelyek felé fordult, és a part mentén haladt az építés alatt álló csónakokkal teli hangárok mellett.

John szaglászni kezdett.

- Anyu, szaglássz csak! Kátrányos kötél szaga.

Anyu szaglászott, és ez eszébe juttatta, hogy valamikor régen, az ausztráliai kikötőben éppen ilyen szag terjengett.

Egy ember újrafestett motoros hajó körül foglalatoskodott, s most odakiáltott nekik

- No, jó a hajó?

John anyjához fordult.

- Ez a hajóépítő mester. - Majd visszakiáltott: - Jobb, mint valaha! Köszönjük szépen!

- Jó munkát végeztek azzal az árboccal - harsogta az építőmester. - Megnéztem magamnak, amikor tegnap levittük.

Megkerülték az előfokot, és behajóztak a Holly Howe-öbölbe. Mindkét hajó kikötött a tutajnál. Anyu és a hajóbébi kiszálltak, hogy hazatérjenek. A matróz meg a hajósinas pedig elhagyták a *Fruskát*, és csatlakoztak saját hajójukhoz.

- Isten veled, anyu! Isten vele, Mrs. Walker! Isten veled, Bridgie!

Ha anyu el nem kapja idejében, Bridgie a nagy búcsúintegetés közben még belepottyán a mólóról a vízbe.

- Látogassatok meg holnap este a szigeten - kérte Susan.

- Majd meglátjuk - mondta a világ legjobb bennszülöttje.

A két kis hajó eltolta magát a parttól, és kivitorlázott az öbölből, szorosan egymás melletti a Darien-hegyfok alatt.

- Be fogunk vitorlázni az Úszóház-öbölbe, hogy elmeséljük Jim bácsinak, hogyan nyertétek meg a versenyt - szólt át Nancy, és a két hajó irányt változtatva az Úszóháznak tartott.

- Nincs ott. Nincs fenn a lobogója.

- Az evezős csónak sincs ott.

A *Fecske* és a *Fruska* szorosan egymás mellett tartott az Úszóháznak. Nancy és Peggy torkuk szakadtából kiabáltak

- Úszóház, hahó! - de semmi válasz.

- A motoros volt vele reggel - mondotta John.

- Persze hogy az - erősítette meg Nancy kapitány. - El is felejtettem, hogy vissza kellett mennie Beckfootba. Biztosan elkerültük egymást a szigetek között. Sebaj. Majd elmondjuk neki holnap.

Kivitorláztak az Úszóház-öbölből, s most kissé délnyugatnak tartottak, hogy egyenest a Patkó-öbölbe jussanak.

- Nem akarunk időt pocsékolni - mondta Susan. - Ma mindannyian korán fogunk lefeküdni. Egész nap beletelik, amíg holnap mindent átszállítunk.

Félúton tartottak az Úszóház-öböl és a Kormorán-sziget között a tó közepén, amikor Roger, aki őrszem volt, ha Susan nem is engedte a mankójával az árboc elé, hirtelen felkiáltott:

- Füst! Füst! Füst száll fel a Vadmacska-szigetről.

Peggy a *Fruskában* ugyancsak észrevette a vékony kis füstoszlopot a fák között. Előbb észrevették volna, ha nem északi szél fúj, és nem fújta volna el a füstöt a sziget déli vége felé.

- Késő, késő! - jajveszékelt Titty. - Valaki mégis birtokába vette.

- Mindjárt vissza kellett volna térnünk, ahelyett hogy versenyt rendezünk! - mondta John komoran.

- Nem tehattük. Megígértük, hogy elmegyünk Beckfootba - így Susan.

- Vékonyka kis füstoszlop. Úgy látszik, valaki éppen csak teázott, és nem oltotta el utána a tüzet. Bennszülöttek gyakran tesznek ilyesmit.

Nancy Blackett átvette a vezénylest.

- Csak lassan változtassunk irányt. Nem szabad megtudnia, hogy észrevettük. Folytatjuk utunkat, de úgy, hogy lassanként egyre közelebb jutunk a szigethez. Mindenki erősen figyeljen. Az is lehet, hogy már nincs ott senki. De erről meg kell győződnünk. Nincs értelme megkockáztatni. Egy egész horda rejtőzhet ott.

- Nem engedhetjük, hogy elvegyék tőlünk - heveskedett Titty.

- Nem is engedjük. Együtt maradunk, mintha csak szórakozásból vitorláznánk arrafelé. Nem szabad, hogy észrevegyék, hogy törődünk az üggyel.

- Mi lenne, ha egyikünk átkelne a Cápá-öböl felé, aztán le a belső csatornán? Onnan a tábor közepébe látni.

- Elárulna minket rögtön - tiltakozott Nancy. - Nem. Együtt maradunk, és úgy folytatjuk utunkat, mintha egyáltalán nem akarnánk irányt változtatni. Oda nézzetek, egy gőzös. Amikor a gőzös közénk és a sziget közé kerül, irányt váltunk.

Így is történt. A hosszú személyszállító gőzös felfelé tartott a tavon, és eltakarta a *Fecskét* és a *Fruskát* azok elől, akik esetleg a szigetről figyelték. Irányváltással délkeletnek tartottak, s amikor a gőzös elhaladt, ismét egymás mellé kerültek. Ha csak valaki nem figyelte őket gondosan, nem vehette észre, hogy nem ugyanabba az irányba haladnak, mint mielőtt a gőzös elrejtette őket szem elől.

- Többé nem mehetünk vissza a Vadmacska-szigetre? - kérdezte Roger.

- Persze hogy nem, ha idegen bennszülöttsapat szállotta meg. Csak egy tábor számára van ott hely, és a mi tűzhelyünket használják.

- Lehet, hogy csak tüzet rakott valaki, és ott felejtette - mondta Susan. - Mert ha használatban levő tűz volna, több füstjének kellene lenni.

- Figyeljétek, nem hajlik-e egy ág lefelé? Ha valaki kiles a bozót közül, okvetlen megrezdülnek a levelek. Figyeljétek a szikla szélén a hangacsomókat is.

- Valaki van ott! Valaki van ott! - kiáltotta Titty, és a messzelátót gyorsan Susan kezébe nyomta. - A Világítótorony-fenyőn egy lámpás lóg.

Még szabad szemmel is jól látható. A magas, egyenes törzsű fenyőfa tetején ott csüngött egy lámpás. Akárki is a sziget lakója, hosszabb időre rendezkedett be, különben nem vett volna magának annyi fáradságot, hogy a sima fatörzsön harminc láb magasságig fölmászon, fölakasszon egy kötelet az ág fölé, amelyre aztán felhúzhatja a lámpát.

- Ez eldönti a kérdést - mondta Nancy kapitány. - Reggel még nem voltak ott, különben észrevettünk volna valamit. Nem engedhetjük, hogy letelepedjenek. Még ma este el kell őket üznünk. Léket fúrunk hajóikba, és a tengerbe kergetjük őket.

- De hogyan? - kérdezte John.

- Nem hinném, hogy értik a felfedező és kalózmesterséget, különben őrszemet állítottak volna. Nem is hiszem, hogy kalóznak. Aztán micsoda ostobaság, hogy eloltva fent hagyják lógni a lámpát, ahelyett hogy akkor húznák fel, amikor szükségük van rá. A táborozáshoz se értenek, erre vall a gyöngye tűz. Biztos még nem fedezték fel a kikötőt sem. Biztos olyan malacfajta bennszülöttek, akik csak szendvicseket nyelnek, és széthagyják a papirost. Még nem sejtik, mi vár rájuk.

- Milyen kár, hogy nincsenek ágyúink - sajnálkozott Roger.

- Az túl nagy zajt ütne - mondta Nancy. - Odakúszunk, mint a kígyók, és elbánunk velük, mielőtt még kinyithatnák a szájukat. Az életüket megkíméljük, de beterejük őket csónakjaikba, és elúzzuk partjainkról. Eveznek majd, ahogy erejüktől telik, és soha többet nem alkalmatlankodnak nekünk.

Ez igen biztatóan hangzott, de azért mindkét hajóban újabb aggályok merültek fel. Tegyük fel, hogy a Vadmacska-sziget jogos tulajdonosai rárontanak ellenségeikre, de nem tudnak velük elbánni. Mi lesz akkor? Mégse lehet mást tenni, mint megpróbálni. Senki se mondta ki hangosan kételyeit.

A két hajó egymás mellett haladt a tó keleti partja felé. A Kormorán-szigetet már maguk mögött hagyták. Közeledtek a Vadmacska-sziget déli csúcsához, és még mindig nem látták semmi jelét annak, hogy valaki mozog rajta. De a lámpa ott függött a magas fenyőn, és füst gomolygott a fák között.

- Talán őrt hagytak hátra, és elvitorláztak azzal, hogy éjszaka visszajönnék.

- Ez megmagyarázná a lámpát.

Elhaladtak a sziget déli vége mellett.

- Változtasd meg a szélirányodat, John kapitány - szólt oda Nancy. - Keresztben állunk, amíg be nem láthatunk a kikötőbe.

Mindkét kormányos behúzta a kormánylapátot és a fővitorlát, és a *Fecske* meg a *Fruska*, miután irányt váltottak, befelé fordultak a kikötő felé.

- Figyeljétek meg, nem rejtőzködik-e valaki a sziklák között? - Mindenki feszülten figyelt, de a sziklák közt semmi sem mozdult. - A kikötő üres - jelentette Nancy -, azt még nem fedezték fel. A hajóik ezek szerint a régi kirakodóhelyen vannak.

A *Fruskát* megint bevitte a szélbe.

- Egy yarddal se tovább, különben megláthatnak a kikötőhelyről. Bemegyünk a kikötőbe. Peggy, ereszd le a vitorlát. Fel a süllyeszthető tőkével! Evezőket ki! Csöndesen, csöndesen!

John pontosan azt csinálta, amit Nancy, aztán bevette a kormánylapátot, kitett egy evezőt, és a faránál csákyázva bevitte a *Fecskét* a sziklák közti csatornába. Alig ért a *Fruska* a partra, már a *Fecske* is melléje futott.

- Csöndesen, ne hagyjátok odaütödni a parthoz.

- Roger, hisz ez egy tiszta zsebkendő. Ne azzal töröld le a piszkot a mankódról.

- Csak bekötöm vele a mankóm végét, hogy ne koccanjon a köveken.

Mankójára támaszkodott, melynek végét most vastag zsebkendőréteg fedte. Partra ugrott, s ugyancsak mankójára támaszkodva tartotta a *Fecskét*, hogy ne csússzék vissza, és ne horzsolja a köveket a parton.

Nancy és Peggy körülmélt a sziklák között, nem leselkedik-e rájuk ellenséges matróz, hogy megragadja hajójukat. Titty, Susan és John egymás után követték Rogert, aztán kiemelték a *Fecske* orrát, és olyan halkán húzták fel, mintha nem is kövekre, hanem vattára húznák.

- Zárjuk el előlük a kikötőhelyet.

- Nem, dehogy. Hiszen az a célunk, hogy csónakjaikhoz tereljük és elkeressük partjainkról. A bokrok között odakúszunk a táborhoz. Van valakinek sípja?

- A kormányosnak van.

- Peggynek is. Ha meghalljátok a sípjeletem, feleljetek, és aztán rontsatok elő, amilyen gyorsan csak bírtok.

- Hallgassatok csak! Semmi nesz.

- Talán alusznak.

- Vagy lesben állnak.

A *Fecskék* és a *Fruskák* elhagyták a kikötőt, és kúszva nyomultak előre.

- Pszt! Pszt! - suttogott előttük Nancy. Megfordult, és bevárta őket. - Sátrak! - lihegte.

A többiek odakúsztak hozzá. A fák között nem is egy, de több sátor körvonala bontakozott ki.

- Nem átalították a mi táborunk helyén állítani fel sátraikat - mondta Titty keserűen.

- Nincs más hátra - sziszegte Nancy a fogai között -, ki kell őket vernünk onnan. Különben sose lesz többé a miénk a sziget. Örök hűség a *Fecskének* és a *Fruskának*! Kormányosok, fújjátok meg sípjaitokat, és *utánam*!

Két éles sípjel, és az egész társaság kirontott a bokrok közül, és vad üvöltéssel rohant a táborhely felé. Öt sátor állott ott: négy kicsi, a *Fecskék* sátra helyén és egy nagy, ott, ahol a *Fruskák* sátra állott az előző évben. Egy hatodik a többi mögött, a fák között.

- Pont olyan sátrak, mint a mieink - mondta Roger, miközben kétségbeesésében fél lábáról a mankóra dobta magát, aztán megint a mankóról a lábára, elszántan, hogy nem marad utolsónak.

Nancy és Peggy a nagy sátor ellen intéztek támadást. A többiek a tűzhelyhez rohantak.

- De hisz ezek a mi sátraink! - álmétkodott Susan.

- Szép Polly! - szólt rájuk egy szigorú hang.

A tábort nem védelmezte senki. A tűz Susan régi tűzhelyén már majdnem egészen leégett, és a tábor túlsó végében, háttal egy fának dőlve, ott ült Flint kapitány, felriadt álmából, míg a hajó

papagája ott ült mellette a fa gyökereibe kapaszkodva, és próbálta csőrével szétszedni a pipáját.

- Halló! - szólalt meg Flint kapitány. - Hány óra van? Leültem egy kicsit eljátszogatni az öreg Pollyval. Épp elég kemény munka volt a motoroson ezt a sok holmit ideszállítani. Aztán a fát megmászni se kutya. De mi a csuda ütött belétek?

A Fecskék és Fruskák egymásra néztek.

- Ó, semmi - mondta Nancy kapitány -, csak valaki másnak néztünk téged.

Nagyot nyújtózkodott Flint kapitány, és a pipája után tapogatódzott.

- Öreg Polly, már megint visszatértél a régi trükködhöz. Úgy látszik, közben elszundítottam.

- Jó mélyen - mondta Roger.

- És ezt az egész nagy raktárt egyedül cipelted át? - kérdezte Nancy.

- Mary Swainson segített, meg egy fiatalember ismerőse, aki, úgy látszik, szabadnapos volt.

- Felteszem, hogy Peter Duck is segédkezet nyújtott, amikor a barlangjából hurcolkodtatok ki - mondta Titty.

- Azt kellett tennie - felelte Flint kapitány. - Hanem az lehet, hogy az itteni táborban valami hiba esett, mondjuk nem az arravaló sátorba raktam be az odavaló zsákokat. Ami a régi táborhelyet illeti, Mary Swainson még egyszer körül fog nézni, és ha valami ottfelejtődött volna, leviszi a majorba.

- Menjünk át holnap, és hívjuk meg teára - javasolta Titty.

- Egy másik lyuk is kezd jelentkezni a nadrágomon - mondta Roger.

- Hogy jutott az egész az eszedbe? - kérdezte Nancy Flint kapitánytól.

- Hát... úgy gondoltam, jobb, ha idejében biztosítjuk a szigetet. Meg aztán holnap fajd-vadászat lesz odafenn a lápon, és az anyuk jobbnak látták, ha nem vagytok ott útban.

- Hát ezért nem volt neked terítve a lakomán - mondta Nancy. - Meg se kérded, ki nyerte a versenyt? Mi veszítettünk, ha éppen tudni akarod.

- Gondoltam, hogy a *Fecske* van előnyösebb helyzetben, amikor láttam, hogy befordultatok a Riói-öbölbe, míg John a szigetek másik oldalán haladt felfelé.

- Te azt nem is tudod, hogy mit csinált John a végén.

Elejétől végig el kellett mesélni az egész versenyt. Aztán megváltoztatták elhatározásukat, és mégis elmondták neki, mint vették észre hajóikról a lámpát a fenyőfán, és hogy azt hitték, a szigetet ellenség szállta meg.

- De most a miénk mindörökre - mondta Roger ünnepélyesen.

- Amíg haza nem kell menetek - mondta Flint kapitány -, és ha most én nem megyek haza azonnal, még bajba kerülök.

- De hisz Ő már távozott - rebegette Titty.

Flint kapitány nevetett.

- A szakács néni is szigorú!

Néhány perccel később már bent ült a motorosban, és elhaladt a Kilátótorony mellett, míg a tengerészek karban kiáltották utána köszönetet, és kérték, hogy jöjjön el másnap újra.

- Várhattok vacsorával - kiáltotta vissza. - Holnap este már az Úszóházban vagyok. Az ám, majd elfelejtettem, hogy Dickson asszonynál lesz tej a számotokra reggel.

A Fecskék és Fruskák újra bevonultak a táborba.

- Na végre - sóhajtott Nancy boldogan -, most aztán igazán megkezdődött a vakáció.

- Lesz mit belerajzolni a térképünkbe - mondta Titty.

- Haj! - sóhajtott Susan megkönnyebbülten, összekaparva a rőzsét a tűzhelyén. - Mindenütt jó, de legjobb itthon!

.oOo.

